

Josh tu bol

denník umierajúceho chlapca

Tento denník venujem mamičke, tatíkovi, sestričke Emily a mojej najmilovanejšej láske, najúžasnejšiemu dievčaťu na svete - Jen.
Nemajte strach. Aj keď tu nebudem, ostanem navždy s vami.
Váš ľúbiaci Josh.

Deň keď všetko začalo

Pondelok 24.06.2019. ráno, doma:

Čaute. Volám sa Josh Hurt, mám 12, som z Bostonu a toto je môj denník. Nevieť či tie moje somariny bude niekto čítať, ale ak hej, nesmejte sa mi. Denník som nikdy predtým nepísal. Také veci robia iba baby. Vlastne, to bol mamin nápad. Vraj, aby som sa nenudil. Raz som skúšal jedno sci-fi, no tato mi zošit (omylom) šmaril do koša a bolo po sci-fi. Tento denník mi tak ľahko nezhodí. Klepem ho do notebooku.
☺

Nevieť či také veci patria do denníka, ale keďže ma nič lepšie nenapadá, predstavím sa. Takže... Som obyčajný 12 ročný chlapec (teenagerom budem presne 16. apríla - konečne), mám dlhšie, tmavé vlasy (aspoň zatiaľ), čierne oči (podľa mamy veľké), meriam presne 5 stôp a vážim zhruba 75 libier. (Presne to neviem, lebo naposledy ma vážili pred mesiacom.) Som šiestakom na Eastern Side Middle School. Teda, už nie, lebo práve dnes nám začali letné prázdniny. Škola celkom ujde a učím sa dobre. Baví ma matika, zemepis a fyzika, a neznášam kreslenie a telesnú - najmä keď robíme gymnastiku (tú fakt nenávidím). Niektorí spolužiaci ako Nick Barker ma podpichujú, že som biflošom, ale to len závidí, že z matiky a fyziky som najlepší v triede, kým on nespočíta ani percentá. Raz na angline ma učka pri čítaní eseje nazvala 'filozofom' a odvtedy mi všetci chlapci v triede tak hovoria. Ale nech si trhnú nohou. Iba preto, že ma nezaujímajú Justice League, Spiderman či Call of Duty, nie som žiadny 'filozof'. Doma najradšej pozerám Netflix a Youtube (najmä sci-fi a horory), veľa čítam (najmä sci-fi a horory) a keby mi tato nezhodil to moje, jedno sci-fi (a horor) snáď aj napíšem. Neznášam Facebook, Instagram, Twitter a iné blbosti, a nemám na nich kontá, no zbožňujem hry. Ale nie strieľačky. Tie sú nuda. Najradšej mám stratégie ako Civilizácia či Warcraft. A ešte ma baví všetko o vesmíre. Doma mám modely Mercury, Gemini, Saturnu 5 z programu Apollo i všetky raketoplány, 4 a pol palcový Bushnell (ďalekohľad), a keď mi bolo päť - šesť, túžil som byť astronautom. Teraz už viem, že sa s ním nikdy nestanem. Takých ako ja tam neberú. ☹ No tato mi sľúbil, že raz pôjdeme na Floridu pozrieť na štart rakety. Ešte neviem kedy, lebo tato stále iba niečo sľubuje a potom nesplní. Učí na Harvarde, takže nikdy nemá na nič čas a ísť do Kennedy Space Center len s mamou by nebolo tak cool.

Mojím najlepším kámošom je Ronnie Sullivan. Teda bol, lebo pred mesiacom sa presťahovali do Worcesteru a odvtedy mi nenapísal. Po Mikeovi Robinsonovi druhý spolužiak o ktorého som prišiel. Nevieť prečo sa všetci musia niekam sťahovať. Vždy keď si nájdem super kámoša, preložia ho na inú školu, do iného mesta. Chcel by som mať veľa kámošov, no na našej ulici býva iba Alf Paymer, Peter Duke a Dan

Fry, a s tými frajermi sa kámošiť nedá. Takže až sa vrátim do školy, budem opäť sám. Nechcem byť sám...

Och, musím končiť. Mama ma volá, aby som šiel do vane. Za hodinu odchádzame.

Pondelok 24.06. o hodinu neskôr, v aute:

Sedím v našom veľkom Ford Escape a je mi zle. No dobre, až tak hrozne mi zas nie je, lebo mama ma pred cestou napchala dvoma tabletkami proti grcaniu a krabicou džúsu, ale čo ak prestanú účinkovať? Nenávidím autá. Nerozumiem čo na nich všetci vidia. Autá sú odporný humus. Hučia, smrdia, vyzerajú ako škatule na kolesách a vždy je mi v nich zle. Najmä keď ich, ako teraz, riadi tato. Snáď sa zasa nepogrcám. V tatovom aute sa mi to už stalo štyrikrát. Naposledy to schytalo nielen predné sedadlo, ale aj tatova bunda a golier. Fakt hnus. Ale aspoň sme museli naspäť domov a nešli na výlet. ☺ Tato miluje výlety. Stále nás berie na nudné túry, kam je treba dlho cestovať. No dnes na túru nejdeme, hoci teraz by som vážne šiel...

Práve prechádzame okolo baseballového ihriska. Deti tam hrajú zápas. Baseball moc nemusím, no stále lepšie než americký futbal, basket či futbal. Na americký futbal, ako to náš tréner pán Robinson hovorí, som vraj príľahký, na basket zas primalý a na futbale treba veľa behať. No dnes by som zahral aj ten futbal - dokonca aj americký. Prečo sa to muselo stať práve teraz keď štartujú prázdniny? Nemohlo to počkať až na koniec augusta? Tak rád by som lietal na bicykli, s mamou a Emily (to je moja ségra) ležal na pláži, hral sa na počítači, surfoval po Internete, a i s tatom by som na tie jeho hlúpe výlety šiel. Namiesto toho trčím v aute a pozerám ako je ostatným super, kým ja odpečiem celé leto. To nie je fér. Celý rok som makal, na vysvedčku samé Áčka, a prázdniny v ťahu.

Tato práve vraví, že čoskoro tam budeme. (Dlhý povzdych.) Prechádzajúc podchodom, už vidím tú barabizňu. Je fakt hnusná. Asi 7 poschodí, sračková farba (ako keď zjete veľa zeleniny), hrozne veľa okien, všade samé sanitky a ľudia v bielych plášťoch. Fúj! Vždy som myslel, že nemocnice sú biele. Avšak táto opacha nemocnicu pripomína iba v máločom. Tato však vždy vie kam má ísť. Nezablúdi ani v hustom lese. Zastavujeme na polkruhovom parkovisku aké zvyknú mávať hotely. Pestrofarebné stĺpy pred vstupom i vlajočky nad nimi márne skúšajú skrásliť neskrásiteľné. Nejaký chlapík s menovkou na krku uteká k nášmu autu, ktoré čoskoro zhltnie podzemná garáž. Biely nápis na modrom podklade oznamuje, že tato sa ani dnes nezmylil. 'Boston Children's Hospital'. Áno, presne tu zabijem pokašľané prázdniny. ☹

Volám sa Josh Hurt, je mi 12, som z Bostonu a mám akútnu lymfoblastickú leukémiu. Do nemocnice som sa prišiel vyliečiť.

Pondelok 24.06. večer, nemocničná izba:

Dnes sa toho stalo toľko, že ani neviem kde začať. Vonku za oknami šero padá na mesto (to mám z jednej knihy) a sediac na posteli, na izbe, som sám. Nie v mojej posteli a mojej detskej, v našom malom krásnom domčeku. Dnes ostane opustený, bezo mňa. Mama, tato, Emily. Tak veľmi túžim byť s vami. Čítať svoje knižky, napchávať sa maminými palacinkami, zaspávať pod kvietkovanou perinou (Emily sa mi smeje, že také majú iba malé deti, ale keď mne sa páči) a čakať až ma ráno tato prebudí a všetci vyrazíme na výlet. Prečo sa to muselo stať práve mne ??? Prečo musím ležať v hroznej nemocnici čo vyzerá akoby v nej natočili Session 9 ? Je mi smutno a trochu i do plaču. Mama tu so mnou chcela ostať. Aspoň prvú noc. Ale nemám päť a ostatné deti na oddelení by ma ihneď vysmiali.

Na chvíľu som prestal s písaním. Izbu mám na šiestom a tak vidím rozžiarené ulice podo mnou. Pripomínajú svetielka na vianočnom stromčeku a autá, tisíce áut medzi nimi poletujú ako drobné svetlušky. Aj my sme prišli tatovým. Zamieriac do podzemnej garáže, Boston Children's Hospital ju má vážne obrovskú. Vlastne, všetko je tu obrovské. Nemocnica nemá jednu budovu. V tej čo sedím je 8 poschodí, no okrem nej je tu kopec ďalších 'krabíc' (jedna škaredšia než druhá), poprepájaných takými cool mostíkmi zo skla, aby nimi mohli chorých prenášať z jednej časti nemocnice do druhej. Majú tu aj neveľký parčík so šmýkačkami a preliezkami, kde sa malé deti môžu hrať. Celý oplotený, najskôr preto aby sme im nezdrhli. Vidím, že to tu bude vážne super. Ako v base...

Zaparkujúc, výťahom sme sa vyviezli na prízemie, kde nás na 'repcii' (myslel som, že také veci majú iba v hoteloch) privítala akási pani. Na menovku som jej nevidel, no myslím, že nebola doktorkou. Nahásiac moje meno, pani chvíľku pátrala v počítači, kým nenašla to čo potrebovala. Prenikavo na mňa zahľadiac, asi sa uisťujúc či som to ozaj ja, poslala nás na šieste. Tam sme šli iným výťahom. Tak veľký som nikdy predtým nevidel. Dosť priestraný, aby sa sem vošla moja posteľ s nočným stolíkom, tato mi vysvetlil, že ide o nákladný výťah, ktorý musí byť dostatočne široký, aby v ňom mohli prevážať deti čo nemôžu chodiť i ležiacich pacientov na operácie. (Brrr.) S nami našťastie šla iba jedna pani, ktorá vystúpila na štvrtom. Ja, mama a tato sme zastavili o dve poschodia vyššie, kde sa nachádza oddelenie detskej onkológie. Hneď nás privítala usmievavá pani stojaca za zmenšeninou recepcie z prízemí. Už nás očakávala. Potrasúc mi dlaňou, oznámila, že ma víta v nemocnici, tak ako aj mojich rodičov. Doktor Cooper - ten čo ma bude liečiť, má teraz iného pacienta, no zavedie nás do jeho čakárne, kde naň počkáme. A tak krátka 'tour de nemocnica' mohla začať. Najprv sme šli doprava, potom rovno, cez sklenené dvere do traktu B, znova rovno a doprava až som stratil orientáciu... Byť tu iba s mamou, netrafíme ani s GPSkom ! Našťastie blondávä sestra presne vedela kam ísť. 'Onkologická klinika - lôžková časť.' Hlásal nápis nad sklenenými dverami, ktorými sme vošli do dlhej, priestrannej, no tmavej chodby s množstvom nemocničných izieb. Ako prvý mi do nosa uderil odporný, ale fakt odporný, štipľavý smrad, ako keď mama umýva hajzle (sorry záchody). "To tu mám ležať ?" Vydesilo ma. No to bude vážne super... Z chodby viedlo kopec dverí, každé s vlastnou menovkou. Okrem dverí, nemocničné izby mali vlastné okno do chodby polepené obrázkami zvierat či rozprávkových bytostí, no vďaka zatiahnutým závesom som toho veľa nevidel. Vlastne, trochu hej. Na jednej z izieb ostali dvere potvorené, a nakuknúc dnu, zbadal som chlapca. Sediac na posteli, s niekým hovoril. Musel mať zhruba toľko čo ja a bol úplne plešatý. Jediný vlások, mihalnica, obočie, nič. Pobleďnutá tvár, vpadnuté oči, vyzeral ako ufónec.

Je viem... Aj mňa to čaká. Tato mi to vysvetlil. Keď sa liečite na leukémiu, dávajú vám chemoterapiu - chemo. A z chema vám vypadajú vlasy. Budem celkom plešatý, ako ten chlapec na posteli. Nie však navždy ! Až sa vyliečim, vlasy mi opäť narastú. Aspoň tak to tvrdí tato. Ale čo ak nie ? Čo ak budem výnimka ? Nechcem byť ako strýko Ed. Celý život bez vlasov. V škole by som umrel od hanby.

Boli sme takmer na konci chodby, keď z vedľajších dverí (na rozdiel od ostatných tieto nemali okno dovnútra) vyšla staršia sestrička sprevádzajúca drobné dievčatko. Prváčka, možno druháčka, rukou sa podopierala o vysoký stojan na kolieskach na vrchole ktorého visel sáčok s priehľadnou tekutinou. Tenká hadička vystupujúca zo sáčku s ventilom ako na duši môjho bicykla, končila v dievčatkinom zápästí, ktoré mala celé previazané lepiacou páskou a obväzmi.

Premýšľajúc, prerušil som písanie. Stále ju vidím. Vychudnuté dievčatko s bodkovanou šatkou na hlave zakrývajúcou jej lysú hlávku. Prepletajúc z nohy na nohu, sestrička ju musela podopierať, aby nespadla. Smutný pohľad v smutných očiach. Ani na nás nepozrela. Musela byť veľmi vyčerpaná. Väčšmi ako keď som na telesnej nedobehol míľu, väčšmi ako keď som nespál celú noc. O pár hodín, zajtra, možno pozajtra, aj ja budem mať takú ihlu v sebe. Nenávidím ihly. Prečo na leukémiu neexistujú tabletky ? Prečo do mňa musia pichať veci, ktoré bolia ? Bojím sa...

Odkaz: Pre tých čo by sa mi chceli posmievať. Aj vy by ste sa báli, keby ste to dievča videli ! Každý by mal strach, keby do vás išli ihly napichať !

Pondelok 24.06. 19:55, nemocničná izba:

A znova som si musel dať pauzu. Tentoraz vynútené. Prišla za mnou sestrička. Taká fakt pekná baba s dlhými nohami a ešte dlhšími, blond vlasmi. Volá sa Júlia a vyzerá ako modelka. Mať ju v škole za učku, Don Blackburn s kámošmi oslintajú lavice. ☺ Blbé je, že Júlia nielen dobre vyzerá, ale je aj prísna. Vraj už musím spať. Vyprosíkal som polhodinu. Musím si švihnúť, nech to celé naťukám.

Takže... Doktor Cooper má fakt suprovú ordináciu. Vlastne to ordinácia ani tak nie je. Aspoň nie taká ako u doktora Millsa kam chodievam keď ochorím. V čakárni kde sedí jeho asistentka pani Johnsonová to vyzerá trochu ako v Emilovej izbe (hoci s menším bordelom). Na stenách obrázky postavičiek z rozprávok, na policiach figúrky z komiksov, autá, vláčiky, bábiky, plyšáky, knižky pre deti, farbičky, omaľovánky, stavebnice, kocky, Legó i puzzle. Samé hračky, len aby sa menšie deti pri čakaní na doktora nenudili. Nevieť načo také somariny vôbec vypisujem do denníka, no vyzeralo to tam fakticky skvele. A nemyslite si, žeby som sa s niečím takým túžil hrať. Nie som malé decko. No lepšie tu, než na smradľavej chodbe. V druhom kanclí, za zavretými dverami sedel doktor. Ako nás sestrička z recepcie upozornila, práve u seba niekoho mal, a tak nám neostalo nič iné len čakať. V skutočnosti som čakal iba ja, lebo pani Johnsonová mala pre mamu a tata prichystanú hŕbu papierov.

Vždy som si myslel, že v nemocniciach je to ako vo filmoch. Keď tam prídete, položia vás na nemocničný vozík, všetci okolo vás behajú, lietajú, napichajú do vás ihly,

trubičky, hadičky, kvapačky a upaľujúc na operačku, hneď vás začnú ehm... rezať, krájať, píliť (pitvať). No blbosť ! S leukémiou nikto okolo vás nekmitá. Najprv musíte podpísať papiere. Horu papierov. A keďže mám len 12, podpisovali ich mama s tatom. Hlavne tato. Pani Johnsonová čítala ich nadpisy, takže niektoré si pamätám. Súhlas so spracovaním osobných údajov, Súhlas s poskytnutím medicínskych údajov, Súhlas s liečbou pacienta, Súhlas s liečbou neplnoletého, Poučenie o liečbe a zdravotných rizikách, nejaké veci pre poisťovňu, potvrdenie pre tatovu robotu a ešte niečo na čo si nespomínam. Teraz už viem prečo pani Johnsonová má na stole 2 tlačiarne.

Kým doktor skončil, čakali sme dobrú hodinu. Hrozná nuda. Keď sa dvere konečne otvorili, s doktorom vyšli muž a žena. Najskôr manželia, pretože sa objímali, ďakujúc doktorovi 'za všetko'. Mladší ako mama s tatom, dopálilo mi, že akiste budú rodičmi niektorého z detí. Možno dievčatka čo som stretol na chodbe. Boli prešťastní a pani si neustále utierala slzy stekajúce po lícach. "Asi dobré správy." Napadlo ma.

Uplakaná rozlúčka netrvala dlho a len čo rodičia odišli, doktor nás privítal. "Ty budeš určite Josh ?" Podajúc dlaň vysokému, štíhlemu mužovi asi tak starému ako tato, len som prikývol. Napraviať si okuliare, doktor sa pousmial a pozdravil rodičov, pozval nás do svojej ordinácie.

Teraz si určite myslíte, že mi pozrel do hrdla, zobral krv, odmeral teplotu a iné veci čo vám robia keď ste chorý. Nič také. Doktor Cooper iba rozprával a rozprával. Niečo o nemocnici, o ich klinike, o liečení leukémie. Veľa som mu nerozumel, a tak som prestal s počúvaním, venujúc sa obzeraniu jeho ordinácie. Neboli tu hračky ani žiadne bábiky, iba police plné hrubočizných kníh a časopisov, obrázky ľudského tela vrátane strašidelnej kostry s vypúlenými 'očami', po stenách röntgenové snímky i 'certifikáty' s doktorovým menom zarámované do obrazov. Na stole okrem kopy papierov a rukou písaných poznámok na všadeprítomných nálepkách, hneď vedľa počítača stála fotka dvoch malých dievčatiek - jeho dcér. Nie starších než Emily. Podobajúc sa jedna druhej, museli byť dvojčatá.

Pondelok 24.06. 20:57, to isté miesto:

Do kelu ! Zasa tá sestrička. Musel som vypnúť notebook. Vraj sa pred zajtrajškom potrebujem dobre vyspať. Najskôr kvôli tým ihlám. Ale keď mne sa spať nechce ! Ešte dobre, že zavrela dvere. Mám toho toľko napísať. Toto ťukám na tablete. Ak by opäť prišla, poľahky ho skryjem pod paplón. ☺

Späť k ránu. Keď doktor Cooper skončil, zobral nás na obed. Môj posledný s mamou a tatom. Nemyslíte si však, že sme z nemocnice vypadli. Tu na prvom poschodí majú veľkú reštiku. Už ma odtiaľ nikdy nepustia !

Tato s doktorom neustále rozprávali iba o mne. Doktor ma aj stihol pochváliť aký som vraj statočný keďže mnohé deti, keď majú byť samé v nemocnici plačú a tato pridá story, ktorú vykladá každému koho stretne. Blud o tom ako sa veľký Josh Hurt nebál, keď mu išli robiť prvé vyšetrenia. Super tati. Len to všade opakuj. Ak ste si s doktorom náhodou nevšimli, nemám 5. Kecy o statočnosti si nechajte pre škôlkarov !

Po obede nás doktor zobral do ambulancie, no dlho som tam neostal, lebo prišla Júlia (tá vysoká štíhla sestrička čo ma teraz otravuje so spaním), že vraj moja izba je už pripravená. Tato s mamou ostali u doktora, a tak neviem či to nebola len finta, aby sa ma zbavili a pán Cooper mohol rodičom porozprávať veci, ktoré nemám počuť. Nech už je to ako chce, nič s tým nespravím. A tak som si zobral kufr s oblečením, notebookom a hračkami a nasledujúcu Júliu, smradľavou chodbou ma zaviedla do izby. Inak Júlia rozpráva zvláštnym prízvukom. Z USA určite nebude. Ale je to pekná kočka, tak čo ? ☺

Moja izba (mám ju iba pre seba) nevyzerá vôbec zle. Má dve okná, jedno do chodby a druhé s výhľadom na mesto. Steny aj okno do chodby sú polepené obrázkami zvierat a rozprávkových bytostí. Mám tu i vlastnú sprchu s WCkom ako v hoteli ! Paráda !!! Báľ som sa, že budem musieť chodiť na spoločné. (Och, až ma striasa.) Je tu veľká telka a WiFi, samozrejme posteľ s nočným stolíkom a skrinkou na veci, väčší stôl so stoličkami pre návštevy i pre mňa - to nech sa celý deň neváľam v posteli, klíma čo nehučí ako tá naša a úplná pecka na záver - pod posteľou som objavil nočník. Ostal po dievčatku čo tu bolo predtým mnou. Inak posteľ nie je taká ako u nás doma. Má vysúvacie zábradlia - asi aby z nej malé deti v noci nespádli, automatické sklápanie, takže na nej môžem sedieť, núdzové tlačítka pre privolanie pomoci, samozrejme kolieska, ak by ma museli niekam prenášať (napríklad na operačku) a na boku prístroj s tlačítkami a displayom. Ten však ostal vypnutý. Posteľ pripomína veliteľské kreslo v Space Shuttle. Cool !!! Veď tato sa aj chvastal, že pôjdem do najsúprovejšej nemocnice v USA...

Čo už tak super nie je, že tu nemôžete nosiť to čo chcete. Môžete mať vlastné pyžamo, tričká i tepláky, no žiadne rifle, bermudy, ani normálne topánky. Len papuče, ktoré neznášam. Môžete mať mobil, tablet aj notebook, no foťák ani kameru okrem času keď sme v parku by sme používať nemali. No najblbšie zo všetkého je, že je to tu ako u skautov. Aspoň tak to majú napísané na letáčku, ktorý mi Júlia dala. Vstáva sa už o siedmej, nasleduje ranná hygiena (sprcha a kúpanie) a raňajky o ôsmej. Ďalšie 3 hodiny trvá niečo čomu hovoria 'liečebný program' (???) a 'doobedňajšie aktivity', obed je od 11:30 do 13:00, ak práve nie ste na izolačke vo svojej izbe. (Izolačke ?!? To vážne ?) Poobede nasledujú 'poobedňajšie aktivity' - hry, vzdelávanie, dokonca tu majú aj niečo ako školu (cez prázdniny ???) a zasa ten liečebný program. Medzitým olovrant, večerná hygiena (opäť sprcha či kúpanie) a večera. A teraz sa podržte. Spať sa tu chodí už o ôsmej ! Aj Emily je hore dlhšie !!! Grrr... To ale bude zábava ! Ale zas, všetko platí iba ak ste fajn a nič vás nebolí. Doktor mi povedal, aby som ten program nebral príliš vážne, lebo prístup k deťom je na oddelení 'individuálny' a všetko závisí od zdravotného stavu pacienta (to akože mňa). Tak vážne neviem, aké to tu bude. Zajtra ma toho čaká veľa a radšej idem spať. Bez mamy, bez taty, opustený a sám.

Utorok 25.06. 01:12, temná nemocničná izba:

Nemôžem spať. Tak veľmi sa bojím zajtrajška. Vlastne dneška. Keď doktor Cooper s rodičmi došli na izbu, vedel som, že mama plakala. To hneď poznám. Posledné dni neustále iba nariekala, aj keď si myslela, že ju nevidím. Jasné, že len kvôli mne. Má

strach. To tato nikdy neplače. Neustále opakuje ako bude všetko dobré, ako sa vyliečim, no viem, že on by neplakal, ani keby... Vždy mal radšej Emily než mňa. (Sorry tati ak to čítaš, ale je to tak.)

Doktor Cooper mi oznámil, že dnes mi už žiadne ďalšie vyšetrenia robiť nebudú. Až zajtra. Páčil sa mu môj raketoplán na nočnom stolíku (Atlantis) i to ako som si poukladal veci do skrine. Tváriac sa milo, všetko mohlo byť fajn, ak by mu mama nevykecala o mojom denníku. "Dúfam, že o nás nenapíšeš nič zlé." Smial sa keď to hovoril ale viem ja či to myslel naozaj ? Čo ak mi notebook zoberú a nedovolia písať ? Prečo mama musí byť tak utáraná ? Och.

Keď doktor odišiel, mama mi vybalila veci z druhej tašky, najmä notebook (notebook je lepší než tablet, lebo môžem ťukať 6 prstami naraz) a na stôl mi položila hroznú hlúposť - srdiečko s mojím menom. (No comment !!!) Až to uvidia chlapec s dievčaťom, ktorých som stretol na večeri, zaleziem od hanby pod posteľ. Ja viem, môžem ho dať preč. Ale až za mnou rodičia zajtra prídu, mamy by sa dotklo ak by som jej darček, ktorý pre mňa sama vystrihovala strčil do skrinky. A tak asi ostanem pod tou posteľou...

Inak, dnes tu boli naši do štvrtej. Potom museli po Emily do školy. Lúčiac sa, mama opäť vzlykala, hladiac ma po vlasoch, ktoré mi už čoskoro ostrihajú. (Aj tak by mi vypadli.) Tato dookola opakoval, aby som sa držal, aký som vraj veľký chlap a ako je na mňa hrdý. Ja však nechcem, aby boli na mňa hrdí ! Chcem byť doma. Vo svojej izbe. S mojou rodinou.

Bolia ma prsty, no musím ešte spomenúť tú večeru. Je od piatej do šiestej a máme ju tu na poschodí v malej jedálni, kde smú iba decká a asistentky pomáhajúce najmenším deťom či tým čo s jedením nevládzu. Ale keď ste veľmi unavení, alebo chorí, jedlo vám odnesú až na izbu. Alebo si ho tam môžete odniesť sami. (To je tá 'izolácia' z letáku.) Dnes som však večeral v jedálni. Osamote budem/som celú noc.

V jedálni majú niekoľko stolov. Na tom najväčšom sú porozkladané krabice s jedlom, džúsy a ovocie, ktoré si môžete kedykoľvek zobrať. Dvojica väčších stolov pre staršie deti stojí pri oknách, kým menšie stolíky sú bližšie k dverám. Tam sedia malé deti a ich asistentky. Asistentky nie sú to isté čo sestričky. Asistentky nepichajú injekcie ani nedávajú lieky. Pomáhajú slabým a chorým pri jedení, učení, pri kúpeli, keď musia ísť na záchod, alebo sa s nimi hrajú. V noci v nemocnici ostávajú už len sestričky. Ja som našťastie žiadnu asistentku nepotreboval. Ani ten chlapec a dievča sediaci za vedľajším stolom.

Chvíľu potom čo ma Júlia priviedla do jedálne vysvetliac mi pravidlá (každé decko má vlastné jedlo v plastovej krabici s menovkou), prišli oni. Plešatý chlapec, ktorého som videl ráno a akési dievča. Muselo mať toľko čo ja, a na rozdiel od kámoša, hlavu jej zdobili krátke hnedé vlasy. Posadiac sa za druhý stôl, chlapec neustále niečo vykladal, no veľmi som ho nepočúval. Tak dobre... Trochu hej, ale fakt len trochu. (Nie som špicel.) Volá sa Jesse a má rovnaký typ leukémie ako ja. V nemocnici je už 'stopäťdesiatykrát' a každého tu pozná. Boston Children's Hospital je preňho niečo ako 'druhý domov'. Jesse je na svoju plešinu hrdý, pretože vždy keď je na ulici, každý naňho zazerá, takže si pripadá ako filmová hviezda. Holá hlava má i ďalšiu výhodu.

Stačí, aby ľuďom narozprával čo mu je, a hneď ho začnú ľutovať, chcú mu kúpiť cukríky, knihy, hračky a 'iné blbosti', hoci Jesse má najradšej 'prachy na ruku'.

Jesse táral fakt veľa a dosť pritom aj frajeroval. Pekné dievča s veľkými očami a krehkými perami to muselo zaujať, pretože pozorne hltala každé jeho slovo. A vtedy to prišlo ! Z ničoho nič na mňa pozrela, a hoci nakrátko, zazdalo sa mi, že jej pery zvlnil ľahký úsmev. Ja viem. Blbosť ! Prečo by niekomu ako ja dávalo pekné dievča milý úsmev ? V škole má akiste kopec kámošov. Keby to spravila dvakrát, nech viem, že nesnívam. No čoskoro prišli menšie deti s asistentkami, Jesse musel sklapiť a dievča na mňa viac nepozrelo. No aspoň viem jej meno. Jennifer, hoci Jesse jej neustále hovoril Jen.

Baby... Nedá sa s nimi normálne kamarátiť ! Aspoň nie s tými v našej triede. Zaujímajú ich len samé blbosti. Móda, herci, speváci, hnusné odrhovačky čo pília uši. Stále s niekým na mobile chatujú, pozerajú do zrkadla či sú pekné a Joan a Casey sa začali aj maľovať. Nerozumiem ako ich to môže baviť. Baby nemajú žiadnu fantáziu a je s nimi len nuda. Aj preto sa so žiadnou nebavím, a ony so mnou. V našej triede je najväčším frajerom Don Blackburn. Všetky baby za ním kukajú, hoci je o hlavu menší než ja. A to len preto, že chodí na karate, má bicepsy a vie sa biť. Dona neznášam. Stále ma podpichuje, že som bifľoš a vyzerám ako dievča. Ja a dievča ?? Ale mama tvrdí, že mi iba závidí, pretože som oveľa krajší než on (najkrajší v triede - zdroj mama). No ktorá mama svojmu decku nehovorí, že je najkrajšie ? Keby mala pravdu, aj za mnou by dievčatá pozerali. Až ma ráno ostrihajú, ani Jen po mne očkom nehodí. Nikdy nebudem mať dievča. Veď kto by aj chcel chlapca s leukémiou ?

Nemocnica, operácia a iné zábavky

Utorok 25.06. po večeri, kde inde ako na izbe:

Tak, a teraz by ma už nechcel ozaj nik. Som plešatý ! Ale úplne. Ani jediný vlások - nič. Vyzerám ako mimozemšťan čo pri havárii UFO spadol rovno pod kombajn. Aj E.T. je oproti mne sexbomba ! Dnes bol ozaj hrozný deň, a zajtra bude ešte horšie. Ani sa mi o tom nechce písať, keď pomyslím, čo ma čaká...

Vstal som o šiestej. Doma nikdy tak skoro nevstávam. Ani keď nás tato plaší na výlet. No tu je všetko iné. Skôr než som na mobile stihol prebehnúť odkazy od mamy, tata a Emily, prišla za mnou pani Baileyová, veľká statná žena, ktorá by holými rukami dokázala dvihnúť posteľ aj s mojou maličkosťou v nej. Pani Baileyová je jednou z asistentiek ako tie panie včera na večeri. Opýtajúc sa ma ako sa mám, neostalo mi nič iné len zaklamať. Jasné, že mi je super ! Už sa neviem dočkať injekcií, výteru z emh toho (však viete čoho) a skáčem od radosti pri pomyslení ako mi odoberú kostnú dreň a spravia iné hrozné veci. Ale pani Baileyová to nemyslela zle a len čo som na seba hodil tepláky a tričko, zaviedla ma do kantýny. Raňajky boli celkom fajn. Mal som praženicu, jahody, opekané zemiaky - tie boli fakt super i malinový džús. Neviem prečo, ale Jesse a Jen na raňajkách chýbali. Sú na vyšetrení, alebo len dlho spia ? Mal som sa to pani Baileyovej opýtať, no bál som sa, aby si

nemyslela, že vyzvedám. Aj tak som tam neostal dlho sám. Postupne asistentky privádzali ďalšie deti, všetky o dosť mladšie ako ja. S každým sme sa pozdravili a tľapli si dlaňou na privítanie, takže teraz viem, že malá Mira je to dievčatko čo som včera stretol na chodbe, Jack a Aaron sú prváci a najlepší kámoši, ktorí sa celé raňajky doťahovali kto postavil krajšiu vežu v Minecraft, okuliarnatá Victoria poväčšine iba mlčala, najstaršia, 9 ročná Emma so šatkou na hlave si popri jedle čítala akúsi knihu a modrooká Tiffany, ktorú všetci volali Tiff sa neustále iba chichotala. A potom tu bol ešte David. Utly chlapec, nie starší než Jack s Aaronom. Sediac sám, ako jediný z detí mal na hlave riedke vlasy, ktorými mu presvitala pokožka. Pomaly odjedajúc z bagety, neprehovoril ani slova, a až keď som odchádzal, opýtal sa ma či aj ja mám leukémiu. Asi si myslel, že keď mám vlasy, nič mi nie je.

Leukémia. Neznášam to slovo, no stále lepšie než rakovina. Lebo leukémia je rakovina. Rakovina krvi. Keď mi rodičia povedali, že ju mám, presurfoval som pol Internetu. Jasné, že tajne. Keby to mama s tatom zistili, určite sa naštvoú. Nechceli, aby som si nad 'takými vecami' lámal hlavu. No keby oni boli na mojom mieste, nechceli by vedieť viac ? Dospelí sú niekedy divní. Zakazujú deťom to čo by sami spravili. Dosť pokrytécké...

Leukémia je choroba keď človeku zblbne kostná dreň - miesto kde vznikajú nové krvinky. Červené i biele. Červené prenášajú kyslík do celého tela, a ak by to nerobili, do dvoch minút mi odumrú nohy, ruky, srdce, mozog a je po mne (kaput). Biele sú zas niečo ako bojovníci. Zabíjajú bacily tým, že ich žerú. Takí užitoční kanibali. Na raňajky vyprážený bacil, obedňajšie menu - pečený bacil s hranolkami a pred spaním bacilový hamburger. Bacily sú skrátka ich pochúťky. (Mňam.) Ale to len dovtedy kým nemáte leukémiu. Keď ochoriete, biele krvinky zmagoria a začnú to flákať. Už nemajú chuť na bacily a čo horšie, je ich stále viac. Ako zombíci vo Walking Dead. Takže až bacily prídu, krvinky ich majú na háku a tie sa množia a množia, až kým neochoriete na inú, ešte horšiu chorobu, ktorá vás napokon zabije. Blbé, že ?

Vedel som, že niečo je zle ešte predtým než mi odobrali kostnú dreň. Keď máte leukémiu, stále ste unavení. To preto, lebo zmagorených bielych krviniek je čoraz viac a červených menej. Nevládal som nič. Utekať do školy, behať po schodoch, športovať na telesnej. Hneď som sa zadýchal a musel zastaviť. Spolužiaci, ako blbec Adam Wilkinson, sa mi smiali aká som vraj lemrá, že behám ako baba, a aj tréner do mňa hučal, nech nesedím toľko za počítačom. Cez jarné prázdniny, keď som na lyžovačke nevládal šliapať do kopca ma tato obvinil, že za to môže to moje 'večné vysedávanie pred telkou' a 'čumenie do tej placky' (to akože tabletu). Nerozumiem prečo si dospelí vždy myslia, že keď my deti nevládzeme, musí to byť kvôli našej lenivosti. Veď aj oni večer po práci nestále iba hundrú ako hrozne sú vraj unavení. To tiež len preto, lebo celý deň presedeli pred 'plackami' (monitormi) ? Nikto mi neveril. Ani mama. V škole sa mi zíva a klipkajú mi oči, lebo chodím neskoro spať, za bledú tvár môže nedostatok ovocia a pohybu, hlava by ma nebolela ak by som nečumel toľko do počítača. Za všetko môžem ja, ja, ja. Musel prísť 1.jún, keď som na dejepise zaspal v lavici a pri večeri sa mi pustila z nosa krv (more krvi), aby mi konečne uverili. Okamžite sa spustila behačka od lekára k lekárovi, brali mi krv, pozerali do nosa, spravili röntgen i ultrazvuk, znova mi zobrali krv a v nemocnici ešte raz, až mi napokon navrtali ihlu do kosti a odobrali 'kostnú dreň'. (Takú chutnú, krvavú.) Zrazu sa zo mňa stal 'miláčik', 'zlatko', 'anjelik' a tato ani slovom nespomenul ako si za

všetko môžem sám. Mama v noci nespala, tato celé dni vyvolával od jedného doktora k druhému. No a minulú stredu to prišlo. Práve sme večerali, keď tatovi zacvrlikal mobil. "To je doktor Bradley z nemocnice." Zahlásil vážnym hlasom a dvihnúc hovor, dlho iba počúval. Keď zložil, došlo mi, že je zle. Bledší než Voldemort, vyplašene pozrel na mamu. Tak vydeseného som ho nikdy predtým nevidel. "Josh má leukémiu." Mama zmeravela. "Nie... To musí byť nejaká chyba ! To nemôže byť pravda ! Ved' sa mu len pustila krv z nosa." "Elizabeth ! Doktor Bradley vykonal kontrolné testy. Je si tým absolútne istý." Chytiac si tvár do dlaní, mama začala vzlykať, a keď nás tato objal, došlo mi, že nekecá. A potom už veci nabrali rýchly spád, až kým som neskončil tu - v Boston Children's Hospital.

Inak testy. Dnes mi našťastie kostnú dreň nebrali, no 'užil' som si toho viac než dosť. Po raňajkách prišla iná asistentka, aby mi oholila vlasy. Jasná vec, že dohola. Kým ma pani strihala, pramienok vlasov som si odložil do krabičky od keksov. Na pamiatku. Čo ak mi už nikdy nenarastú ? Opýtala sa ma či nechcem aj obočie, lebo časom mi aj to vypadne. Nie, obočie nie ! Musel som do sprchy (tej čo mám na izbe) a potom to začalo. Odber krvi, prehliadka hrdla, nosa a uší, vyšetrenie pľúc, meranie výšky, váhy, teploty, tlaku a EKG (to sú také prísavky čo vám dajú na hrud' a na nohy, aby vám zmerali tep srdca), 'analýza vzoriek moču a stolice'... (Fuj, ešte aj teraz je mi na grkanie, keď si na to spomeniem. Načúrať pár kvapiek do pohárika je OK, no to druhé bol fakt hnus.) Potom mi do žily pichli niečo po čom sa mi zatočila hlava a poobede začalo všetko odznova. RTGéčko a ultrazvuk som nejako zmákol, no MRko je riadny shit. Po nohy ma strčili do hnusne úzkej rúry, kde som musel nehybne ležať, hoci to tam hučalo horšie ako keď náš sused Kyle Neels štartuje Harleyho. Nebolelo to, no mal som strach či tam na mňa nezabudnú. No stále lepšie než to čo ma čaká ráno.

Operácia. Vraj len maličká. Teda aspoň podľa doktora Coopera. ☹ Zajtra mi dajú niečo čo sa volá katéter. To je taká trubička, ktorá mi bude trčať zo žily, aby ma ňou nalievali chemom. Nedajú mi ju však do ruky, ako ju má Mira, Jack, či Tiffany, ale do hrude a trubička mi pôjde rovno do krku, či tam niekde. Budem vyzeráť ako Bishop, keď ho roztrhala kráľovná votrelcov. Ja viem, asi to vyzerá ako veľká sranda, no hrozne sa bojím. Nechcem, aby ma operovali. Nechcem mať trubičku. Prečo mi to tato nepovedal ? Stále predsa volal s nejakými doktormi. Musel vedieť, že mi ho dajú. Tak prečo mi to zatajil ? Aj dnes dookola opakoval aký som vraj statočný. No na to ti ja kašlem tati ! Chcem taký istý katéter aký má Tiffany ! Na ruku. To však podľa doktora nie je možné, lebo budem dostávať silnejšie dávky chema, ktoré by mi mohli poškodiť tenšie žily na rukách. No a čo ? Kašlem na žily aj na ruky. Mám predsa dve ! Nech mi to raz dávajú do pravej a potom do ľavej. Mal som sa o tom s doktorom Cooperom viac hádať. Prečo len som taký zbabelec ?

Je desať a nevládzem písať. Presne o 12 hodín budem na operačke. A nikto, nič mi nepomôže !

Štvrtok 27.06. ráno, posteľ, izba 8:

Tak a mám to za sebou. Nie, ešte nie je po mne. ☺ To len operáciu mám za sebou. Už je zo mňa Bishop Hyperdyne system model 2019. Z hrude mi vytrča blbá hadička.

Vlastne dve - červená a modrá, obe zakončené 'konektormi' čo vyzerajú ako káble od Internetu. (Už len pripojiť Joshnet k sieti a ovládnem celý svet !)

Dnes to až tak nebolí, no včerašok bol príšerný. Ráno operácia a celé poobedie preležané na izbe ako vysušená, 1000 ročná múmia. Bolelo to ako sviňa, takže s písaním bol načas koniec. No najhoršie zo všetkého je, že hrud' mi prelepili takým plastovým sáčkom, a hoci ma koža príšerne svrbela, nemohol som sa poškrabať, aby som tú hlúposť nepoškodil. A odteraz s tým hnusom budem musieť spať ! Paráda...

Včera ráno po sprche a raňajkách za mnou prišiel doktor Cooper a porozprával mi čo mi budú robiť. Operácia nepotrvá viac než hodinu, no nasledujúce dva dni stvrdnem na izbe, nech nenachytám infekciu. Keď sa mi rana okolo katétra zahojí, začnú mi ním dávať chemo. Štyri týždne !!! Tak dlho skysnem v nemocnici. Takmer celé pokašľané prázdniny ! A to je iba začiatok, lebo neskôr sa sem vrátim po ďalšie chemo a potom po ďalšie a ďalšie, možno 5-6 krát. Vraj uvidia podľa mojich výsledkov.

Ako mi doktor Cooper vysvetlil, leukémia sa lieči na 3 'fázy'. Najprv do mňa 4 týždne budú pumpovať 'intenzívne' (rozumej silné) chemo, aby pozabíjali čo najviac zblbnutých (bielych) krviniek. To je akože tá prvá fáza. Potom ma pustia domov, ale iba nakrátko. V druhej fáze mi budú dávať iné chemo, aby pozabíjali tie krvinky čo ostali. To vraj môžu (a budú) robiť na viackrát, ale keby liečba zabrala, môžem ostať doma a do nemocnice by som iba dochádzal. (Aspoň niečo, lebo druhá fáza môže trvať mesiace.) Tá tretia je ešte ďaleko, ale to už bude pohodička. Žrať nejaké pilulky a občas trochu chema do žily, na ktoré mi stačí ručný katéter. Blbé je, že niekoľkokrát mi pre kontrolu odoberú kostnú dreň, a čo horšie, budú ma aj pichať do chrbtice. Fuj... Už, aby to bolo za mnou.

Operácia nebola až tak hrozná, akurát na operačnom stole som musel ležať takmer nahý. Dali mi len dlhé, zelené tričko s otvorom na hrudi, a trenírky s ponožkami museli ísť dolu. Potom ma uspali. Do žily mi pichli injekciu a počítajúc do 10, pamätám si číslo 6 a potom už nič viac. Prebudil som sa na izbe s trubičkou v hrudi. Keď narkóza pominula, trochu ma to bolelo, no menej než som čakal. Podľa doktora operácia dopadla výborne, pochváliac ma, aký som vraj skvelý pacient. No jasné... Také veci určite hovorí každému.

Večer za mnou prišli mama s tatom. Vraj tu boli ráno, no na operačku ich nepustili. Na izbe ostali len chvíľu. To kvôli bacilom. Oblečení ako Armstrong s Aldrinom, ústa mali zakryté lekáskymi rúškami, na šatách priesvitné pršiplášte a hlavy im pokrývali smiešne čiapky podobné tým čo nosia kuchárky u nás v jedálni. Začal som sa chichotať, no mama ma hneď zahriakla. Poškodím si katéter. Keď ich sestra (taká veľká černoška, tuším sa volá pani McCarthyová) zavolala preč, chvíľu sme ešte kecali cez Internet. Telku čo tu mám mi napojili na videochat a zasa som musel počúvať ako sú na mňa všetci hrdí, každý ma má rád, držím sa statočne, som najlepším chlapcom na svete (slnečnej sústave i galaxii) a také tie reči čo musíte neustále počúvať, keď ste chorí na rakovinu. Ja viem, myslia to dobre, ale oni netušia aké to je keď do vás stále niečo pichajú. Ešteže ma teraz nič nebolí. Aj to hnusné svrbenie už prestalo. Zajtra ma konečne pustia z izby, takže budem môcť do kantíny, herne, na záchod a späť. Super, nie ? Horšie ako v Alcatraze. Takto vyzerajú moje prázdniny.

Piatok 28.06. ráno, izba, samotka:

Nuuuuuda. Už tretí deň ma držia v cele číslo 8 (kľúčik zahodený na dne mora). Myslel som, že dnes konečne pôjdem von, no raňajky mi doniesli sem a z izby ma pustili akurát tak na 'prechádzku' na chodbu. Aj to ma sprevádzala Júlia. Je piatok, môj najobľúbenejší deň, no teraz máme prázdniny a v nemocnici sú aj tak všetky dni rovnaké. Pozriem či nedávajú niečo v telke, inak tu zdochnem od nudy.

Piatok 28.06. večer, stále cela:

No a to mám zato, že furt hundrem. Chcel som zábavu, a tak sa mi jej dostalo...

Len čo som zapol telku, došiel doktor Cooper a s ním aj dvaja ďalší lekári - doktor Black a doktor Andrews. Sú z môjho 'konzília', čo je skupina lekárov posudzujúcich 'môj prípad'. (Ja a prípad. To som ale dopadol.) Prezreli mi ranu po katétri, ktorá sa vraj hojí 'nad očakávanie dobre', skontrolovali teplotu, krvný tlak a váhu, ktoré mi Júlia ráno namerala, popočúvali ma hnusne studeným stetoskopom (to je tá vec čo lekári nosia na krku), prezreli hrdlo a spravili pár ďalších vyšetrení. Potom do izby zavítala mama s tatom. Takto skoro nikdy predtým neprišli. Návštevné hodiny sú až od druhej. Žeby ma pustili domov ? Ani náhodou. To im len doktor vysvetľoval ako ma budú liečiť a tato musel podpísať ďalšie papiere. No a potom show začala. Doktor Cooper mi oznámil, že dnes dostanem prvú dávku chemo. Nie však toho, aké mi cez katéter strelia do žily. Toto chemo sa pichá priamo do chrbta. Preto si aj zavolať rodičov. Aby všetko schválili. Podľa doktora to vraj bude 'maličká injekcia, ktorá takmer nezabolí', čo v preklade znamená: 'Neboj Josh, nezabijeme ťa, ani sa ťa nechystáme mučiť'. Bude to niečo medzi tým.'

Tá 'maličká injekcia čo nezabolí' sa volá 'intratekálna chemoterapia'. (Hrozné, však ?) Je to chemo, ktoré doktor dáva do chrbtice, aby sa leukémia nedostala k mieche, pretože inak by som v nemocnici stvrdoľ do Vianoc. Chemo do žily nedokáže prejsť až k mieche, a preto mi ho musia dať priamo tam. Má to byť len pre istotu. Keď som o 'intratekálnej chemoterapie' čítal na nete, takmer som umrel od strachu. Vraj z toho človek môže ochrnúť ! Stačí, aby mi ho pichli zle, či dali nesprávnu injekciu a skončím na vozíku. Doktor Cooper síce zdôrazňoval, že niečo také je 'absolútne vylúčené', lebo injekciu dávajú až v mieste kde sa miecha nenachádza, no aj tak ma obchádzali mdloby. (Prisahám, už nikdy viac sa nebudem na nudu sťažovať.) Napokon však všetko dopadlo dobre. Teda aspoň myslím, lebo nohy si cítim a končekmi prstov dokážem pohnúť. A ani to veľmi nebolelo. Iba trochu injekcia proti bolesti, a keď mi dávali chemo a odoberali akúsi tekutinu, ležiac na bruchu, nesmel som sa hýbať a máličko to tlačilo. No najhlúpejšie bolo, že ma na operačke zasa vyzliekli. Úplne ! Ak by ma spolužiaci uvideli, budú sa mi rehoť. Ale kašľať na nich. Nech sú radi, že im nič nie je. Leukémia je hrozná vec. Prečo som ju musel dostať práve ja ?

Idem spať. Bolí ma hlava. To však zmáknem. Hlavne nech neskončím na vozíku.

Sobota 29.06. 15:30, izba (nemocničná - čo iné ste mysleli ?):

A opäť samota. Mama, tato a Emily prišli už o desiatej. Je sobota - deň návštev, a rodičia a príbuzní za nami môžu celý deň. Od rána je tu kopec dospelých i detí, ktoré vôbec nepoznám. Takmer ako na Independence Day. Super správou je, že nemusím vylihovať na izbe. Rana po odbere kostnej drene sa podľa doktora Blacka už dostatočne zahojila, a preto sme všetci štyria zbehli na obed, hoci len tu dolu do nemocničnej kantíny, kde môžu i rodičia. Von sme radšej nešli. Mama mi síce doniesla šiltovku, nech ľudia neočumujú moju plešinu, no čapica mi nezakryje celú gebuľu, a potom, načo chodiť von, keď sa sem aj tak musím vrátiť ? Aspoňže mám kopec sladkostí. Po cheme vraj budem mať hnusnú chuť v ústach a sladkosti mi (zatiaľ) nezakázali. Akurát, po každom jedle si musím vydrhnúť zuby. Je to prikázané, rovnako ako umývanie rúk. Všetky deti musia nariadenie dodržiavať, aby nedostali nákazu.

Inak, dobre, že dnes prišla i Emily. Aspoň som nemusel počúvať mamine náreky a tatove reči ako mi celá rodina drží palce. S Emily sme hrali pexeso, vykladali karty, počúvali hudbu a Emy mi doniesla i obrázok - veľké srdiečko s nápisom Josh. (S maminým mám už dve.) Je to zvláštne, ale doma sme sa nikdy takto nehrali. Emily má svoju izbu a ja svoju. Občas ma našťve, ako keď mi z Lega potiahne astronautov, aby sa s nimi zahrala a potom ich nevráti a tiež ma hnevá keď mi tato stále vyčíta, že sa s ňou hádam, akoby som za všetko mohol vždy len ja. No dnes bola Emy fajn. Akurát, ukážuc jej katéter na hrudi, podarilo sa mi ju vystrašiť. No sama chcela vedieť čo mi trčí spod košeľe. (Tričká kým sa rana nezahojí mám zakázané.)

Ešte jedna vec. Dnes má službu iná sestra - pani Batesová. Havranie vlasy, nepekné, hrubočizné okuliare, prísny pohľad, neustále zamračená. Musí mať o 20 (dobré 10) rokov viac než Júlia, a hoci toho veľa nenahovorí, keď otvorí ústa, rozkazuje ako generál. Žiaden úsmev, ani pekné slovo, iba príkazy a inštrukcie. Už vidím, že s ňou bude kopec 'zábavy'. Asi ako s Jessem a Jen. Stretol som ich na chodbe, keď ma pani Batesová viedla na kontrolné vyšetrenie. Zbadajúc ma, Jesse kamarátke niečo pošepol. Najskôr o mojom 'ufónskom' výzore, lebo žmurknúc na mňa, Jen sa zachichotala. Keď ma potom doktor Black prezeral, začul som ako ich pani Batesová vyháňa do izieb. Jesse protestoval, no pani Batesová bola neúprosná. Na túto sestričku si musím dať bacha.

Klipkajú mi oči. Najskôr kvôli liekom, ktorými ma neustále cpú. Tri tabletky ráno, dve na obed a štyri večer. A k tomu injekcia akéhosi 'heparínu' - to nech sa mi nezrazí krv v žilách. Už je zo mňa zombík - Resident Evil, časť prvá.

Trochu si zdriemnem. Kvôli blbému katétru nemôžem spať na boku a posteľ mi nastavili tak, aby som sa v noci nemohol otáčať. Pripadám si ako mŕtvola v truhle. Už aby bol zajtrajšok a mama s tatou boli opäť tu. Tie ich kecy o mne mi lezú na nervy, no lepšie než byť sám.

Nočná návšteva

Nedeľa 30.06. asi o 11tej večer, izba (neprázdna):

Tak toto si musím zapísať, aj keby som zajtra na raňajky nemal vstať...

Po večeri, ktorú mi doniesli na izbu som hneď zaspal. Nerozumiem prečo, ale po tej operácii ma stále berie do spánku. Či kvôli nej, alebo chemu do miechy, nespalo sa mi dobre. Prepotený, každú chvíľu ma prebúdzalo. Spať na chrbte je fakt o ničom. Doma vždy spím na boku, no teraz kvôli blbým trubičkám nemôžem.

Ani neviem koľko bolo hodín keď som opäť otvoril oči. Muselo byť po večierke, lebo na chodbe už svietilo len nočné osvetlenie. To viem podľa toho, že žalúzie sú zatiahnuté a spod prahu presvitá drobný prúžok svetla. Keďže ma smäd netrápil a na záchod som nemusel, privrúc viečka, skúšal som opäť zadriemať. Zrazu ma upútal slabý šuchot. Prichádzal spod postele. Teda aspoň tak sa mi zdalo. Pod posteľou však nič nie je. (Aj ten šerbel Júlia už zobrala.) Žeby potkany ? Tu v nemocnici a na šiestom ? Čo ak ma pohryzú ? Núdzové tlačítko. Každé decko má na posteli ovládač s červeným tlačítkom. Ak ho stlačím, dobehne sem pani Batesová či iná sestra čo má práve službu. Aspoň tak mi to Júlia prvý deň vysvetľovala. Ale čo ak sa mi to len zdá a pod posteľou nič nie je ? Všetci ma vysmejú. Zrazu šuchot ustal a v izbe zaznel čísi šepot. Prichádzal spreď postele. Niektu tam je ! Duch, mŕtveho dieťaťa čo tu ležalo predtým mnou !!! Buchnúc po spínači na nočnom stole, temnú izbu preľal svit drobnej lampičky. "Kto je tu ?" Nik neodvetil. Nakloniac sa dopredu, chcel som nazrieť pred posteľ, keď nemocniční vlamači dobrovoľne vstali. Jesse a Jen. Skrývali sa za lôžkom, kým som spal.

"Čau." Pozdravil Jesse. "Čo tu robíte ?" Odvetil som náramne 'inteligentne'. "Nič. Len sme zisťovali ako sa voláš." Jesse kývol k visáčke zavesenej na prednej časti postele. "Ty si vážne Joshua Hurt ?" Len som prikývol. "Heh, tak to sa sem hodiš." "Jesse, prestaň !" Zahriakla ho kamarátka. "Však si len robím prdel." Jesse pristúpil bližšie, podajúc mi dlaň. "Ja som Jesse, no kľudne mi hovor Jess. Toto je Jen." Jennifer napodobnila Jesseho gesto. "Ja som Joshua, no hovorte mi Josh." "Takže ty si to nové mäso čo nám priviezli ?" "Nové mäso ?" "To sa hovorí novým, ktorí sú tu prvýkrát." "No... Áno." "Nikdy predtým si v nemocnici nebol a nedávali ti chemo ?" Jesse ukázal na moju plešinu, ktorú na rozdiel od tej jeho ešte vždy zdobili drobné vlásy. "Nie." "Tak to ti budeme musieť všetko ukázať, však Jen ?" Dievča sa placho usmialo. "Aj ty máš ALL ? Tak to sme traja. Vitaj v klube." "Čo je to ALL ?" Ďalšia mimoriadne 'bystrá' otázka. Jess sa zaškeril. "Akútna lymfoblastická leukémia. Máme ju obaja. Vlastne, Jen už nie. Je tu tretíkrát, a len sa doliečuje. Za chvíľu ju pustia domov." Pozrúc na dievča s gaštanovými, neprirodzene krátkymi vlasmi, Jen sklopila zrak, mlčky prisvedčiac. "Ja som tu druhýkrát, no neboj, som tu ako doma. Všetko ti ukážem." "Čo všetko ?" "Všetko. Ošetrovňu, kde nás nalievajú chemom a inými svinstvami, operačky, žrádlareň, herňu, máme tu aj školu, no neboj, nie je povinná. Iba ak chceš. Bol si v parku ?" "Myslíš ten dolu ?" Spomenul som si na malý parčík, ktorý som zazrel, keď sme sem prichádzali. "Jasná vec. Mám aj loptu. Ak chceš, môžeme si zakopať." Nevedel som či to Jesse myslí vážne a tak som v rozpakoch prikývol. "Super !" Potešil sa Jess. "Konečne tu bude zábava. Okrem nás dvoch je tu teraz už len Mike a potom samé malé decká. Ako v škôlke. Raz som tu bol celý

mesiac sám. Myslel som, že si to hodím." Vyplaziac jazyk, Jess naznačil oprátku okolo krku. "Neznášam to tu. Ešte dobre, že som tu poslednýkrát. Jeden debilný cyklus a ide sa domov !" Netušil som či Jess myslí opakované podávanie chema o ktorom mi doktor Cooper rozprával, no radšej som sa nepýtal. "Inak, ty si z Bostonu ?" "Áno." "A kde bývaš ?" "Na Eliot street." Jess vytiahol mobil, naťukajúc názov ulice. "Wow. Vy bývate na Jamaica Plain ? Tak to ste iní pracháči." "Jesse, prestaň !" "Ale veď ja nekecám ! Pozri." Jesse strčil kamarátke mobil popod nos. "Ale my nie sme pracháči. Tato učí na Harvarde a má to blízko do roboty." Jesse ma potľapkal po pleci. "Však pohodička. Len si robím srandu. Neber všetko vážne. Ja bývam v Dorchesteri a Jen na farme." "To vážne ?" Vyhĺkol som ako retard. "Oco má farmu v Naticku. Ale iba malú." "A máte tam aj zvieratá ?" "No jasné." Zvolal Jess pohotovo. "Tigre, vlky, medvede, slona." Jen sa načiahla, že ho udrie, no Jess sa uhol. "Máme sliepky, kozy, kravy, ovce a tiež 2 kone a 2 psov - Buddyho a Maxa." "To musí byť cool ! Tiež by som chcel psa, no tato mi ho nedovolí. Vraj sa oňho treba veľa starať." "Aj ja som mal psa." Pochválil sa Jess. "Volal sa Killer a bol to vlčiak. Ale keď som ochorel, museli sme ho dať preč." "Prečo ?" "Aby ma nenakazil. Takže..." Jesse zagúľal očami. "Náš Killer skončil na pekáči. Klobásky, slanina. Mňam, mňam..." Jen si povzdychla. "Jesse, musíš zo seba stále robiť hlupáka ?" "No dobre, dobre. Darovali sme ho na inzerát. Keď máš leukémiu, nemôžeš mať v dome psa. V papuli majú baktérie a v črevách červy." Krútiac ukazovákom ako húsenica na udici, Jess namieril na moju hrud'. "Keby sa ti dostal do brucha, alebo do mozgu, je po tebe." "Do akého mozgu ?" Podpichla Jen. "My dávame psy každý rok odčervovať. Je to iba kvôli bacilom prečo nemôžeš mať psa, keď máš ALL." Nevšímajúc si ju, Jess zamieril k nočnému stolu. "To je čokoláda ?" "Hej. Mama mi doniesla nejaké sladkosti keby som mal zlú chuť v ústach." "A môžem si niečo zobrať ?" "Jasné." Jesse vytiahol najväčšiu čokoládu akú našiel a odbaliac ju, začal ju ohryzovať ako banán. "Nechceš aj ty niečo ?" Ponúkol som Jennifer. "Nie, ďakujem." "Vaši sem za tebou chodia každý deň ?" Zmenil Jess tému. "Hej, ale iba keď sú návštevné hodiny." "Hm, tak to sa niekto má. Za mnou mama chodí iba cez víkendy a za Jen raz za dva týždne." "Je leto." Dodala Jen ospravedlňujúco. "Oco má veľa práce na farme a mama sa musí starať o Amber a Sama. Nemôžu sem chodiť každý deň. Je to ďaleko. No píš mi správy." Nič som nepovedal. Prišlo mi divné, že Jesseho a Jenini rodičia ich nenavštevujú častejšie. Byť tu týždeň osamote, isto chytím depku. "Môžem si ťa pridať medzi priateľov ?" Ťukajúc na mobile, Jess za tú chvíľu schrúmal dobrú polovicu čokolády. "Akých priateľov ?" "Na Facebooku. Neviem ťa nájsť. Sú tu dvaja Joshovia Hurtovia z Bostonu, no ani jeden nie si ty." "Ja nemám Facebook." Priznal som bez otáľania. Jess vypleštil oči a pristúpiac bližšie, začal si ma obzerať ako príznak čo práve vstal z hrobu. "Jesse, čo robíš ?" Chytiac ho za pyžamo, Jen sa pokúsila kamaráta odtiahnuť. "Pozerám na jediné decko na svete, čo nemá Facebook. Aj moja babka ho má !" "Mal som konto, ale zrušil som ho. Spolužiaci mi tam vypisovali hlúposti." "Mal si ich bloknúť. A to nemáš ani Twitter či Instagram ?" Zavrtel som hlavou. "Mňa to veľmi nebaví." Jess žmurkol na dievča za ním. "To Jen je do Facebooku fanatička. Ako všetky baby." Jen kamarátovu provokáciu obišla mlčaním. "A máš aspoň konzolu ? Hráš hry ?" "Jasné, že hrám. Najmä strategické." Jess mávol rukou. "Strategické sú shit. Ja mám radšej strieľačky. V herni máme konzoly. Keď ťa pustia z izby, niečo zahráme. Dobre ?" Súhlasil som. "Inak, už ti dávali prvé chemo ?" "Ešte nie. Vlastne, predvčerom do chrbta." Zhltnúc posledný kus čokolády, Jessemu zažiarili oči. "Tak to sa zajtra vidíme v ošetrovni. S chemom vždy začínajú v pondelok." "A bolí to ?" Jess s výrazom veľaskúseného pacienta zavrtel hlavou. "Iba keď sa zlomí ihla a vojde ti do srdca." Jen capla priateľa po ruke.

"Josh, nepočúvaj ho. V katétri nie sú žiadne ihly. Je to iba trubička a do srdca sa dostať nemôže, lebo je na opačnej strane tela." "Hej, ale budeš grcať, bude ti zle a..." Jess myšlienku nestihol dokončiť, lebo z chodby sem doľahli čiesi kroky. "To je Batesová !" Štekol Jess, skrčiac sa k zemi. "Zhasni tú lampu, lebo je po nás !" Buchnúc po vypínači, izbu naplnila tma. Jess s Jen sa skryli za posteľ. Po chvíli trvajúcej celú večnosť kroky ustali a vystriedalo ich zavrzganie dverí. "Je u Mikeho ! Vypadnime." Prikrčený ako hrbáč, Jess pristúpil k dverám, opatrne ich odchýliac. Na znak, že vzduch je čistý, kývol na Jenny. Skôr než obaja zmizli, Jess pozrel cez plece. "Josh, musíme vypadnúť. Zajtra sa vidíme. Čau."

A tak dopadlo moje prvé stretnutie s Jessem a Jen. Jess je trochu šibnutý a Jen toho veľa nenahovorí, no vyzerajú celkom fajn. Možno to tu predsa len nebude až tak zlé, ako som si myslel.

Moje prvé chemo

Pondelok 01.07. pred polnocou, na posteli, v izbe:

Konečne sa cítim o máličko lepšie. (Ale fakt len máličko.) Dnešok bol des. Jess tvrdil, že chemo nebolí, no riadne kecal. Hlava mi rotuje akoby som celý deň presedel na rollercosteri, žalúdok napína na grcanie, som unavený, v žalúdku mám prázdno. Krmia ma tabletkami proti bolesti, no figu borovú to pomáha. A to mi je lepšie než ráno pri cheme, hoci... Stále na zdochnutie.

Všetko začalo ako inak o siedmej. Zbuntošila ma pani McCarthyová. To je tá veľká sestrička s postavou majstra sumo, ktorú som najprv považoval za jednu z asistentiek. "Dobré ráno Joshua. Je čas vstávať." Zahrmela, len čo otvorila dvere. "Ranné vtáča chytí červíka. Dnes toho máme veľa na práci." Nedokončiac vetu, už mnou lomcovala. "Ideme vážiť, merať, raňajky, kúpeľ, zuby, ranná očista. Všetko ako má byť. Šup, šup, nech už si hore." Unavene sa posadiac na posteli, pani McCarthyová ma s ľahkosťou šampiónky Ms. Olympia dvihla do výšky, a skôr než som otvoril oči, stál som na váhe. A to bol iba začiatok. Ako som zistil, pani McCarthyová je hlučná, trochu ukecaná dáma, no Jesse i Jen ju majú radi. S deťmi stále vtipkuje, je milá a keď aj občas niekoho zahriakne, je to najmä pre jej silný hlas. Po meraniach, váženíach, dezinfekcii katétra a všetkých tých somarinách, ktoré musím každé ráno zvládnuť mi pani McCarthyová doniesla raňajky na izbu. Jogurt, zemle, trochu slaniny, ovocný šalát, ktorý veľmi nemusím a celú krabicu pomarančového džúsu. Do poslednej omrvinky, všetko muselo ísť do žalúdka. Pani McCarthyová na tom trvala a kto by zavalitej sestričke odvrával ? (Samovrah nie som.) Potom prišiel na rad obávaný kúpeľ. Keď statná sestrička so mnou vchádzala do spoločnej kúpeľne, srdce mi búšilo napätím. Myslel som, že tam so mnou ostane, no našťastie mi len ukázala ako si handričkou prejsť okolie katétru, aby som ho nenamočil a nechala ma samého. Keď máte katéter, nesmiete ho namočiť, lebo by sa doň mohli dostať baktérie. A to je aj dôvod prečo sa namiesto sprchy kúpete. A keďže vaňu na izbe nemám, skončil som v kúpeľni. Ale Josh a Jen tu neboli, tak čo ? No a po kúpeli nastal čas môjho prvého, (ne)slávnostného chema.

Pani McCarthyová ma zaviedla do chemoterapeutickej miestnosti, ktorú Jess nazýva 'pumpa'. 'Pumpa' je obyčajná nemocničná izba kde namiesto postelí pre pacientov sa nachádza štvorica sklápacích kresiel so širokými operadlami. Vstúpiac dnu, v jednom z nich sedel, ležal, či ako jeho polohu správne nazvať - Jess. Tričko mal z pravej strany rozhalené k prsiam a priesvitná trubička napojená na katéter smerovala k prístroju s dispalyom, ktorý sa inou trubičkou napájal k sáčku zavesenom na špeciálnom stojane. Bezfarebná tekutina po kvapkách odtekala do trubičky a odtiaľ katétrom až do tela. Podávanie chemoterapie som na nete videl snáď tisíckrát, no pri pohľade na nehybného Jessa ma zamrazilo. Na obrázkoch všetko vyzerá fajn. Pacienti sa usmievajú, rozprávajú, alebo si niečo čítajú, no Jess sa neusmieval ani nečítal. Jess spal. Aspoň tak som si myslel, lebo nakloniac sa bližšie, že pozriem jeho katéter, Jess z ničoho nič vyskočil, šteknuť na mňa. Uskočiac dozadu, nebyť pani McCarthyovej, skončil na zemi. "Jesse Portman, len som prišla a už vystrájaš?" Oborila sa mohutná sestra na útleho pacienta. "Áno, pani McCarthyová. Ale ja za to nemôžem. Mám to v povahe." "Ja ti dám povahu. Zbojník jeden. Toto je Josh a dnes ho čaká prvá dávka. Tak nieže sa tu budeš predvádzať a robiť hlúposti, inak to nahlásim vieš komu." "Tej, ktorej meno sa nahlas nehovorí?" "Presne tej." Pani McCarthyová sa ku mne sklonila. "Josuha, netreba ti na záchod? Radšej choď teraz, lebo najbližšie tri hodiny presedíš v kresle." "Nie, netreba." Odvetil som, vidiac ako sa Jess uškŕňa. "Tak dobre. No keby ti bolo veľmi treba, tu je tlačítko, ktoré stačí zatlačiť a niekto sem príde." Sestra McCarthyová mi ukázala ovládač podobný tomu, aký mám na izbe. Ako som neskôr zistil, dnes som ho nepotreboval, lebo počas prvej dávky chema musí vždy jedna zo sestier sedieť pri pacientovi. Vraj kvôli 'reakcii na liečbu', ako mi vysvetlil doktor Cooper, ktorý dorazil len čo ma sestra McCarthyová posadila do kresla. Najprv som však musel zobrať rozstrihnuté tričko vyrobené z akéhosi čudného papiera, aby sestra mohla napojiť trubičku na môj katéter. Nebolelo to, no aj tak som trkotal zubami. Čo ak sa tá vec čo mám v hrudi zapchá, alebo posunie nižšie? Doktor Cooper našťastie všetko skontroloval, spokojne prikývnuc. Potom mi vysvetlil, že dnes dostanem prvú dávku chema, ktoré mi prvé dva týždne budú dávať každý druhý deň. Následne mi odoberú kostnú dreň (super) a znova tú tekutinu z miechy (ešte lepšie) a podľa výsledkov nastavia ďalšiu liečbu. Doktor zároveň pripomenul, že ak by sa mi dvíhal žalúdok, točila hlava, alebo cítil ako mi stúpa teplota, mám to ihneď nahlásiť sestre. Prikývnuc, tváril som sa ako kráľ Leonidas pred útokom na Peržanov (300 je fakt hrozná hlúposť), no pri pomyslení na to čo má čakať som mal chuť sa vypariť. Skôr než do mňa začali pumpovať tú vec, doktor preveril či mi dali správny sáčok chema a pani McCarthyová doniesla stolík s množstvom džúsov, z ktorých vraj môžem vypiť koľko len chcem. To je asi jediná cool vec na cheme. Musíte veľa piť a všetky džúsy sú zadarmo. Tu, aj v kantíne. Keď bolo všetko pripravené a stačilo stlačiť gombík, doktor s pani McCarthyovou kamsi odbehli a s Jesse som konečne ostali chvíľu sami.

"Tak ako mŕtvola? Žiješ ešte?" Podpichol Jesse. "Hej, ale som unavený. Tá sestra ma skoro zobudila." Jesse sa uškŕnul. "To je McCarthyová. Ona budí skoro každého. Ale inak je fajn. No videl som Batesovú. Myslel som, že jej skončila služba. Dúfam, že ťa nepríde strážiť, lebo tu zdochneme od nudy." "Prečo?" "Keď je tu Batesová, nemôžeš ani pípnuť. Včera sme jej zdrhli, no bola to tesnotka. Len čo som skočil do postele, vošla do izby a pozerala či spím. Keby dvihla perinu a uvidela, že mám papuče, som v ****." (Jesseho nadávku radšej vybodkujem. Čo ak to raz niekto bude čítať?) "A Jen?" Spýtal som sa s obavou. "Pohodička. Jen je rýchla." Jesse sa vystrel v kresle, odchlípnuc si z malinovky na stolíku. "Ty si si nezobral mobil?" "To

môžem ?" "Hej, ak nehráš hry. Nechcú, aby sme ich hrali, lebo by sme si ju vraj mohli vytrhnúť." Poťukajúc si po čele, Jesse zalomcoval priehľadnou trubičkou prepájajúcou katéter s prístrojom na stojane. "Za 3 hodiny ti tu prepne. No môžem ti požičať môj, ak chceš ?" "Dík, Jess." "V pohode. My mŕtvolky musíme držať spolu." Nakloniac hlavu, Jess vyceril tesáky a kymácajúc sa zo strany na stranu, napodobnil zombíka. "Ak ti nebude zle, poobede, môžeme skočiť na mostík." "Myslíš tie čo sú medzi budovami ?" Jess prikývol. "Nechcú, aby sme tam chodili, a preto tam chodíme. Ale... Myslím, že dnes to nepôjde. Určite ti bude na grkanie. McCarthyová chcela, aby si ráno všetko zjedol, však ?" "Hej. Prečo ?" "Lebo poobede budeš hladovať. Ak zješ niečo po cheme, stopro hodíš tyčku. No neboj, ďalšie chemá sú už lepšie. Len dnes budeš trochu mrcina a..." Jess sa zvláštne uškrnul. "Postupne ti klesne hladina kalcia, takže ti budú trpnúť ruky a nohy a asi nebudeš mať deti. Ale to je v pohode. Ani ja by som nechcel mať také decko ako ja." Jess to najskôr nemyslel vážne, a mne to ani smiešne neprišlo. "Prečo by som nemal mať deti ?" Jess sa naklonil k môjmu stojanu so sáčkom plným chemoterapie. "Kurňa, nevidím na to. Nevieš čo ti budú dávať ? Cyclophosphamide, Ifosfamide, Procarbazine, Busulfan, Melphalan ?" "Ja... Neviem. Prečo ?" "Keď ti budú dávať niečo z toho, budeš sterilný. Nepostaví sa ti, chápeš ?" Jess zovrel dlaň, akoby v nej držal meč a vzdychajúc, naznačil neslušné gesto. Netušil som či to nie je len ďalší z jeho vtipov, no spýtať som sa nestihol, lebo do ošetrovne vstúpil doktor Cooper, tentoraz i so sestrou Batesovou. Vyplaziac jazyk, Jesse prevrátil zrak a došlo mi, že nasledujúce 3 hodiny spolu ani necekne. Doktor Cooper sa ma opýtal či môžeme začať, ako keby som mal na výber, a pani Batesová stlačila gombík na prístroji. A tak začala moja prvá chemoterapia.

Chemo je fakt shit. (Sorry mamy, ale musím to tak napísať.) Jasné, je to liek na shitnú chorobu, ktorá by ma inak zabila, no aj tak ho neznášam. Vo filmoch vám ukážu len to čo nebolí. Prídete o vlasy, ste plešatí, nosíte šatku, alebo šiltovku, nech nestrašíte ľudí na ulici, no inak ste v pohode. Ale nie ste. Aspoň ja som nebol. Na nete píšú, že medzi 'vedľajšie účinky' chema patria: nevoľnosť, zvracanie, hnačka, zápcha, únava, zvýšená teplota, sucho v ústach, nechúť do jedla, krvácanie (hlavne z nosa) a strata vlasov (plešina). To posledné mám i bez chema, no keď Jen vlasy dorástli, snáď nebudem výnimka. Horšie je to s ostatným. Prvé minúty ešte ako tak ušli. Teda až do chvíle kým sa ma pani Batesová nespýtala či som bol na WC. Z mojej odpovede neskákala nadšením, no zároveň dodala, že ak by mi bolo veľmi treba, mám jej povedať. Jesse sa uškrňal, no len do chvíle kým ho prísna sestra nenapomenula. Pár minút som surfoval na jeho mobile, keď som ucítil ako mi stúpa teplota. Čelo, líca i hrud' akoby sa ponorili do horúceho kúpeľa, a ani naplno pustená klíma nepomáhala. Oznamiac to pani Batesovej, zmerala mi teplotu a opýtala sa či ma nebolí žalúdok. Nebolel. Aspoň vtedy nie. Sestrička sucho zahlásila, že zatiaľ je všetko 'v norme', a ak by ma napínalo na zvracanie, mám jej to hneď hlásiť. Bolest' žalúdka - to poznám. Stačí, aby tato v aute trikrát dupol na brzdy a moje vnútornosti mám vpredu na kapote. Tato to však dobre vie, a keď nechce mať ogrcané sedadlá, musí jazdiť opatrne. Škoda len, že chemo to nevedelo. (Asi mu to nikto nepovedal.) Skrátka, asi po hodine prišlo prvé 'dupnutie na brzdy', potom druhé, tretie a pri pätnástom som to prestal počítať. Tak blbo mi od žalúdka nikdy predtým nebolo. Pripadajúc si ako jazdec na kostitrasi, aj astronauti na obežnej dráhe niečo podobné zažívajú. (Takže... Radšej ostanem tu na Zemi.) Chcel som to vydržať. Fakticky. No žalúdok bol proti. Poprosiac pani Batesovú, aby mi niečo dala, lebo mi je strašne zle, skúsená sestra mi podala vedro na grkanie... No dobre, nebolo to len to blbé vedro.

Pozrela mi do očí, zmerala teplotu a tlak a napokon zavolala doktora Coopera. Ten mi pichol niečo proti bolesti, no veľmi to nepomohlo. Stále ma napínajú, v ústach sa mi miesili (pa)chute, akoby som na raňajky zjedol živé húsenice, zapíjajúc ich olejom z tatovej garáže. Fuj ! Nepomáhali ani džúsy. Len čo som otvoril oči, znova ma naplo. A tak neostalo nič iné, iba všetko robiť po slepiačky. (Piť, stukať, znova piť a znova stukať.) Na čítanie či surfovanie nešlo ani pomyslieť. Jesse skončil o hodinu pred mnou, a keď odchádzal, pošepol mi, že sa neskôr uvidíme. Hej, ale ako keď nemôžem otvoriť oči ? Tri hodiny chema trvali dlhšie ako týždeň s tatom na horách. Napokon však utrpenie skončilo. Znova prišiel doktor Cooper, zobrali mi krv, zmerali teplotu a pár ďalších vecí a potom ma sestra McCarthyová odvieďla na izbu. Niečo mi aj hovorila, no netuším čo. Teraz už chápem prečo malú Miru musela asistentka sprevádzať. Bez pani McCarthyovej určite odkvácnem. Ešte dobre, že ďalšia dávka chema ma čaká 'až' za 2 dni. Teda, ak dotedy dožijem...

Poobede mi doniesli jedlo na izbu a ako Jess správne predpokladal, takmer nič som nezjedol. Napokon ma premohla únava a zaspíac, maminu a tatovu návštevu sa mi podarilo prešvihnúť. Podvečer ma sestra McCarthyová napchala akýmisi tabletkami po ktorých mi bolo lepšie, no z večere som tiež odjedol len trochu. Ešte dobre, že pred večierkou došli Jesse a Jen. Chceli vedieť ako mi je. Priznal som pravdu. Tu sa na hrdinu hrať nebudem. Nie po cheme. Jesse si zo mňa uťahoval, vraj som na ošetrovni vyzeral ako vampír čo vypadol zo sušičky, no Jenny ma upokojovala, že po prvom cheme je každému zle. Telo si však na chémiiu časom zvykne. Tak dúfam, že sa nemýli. Jen by mi snád nekecala.

Ty vole ! Je pol druhej. Ráno nevstanem.

Mike

Utorok 02.07. 7:20, izba:

Heh, a napokon som vstal skôr než včera ! A ani neviem či vďaka prespatému poobediu, alebo pre ten príšerný, ale ozaj hrozný smrad, horší ako keď nám na školských hajzloch ruplo splachovanie.

Otvoriac oči, bolo niečo po šiestej. Posadiac sa, hlava ani žalúdok už neboleli. Zázrak ! Po včerajšku konečne zaslúžená úľava. Nanešťastie, stačil jediný nádych a nechýbalo veľa a ogrciam posteľ i zbytok izby. Niečo tu neskutočne smrdelo. Neviem čo presne, no pripomínalo to skazené vajcia. V prvej chvíli ma napadlo či to nebude nedojedená večera, ktorú som nemal síl vrátiť do kantíny. Tá však bola preč. Najskôr ju niektorá z asistentiek v noci odniesla. Ak nie večera, čo potom ? Pátranie netrvalo dlho. Stačilo dvihnúť prikrývku. Takmer som odpadol. To ja som ten čo tu smrdí ako dvojťždňová hnijúca mŕtvola ! Ruky, hrud', podpazušie, čelo, nočná košeľa aj nohavice, dokonca i prikrývka s vankúšom. Všetko nasiaklo nakyslastým smradom akoby som noc prespal na hromade hnoja. (Veľkej hromade.) Fuj, čosi odporné. Skočil som k umývadlu a opláchol si ruky a tvár, no zbytočne. Drhnúc mydlo ako cvok, nič nepomáhalo. Napadlo ma či neprivolať sestru, no pri pomyslení čo by ju po príchode do izby čakalo, skočím za ňou radšej sám. Najprv som však musel na

záchod. A tam mi došlo, že sestrička mi nepomôže. Moje štiny smrdeli rovnako ako ja. Chemo - neznášam ho.

Utorok 02.07. 10:15, stále izba:

Sedím na posteli a pchám do seba vanilkový puding (z vody, bez mlieka a tukov). Musím, lebo doktor Cooper ma na rannej vizite zdrbal, že vraj málo jem. No jasné ! Ani on by nejedol, ak by mal žalúdok v umývačke riadu. Ale aspoň už tak nesmrđím. Júlia je fakt cool. Keď ma prišla zobudiť, pekne pozdravila, opýtajúc sa ako mi je a či ma nič nebolí. Ani slovom nespomenula hrozný puch prenikajúci až na chodbu. A tak som jej to pripomenul ja. Júlia odvetila úsmevom, vysvetliac, že nepríjemný zápach je vedľajším prejavom chemoterapie, ktorú dostávam. Stačí, aby som sa v noci trochu spotil a periny i pyžamo rýchlo napáchnu. To však vôbec nevadí. Izbu vyvetrá, periny vymení a pyžám tu mám 5. Akurát, ešte predtým prišiel na rad kúpeľ. No áno, kúpanie. Až doteraz som ranné umývanie vykonával vždy sám. No keď vám dajú chemo, musí s vami pri kúpeli stále niekto byť. Veď čo ak by sa niektorému z detí zakrútila hlava, alebo by odkváclo ? Mohlo by sa utopiť. Normálne to robia asistentky, no dnes so mnou šla Júlia. Totálny trapas. Kým 'sexy sestrička' (citát Jesse Portman) napúšťala vodu, zvliekol som si pyžamo a ostal v trenkách. Júlia na mňa začudovane pozrela. "Josh, ty sa hanbíš ?" Červený ako paprika, prikývol som. "Ale predtým mnou sa predsa hanbiť nemusíš. Som tvoja ošetrovateľka. Umývanie pacientov je bežná vec. Vieš koľko chlapcov ako ty som umývala ?" "Ale keď ja sa kúpem vždy sám." Držiac trenky za gumičku, oblieval ma studený pot. Pohladiac ma po vlasoch (teda po tom čo z nich ostalo), Júlia sa usmiala. "Tak dobre. Urobíme to takto. Necháš si trenky kým ti umyjem hrud' a vlasy a potom zatiahnem záves a zbytok dokončíš sám. Súhlasíš ?" Šťastný ako blcha čo si práve našla svojho psa, vrele som súhlasil. Ako Júlia prisľúbila, tak aj bolo. Pred umytím vlasov mi okolie katétru oblepila lepiacim pásom, aby mi tam nenašla voda a keď skončila, lepiaci pás odstránila a handričkou mi opláchla hrud'. A zbytok som už spravil sám - bez trenírok.

Fuj, z toho pudingu mi začína byť zle...

Utorok 02.07. neskoro večer, ešte vždy izba:

Dojediac puding, rozmýšľal som čo dnes podniknem, keď do izby vtrhol Jess. "No konečne ! Kde trčíš ? Hľadám ťa už od rána." "Ale veď som celý čas tu. Bol som iba v kúpeľni." Jess prevrátil očami. "Dvíhaj kosť mŕtvola. Snáď tu nechceš prechrápať celý deň. Aj Jen už čaká." "Kde ?" "Predsa v herni. Idem pustiť konzolu. Niečo zahráme. No tak polez !" Aj keď stále trochu oťapený, Jesseho naliehaniu nešlo vzdorovať.

Herňa. Tak Jess nazýval veľkú miestnosť na konci chodby kam smie každé dieťa (tie menšie aj s rodičmi), ak práve nemá vyšetrenie či nenastal čas na jedlo. S presklenými oknami a množstvom stolov, kresiel i malých detských stoličiek, steny zdobili veselé obrázky obláčikov, kvetov, zvierat a hrdinov Disneyovských rozprávok. Poličky a regále skriniek zapĺňali hračky od výmyslu sveta. Boli tu plyšáky, modely

áut, vláčikov a lietadiel, figúrky superhrdinov, stavebnice, skladačky, puzzle, stolové hry, kocky, domčeky pre bábiky dokonca i detské piano. Vstúpiac dnu, pani Collinsová (jedna z asistentiek) si s Tiffany a Davidom práve skladala puzzle slona Dumba. "Dobré ráno." Pozdravil som, hoci bolo jedenásť. "Dobré Josh. Už je ti lepšie ?" Prikývnuc, netušil som, že pani Collinsová pozná moje meno. Až doteraz sa o mňa starali sestričky a pani Baileyová. Pani Collinsová opatruje najmä mladšie deti. Aj preto ma jej záujem prekvapil. "To som rada." Riekla povzbudivo, venujúc mi spoza hrubočizných okuliarov dobrotivý úsmev. Jesseho také veci nezaujímali a ťahajúc ma za ruku, smeroval ku gauču v kúte, kde už na nás čakala Jen. "Ahoj." Pošepol som zachrípnuto. "Ahoj." Odzdravila Jenny o poznanie veselšie. "Ako sa dnes máš ? Ešte ťa bolí brucho ?" Usadiac sa vedľa nej, zavrtel som hlavou. "Doktor Cooper mi však povedal, že vraj málo jem." "To fakt ?" Prskol Jess. "Tak to s tebou skočím na obed. Aspoň sa konečne poriadne nažeriem." Pripájajúc hraciu konzolu k veľkému monitoru, Jesse si 'pomáhal' nadávkami ale iba tak, aby ho pani Collinsová nezačula. Čakajúc kým skončí, Jen na mňa pozrela. "To je normálne Josh, ak ti nechutí. Ani ja som po prvom chceme nemohla nič jesť. Bolo mi na zvracanie, bolela ma hlava. Tým si prejde každý. No doktor ti dá lieky a po niekoľkých dávkach chema sa to zlepší. Musíš iba vydržať." Trochu nesvoj, len som poďakoval. Jen chcela niečo dodať, keď ju prerušil Jesseho skok do kresla. Hraciu konzolu práve napojil na monitor. "Tak čo dáme ? Doom, Call of Duty, Counter Strike, CrossFire, alebo Half Life ?" "Je mi to jedno. Vyber ty." "Je mi to jedno, je mi to jedno..." Jess mi strčil do rúk ovládač. Ani neviem ktorú hru vybral. Strieľačky mi prídu všetky rovnaké. A hoci ma to veľmi nebavilo, nechcel som nového kámoša uraziť. "Tak čo, ako sa ti páčila Batesová ?" Nadhodil Jess, keď ma po piatykrát odpraskol. "Ja neviem. Je trochu prísna." "Že vraj prísna ! Je to monštrum. Raz mi zobrala na celý deň mobil iba preto, že som počas chema musel na hajzel a nezavolať ju. A minule mi zakázala ísť do parku. Je to najhoršia sestra na oddelení." "To nie je pravda !" Namietla Jen. "Nie je zlá. Iba chce, aby sme dodržiavali liečebný poriadok. Je to pre naše dobro." "Pre moje určite nie." Cítiac hroziacu hádku, zasiahol som. "Ale dnes prišla Júlia." "Júlia sa hovorí s J." Opravil ma Jess. "Vedel si, že je z Poľska ? Do USA prišli s rodičmi, keď bola malá. Rozprávala mi o tom." Stíšiac hlas, Jess do mňa drgol. "Je sexy, však ? Hoci... Nie môj typ. Ja mám radšej brunetky. A ty ? Aké baby sa ti páčia ? Blondíny, brunetky, ryšavé ?" "Jess !" Zahriakla ho kamarátka. "Musíš Josha otravovať takými hlúposťami ?" "Nekecaj, že ťa to nezaujíma." Jess skúsil Jen poťahať za jej krátku ofínu, keď dostal priamy zásah. Ani neviem ako, ale prvýkrát sa mi Jesseho postavičku podarilo zastreliť. "Do **** !" Iba prítomnosť menších detí Jessemu zabránila použiť ostrejší výraz. Nahnevaný sám na seba, odhodil konzolu. "Už ma to nebaví." "Nevieš prehrávať." Zhodnotila Jen vecne. "Nie. Je to nuda a okrem toho, už som hladný." Jen pozrela na hodinky nad dverami. "Za chvíľu je obed. Ideme do kantíny ?" Jess lačne prikývol.

Vstúpiac do kantíny, práve donášali jedlo. Zabalené v plastových krabiciach, každé dieťa malo na tej svojej menovku. Prvý deň som nechápal prečo je tomu tak, no čoskoro mi to mali Jesse a Jen ozrejmiť. "A toto má byť čo ?" Otvoriac svoj box, Jess vidličkou pichol do sivastej masy pripomínajúcej ovsenú kašu. "To bude karfiolové rizoto s mäsom a hubami." Jenny si nabrala kúsok rizota a ochutnala. "Hm. Je fajn. Vyskúšaj !" "Fuj. Vyzerá to ako býčí mozog." Ohrnúc nosom, Jess zaškúľil na mňa. "A ty máš čo ?" Otvoriac môj termobox, vybuchol smiechom. "Josh má húsenicovú omáčku ! Bleh..." "To je špenát, ty somár." Zahriakla ho Jen. "Špenát je náhodou zdravý. Obsahuje veľa železa, ktoré my pacienti s leukémiou potrebujeme."

Zelenkastý, na drobno nasekaný humus pripomínal to čo žalúdkom vychádza von, keď tato v aute prudko zabrzdí. Špenát som nikdy predtým nejedol. (No dobre, možno raz, dvakrát, ale určite nie viac.) V škole nám občas dávajú špenátové placky z ktorých mi je na grc už len pri pohľade na ne, a doma mama také veci nikdy nevarí. Dívajúc sa na tú gebuzinu, aj napriek jej údajnej zdravosti sa mi do nej príliš nechcelo. "Prečo nemám to isté čo vy?" "Lebo..." Vysvetľovala Jen. "Včera si začal dostávať chemo a potrebuješ veľa vitamínov a železa. Každé dieťa má vlastné jedlo podľa toho ako na tom je. Aj mne dávali špenát a brokolicu, keď som začínala s chemom." "A celozrnné sračky." Prisvedčil Jess. "A ovocie a zeleninu ti budú pchať vždy v sáčku, alebo uvarenú, aby si nezožral nejaké baktérie, lebo inak..." Zakloniac hlavu, Jesse začal chrčať ako pri poslednom výdychu. "A čo tamto?" Ukázal som na tácku na stole s obednými boxami plnú banánov, pomarančov, mandarínok i v plastových krabičkách zabalených kompótov. "Z toho si môžeš zobrať koľko chceš. Kludne aj v noci. A takisto džúsy. Môžeš vychlastať aj galón. Akurát..." Jess nahodil sklamaný výraz. "Stále tu nemajú pivo. Už som sa na to Batesovej sťažoval, a nič." Jen si kamarátove ponosy nevšímala, a vidiac ako nad zeleným obedom stále váham, dostala nápad. "Josh, ak chceš, môžeme si niečo vymeniť. Vyber si čo chceš. Ja zjem všetko." Obrátiac svoj termobox ku mne, zdvorilo mi ponúkla zo svojej porcie. "Nie, dík. Skúsím ten špenát." "Tak potom dobrú chuť na húseničky." Podrypol Jess, zahryznúc do ovocného koláča. Špenát napokon nebol vôbec zlý. S uvareným vaječným bielkom a zemiakmi v šupke chutil výborne. Podobne ako slivkový koláč či broskyňový kompót. Konečne som sa po pár dňoch dosýta najedol. Keď Jen videla moje napchávanie, len sa usmievala, no keďže nič nepovedala, nevedel som ako to myslí.

Poobede som myslel, že zalezieme naspäť do herne, no Jess dostal lepší nápad. (Teda, neviem či lepší, ale nápad to určite bol.) Vraj mi ako 'nováčikovi' poukazuje nemocnicu. Začali sme v učebni. Túto miestnosť Jesse veľmi neoblubuje, keďže mu pripomína školu. Nechápem prečo, lebo 'učebňa' má so školskou triedou len máločo spoločné. Pohodlné kreslá a pohovky miesto neútulných lavíc, sklápacie stolíky s možnosťou prispôbiť ich potrebám každého dieťaťa, steny oblepené mapami zemského povrchu, obrázkami zvierat i ľudského tela (nie kostry), poličky plné školských potrieb od pier, ceruziek, kružidiel a pravítok až po glóbusy, mikroskopy či vedecké stavebnice, samozrejme elektronická tabuľa, veľký monitor, premietačka a dokonca i inteligentné okuliare pre virtuálnu realitu. Lepšie vybavenie než u nás v triede. Jess ma ubezpečoval, že škola je nepovinná a on tam chodí iba 'keď sa nudí ako zdochnutý pes', no podľa Jen sa deti ako my potrebujeme učiť, aby sme všetko nezabudli. Po učebni sme prešli lekáorskými kancelárkami a izbami pacientov. Na našej chodbe je ich 12 a ďalšie pre iné typy rakoviny sú vo vedľajšej budove. Na začiatku chodby je recepcia, kde nás pri príchode s rodičmi privítala asistentka. Na recepcii vždy sedí sestra, alebo pomocná asistentka. Cez deň sú to najmä asistentky, ktoré návštevníkom, či už sú to lekári z iných oddelení, alebo príbuzní oznámia, kde sa hľadaný pacient nachádza. V noci musí byť na recepcii vždy jedna zo starších sestier (Júlia, pani Batesová, pani McCarthyová, alebo pani Rodriguezová) a niektorá z pomocných sestier (pani Mitchellová, pani Liová, pani O'Brianová, alebo pani Richmondová). To preto, aby ak niektoré z detí núdzovým tlačítkom zavolá o pomoc bola vždy aspoň jedna naporúdzi. Ja som tlačítko doteraz našťastie nepotreboval, no ak máte leukémiu, nikdy neviete čo sa môže prihodiť. Po zrýchlenej prehliadke nášho oddelenia Jesseho napadlo či nepozrieme operačné miestnosti. Niežeby som túžil po návšteve operačiek, no Jess trval na svojom a Jen

neprotestovala. (Asi nestála o ďalšiu hádku.) Najprv sme však museli preniknúť recepciou. Žiaden problém pre Jesseho. Pani Simpsonovej vysvetlil, že mi ako novému chce z okna vestibulu ukázať park a o chvíľu budeme späť. Namiesto obzerania parku sme zbehli o poschodie nižšie a zamierili do chodby s množstvom širokých dverí. Celkovo ich bolo 8 a každé malo číslo operačky vyznačené uprostred. Uvidiac číslicu 8, zamrazilo ma. Práve tam mi operovali katéter. Našťastie, skôr než sme stihli nakuknúť dnu nás dvojica lekárov na opačnej strane chodby rýchlo donútila k taktickému ústupu. Vracajúc sa, Jess dostal ďalší nápad. "Myslíš, že je hore ?" "Kto ?" Nerozumela Jen. "Predsa Mike. Včera celý deň prespal, no teraz by už mohol vstať." "A čo ak nie ? Zobudíme ho." "Bibosť. Mikeho nič nezobudí. Predstavíme mu Josha. Určite sa poteší." Nevedel som kto Mike je, no vidiac ako Jen váha, došlo mi, že to bude jeden z pacientov, ktorého Jess spomínal. "Tak dobre. Ale keď spí, okamžite zmizneme." "Jasnačka ! Ako zmizík." Skôr než som sa na Mikeho stihol opýtať, Jess ma ťahal k jednej z izieb. Na opačnej strane chodby ako moja, nikdy predtým som ju otvorenú nevidel. Ešte predtým než Jess poodchýlil dvere, ubezpečil sa, že na chodbe nikoho niet. Nazrúc dnu, kývol na mňa nech poídeme bližšie. Zlý nápad. V nemocničnej posteli spal 14, možno 15 ročný chlapec. Hadičkou pripojený na prístroj podobný dávkovaču chemoterapie, z plastového vrečka na stojane pomaly odkvapkávala priehľadná tekutina. Hrud' mal oblepenú množstvom prísavok merajúcich činnosť srdca. Pravidelné pípanie EKG ako jediné pretínalo mrazivé ticho nemocničnej izby. Pohľad na Mikeho ma šokoval. Nie kvôli hadičkám či EKG. Bez jediného vlasu či obočia, spod vyblednutej pokožky mu presvitali žily. Prepadnutá tvár so zreteľne vytrčajúcimi lícnymi kosťami, hrud' posiatá početnými modrinami a ruky so stopami po vpichoch ma vydesili viac než čokoľvek iné. Mike vyzeral strašne. Ako naozajstná mŕtvola. To, že stále žije dokazovali pravidelné ozveny EKG. "To je Mike." Šepla Jen. "Dávajú mu silné lieky, a preto veľa spí." Drgnúc do kamaráta, Jen mu naznačila, aby zavrel dvere. Jess poslúchol. "Mike je počítačový génus. Už som vám spomínal ako sa hackol do systému ?" "Asi stokrát." "Ale Joshovi nie." Jesseho tvár skĺzla do veselého úsmevu. "Raz sa z notebooku nabúral do počítačovej siete a vedel zapínať núdzové ovládače čo máme na izbách. Sestričky behali ako divé, keď im stále niekto pípal, a vôbec nechápali čo sa deje. Bolo to tak cool ! Museli zavolať opravára, no ani ten nezistil, kto to bol." Jess sa ďalej chichotal, no mne to smiešne neprišlo. Nie potom, čo som videl Mikeho.

Po obedňajšej dávke liekov kedy každé dieťa musí na izbu ma Jess znovu vytiahol do herne. Tentoraz už hral len sám. Ja som nemal na nič náladu. Neustále mysliac na Mikea, jeho žilami posiatu tvár ma i teraz strašila. Jen prišla neskôr. Vidiac ma bledého ako Batesovej plášť, skúsila ma rozveseliť listovaním v atlase kvetov. Opisujúc každý kvietok, prezradila mi, že doma na farme má vlastný záhon o ktorý sa stará. Ukázala mi aj fotku spred roka keď červené tulipány vysadila tak, aby až rozkvitnú, vytvorili písmená J, A a S (Jen, Amber a Sam). Naozaj pekné. Rozprávala veľa o farme, ako chovajú zvieratá, ako sa o ne v zime treba starať, koľko sena potrebuje kôň a koľko krava, čo dáva sliepkam a čo ovciam i to ako pomáhala otcovi pri rodení jalovice. Jen bola milá a vážne sa snažila, no hoci ju pozorne počúvajúc, spomienky na Mikea ma neprestali mátať. A aby toho nebolo málo, napokon som všetko pokašľal (pogrcal). Jess z kantíny doniesol džúsy a z izby paprikové chipsy od mamy, starostlivo uschované v skrinke medzi svojimi vecami, aby ich sestričky nenašli. Chipsy by sme v žiadnom prípade jesť nemali. Veľa tukov, soli, samá masť. Ale vysvetľujte to 12 ročnému chlapcovi, ktorý mal na obed špenátovú kašu. Skrátka, neodolal som. Veľká chyba. Nezhltnúť ich ani päť, naplo ma. Jess

uskočil a Jen mi pod nos pohotovo strčila smetný kôš, takže namiesto podlahy ostal ogrcaný smetiak. Raňajky, obed, špenát, chipsy, snád' i nízkotučný pudíng z doobedia, všetko vyšlo von. Kým Jesse utekal po Júliu, Jen ma upokojovala, že všetko bude dobré. No nebolo. Zbytok dňa už nestál za veľa. Musel som na izbu, kde mi Júlia dala ďalšie lieky proti zvracaniu. Poobede prišla mama s tatom, a hoci dookola opakovali ako bude všetko fajn, nie je. Keďže moja dnešná strava skončila na dne smetiaka, doktor Cooper rozhodol, že ma na noc pripoja na umelú výživu. Takže, teraz zo mňa trčí hadička, nemôžem sa hýbať a zo sáčku nad posteľou do mňa tečie žlté svinstvo. Pripadá mi ako zaživa zamurovaný trestanec. Ak mi bude treba na záchod, pustím to do perín. A zajtra ma čaká ďalšie chemo. Och...

A ešte jedna vec. Ani neviem prečo to tu vypisujem, no keď Jesse utekal po Júliu a s Jen sme v herni ostali na chvíľu sami, chytila ma za ruku. Ja viem, blbosť. Ľudia sa predsa bežne zdravia potriasaním dlaní. No tentoraz to bolo iné. Nevieť to vysvetliť, no keď to Jen spravila, srdce mi začalo ťičiť ako divé a bolesť žalúdka i tá hnusná pachuť v ústach náhle ustali, akoby ma dotyk jej dlane zázračne vyliečil. Jen vyčarovala nádherný úsmev a zrazu celý svet i vesmír stáli hore nohami. Škoda, že o pár sekúnd vošla sestra Júlia a krásny sen pominul.

Jen i Jess sú vážne super. Som rád, že tu nie som sám.

Streda 03.07. tesne pred obedom, zasa izba:

Ležím na posteli, a je mi dobre. OK, až tak dobre mi zas nie je, ale stále lepšie ako v pondelok. Dnes mi dali moje druhé chemo. Od rána som trpol ako to zas dopadne. Pogrčám sa, príde mi zle, odpadnem, zastaví sa mi srdce, zomriem, alebo ma čakajú 'len' ďalšie 3 hodiny utrpenia v mučiarskom kresle, ktoré pre mňa doktor Cooper so sestrou Batesovou pripravili ? Očakávajú najhoršie z najhoršieho, aby toho nebolo málo, keď mi pani Batesová doniesla raňajky na izbu, začala mi (bez opýtania, ako inak) pratať veci z nočného stolíka. Raketoplán, knihy, tablet, dokonca i čokolády od mamy, všetko muselo ísť preč. Také veci na nočný stôl vraj nepatria. Iba lieky, džúsy, pohár na pitie, vedierko na grkanie, lampička, núdzový ovládač i ten na telku, nech nemusím vstávať až sa budem veľmi nudiť. Ak by tu bol Jess, určite to skončí hádkou. No ja, nováčik som len potichučky sledoval ako moje veci miznú v skrinke. Po rannom umývaní ma znova usadili 'na pumpe' (v ošetrovni). Dnes bez Jesseho. Má iné dávkovanie než ja, takže žalúdkovú katastrofu privítam sám. Ešte pred samotným chemom mi cez katéter pichli lieky proti 'dáveniu'. (Dávenie, ako som na nete našiel, je krajšie slovo pre grkanie.) Blbé je, že mi to nik nevysvetlil, takže pod 'dávením' mi napadlo nič lepšie než trávenie (presnejšie otrávenie). Čoskoro som menil farbu ako semafor, a to sme s chemom ani nezačali. Ale napokon všetko dopadlo super. Doktorov liek zabral a okrem mierne zvýšenej teploty a sucha v papuli (pardon ústach) som terapiu zvládol aj bez 'dávenia'. Dokonca i sestra Batesová mohla na niekoľkokrát odbehnúť a jediným problémom tak ostala hrozná nuda. Nabudúce si musím zobrať tablet, alebo niečo na čítanie, inak tu vážne zdochnem - od nudy.

Ležím na posteli, a nie je mi dobre. OK, netvrdím, že mi je zle, ale Josh mal o Batesovej pravdu. Neznáša nás. Až do večere musím trčať na izbe. Príkaz pani

Batesovej. A dôvod ? Jen mala doobedu akési vyšetrenie, a tak ma Jess hneď po cheme zobral na mostík medzi našou a susednou budovou. Vraj tam nemáme chodiť, ale to by nebol Jess, aby neporušil pravidlá. Vracajúc sa na izby, Jess do mňa z ničoho nič šťuchol. "Čo robíš ?" "Strkám do teba." Vyškerený ako paván, došlo mi, že si zo mňa strieľa, a tak som mu to vrátil. Jess ma na oplátku skúsil kopnúť do zadku (nie silne) a ja jeho. Strkajúc a pretláčajúc jeden druhého, aj keď Jess je o pol hlavy nižší, zvykutejší na chemo, mal som čo robiť, aby ma neodtlačil k stene. Smejúc sa (veď sme to nerobili naozaj), nezbadali sme ako sa dvere na jednej z izieb otvorili. "Čo to tam vy dvaja stvárate ?" Prísny hlas pani Batesovej ma prikoval k zemi. Skamenejúc, vedel som, že bude zle. "Jesse, Joshua, chcete si ublížiť ? Čo keby ste spadli a rozbili si hlavy, alebo si nadaj bože poškodili katétre ? To vás ani chvíľu nemôžem nechať bez dozoru ?" Ani jeden z nás neodvetil. Pani Batesová bola vážne našťavaná. "Mám tu Miru, Jacka, Aarona, a vy starí capy, chováte sa horšie ako malí škôlkari. To vás nenapadlo prečo vám neustále opakujem, aby ste po chodbe nebehali a nenaháňali sa ? A vy sa mi tu začnete biť ako päťroční." Začujúc krik, niektoré deti povychádzali z izieb a iné, prilepené na okná do chodby, čakali čo sa bude diať. (Ako v divadle.) "Nič mi k tomu nepoviete ?" Pretínajúc nás laserovým pohľadom, ani som nepípol. "Prepáčte." Zakoktal Jess napokon. "Neprepáčim !" Odsekla sestra prísne. "Nie ste malé deti, aby ste nevedeli ako sa máte správať. Za trest budete celé poobedie na izbách a žiadne návštevy. Pekne sami." "Ale my máme školu !" Namietol Jess. "A odkedy ty Jesse Portman tak rád chodíš do školy ?" Jess neodvetil. Určite mal pripravené niečo smiešne, no netrúfol si pani Batesovú provokovať. Nie tu a teraz. "Tak dobre. Ale sama vás tam zavediem. Tam aj späť. Rozumeno ?" "Áno, pani Batesová." A tak skončil môj prvý konflikt s 'hrozivou sestrou' ako ju Jess nazýva. Schytali sme riadnu hanbu, z ktorej ma i teraz bolí žalúdok. Nerozumiem prečo na nás toľko kričala. Veď máme len 12 a nemysleli sme to zle. ☹

Streda 03.07. 16:20, a stále izba:

Škola. Včera, keď mi Jesse ukazoval učebňu, bola prázdna. Poobede sme mali prvé hodiny a dosť som sa tešil. Stále lepšie než vysedávať na izbe. Stačí, že tu tvrdnem teraz. Okrem toho, aj Jen prišla. Vďaka o konflikte s Batesovou, Jesseho poriadne zdrbala. Chudák Jess. Ale on to začal. Avšak, nie o tom som chcel.

Ako Jess niekoľkokrát zdôraznil, škola v nemocnici nie je povinná. Ak sa vám nechce, stačí povedať, že vám je zle a môžete ostať na izbe. Neviem prečo Jess vlastne škole hovorí škola, keď o skutočnú školu vôbec nejde. Môžeme sa učiť čo chceme, vyberať si hodiny podľa toho čo nás zaujíma, a ak sme vyčerpaní, odídeme na izbu. Tak to bolo aj dnes. V učebni mali vyučoko 2 asistentky, pani Williamsova a pani Smithová. Pani Williamsova, staršia pani okolo 50 s kučeravými, do červena sfarbenými vlasmi má na starosti mladšie deti. Aaron, Jack, Victoria, Tiffany i David zaujatí opisovaním písmen z učebnice či maľovaním obrázkov si ani nevšimli, keď sme s Jessem a Jen, ktorú pani Batesová poverila našim sprevádzaním vstúpili dnu. Zato pani Smithová nás už netrpezlivo čakala. Usadiac nás do pohodlných kresiel, špeciálnym závesom predelila učebňu na dve polovice, nech nerušíme mladších. "Ty budeš Josh, však ?" Oslovila ma s úsmevom. Zvykajúc si, že na oddelení ma poznajú aj tí, ktorých som nikdy predtým nestretol, prikývol som. "Som rada, že ťa

spoznávam Josh. Ja som pani Smithová a som vaša školská asistentka. Nevieť či ti Jess a Jenny o mne niečo rozprávali, no nemusíš mať strach. Toto nie je bežná škola, kde by som vás trýznila skúšaním. Nedávam písomky, ani známky a keď si unavený, alebo sa necítiš dobre, nemusíš prísť. Škola nie je povinná. Mojou úlohou je vás trochu zabaviť a popritom sa niečo naučiť. Jess a Jenny už vedia, že si na každej hodinu vyberáme témy sami, podľa toho na čo máte práve chuť." "Na futbal !" Vyhĺkol Jess. Pani Smithová sa rozhliadla po nevelkej miestnosti. "Tu ? Akurát tak pingpongovou loptičkou Jess. Na telesnú nemáme dosť miesta, no môžeme skúsiť niečo iné." Školská asistentka zapla elektronickú tabuľu, ktorú razom pokryla mapa Zeme. "Čo keby sme si dali súťaž, kto uhádne mená krajín, štátov, morí, kontinentov, riek a ostrovov ?" "Nuda !" Odvrkol Jess. "Prečo ? Mne sa to náhodou páči. Bojíš sa, že prehráš ?" Jess na kamarátku nepekne zagánil. "Takže to máme 1:1." Pani Smithová upriamila pozornosť na mňa. "Vyzerá, že to bude musieť rozhodnúť Josh. Dáme si súťaž o znalostiach Zeme, alebo vyskúšame niečo iné ?" "Ja mám zemepis rád." A tým pádom bolo rozhodnuté. Nasledujúce 2 hodiny sme strávili tipovaním názvov a polôh krajín, štátov USA, oceánov, morí, ostrovov, polostrovov, riek, pohorí i miest. Ja viem, že chvastať sa nemá, no bol som suverénne najlepší. Jesse zúril, škripal zubami a občas ma i štuchol, no nemal šancu. Netvrdím, že som vedel každú otázku, no keď sme skončili, skóre 47:32:13 hovorilo za všetko. Pani Smithová ma pochválila, kým Jess len zachmúrene hučal aký som vraj bifľoš. Akoby som ja mohol za to, že si Arktídu zmýlil s Antarktídou a namiesto Austrálie ukázal na Novú Guineu ? Jen znášala prehru o dosť lepšie, a namiesto škriepok mi zagratalovala k víťazstvu. Škoda, že škola netrvala dlhšie. Nabudúce musíme skúsiť matiku a fyziku. Jesseho určite rozdrapí...

Och. Za chvíľu príde mama s tatom. Snád' im o Batesová o dnešku nepovie.

Streda 03.07. 20:30, stále izba:

Ležím na posteli a je mi zle. Fakticky. Sprostý žalúdok opätovne odštartoval štrajkovú pohotovosť. Len čo lieky z raňajšieho chema doučinkovali, zas ma začalo 'dávať'. Negrcať som, no pani Rodriguezová mi na doktorov príkaz podala ďalšie lieky a na večeru do mňa pani Donaldsová napchala celý tanier ovsenej kaše. Fuj, hnus. (Bolo jej toľko, že som myslel, že mi potečie z uší.) A to ma ešte na noc pripojili na výživu. Aspoňže viem ako ju odpojiť na stojan s kolieskami, takže až mi bude treba na hajzel, nemusím volať sestru.

Neprichádzajúc na večeru, Jess a Jen za mnou zbehli na izbu. Jen bola milá, utešujúc ma ako o pár dní všetko pominie a i Jesse si odpustil svojich 'bifľošov'. Ale čo ak som výnimka a žalúdok neprestane s trucovaním zajtra, pozajtra, o týždeň, ani mesiac ? Čo ak skončím ako Mike ? Mám hrozný strach. Nechcem celé dni prespať, napojený na trubičky. Túžim byť s Jen a Jessem, znova chodiť do školy, byť doma, behať s tatom po horách, hrať sa s Emily. Slzy mi stekajú po tvári, ako malému decku. Keby ma Jess videl, určite ma vysmeje. Ale keď ja nie som taký ako oni - Jesse, Jen, Jack a Aaron, malá Tiffany i David s Emmou. Pre tata a mamu som ich hrdina. Akýže hrdina ? Keby si toto prečítali, pochopili by pravdu. Ale čo by to na mojom stave zmenilo ? Vôbec nič.

Dnes rodičia prišli neskoršie než obvykle. Zdržal ich doktor Cooper. Nevieť s čím, a radšej to ani netúžim zisťovať. Mama vyzerala ustarane, a hoci predstierala, že je všetko v poriadku, poznám keď ju niečo trápi. Doniesli mi sladkosti (Jess sa poteší) i atlas exoplanét, porozprávali čo nové doma, prečítali listy od príbuzných kde mi každý želá len to najlepšie, opýtali sa ma ako mi je a potom odišli. Domov, bezo mňa. Možno som im predsa len mal priznať čo cítim, hoci nič by sa tým nezmenilo. Z nemocnice ma nepustia a žalúdok si s trápením nedá pauzu. Nikto mi nepomôže. Ani mama s tatom. A teraz mi navyše začali trpieť nohy. To bude tým kalcium. Vraj ho mám vysoké, alebo nízke ? Ani sám neviem. Doktor Cooper spomínal, že mi na to niečo dávajú. Ale houby to pomáha. Presne ako lieky na grkanie.

Deň (ne)závislosti

Štvrtok 04.07. pred obedom, zavretý na izbe a sám:

Smútok mnou preniká. Dnes je Deň nezávislosti. Pred chvíľou som vyzeral von oknom. Na rozdiel od izieb Jesseho a Jen ho mám natočené k mestu, takže mi neušli ulice plné ľudí, stožiare vyzdobené vlajkami, bubnujúci sprievod vojakov v historických uniformách, obrovitú zástavu, ktorú niesli školáci i rodiny s deťmi. V telke od rána dávajú oslavy z veľkých miest a koncerty, večer bude veľký ohňostroj, ľudia si na záhradách spravia pikniky a barbecue a všetci budú veselí a šťastní. Iba ja ostanem smutný. A nie kvôli Dňu nezávislosti. Ten som nikdy veľmi nemusel. Načo je taká oslava, keď neodpadne škola, všade veľa hluku, vonku horúco a vy namiesto ležania na pláži musíte mávať vlajočkami na sprievod ? Keď mi bývalo päť, nevedel som sa dočkať, no teraz ? Nie, Deň nezávislosti ma ozaj netrápi.

Ráno som zaspal a pomocná sestra pani Liová ma musela prebúdzat. Kým obvyklé kontroly, merania, váženia a odber krvi (cez katéter) skončili, jasná vec, že som na raňajky zapozdil a v kantíne mi tak spoločnosť robil len môj termobox. Našťastie, aspoň žalúdok toľko neotravoval. Podľa pani Liovej som za týždeň schudol 2 libry, a ak nezačnem viac jesť, budú ma musieť každú noc pripájať na výživu. (Fakt úžasné.) Ešte pred kúpeľom som skočil za Jesseom a Jen, no ani jeden z nich na izbe nebol. Ako mi pani Liová prezradila, obaja sú na kontrolách a skôr než o dvanástej sa na oddelenie nevrátia. Aj preto teraz sedím na izbe, čumiac do plafónu.

Ranný kúpeľ, moja každodenná pohroma, aj vďaka neskoršiemu vstávaniu nedopadol najhoršie. Trochu majú obavy či nepríde pani Baileyová, alebo pani Simpsonová a nedonútia ma zblieť si trenky, zaneprázdnené ostatnými deťmi, do kúpeľne opäť zavítala Júlia. Super sestrička. Najlepšia na oddelení. Trapas s trenirkami odbila úsmevom, akurát mi pripomenula, aby som mamu poprosil o prinesenie plaviek, inak si čoskoro nebudem mať čo prezlieť. Umývajúc mi potom zapáchajúcu hlavu (rozumej holú lebku), spýtala sa či ma stále napína na zvracanie. "Teraz nie. No večer mi krútilo žalúdok a pani Rodriguezová mi dala lieky a ďalšiu výživu." "Ja viem Josh. Začiatok liečby je pre každého ťažký, no telo si na lieky postupne zvykne a uvidíš, že ti bude lepšie. Prvé dni sú vždy najhoršie." "Naozaj ?" "Samozrejme. Aj tvoji kamaráti na začiatku dostávali lieky proti zvracaniu a Jess i Jen sa niekoľkokrát povracali. Je to úplne normálne. Až ti bude lepšie a začneš viac jesť,

nebudeš potrebovať ani výživu. No teraz je dôležité, aby si príliš nezoslabil a nemuseli sme kvôli tomu prerušovať liečbu. Počiatočná fáza chemoterapie je zo všetkého najdôležitejšia." "A potom ma pustíte domov ?" Júlia sa usmiala. "Áno, ale až keď úvodná fáza skončí. Potom pôjdeš na pár týždňov domov, aby si tvoje telo oddýchlo." "A čo Jenny ?" Pošepol som rozochveným hlasom, nervózne sa hrajúc s prstami. "Jess hovoril, že je vyliečená a čoskoro ju pustíte." Júlia mi utrela šampón z čela. "Je to tak. Ak testy dopadnú dobre a potvrdia, že Jen je zdravá, všetci budeme nesmierne šťastní." Nič som nepovedal. Jasná vec, že i mňa to veľmi poteší. No ak Jen odíde, budem mať o kamaráta menej. "Jen je milé dievča, však ?" "Áno. Bude mi chýbať." "To každému na oddelení. Všetci ju tu máme veľmi radi. No pre nás zdravotníkov nie je nič úžasnejšie ako vidieť vyliečené dieťa. Navyše, Jen mala komplikovanejší priebeh, keďže sa jej choroba vrátila." "Ako Jessemu ?" "Presne tak. No aj jeho stav sa výrazne zlepšil, hoci Jess k nám ešte príde na doliečenie." Vidiac moje sklamanie, Júlia mi brnkla po nose. "Nebud' smutný Josh. Aj keď tu Jen s Jessem nebudú, prídu ďalšie deti s ktorými sa skamarátiš a stále si môžete napísať." Neveselo prikývnuc, keď mi Júlia pomáhala vstať, spod uniformy jej vykĺzla retiazka s pozláteným krížikom. Hľadiac naň, rozmýšľal som nad Jessem a Jen, predstavujúc si aké to bude, až tu nebudú. Prečo vždy keď si nájdem nových kámošov, musím o nich prísť ? Čo som komu urobil, že to stále musí takto dopadnúť ? Nemá Josh Hurt na kámošov nárok ? Najskôr nie.

Štvrtok 04.07. pred spaním:

Zvláštny deň. Premýšľajúc nad Jessem a Jen, moja nálada celé doobedie dosahovala level 'zbitý pes'. Smutnejší než pri nástupe do nemocnice, na nič som nemal chuť. A teraz ? Hoci sa mi stále cnie, po rozhovore s Jen o trochu menej než ráno. Ako vravím, zvláštny deň.

Na obed som zašiel do kantíny. Brucho ma už nebolelo a po správach od Júlie som netúžil ostávať sám. Za asistencie pani Baileyovej a Simpsonovej tu obedovali Victoria, Emma a Mira. Pozerajúc akúsi rozprávku, nechcel som ich rušiť a zoberúc si termobox, zasadol som k oknu. Varené zemiaky, kukurica, mrkva, hrášok s kuracím mäsom i pudíng s koláčom nechutili zle, no aj napriek dobrému jedlu, mysľou mi stále vrtali Júliine slová. Dumajúc prečo práve ja mám toľko smoly a vždy napokon o najlepších kamarátov prídem, nezbadal som, ako do kantíny ktosi vstúpil. "Môžem si prisadnúť ?" Zhlásila Jen, tak ma zaskočiac, až som ostal s otvorenými ústami ako práve vylovený kapor. "Jas... Jasné." Vystreliac na nohy, chcel som jej uvoľniť miesto. "Ty už ideš ?" Nadvihnúc vyjedený termobox, zavrtel som hlavou. "Nie, ja sa len posúvam, aby si si mala kde sadnúť." Nebola to pravda, no snáď mi Jen toto drobné klamstvo odpustí. "Ako ti je Josh ? Ešte stále ťa trápi žalúdok ?" "Nie." A to bola celá moja odpoveď. Ako total magor. Aj teraz keď to píšem, mám chuť zaliezť pod perinu. Taký trapas ! Cool dievča so mnou hodí reč, a ja vypotím jediné slovko. Nečudo, že v škole o mňa žiadna baba nezavadí. Kto by o takého trapasáka mal záujem ? Ani Jenny nemala, lebo otvoriac svoj termobox, bez ďalších rečí sa pustila do obeda. Nastalo hlúpe ticho. S prázdny termoboxom, neostávalo mi nič iné iba civieť do stola. Nevediac čo robiť, v panike som tresol prvú sprostosť čo ma napadla. "Ty si dnes bola na vyšetrení ?" "Áno. Ja i Jess. No Jesse ostal dlhšie, lebo mu odoberajú kostnú dreň." Striaslo ma pri pomyslení, že o dva týždne to isté čaká i

moju maličkosť. "A ako to dopadlo ? Si OK ?" (Ďalšia z geniálnych otázok Josha Hurta.) "To neviem. Výsledky budú až za niekoľko dní." "Aha..." Tváriac sa ako Nick Barker keď má vypočítať percentá, pot mi stekal po chrbte. "Ehm... Nepôjdeme poobede do školy ? Ja... Nemám čo robiť." (Super nápad, však ? Určite som prvý chlapec na svete, čo navrhol dievčaťu rande v školskej lavici !) Na moje veľké prekvapenie, Jen súhlasila. Po obede a povinnom čistení zubov sme naklusali do učebne, kde už nás pani Smithová očakávala. Dnes sme ostali sami, lebo menšie deti v herni oslavovali Deň nezávislosti (s asistentkami, kúzelníkom a klaunami). Pani Smithová neprekvapujúco navrhla pohovoriť si o histórii USA, keď už je tak veľký deň. Ja však, prejaviac sa ako pravý 'gentleman', som bez opýtania nadhodil či neskúsime matiku. Matika je môj najobľúbenejší predmet. Škoda, že len môj. Jen matiku moc nemusí. Radšej má biolu a umenie. Výsledok ? Na otázky pani Smithovej som odpovedal výlučne ja a s každým ďalším vyrátaným príkladom pocit trápnosti narastal. Ešte dobre, že tu nesedel Jess. Kráčajúc späť na izby, neprekvapilo ma, že Jen mlčí. Pokašlúc ako to len šlo, po dnešku si Jen so mnou ani číslo nevymení. Sklamaná vlastnou nemotornosťou, chcel som sa s ňou rozlúčiť, keď nastalo čosi nečakané. "Josh ? Môžem k tebe na izbu ? Len na chvíľu. Jess sa vráti až o štvrtý a aj tak bude spať a naši za mnou dnes neprídu. Oco písal, že má veľa roboty a mama sa musí starať o Amber a Sama." "A..., áno." Zahabkajúc zmätene, Jenin návrh ma ohromil. Krátky záblesk šťastia nanešťastie rýchlo pohltili obavy čo zas pokašlem, pohnojím, podrbem, po... (Ďalej radšej nepokračujem.)

Poodchýliac dvere, ponúkol som Jen nech vstúpi prvá. Nemocničná izba nie je hotel a okrem postele, nočného stolíka, skrinky, poličiek a malého kancelárskeho stola tu mám už len dvoje stoličky - najmä kvôli návštevam. Vysedávať na posteli mi prišlo divné a ponúknuc Jen stoličku, chystal som sa sadnúť na druhú, keď do mňa (nečakane) vstúpil duch toho gentlemana, ktorého som na vyučku takmer zahlušil. "Nedáš si niečo ? Mám tu čokoládu, keksy, nejaké džúsy a tyčinky." "Máš mliečnu čokoládu ?" "Áno, Milku !" Otvoriac skrinku s vecami, začal som z nej vyťahovať sladkosti. Ruky sa mi tak triasli, že skôr než som ich položil na stôl, väčšina mi popadala. Jen mi ich pomohla dvihnúť. Rozbaliac čokoládu, kúsok si z nej odlomila. "To je raketoplán ?" Ukázala na policu skrinky - výsledok nedávnej upratovacej spúšte pani Batesovej. "Atlantis." Zdvihnúc model vesmírnej lode, podal som ho kamarátke. "Je krásny. Zaujímaš sa o rakety ?" "Rakety, aj hviezdy. Doma mám hvezdársky ďalekohľad. No iba 4.5 palcový. Ak nie sú mraky, je ním vidieť Jupiter a Saturn." "To musí byť úžasné." Pokrčil som plecami. "Ani nie. Sú to iba malé bodky. Väčšie ako hviezdy, no so 4.5 palcovým toho veľa neuvidíš. Chcelo by to aspoň 7 palcov, no tie sú veľmi drahé." Jenny opatrne postavila model Atlantisu do stredu stola. "Chcel by si byť astronautom ?" "Ehm, asi hej. Ale to by som musel byť zdravý. Do NASA chorých neberú." Jen ma chytila za dlaň. "Neboj Josh. Vyliečiš sa. Na to si predsa tu." Neodvetiac, krátke ticho som tentoraz prerušil ako prvý ja. "Júlia mi hovorila, že ak testy dopadnú dobre, pustia ťa domov." "Áno, ale ešte neviem kedy. No už sa veľmi teším. Nebola som doma 3 mesiace." "Až toľko ?" Jen smutne prikývla. "To preto, lebo som tu druhýkrát. Doktor Cooper mi to zakázal. Na farme máme veľa zvierat o ktoré sa treba starať a bál sa, že tam niečo nachytám. Keď dostávame chemo, máme slabšiu imunitu a môžeme sa ľahšie nakaziť. A na farme je stále dosť práce." "Aj pre teba ????" Neveril som vlastným ušiam. "Teraz keď som chorá nie, ale inak áno. Každé ráno, skôr než idem do školy, musím vypustiť kone, ovce a kozy, králikom dať seno a čerstvú trávu, kurám zrnó, Buddymu a Maxovi granule, do pitiek a válova naliať vodu, ak sú prázdne. A teraz cez leto je práce ešte

viac. Treba zberať hrozno, jablká, hrušky, marhule, zeleninu a na jar zasa sadíme. Najlepšia je zima. Vtedy oco nakŕmi zvieratá a my máme voľno." "A to musíš robiť každý deň ?" "Myslíš kŕmenie zvierat ?" Posunkom som naznačil súhlas. "Áno, okrem zimy. Vtedy to robí oco." "A to kedy vstávaš, aby si to stihla ?" "Hm, asi tak o pol šiestej. Ale hlavne preto, lebo školský bus chodí skoro a do školy to mám ďaleko." "WOW." Jenin opis povinností na farme ma zaskočil. "Ja by som o pol šiestej nevstal, ani keby ma mama hodila do vane." Jenny sa zachichotala. "U vás v meste je to iné, však ? No ja mám farmu rada. Aj keď..." Jenny znenazdajky zvažovala. "...neviem či ju nebudeme musieť predať." "Prečo ?" "To kvôli mne." V hlase dievčaťa znel pocit previnenia. "Vieš, keď som prvýkrát ochorela, dali ma do nemocnice kde to bolo hrozné. Na izbe sme boli šiesti. V noci som nemohla spať, stále mi bolo zle." "Ty si nebola tu ?" "Najprv nie. Táto nemocnica je veľmi drahá a oco nemal dobrú poisťku. Preto ma sem nezobrali. Až keď sa môj stav zhoršil a znova som ochorela, oco si vzal veľkú pôžičku, aby mi tu mohol zaplatiť liečenie. A minulý rok sme mali neúrodu takže..." Jen zamyslene pozrela na nemocničnú posteľ. "Ak ju nezaplatíme, farmu nám zoberú." Ostal som ako obarený. Jenine slová má ohromili. Tato mi pôžičku nikdy nespomínal. Ani slovíčkom. Netušil som, že liečenie leukémie môže byť tak drahé. Znamená to, že aj my keď znova ochorím, budeme musieť predať dom a presťahovať sa ? Jen asi pochopila, že ma svojim priznaním rozrušila, lebo z ničoho nič mi brnkla po nose. Po Júlii druhé dievča, ktoré to dnes spravilo. (Ja viem, Júlia nie je dievča, ale je pekná a to sa ráta.) "Josh, prečo si tak zamyslený ?" Pozrúc na kamarátku, zaváhal som. "A kde budete bývať až prídete o farmu ?" "Neviem, ale oco niečo vymyslí. Keď sme farmu nemali, bývali sme v Naticku. Ale vraj sa tým nemám trápiť. Oco vraví, že hlavné je, aby sa mi to viac nevrátilo." Rozmýšľajúc či sa to opýtať, zvedavosť rýchlo zvíťazila. "Aké to bolo keď si znova ochorela ? Bolelo to ? Bála si sa, že zomrieš ?" Jen sklopila zrak. "Leukémia nebolí, Josh. Aspoň nie tak ako iné rakoviny. No keď znova príde, vieš že ju máš. Dostaneš vysoké teploty, si stále unavený, nevládzeš vstať z postele, z nosa ti tečie krv a..." Jenny sa zhlboka nadýchla. Videl som, že zápasí sama so sebou. Moja prihlúpla otázka jej musela pripomenúť spomienky na ktoré by radšej zabudla. "Áno, mala som hrozný strach." Potiahnuc nosom, zavzlykala. Slzy mala na krajíčku. "Prepáč. Nechcel som sa ťa dotknúť." Jen si utrela tvár. "Nie. Viem ako ti je a chápem prečo to chceš vedieť. Mne bolo rovnako, a nebol tu nik s kým by som o tom mohla pokecať. Keď som dostala leukémiu druhýkrát, veľmi som sa modlila k Bohu, aby ma vyliečil, no neverila som, že sa tak stane. Aj teraz mám strach či sa nevráti. Mama vraví, že Boh mi pomohol a pomôže znova, no ja neviem." "Ty si veriaci ?" "Áno, a ty ?" Zavrtel som hlavou. "Keď som bol menší, mama do kostola chodila, no teraz tam už nechodí a tato vraví, že všetko sú to hlúposti..." Zaraziac sa, došlo mi čo som práve povedal. "Prepáč." Jen odvetila tolerantným úsmevom. "To nevádi Josh. Nemôžeš za to čo si myslí tvoj otec." Hoci Jen mala pravdu, cítil som sa trápne. Prečo vždy musím tresnúť takú volovinu ? "Nedáš si ešte niečo ?" Trochu hlúpy pokus ako zmierniť následky nerozvážnych slov. Jen pozrela na hromadu keksov, keď z chodby doľahli čiesi hlasy sprevádzané krokmi viacerých osôb. Návštevné hodiny práve začali. Jen pozrela na mobil. "Sú štyri. Vaši dnes prídu ?" "Áno." "Tak to radšej pôjdem. Odkáž im, že ďakujem za čokoládu. Je fakt super." "Zober si ju celú, ak chceš. Mne donesú ďalšiu." "Tak dobre teda." Jen zbalila zbytok Milky a poďakujúc zaň, vyrazila k dverám, keď sa náhle otočila. "Josh, môžeme si vymeniť čísla ?" "Myslíš telefónne ?" (Ďalšia zo série neobyčajne objavných otázok Josha Hurta.) Jenny žmurknutím prisvedčila. Nadiktujúc si kontakty, Jenny ma na skúšku prezvonila. "Tak a teraz ti

môžem napísať, aj keď tu už nebudem." "A ja tebe." Zakývajúci si na rozlúčku, Jen ma zanechala samého. Samého, a o kúsok menej smutného než ráno.

Tato a mama prišli ako obvykle. Aj dnes mi doniesli Milku, no neotvoril som ju. S tým počkám až na Jen. Chvíľku sme sa bavili o Emily, ktorá mi poslala ďalšie kresby, priniesli mi pozdrav od pani Irwingovej, mojej triednej, ktorá sa už teší až ma v škole opäť uvidí, spomínali ako veľmi na mňa myslia a ako sa im za mnou čnie. Potešilo ich, že mi je lepšie, akurát vraj musím viac jesť. Všetko bolo fajn až do chvíle kým mi nenapadlo opýtať sa či aj my prídeme o dom, ak liečba neuspeje a ja opäť ochoriem. Očakávanú odpoveď vystriedalo tatovo vyšetrovanie, že kto mi vraj 'také hlúposti' natáral. Zaklamúc, že ich mám z Internetu, tato mi trpezlivo vysvetlil ako jeho poisťka kryje všetky výdavky a o dom v žiadnom prípade neprídeme. Trochu ma to upokojilo, hoci iba trochu. Ako je možné, že si Jenin otec musel zobrať pôžičku, a my nie ? Nie sme ja a Jen rovnako chorí ? Prečo jej oco nemá takú istú poisťku ako tato ? Nerozumiem tomu. Jen, ani jej rodina predsa nemôžu za to, že Jen ochorela, tak ako za to nemôžem ja, Jess, Mira, Emma a ostatné deti. Oni predsa trpia rovnako, tak prečo nám poisťovňa všetko zaplatí, a Jen nie ? Teší ma, že neprídeme o dom, no spravodlivé to nie je. Jenin otec musí tvrdo makať, Jen vstáva skoro ráno, aby mu pomáhala na farme, kým ja si vyspávam do ôsmej. To fakticky nie je fér. Ani to, že sme tu.

(Staro)nový známy

Piatok 05.07. poobede, nemocnica, izba:

O chvíľu ma čaká poobedňajšia vizita. V piatok bývajú vizity vždy od jednej. Okrem doktora Coopera prídu aj ďalší lekári z môjho 'konzília', aby zhodnotili stav pacienta (tj. mňa) a nastavili mi 'liečebný režim' na víkend. To zas bude zábava.

Keďže je piatok, celé doobedie ma čakala 'zábava' na ošetrovni. Inak povedané, mal som dostať svoje 3. chemo. Poučený zo stredy, zobral som si tablet a knihu na čítanie. Doktorove lieky proti dáveniu zabrali, a nebyť sucha v ústach zahnaného malinovým džúsom, ani neviem, že ma nalievajú 'chemo džúsom'. (Lahodný, osoží žalúdku i črevám. Podporuje rast vlasov. A tá príjemná aróma. 9 z 10 onkológov vrele odporúča...)

Chvíľu si listujúc v atlase exoplanét, čoskoro ma to prestalo baviť a zapnúť tablet, začal som v denníku opravovať zle naformulované vety. Zaujatý prácou, čas mi ubiehal rýchlo. Júlia ma už strážiť nemusela a ticho ošetrovne tak narúšali len ozveny mojich prstov o display tabletu. Škoda, že som nezobral notebook. Písalo by sa mi ľahšie. Prešla asi hodinka a pol, keď z chodby doľahli čiesi kroky. Myslel som, že ma Júlia prišla skontrolovať, no postava za presklenými dverami nemala jej výšku. Jess. Nakuknúc dnu, odľahlo mu po zistení, že tu okrem mňa nikoho niet. Jeho rozžiarené oči prezrádzali, že sem nezavítal náhodou. "Stalo sa niečo ?" Jess sprisahanecky prikývol. "Musím ti to ukázať." "Čo ?" "Nepýtaj sa. Je to prekvapenie. A je tam aj Jen." Smutne zamávajúcu trubičku pripojenou ku katétu. "Ešte hodinu a pol." "Ale blbosť !" Jess pristúpil bližšie. "Dá sa to odpojiť." "Odpojiť chemo ?" Zdúpnal som.

"Nie chemo. Len tu blbú hadičku zavesím na stojan. Prečo myslíš, že má kolieska ? Keby niečo, musel si ísť na hajzel." Kým som stihol zaprotestovať, Jess premiestnil hadičku pripojenú ku kreslu na pohyblivý stojan so sáčkom chema a dávkovacím prístrojom. Ani nevediac ako, bol som voľný. "Vstaň ! Ale opatrne." Prikázal Jess. Už na nohách, trubička i katéter ostali bez poškodenia. "A čo ak príde Júlia ?" "Veď ti hovorím, že si musel na hajzel." Skontrolujúc či na chodbe nikoho niet, Jess ma podoprel a spoločne sme vyrazili k izbe, ktorú mi pred 3 dňami ukázal. Izba Mikeho. Očakávajúc ponurý výjav teenagera pripútaného k lôžku, realita ma zaskočila. Usadený na posteli, Mike iba v máločom pripomínal spiacu 'mŕtvolu' z utorka. Do tváre sa mu vrátila farba, presvitajúce žily zmizli a vpichmi poďobané lakty zakrývali dlhé rukávy. Ani na nás nepozrúc, niečo ukazoval Jen na svojom notebooku. Najskôr web stránku o hudobných skupinách, lebo hlučná rocková odrhovačka burácala celou miestnosťou. "Dajte to tichšie !" Štekol Jess. Mike vypol zvuk a nepríjemné dunenie razom ustalo. "Ty si ho zobral z ošetrovne ?" Vidiac ma prešľapujúc z nohy na nohu, Jen mi pohotovo priskočila na pomoc. "Vie o tom Júlia ?" "Jasnačka." Zaklamal Jess. Radšej som nič nenamietal. Ja viem, hlúposť, ale keď na ošetrovni je tak hrozná nuda. Usadiac ma na stoličku, Jen okom skúseného pacienta skontrolovala, či riskantný presun nepoškodil pripojenie dávkovača ku katétru. "Keď Júlia zistí, že si odišiel, bude našťavaná." "Ale Josh nikam neodíšiel." Bránil ma Jess. "To ja som ho uniesol." "Vrátim sa." "Josh, nikam nechod !" Zavelil Mike. "My to ukecáme. Júlia sa nenašťve. To nie je Batesová." Dvihnúc dlaň, naznačil pozdrav. "Inak, ja som Mike. Najpravidelnejší klient tohto ústavu. Ty si tu vraj prvýkrát ?" "Áno." Zapištiac trochu nesvoj, Mikea som nepoznal a zoznamovanie mi nikdy veľmi nešlo. "Tak to máš potom dobré. Ja som tu ôsmykrát a naposledy." "Tiež si zdravý ?" Mike nahodil ironický úškrn. "Áno, zdravý do truhly." "Mike !" Zahriakla ho Jen. "Prestaň s tým. Dobré vieš, že také reči nemám rada." "Sorry, máš pravdu. Nebudeme predsa strašiť malého." Mike si dlaňou prešiel po tvári. Po čele mu vyrážal pot. Jen mu podala papierovú vreckovku. "Tak čo Josh ? Ty asi toho veľa nenakvákáš, že ? Povedz niečo o sebe, keď už ťa sem Jesse dovliekol. Jen hovorila, že sa zaujímaš o hviezdy a na izbe máš model raketoplánu." "Hej, a je to bifloš čo pozná mapu celého sveta." "Nepoznám. Len ma baví zemepis." "A matika tiež." Pripomenula Jen. "Včera u Smithovej vyrátal všetky príklady." "WOW. Tak to tu máme génia !" "Génus si predsa ty. Už si hackol tú sieť ?" Mike na mladšieho kamaráta len mávol. "Daj s tým pokoj. Teraz ma zaujíma Josh. Prezrad' niečo o sebe. Tu sa nemáš za čo hanbiť. Aj tak sme všetci v ****, tak čo ?" "Áno ! Čo to stále píšeš ?" Prekvapene zažmurkajúc na Jesseho, zamrazilo ma. "Keď som vošiel na 'pumpu', ťukal si si niečo do tabletu a v noci som ťa videl ako píšeš do notebooku. Hovorili si, že Facebook nemáš. Tak čo tam potom toľko vypisuješ ?" Červenajúc sa z nečakaného odhalenia, zavrtil som hlavou. "To je súkromné." "Tu na oddelení nie je nič súkromné Josh." Usadil ma Mike tvrdo. "Nemáme pred sebou tajnosti." Cítiac sa nepríjemne, ľutoval som, že som neodíšiel. No odbehnúť preč a zatajiť pravdu by znamenalo riskovať stratu priateľov. "Tak dobre. Ale sľúbte, že sa mi nebudete smiať." "Nebudeme." Prisľúbila Jen za všetkých. "Je to môj denník." "Denník ?" Zvolal Jess. "A to tam píšeš aj o nás ?" Sklopiac zrak, prikývol som. "Ty vole, tak nám z neho niečo prečítaj. Chcem vedieť čo si o mne napísal." "Nie. Až keď bude hotový. Som len na začiatku a veľa vecí musím prepísať." Jess chcel niečo dodať, keď ho Jen pohľadom zarazila. "Náhodou, to je úžasný nápad Josh. Nevedela som, že ťa baví písanie." "Nie je môj. To mama chcela, aby som ho napísal. Vraj keď budem starší, dám ho svojim deťom, aby vedeli aké to tu bolo." "Akým deťom ?" Posmešný úškrn z Jesseho tváre rýchlo vymizol. "Nehovoril som ti, že keď nám

dávajú chemo, deti nikdy mať nebudeme ?" "Nezmysel !" Zahriakla Jen utáraného kamaráta. "Nie každé chemo spôsobuje neplodnosť. Iba niektoré a aj to nie u všetkých. Doktor Cooper dáva pozor, aby nám nedávali lieky, pre ktoré by sme nemohli mať deti. Hovorila som s ním o tom." "Mne áno." Skonštatoval Mike sucho, premerajúc si ma. "Takže ty si aj spisovateľ ?" "Ale nie. Iba píšem čo ma napadne." "Josh, keď o mne napíšeš ako vyzerám, budem ťa žalovať." Tentoraz sme sa zasmiali všetci. "Ľudia !" Jessemu zažiarili zreničky, ako keď vstúpil do ošetrovne. "Dostal som perfektný nápad. Čo keby sme o nás natočili film ?" "Na to zabudni." Schladil Mike Jesseho nádeje. "O mne nikto film točiť nebude." "Nemyslel som ozajstný. Iba taký na mobil. Aby sme si pamätali aké to tu bolo. Josh má namakaný iPhone. Mohli by sme ho natočiť ním." "A čo by v ňom akože malo byť ?" Nechápala Jen. "No predsa my ! Každý by o sebe niečo povedal, ako sa máme, kto sme, čo nám je a také tie voloviny. Natočíme izby, ošetrovňu, kantínu, herňu, môžeme spraviť interview s lekármi a sestrami." "Aj s pani Batesovou ?" "Jen prestaň. Ja to myslím vážne. Keď Josh môže písať denník, prečo by sme nenatočili film ? Na pamiatku." Jen zaškúlila na Mikea a Mike na Jesseho. "Prečo vždy musíš mať tak debilné nápady ?" Jesse vystrúhal nevinný výraz. "A viem ja ? Lebo som sa taký narodil ? Uvidíte, bude to cool. Josh, môžem si žičnúť tvoj mobil ?" "Jasné." Jess viac nepotreboval. Ako raketový booster SRB vyrazil z izby a o chvíľu bol späť i s mojim iPhoneom. Nepotreboval vysvetľovať ako kameru používať. Postaviac mobil na skrinku nech šošovka zaberá Mikeho posteľ, musel som si presadnúť, aby som vliezol do záberu. "Tak a čo teraz ?" Riekol Mike otrávene. "Teraz budeme hovoriť o sebe." "Fajn, tak začni." A Jesse aj začal. Spomenul kto je, kde býva i meno svojej choroby. Ukázal hrudný katéter kadiaľ doňho pumpujú 'to svinstvo', vysvetlil prečo má lysú hlavu ubezpečujúc, že až s chemom skončí, vlasy mu opätovne dorastú, pochválil sa, že rád hrá futbal, ale nie ten americký a priznal, že ho škola na rozdiel od 'tohto bifľoša' (ukážuc na mňa) nebaví. Predstavil aj nás ostatných spôsobom sebe vlastným, takže z Mikea bol razom počítačový génius, ktorý o počítačoch vie všetko, z Jen fanatická chatovačka, ktorá si na farme vysadila kvetinový záhon, no a mne prischol titul bifľoša čo Jesseho v 3D strieľačke raz zastrelil. Mike bol podstatne stručnejší. Okrem svojho mena pripomenul, že Jesseho táranie netreba brať vážne, lebo Jess nič iné okrem tárania nevie. Jen o sebe prezradila, že sa teší do školy, kde má kopec kamarátok, no zároveň má obavu, aby ju spolužiaci pre jej krátke vlasy nevysmiali. Napokon prišiel rad na mňa. Neoznámiať nič objavné, bavia ma rakety a hviezdy, v škole mám najradšej matiku, fyziku a zemepis, moji dvaja najlepší kámoši odišli do iných miest, takže mi neostal žiadny. Na Jesseho otázku aký šport ma baví som pokrčil plecami, a keď Jen zaujímalo ako mi v nemocnici je, spomenul som bolesť žalúdka, ktorá našťastie pomaly ustupuje. "Tak vitaj v klube, mŕtvola." Jess ma potľapkal po pleci. "Teraz to zavesíme na Youtube a zarobíme prachy." "Neopováž sa !" Pohrozil Mike prísne. "Ak to nájdem na Youtube, či inde, je po tebe." "OK, OK, len som žartoval. Nebudem to nikde dávať. Josh by aj tak táraním o škole každého unudil." "Mne sa to náhodou páčilo." Jen mi venovala úsmev. Chcel som jej ho opätovať, keď to izby vstúpila Júlia. (Vstúpenie nie je najpresnejší výraz. Vtrhnutie by sedelo viac.) S vyplašeným výrazom, len čo ma uvidela, padol jej kameň zo srdca, až to tak zadunelo. "Tak, tu si ?? Josh, kto ti dovolil odísť z ošetrovne ? Ošetrovňu bez dovolenia nesmieš za žiadnych okolností sám opúšťať. Mal si ma privolať. Vieš ako si ma vystrašil ?" Pristúpiac bližšie, Júlia skontrolovala napojenie dávkovača ku katétru. "Toto mi nikdy viac nesmieš spraviť, rozumieš ?" Rozumel som, akurát pery neboli schopné odpovede. Púliac oči na nahnevanú sestričku, dúfal som, že Jess ma z toho dostane. Bol to predsa jeho nápad. No Jess mlčal. Chválenkárské reči ako

Júlii všetko vysvetlí ostali len rečami. Vykúpenie napokon prišlo od Mikea. "Bol to môj nápad. Ešte som s ním nehovoril. Chcel som ho spoznať." "Tak to bol ozaj hlúpy nápad Mike. Dobre vieš, že z ošetrovne môžete len za nášho sprievodu. Keď si chcel ísť von Josh, mal si mi to povedať. A nikdy si nesmiete sami prehadzovať kvapачku na stojan. Ak by sa vám uvoľnila, mohla by sa vám do tela dostať infekcia. Bolo to od teba veľmi nezodpovedné. Som ozaj nahnevaná." "Prepáčte." Vykoktajúc to jediné čo ma napadlo, Júlia na ospravedlnenie nereagovala a pomôcť mi na nohy, zaviedla ma späť na ošetrovňu. Ostatných vyhnala na izby s tým, že Mike je príliš slabý, aby ho tu otravovali. Zbytok chema som strávil výčitkami ako sa mi zasa raz podarilo všetko pokaziť.

Piatok 05.07. večer:

Najradšej by som dnešný deň hodil za hlavu. Spoznal som Mikea, našťval Júliu, Jess ma podrazil a Jen nepodržala. Navyše som vyzradil tajomstvo môjho denníka. Jess určite skúsi zistiť čo v ňom je. Odteraz musím notebook vždy pred odchodom zamykať. Aspoň, že tá vizita nedopadla zle a večer ma nenapichli na umelú výživu. Som našťvaný a smutný. Zajtrašok snáď bude lepší. Musí.

Vánok slobody

Sobota 06.07. hneď po obede, herňa:

Je sobota a čoskoro pôjdem von. Ako inak, Jesseho nápad. Nie, nepustia nás z nemocnice, aby sme si spravili prechádzku mestom. To by nám pani McCarthyová okamžite zatrhlá. No môžeme zájsť do parku. Samozrejme, v sprievode pani Collinsovej, no stále lepšie než vysedávať na izbe.

V noci som nespál dobre. Neustále sa prebúdzajúc, spomienky na včerašok mi nedali pokoja. Trápila ma najmä Júlia. Musí byť na mňa riadne našťvaná. O 6tej mi doniesla na izbu večeru, ani slovko neprehodiac. Až keď prišla po vyjedený termobox, nakrátko spomenula, ako veľmi som ju sklamal. Dávkovanie chemoterapie je vážny zákrok, ktorý musí byť pod neustálym dozorom lekára či sestry. Stačilo, aby sa mi zatočila hlava a spadol na chodbe a mohlo to skončiť poškodením katétra či ešte horšie. Preto na pacientov napojených na chemo, musí neustále niekto z personálu dozeráť, a keď potrebujú niekam ísť (napríklad na záchod), majú ovládačom na stolíku privolať pomoc. Moje pokusy o ospravedlnenie nepadli na úrodnú pôdu, a keďže Júlia má najbližšiu službu v pondelok, ďalšie 2 dni ma to neprestane trápiť.

Noc nestála za veľa, no na raňajkách ma Jen potešila. Prišla neskôr než ja, a len čo si prisadla, pohnutým hlasom začala s ospravedlňovaním. Lutovala, že ma pred Júliou nebránila a nepriznala čím to bol nápad 'uniesť' ma z ošetrovne. Aj keď len stručne poďakujúc, veľmi ma to dojalo. Jen je super dievča. Najlepšie aké poznám. Asi by som mal vymazať to čo som o nej večer napísal, ale nechám to tam, nech

všetci vidia akýže som somár. (lá, iá.) Po Jen došiel aj Jesse. Ospalý a zívajúc, navrhol či by poobede nezbehne do parku. Vonku je pekne, v sobotu tam nie je veľa pacientov, tak čo budeme trčať na izbách? Jenny trochu váhala, nevediac či ma pani McCarthyová pustí, no Jess sľúbil, že to u nej vybaví a zoberieme i Mikea. Najprv som nerozumel prečo by ma pani McCarthyová nemala pustiť von, no Jen mi všetko vysvetlila. Keď beriete chemo, ktoré zabíja biele krvinky (dobré i zlé), vaša imunita rýchlo klesá. A čím je nižšia, tým skôr ochoriete. Aj baktériami, ktoré by vám inak neublížili, pretože by ich biele krvinky zlikvidovali skôr, než by sa stihli rozmnožiť. Na oddelení je čisto a chodba i izby sú pravidelne dezinfikované, lekári a sestry nosia plášte a ak je treba aj masky na tvári, aby nás svojimi bacilmi nenakazili. No vonku v parku môže vietor privanúť hocijaké svinstvo a na lavičke chytením špinavej dosky, stačí neumyť si dlane, a pobyt na izolačke s nákazou mám zaručený. Preto až mi dajú ďalšie dávky chema, z oddelenia ma viac nepustia. Mám tak jednu z posledných príležitostí byť na čerstvom vzduchu. Jess našťastie vybavil všetko ako sľúbil a čoskoro by po mňa pani Collinsová mala prísť.

Sobota 06.07. po večeri, na izbe:

Nikdy by ma nenapadlo, že vonku môže byť tak krásne. Od chvíle čo Jess navrhol návštevu parku, tešil som sa na stretnutie s kámošmi, ako spolu pokecáme, čo zas Jesse vymyslí, na Mikeho i Jen. Spokojný, že sobotné poobedie nestrávim sám, keď ma už Jesse s Jen čoskoro opustia, ďakujem za každú chvíľku, ktorú s nimi môžem byť. A predsa, keď sme v sprievode pani Collinsovej tlačiacej Mikeov invalidný vozík vstúpili do parku, onemel som úžasom. Nemajúc tu kámošov, určite mi od dojatia vrhnu slzy do očí. Akiste si teraz myslíte, že som urevaná baba, roztrasená citlivka čo sa rozplače z rozkvitnutých stromov, kvetinového záhonu či kusu obyčajnej trávy. Pred pár dňami by som si o takom chlapcovi nepomyslel nič iné. No 2 týždne na nemocničnom oddelení sú ako rok. Rok v zatuchnutej diere, kde jedinou vôňou je zápach dezinfekčných látok, jediným spevom pípanie medinských prístrojov a jedinou chuťou pachuť vlastných zvratok. Jasné, teraz trochu prehánam, no vstúpiac do parku, omámený vôňou košatých stromov, farbami pučiacych kvetov, spevom poletujúceho vtáctva, bzukotom snaživého hmyzu, povievaním lahodného vetrička, hrejivými lúčmi slnka, nádhernou modrou oblohou a všetkým tým životom okolo, došlo mi, že ani v raji nemôže byť krajšie. Zopár nevysokých stromčekov lemovaných udržiavanými trávnikmi, sem tam skromný záhon rozkvitnutých kvetov, širšie i užšie uličky klukatiace ako tepny živého organizmu, lavičky pre pacientov i návštevy. Neveľký kúsok zelene zovretý uprostred sivých budov týčiacich sa nad ním ako titánske stvorenia ma dojal. Ten Joshua Hurt, ktorý nikdy nechcel s tatom na výlety, tu v malom nemocničnom parku pochopil, aké krásne je byť v prírode. Škoda len, že tu nebolo nikoho komu by svoje pocity mohol vyjaviť. Pre Jesseho, Jen i Mikea bola návšteva parčíku len ďalším poobedím, jedným z mnohých, ktoré strávili v nemocničných priestoroch. A kým Jess si kopal loptu, ktorú mu pani Collinsová dovolila zobrať, Mike čosi ťukal do notebooku a Jen vysvetľovala pani Collinsovej ako správne vysadiť záhon ruží, ja, usadený na lavičke, opájal som sa vôňou neďaleko rastúceho agátu. Pozorujúc Jesseho ako s loptou robí koničky a pätičky, pripomenulo mi to 'futbalové zápasy' s tatom na záhrade. Pripadalo mi to tak dávno, ako všetko pred príchodom do nemocnice. Rozmýšľajúc nad Jesseho slovami ako nebudem mať deti, ak má pravdu, znamená to, že si nikdy nezakopem loptu so

svojim synom. Asi som divný prečo nad takými vecami rozmýšľam, veď mám iba 12, no keď ste v nemocnici, starnete rýchlejšie. Z dní sú týždne, z týždňov mesiace a z mesiacov roky. Asi by som sa s tým mal niekomu zdôveriť. Jen ? Ona jediná mi rozumie.

Aj napriek opakovaným upozorneniam pani Collinsovej, aby neskákal, Jesse nedbal na jej rady, vystrájal s loptou akoby bol na ihrisku. Napokon vyčerpanie spravilo svoje a Jess si ku mne prisadol. "Tak čo bifoš ? Také nevieš, čo ?" "Nie." "To nič. Ja zas neviem kde je Botswana." Uškŕňajúc sa od ucha k uchu, kývol k Jen, ktorá stále niečo vysvetľovala pani Collinsovej. "Čo robí ?" "Hovorí Collinsovej ako vysadiť ruže." Jess prevrátil zrak. "Ženské... Zaujímajú ich len hlúposti." "Jen má rada kvety." "Hej a ja mám rád futbal, pivo a ženské." Jess naznačil usfkanie z plechovky. "Inak, ako to včera dopadlo s Júliou ? Ešte stále je na teba naštvaná ?" "Hej. Keď mi doniesla večeru, znova do mňa hučala, ako veľmi som ju sklamal." Jess mávol rukou. "To nič. To ju prejde. Vieš koľkokrát bola naštvaná na mňa ? Aspoň stokrát. A vždy ju to prešlo. To nie je Batesová, ktorá nás neznáša. Hlavne, aby sa o tom tá nedozvedela. To by mala Júlia problémy." "Prečo ?" Jess unavene zívól. "Kašli na to. Nemáš tu mobil ? Rád by som niečo natočil." S nevelkým nadšením som vytasil iPhone, podajúc ho kámošovi. Pôvodne som myslel, že až sa v parku začnem nudiť, odpíšem mame na raňajšie odkazy. No keď je tu tak krásne, celkom som naň zabudol. Jess začal šibrinkovať kamerou, zaberajúc striedavo mňa, Mikea i Jen, komentujúc čo robíme. Podľa Jesseho, Jen chce vysadiť kvetinový záhon aj tu v parku, lebo ten čo má doma jej nestačí, Mike pripravuje hackerský útok na Pentagon a Biely dom a ja len sedím pozerajúc 'do blba', alebo snád 'na blba' (to akože naňho), akiste si duchu rátať matematické príklady. Keď ho Mike zahriakol, vrátil mi mobil s prosbou nech zaberám jeho futbalové kúsky. Poskakujúc ako koza, znova stváral všetky možné fintičky. "Jess, prestaň s tým !" Oborila sa naň inak vždy pokojná pani Collinsová. "Poškodíš si katéter." "OK, pani Collinsová. Už len posledný kop. Víťazný !" Jess sa zvrtol a celou silou trafil do lopty, tá letela a letela až kým prask - nezasiahla jedného z prechádzajúcich lekárov rovno do hlavy. Plastová guľa sa od mužovej lysiny odrazila v dokonalej hlavičke, a ak by za ňou stála brána, padne ukázkový gól. "Jesse Portman !" Skríkla pani Collinsová a už aj za ním trielila. Mike vybuchol rehotom a i ja som mal čo robiť, aby som udržal smiech na uzde. Doktor sa zlostne obzrel, a najskôr chcel aj niečo nepekné povedať, no zbadajúc vinníka, iba otrávene zavrtel hlavou a bez ďalšieho komentára pokračoval ďalej. Jessemu odľahlo a mne tiež, no náš pobyt v parku bol spečatený a pani Collinsová nás odviedla späť na oddelenie. Na večeri v kantíne si Jess vypýtal mobil a dookola púšťal svoj 'famózný kop', zachytený v celej paráde. Samozrejme, nezabudol sa ním pochváliť menším deťom, ktoré mali z futbalového kúsku, a najmä jeho záveru, skvelú zábavu. Jen kamarátovo počínanie okomentovala iba krátkym povzdychom. "To je proste Jess." A mala pravdu. Niekedy to vážne prepískne a toho bifoša by si mohol odpustiť, no Jesseho mám rád.

Ešte jedna vec. Rozmýšľal som prečo doktor v parku na Jesseho nenakričal. Byť na jeho mieste vybuchnem zlosťou. Až keď som si večer čistil zuby a v zrkadle uvidel svoju plešinu, došlo mi to. ☹

Utorok 09.07. niekedy okolo 2hej, izba:

Celé 3 dni ostal denník nedotknutý. Nevládal som vôbec nič. Ani chodiť, ani písať, ani jesť či spať. A to som sa tešil, ako v nedeľu opäť zájdeme do parku, budem blbnúť s kámošmi, Jess prevedie ďalšie triky s loptou, Jen porozprávam o svojich obavách. A výsledok ? Z nemocničnej izby som nevystřčil ňufák, ak neberiem neustále kontroly u doktora Coopera a Blacka. No, skrátka hrôza.

Všetko začalo v nedeľu ráno. (Hanbím sa to napísať, no ak má byť denník pravdivý, nič iné mi neostáva.) Skrátka, dostal som hnačku. V spánku... Ani neviem ako to zaznamenať, lebo nič odpornejšie som nikdy nezažil. (Aj ogrcanie tatovho auta je oproti tomu bezvýznamná maličkosť.) Zbytočne ma pani McCarthyová chlácholila, že o nič nejde, že hnačky patria medzi 'bežné prejavy liečby chemoterapiou'. Nepomohlo ani, keď mi prezradila, že Jess ju tiež niekoľkokrát dostal. Trapas bol na svete a ja s ním budem musieť žiť do konca svojich dní. Nočnou hnačkou však problémy len začali. Akonáhle som niečo zjedol či vypil, čakal ma šprint na záchod. Treba dodať, že so 'striedavými úspechmi'. Niekedy som 'zvítázil', inokedy nie. ☹ Čoskoro tam dolu všetko krvácalo a štípalo a po každej toalete ma čakala sprcha, aby o chvíľu celá show začala odznova. Musel som piť veľa vody nech neostanem 'dehydrovaný', neustále za mnou chodili lekári a sestry napchávajúc ma tabletkami všetkých farieb a tvarov, a hoci ma bralo do spánku, strach že až sa prebudím, budem znova 'v sračkách' (doslovne), zhatil každý pokus o zdriemnutie. Nechcem ďalej rozpisovať také veci, lebo je mi do plaču. Kto to nezažil, nepochopí.

Nedeľa bol des, no pondelok len o málo lepší. Hnačky ustúpili, únava však ostala. Jesseho som na 'pumpe' takmer nevnímal. (Chemo s hnačkami je vážne smrťák.) Viem, že ma s Jen na izbe niekoľkokrát navštívili, no poväčšine som len driemal. Trochu sa obávajúc či ma Jesse nevysmeje, o hroznom trapase sa ani slovom nezmienil. Najskôr preto, že sám vie aké to je. Chemo ma úplne vyšťavilo, takže zbytok dňa som preležal v perinách. (Našťastie, čistých a suchých.) Aspoňže tie lieky trochu zabrali.

Aj teraz ma berie do spánku, no je tu niečo čo si musím poznamenať. Ráno ma Jess a Jen opäť navštívili. I Mike prišiel. Jen ma uistovala, že všetka bolesť čoskoro pominie, Mike spomínal ako mi drží palce a Jess radil nepchávať sa čokoládou, lebo tá vraj zastavuje 'sračky'. Povieť si nezmysly, no keď je vám fakt zle, každá blbosť poteší. Najmä, ak je od kámošov. No nie o tom som chcel.

Obed mi na izbu doniesla Júlia, ktorá má dnes službu. Keď máte hnačky, nemôžete jesť normálne jedlo, iba ľahko stráviteľné kaše, omáčky, sucháre a kadejaké mixované gebuziny. A čo horšie, sestra na vás dohliada, alebo vás nimi rovno kŕmi. Ja som kŕmenie nepotreboval, no i tak si Júlia ku mne prisadla, čakajúc až budem s jedlom hotový. Odjedajúc z mrkvovej kaše, vôbec si ma nevšímal. Listujúc v medicínskych spisoch, okrem strohého pozdravu pri príchode, ani nemukla. Došlo mi, že ak sa s ňou mám udobriť, musím niečo podniknúť. V duchu si pripraviac zo 10 ospravedlnení, ani jedno mi neprišlo dosť dobré. V rozpakoch, nevediac čo robiť, prestal som s jedením. Júlia to ihneď zaregistrovala. "Josh, prečo nejješ ? Je ti zle ?" Zavrtel som hlavou. "Takmer nič si nezjedol. Z mrkvy sa ti nedvihne žalúdok, ani nedostaneš hnačku. Nemusíš mať strach. Vieš dobre, že ak nebudeš viac jesť, budeme ti musieť dávať výživu." Sklopilac zrak, pozrel som na rozbabrané jedlo. Sestrička lyžičkou nabrala kúsok mixovanej mrkvy. "Mrkva ti nechutí ? Chceš niečo

iné ?" "Nie." Júlia si povzdychla. "No tak, Josh. Musíš niečo jesť. Tri dni si bol o hlade. Potrebuješ nabrat' energiu." "O to nejde." Zápasíac s tým čo musím vykonať, hrdlo mi zvieral kŕč. "Ja... Chcem sa vám ospravedlniť za ten piatok. Je mi hrozne ľúto, že som odišiel z ošetrovne. Nevedel som, že budete naštvaná. Viete... Naozaj som nechcel." Sestra na chvíľu zmĺkla. Uprene si ma premeriavajúc, krv mi tuhla v žilách. "Josh, to bolo od teba veľmi pekné." Nezakrývajúc dojatie, pohladila ma po plešine. "Nehnevám sa na teba, ani na Jesseho. Viem aké je to tu pre vás ťažké, a prepáč, že som na teba kričala. No vystrašil si ma, keď som ťa nenašla na ošetrovni a trochu mi povolili nervy. Mám za vás zodpovednosť, a aj strach. Nechcem, aby sa vám niečo stalo. Nikomu z vás. Preto máme pravidlá, ktoré treba dodržiavať." "Takže sa na mňa viac nehneváte ?" Júlia sa usmiala. "Akoby som mohla ? Už som na to zabudla. Len mi musíš sľúbiť, že to viac nespravíš. Dobré ?" Nevediac čo dodať, len som prikývol, pokračujúc v obede. Asi sa patrilo poďakovať, či niečo také, no nič rozumné mi na um nezišlo. No myslím, že Júlia ma pochopila.

Pomsta

Streda 10.07. 13:05, izba:

Musím si švihnúť. O druhej príde Jess. Ideme točiť oddelenie.

Aj napriek raňajšiemu chemu sa dnes cítim podstatne lepšie. Stále ma zmáha únava, no ani zďaleka nie tak ako v nedeľu. Doktor Cooper za mnou došiel na ošetrovňu, vysvetľujúc mi, že problémy s 'neštandardným vyprázdňovaním' je jedna z negatívnych reakcií tela na liečbu, vyskytujúca sa približne u polovice pacientov. (Neštandardné vyprázdňovanie - fakt super názov pre hnačku. To si musím zapamätať.) 'Neštandardné vyprázdňovanie' našťastie vážne pominulo, zato neštandardné správanie Jesseho ani náhodou. Dnes bol so mnou na cheme. Keďže mu čoskoro končí posledný cyklus, dostáva nižšie dávky, no musia mu ich dávať častejšie. Super ! Aspoň sa na ošetrovni nebudem nudiť. Teda, tak som si spočiatku myslel. No to by nebol Jess, ak nudu nepremenil na horor.

"Josh, počul si čo sa stalo ?" Spustil, len čo nás doktor Cooper so sestrou Batesovou zanechali osamote. "Batestovej musel niekto vykecať, že si v piatok zdrhol z ošetrovne, lebo zdrbala Júliu, že na teba nedávala pozor." Studený pot mi vyrašil po celom tele. "Ja som jej to nepovedal !" "Ja viem, že nie. Nikto z nás. Asi niektorá z asistentiek." "A kedy sa to stalo ?" "Včera ráno, keď si menili služby. Vyčítala jej, že je nezodpovedná, že sa to nesmie opakovať a také tie kecy, ktoré Batesová vie. Zjazdila ju ako malého chlapca. Teda vlastne dievča." "Ako to vieš ?" Jess sa zatváril spiklenecky. "Mám svoje zdroje, ktoré neprehrádzam." Zatajac dych, pri predstave ako sestra Batesová kára Júliu za niečo čo som vykonal mi prišlo nevoľno. Jedinou, hoc veľmi biednou útechou bola skutočnosť, že moje ospravedlnenie prišlo potom ako si Júlia vypočula poníženie vrchnej sestry. Zronený výčitkami, Jess bol omnoho praktickejší. Vytasiac tubu akéhosi príšerne zapáchajúceho roztoku, zašibrinkoval mi ňou pred nosom. "Prihraj mi sem tú stoličku." "Ktorú ?" "Tú otočnú." "Prečo ?" "Nepýtaj sa, a urob to !" Poslúchnuc, nohou sa mi stoličku bez operadla podarilo prisunúť k Jesseho kreslu. "Čo chceš robiť ?" Jesse namiesto odpovede vytlačil

priesvitnú tekutinu na dosku stoličky a papierom ju začal rozotierať, nech pokrýva čo najväčšiu časť. "Čo je to ?" "Lak. Trochu Batesovú nalakujem." Obliali ma mdloby. "Jess prestaň s tým ! Keď to zistí, budeme v ****." (Teraz som bol fakt vulgárny.) "Neprestanem ! Nikto nebude kričať na Júliu. Ani Batesová." Odsunúc stoličku ďalej, zastrčil prázdnu tubu späť do vrečka. "Nebud' taký sraľo. Nepríde na to." "Nepríde ? Ved' ucíti ten smrad." Jess zamával druhou dlaňou v ktorej držal sprej. Od mamy, podobný používam i ja. Vlastne, všetky staršie deti čo sú na cheme. "Neboj. Na všetko som myslel." Ako to Jess povedal, začal z tuby vypúšťať hmlový opar drobných kvapôčok dopadajúcich na povrch stoličky i dlážku naokolo. "Ešte cítiš ten lak ?" "Si cvok." Stručná odpoveď prinútila Jesseho k úsmevu. Schmatnúc núdzový ovládač, zatlačil červené tlačítko. "Tvár sa, že spíš ! A nieže sa začneš rehoť, inak je po nás." Pritisnúc viečka, srdce mi zvierala úzkosť. Pochopiac čo Jess plánuje, nedokázal som s tým nič urobiť. O pár sekúnd do miestnosti vbehla sestra Batesová. "Čo sa deje ? Kto ma privolať ?" "To ja !" Zachripel Jess vyčerpane, stukajúc od bolesti, ako keby umieral. "Ťažko sa mi dýcha a pichá ma na hrudi. Asi niečo s katétrom." Sestra Batesová si k stonajúcemu chlapcovi prisunula stoličku s nastraženou pascou a začala s kontrolou katétra. V duchu som odrátaval čas kým ucíti, že sedí v mokrom. Našťastie, Jess mal všetko vyrátané a tenká vrstva laku nemala šancu lekárskeym plášťom preniknúť. "Katéter aj pripojenie sú v poriadku." Skonštatovala sestra Batesová po chvíli. "Kde presne ťa to pichá ?" Jess ukázal do stredu hrude. "Ale už to prestáva." "A je to ostrá, či tupá bolesť ?" "Tupá. Veľmi tupá." Usadený vo vedľajšom kresle, musel som sa premáhať, nech nevybuchnem smiechom. "To bude najskôr od žalúdka. Napi sa vody." Podajúc mu pohár malinovky, Jess po jej vypití spokojne prikývol. "Už je to lepšie." Sestra Batesová potiahla nosom. "Čo to tu tak príšerne smrdí ? Ty si tu niečo vylial ?" Zmeravejúc, bol som si istý, že nás Batesová má. "Iba voňavka." Jess podal sestre prázdny sprej. "Smrdelo mi v nose." Sestra nádobu zahodila do koša. "Ved' sa tu otráviť." Otvoriac okno, zmerala Jessemu teplotu a tlak. Nezistiac nič podozrivé, malému simulantovi odporučila, aby pravidelne pil. Obrátiac sa ku mne, chcela vedieť ako mi je. Hrajúc polomŕtveho, vyhovoriť som sa na únavu. Skôr než odišla, upozornila nás, aby sme bez jej doprovodu za žiadnych okolností neodchádzali z ošetrovne. Otočiac sa k dverám, obaja sme zbadali veľkú škvrnu na jej plášti. Jess sa škeril ako debil a ja som si pre istotu dlaňou zakryl ústa. Keď sestra zmizla, Jess dokonale povytieral stoličku, jediný dôkaz svojej pomsty a natešený ako skvele jeho plán vypálil, spokojne si začal pohvizdovať, kým mne neostalo nič iné len dúfať, že sestre Batesovej jej nalakovaný plášť nikto nespomenie.

Streda 10.07. 20:30, znova izba:

Tak a napokon všetko dobre dopadlo. Pani Batesová si škvrnu nevšimla, a ak aj hej, nespojila si ju s nami.

Jess prišiel o druhej ako sľúbil. Zoberúc mi mobil (tentoraz bez opýtania), zabehli sme do Mikeho izby, kde už nás jej obyvateľ a Jen očakávali. "Ste pripravení ?" Zahlásil Jess, namieriac kameru na nás. "Tri, dva, jedna. Klapka !" "Aká klapka ?" "To sa tak hovorí, keď sa točí film." "Vieš vôbec čo je klapka ?" Jess Mikeho otázku ignoroval, zaberať staršieho kamaráta. "Tak a toto je Mike Parker a izba v ktorej sme je jeho." Jesse spravil 'panoramatický záber' (to som našiel v slovníku) celej

miestnosti. "Mike je z nás všetkých rekordér. Je tu tretíkrát..." "Ôsmy." Opravil ho Mike. "Ja viem, ale tretíkrát si na liečení, lebo si mal 2 recidívy a predtým ten nádor." "To je štyrikrát, ty génus." Jess sa zachmúril. "Dobre. Tak štyrikrát. Povedz radšej divákovi čo je to recidíva." Mike zvažnel. "Recidíva je, keď sa vám leukémia vráti. Môže to byť o mesiac, či o rok, keď už myslíte, že ste zdraví, a zrazu ste v rovnakých sračkách ako predtým. Mne sa to stalo dvakrát." "A mne raz." Pripomenul Jess. "Recidíva je shit, lebo do vás lejú ďalšie chemo, zasa vám vypadajú vlasy a musíte trčať v blbej nemocnici, ako my teraz." "Táto nemocnica nie je blbá. Je najlepšia v celom Massachusetts." Jess zabral kamarátku. "A toto je naša Jen. Aj keď nedostala slovo, stále musí niečo rozprávať. Ale však je baba, a najkrajšia z nás." Jess pristúpil bližšie, snímajúc jej krátke vlasy. "Ako vidíte, nie je plešatá. To preto, lebo neberie ten chemo-shit. Aj ona mala jednu recidívu, iba tento tu nie." Drobná kamera mobilu zacielená na mňa. "A toto je Josh. Naš nováčik. Je tu prvýkrát a už má svoj katéter." Mávnuc rukou nahor, nechápal som čo odo mňa Jesse chce. Zaškrípajúc zubami, Jess prikryl mikrofón ukazovákovi. "Ukáž katéter !" Podvihnúc tričko, odhalil som hrud', nech kamera zaberie katéter v celej svojej nádhere. V tej chvíli som si všimol modrinu na pravej strane pod rebrami. Musela vzniknúť dnes, inak by som ju zbadal pri rannom kúpeli. Jess pristúpil bližšie. "To čo vidíte je centrálny žilový katéter. Cez neho dostávame chemo, výživu, lieky a berú nám ním krv. Je to vlastne hadička, ktorá ide do srdca." "Do žiadneho srdca nejde. Iba do žily." Jessemu sa zaligotali oči. "Fajn, Jen. Keď si tak múdra, ukáž nám ten svoj." "Aj keby som nejaký mala, ukážem ti vieš čo ?" "Čo ?" Jess na ňu lišiacky žmurkol. "Nič." "No jasné. Nieкто sa má. Je vyliečený a katéter viac nepotrebuje. Nie ako my magori." Jen zošpúlila pery, odpustiac si ďalší komentár. Jej skorý odchod z nemocnice nepatril k témam, ktoré by túžila rozoberať. "Inak..." Jess vyceril zuby. "Už si dnes bola v kaplnke ? Máme ju na druhom poschodí a Jen sa tam chodí modliť." "Jess, prestaň byť trápny, lebo idem preč." Z výrazu Jeninej tváre bolo zrejmé, že to myslí vážne. "Dobre, dobre. Len som srandoval." Pochopiac, že to prepálil, Jess opäť natočil kameru na mňa. "Josh, ako sa ti u nás páči ? Už si tu koľko ? Dva týždne. Chutí ti chemo kokteil od doktora Coopera ? Je výživný, však ?" Nevedel som či mám odpovedať vážne. "Na začiatku mi z neho bolo zle. Krútila sa mi hlava, bolo mi na zvracanie a mal som hnačky. Ale teraz je to lepšie. Teda aspoň myslím." "Ešte stále ťa napchávajú lepkavými sračkami ?" "Už nie. Doktor povedal, že oddnes môžem jesť normálne." "No super. Tak to tu nepogrcaj." Jess potom zabral prístroje pri Mikeho posteli. Na rozdiel od našich izieb ich tu bolo neúrekom. Mike začal jeden po druhom opisovať, vďaka čomu som zistil, že tu má EKG na monitoring srdca, prístroj zabezpečujúci presné dávkovanie výživy (zložitejšiu verziu toho čo dávali mne), umelú pľúcnu ventiláciu, ktorú aktuálne nevyužíva i ďalší katéter na odvádzanie 'telesných tekutín', o ktorom netúžil veľmi rozprávať. Jess natočil aj Mikeho invalidný vozík. Ako Mike vysvetlil, nie je chromý, no dlhodobý pobyt na lôžku v kombinácii s liečbou silnými liekmi zapríčinili, že nevládze chodiť. A tak je odkázaný na vozík. Z teoretického opisu sme rýchlo prešli k praktickému využitiu. Jesseho napadlo natočiť kantínu i herňu (učebňu nie), a tak sme Mikemu pomohli na vozík. Dvíhajúc ho s Jen, uvedomil som si aký je Mike ľahký. 15 ročný, aspoň o 4 palce vyšší chlapec, nevážil ani toľko čo ja. Poďakujúc nám, skôr než sme vyrazili, Jess skontroloval či Batesová nepatroluje na chodbe. Natočiac kantínu i herňu, Jess musel všetko komentovať, takže v kantíne nás 'mučia hnusným žrádlom', ako ovsená kaša či špenát, v herni máme hraciu konzolu a kopec filmov, hoci poväčšine iba blbé rozprávky, učebňu Jess obišiel so stručným konštatovaním, že tam sa páči iba mne a z okna svojej izby natočil park, nezabudnúc na svoj slávny kop spreď niekoľkých dní. Chcel zabráť aj toalety a

sprchy, no pani Batesová vykonávajúca poobedňajšiu kontrolu pacientov jeho plány zhatila a Jess mal čo robiť, aby mobil s natočeným videom včas ukryl. Zaujímavosťou bolo, že keď nás hnala späť na izby, lekársky plášť už mala vymenený.

Pozeraúc video pár minút dozadu, za veľa nestojí. Jesse príliš rýchlo šibrinkoval mobilom, takže po chvíli sledovania ma z neho rozbolela hlava. No, i tak som rád, že ho spravil. Aspoň nejaká pamiatka. A nie je jediná. Vyhrnúc si tričko, prstami som prešiel po modrine pod pravým rebrom. Na bruchu som nikdy predtým modrinu nemal. Tmavomodrá, miestami až fialová škvrna s červenkastými okrajmi pripomínala monokel. Keď som na ňu zatlačil, žiadna bolesť nenastala. Nespomínajúc si na pád ani úder, ostávalo jediné vysvetlenie. Rovnaké ako u Mika. Leukémia. Ak ju dostanete a zblbne vám kostná dreň, v krvi máte málo krvných doštičiek zastavujúcich krvácanie. Stačí najmenšie buchnutie a telo máte posiate modrinami a z nosa sa vám kedykoľvek pustí krv. To druhé ma zatiaľ obišlo, no pri pohľade na fialový fľak, spomenul som si na Mikea. Ľahký ako pierko, keď sme mu s Jen pomáhali do kresla, pripadal mi, akoby som dvíhal kostru, a nie teenegera. Prečo Mike hovoril, že je v nemocnici poslednýkrát a je vyliečený akurát tak do truhly ? Naozaj je na tom tak zle ? Umiera ? Skončím aj ja rovnako ? Zajtra až príde tato s mamou, musím s nimi o tom hovoriť. Chcem poznať pravdu, nech je aká chce.

Štvrtok 11.07. pred spaním, nemocničná izba:

Zvláštny deň. Celé doobedie som zabil na všemožných vyšetreniach a kontrolách. Odbery krvi, moču, stolice, výtery z nosa a úst, váženie, meranie, tlak, tep, teplota, kontrola zraku, sluchu, EKG, RTG a X ďalších vecí. Unavenejší než ráno, ledva som doliezol do kantíny. S vyjedenými termoboxmi, Jen s Jessem prišli hodnú chvíľu predom mnou. "Tak čo ? Kde si bol ?" Uvítal ma Jess. "Na vyšetreniach." "Tak dlho ? To bude preto, lebo berieš chemo 10 dní. Po 10 dňoch stále robia kontroly. A potom ti navrtajú kostnú dreň." Jess ukazovákomp napodobnil vrták ihly, s ktorou už mám skúsenosti. Pri pomyslení čo ma čaká mi zovrelo hrdlo. "Jess, prestaň Josha strašiť." "Ja ho nestraším ! Je to pravda. Josh to vie." "Dobre, tak to vie, no nemusíš mu to pripomínať." Jess sa zatváril dotknuto. "Tak dobre, sorry." "Sorry ? A kedy sa ospravedlníš pani Batesovej ?" "Nikdy !" "Ty o tom vieš ?" Zahabkal som prekvapene. "Áno. Už sa mi stihol pochváliť." "To bola spravodlivá pomsta !" Vyhĺkol Jess. "Spravodlivá ? Za to čo si ty spôsobil ? Si ako malé decko." "Iba som chcel, aby Mike spoznal Josha. Aj Mike to chcel." "Tak si to mal spraviť poobede, a nie ho zobrať z ošetrovne bez Júliinho súhlasu." Jess sčervenel. Vedel som, že teraz povie niečo škaredé. "Nehádajte sa prosím. Bola to moja chyba. Keby som vedel, že sa to nesmie, nikam neodídem." Jen na mňa vyčítavo pozrela. "Josh, prestaň sa zo všetkého obviňovať. Jess dobre vie čo sa smie, a čo nie. Ale, to je fuk. Máš pravdu. Nebudeme sa kvôli tomu hádať. Aj poobede máš kontroly ?" Trochu som zneistel. "O tom mi nikto nič nehovoril." "Tak potom nie. Skočíme do učebne ? Pani Smithová spomínala, že pre nás pripravila prednášku o amerických prezidentoch." "Zo mnou nerátajte." Odvrkol Jess a dvihnúc sa, odniesol termobox na stôl so špinavým riadom. "Čauko, vidíme sa na večeri." "Čo mu je ?" Jen pokrčila plecami. "Urazil sa. To je Jess. Vždy sa urazí. Nevšímaj si ho. Do večera na to zabudne." Sklamany i

naštvaný, ostalo mi len dúfať, že Jen má pravdu. Nerád by som prišiel o kámoša, kvôli hlúpej hádke.

Na prednáške pani Smithovej sme napokon predsa len boli traja. Jen sa podarilo Mikeho presvedčiť, aby prišiel tiež. S notebookom na kolenách, väčšinu času venoval klepkaniu do klávesnice, no pani Smithovej to neprekážalo. Opisujúc životopis najvýznamnejších prezidentov v dejinách USA, začala Washingtonom a Lincolnom. Spomínajúc zaujímavosti z ich životov ako Washingtonovu vojnu s Britmi, Lincolnovu výšku, klobúk i jeho vraždu v divadle, rozprávanie pani Smithovej bolo pútavejšie než u nás v škole na hodinách pána Robertsa. Dejepis ma nikdy veľmi nebavil (radšej mám budúcnosť a sci-fi), no pani Smithová pripravila ozaj super prednášku. Najmä príbeh tretieho veľkého prezidenta - Franklina Delano Roosevelta zaujal nás všetkých. Dokonca i Mike na chvíľu prestal búšiť do klávesnice, keď pani Smithová spomenula jeho zdravie. Roosevelt, ešte skôr než sa stal prezidentom, dostal vážnu chorobu a do konca života ostal odkázaný na invalidný vozík. Po očku pozrúc na Mikeho kreslo, snažil som sa predstaviť si, aké strašné to musí byť keď viete, že nikdy viac nevstanete zo štvorkolesového monštra. Striaslo ma pri pomyslení, že by som mal skončiť rovnako. To musí byť horšie než leukémia. Mike má vozík, lebo je na chôdzi prislabý. Ak by sme mu pomohli, ak by sme ho držali ako včera, krok dva spraví sám. No byť ochrnutým je doživotné väzenie, kde sa kreslo s kolesami stáva vašou celou. Po zbytok hodiny som neprestal rozmýšľať nad prezidentom Rooseveltom. Pripútaný k invalidnému vozíku, stal sa najmocnejším mužom USA. Dokázal s chorobou bojovať, nepodlomiť sa jej a stať sa mocným a slávnym. No čo my, obyčajné deti ? Viem, že ani jeden z nás nikdy slávnym nebude, no teraz už rozumiem prečo Jen nemá rada Mikeho reči. Ak to vzdáme, ak sa poddáme, choroba nás porazí. Nesmieme strácať nádej. Také niečo sa však ľahšie povie ako urobí...

Podvečer ma po dvoch dňoch opäť navštívili rodičia. Na rozdiel od posledného stretnutia, ústa im pokrývali rúška. To, aby ma nenakazili. Aj keď tváre mali zahalené, ich ustarostené výrazy mi neušli. Museli byť na stretnutí u doktora Coopera. Vždy keď od neho odídu, vyzerajú akoby ich vysal upír. (Tým samozrejme nemyslím priamo doktora.) No tvárili sa statočne. Poľutujúc ma za hnačkový incident, chválili ma aký som vraj vzorný pacient (asi im nikto nepovedal o úteku z ošetrovne), akí sú na mňa hrdí a všetky tie reči okolo. Zasypúc ma sladkosťami, doniesli mi najnovší model vesmírnej lode Gemini, dobitý kredit na mobil a veľa pozdravov od susedov a známych. Skrátka, to isté čo vždy. Mňa však trápilo niečo iné. Boli už na odchode, keď som našiel odvahu. "Poznáte Mikea ?" Rodičia na seba prekvapene pozreli. "To je jedno z detí ?" "Áno. Je na vozíku, lebo je slabý a nevládze chodiť. Je tu tretíkrát, pretože ho nevedia vyliečiť. Myslím, že umiera." Nasledujúce myšlienky ma prinútili sklopiť zrak. "Aj ja skončím ako on ?" "Samozrejme, že nie !" Zvolal otec za oboch. "Ako ťa to napadlo ?" "Keď nedokážu pomôcť jemu, prečo by mali mne ?" "Bože, Josh." Zavzdychala mama. "Na také veci vôbec nemysli." "Prečo nie ?" Odsekol som podráždene. "Prečo som v tejto nemocnici ? Mike je tu tretíkrát, lebo sa mu rakovina 2 krát vrátila a Jenny a Jessemu raz. Ale ja som chorý prvýkrát. Prečo ste ma nedali do obyčajnej nemocnice v akej bola Jen ?" "Lebo toto je najlepšia detská nemocnica v Bostone a jedna z najlepších v USA. Chceme pre teba to najlepšie." Pretínajúc mamu pohľadom, vedel som, že ak mi niekto prizná pravdu, bude to práve ona. "Čo hovorí doktor ? Aké mám šance ?" "Josh, veď len teraz si začal s liečbou. A výsledky sú veľmi dobré. Počet bielych krviniek ti klesá, takže liečba zaberá." "Mama má pravdu." Pridal tato rozhodne. "Rozprávali sme s

doktorom Cooperom i Blackom. Zhodli sa, že liečenie pokračuje podľa stanoveného plánu. Tak ako očakávali. Musíš len viac jesť, aby si nebol slabý. No neboj sa. Ty sa z toho dostaneš." "Keď je všetko tak super, prečo ste smutní, vždy keď prídete od doktora ?" Mama pristúpila k posteli, chytiac ma za ruku. Teplo jej dlaní prenikalo mojimi skrehnutými prstami. Pohladiac ma po líci, zápasila s dojatím. "Pretože nám veľmi chýbaš a sme nešťastní, že musíš toľko trpieť. Keby som mohla zobrať tvoju bolesť na seba..." Objímuc ma, mama začala vzlykať. Vymaniac sa zo zovretia, uprene som pozrel na oboch. "Však mi hovoríte pravdu ? Vy by ste mi neklamali ?" "Nie zlatko. Nikdy !" Mama si utrela slzy. "Vieš Josh, v tejto nemocnici si aj preto, lebo máš viac než 10, tak ako tvoji kamaráti. Všetky deti staršie než 10 rokov potrebujú lepšiu liečbu, aby sa im choroba nevrátila. A táto nemocnica sa špecializuje na liečbu ťažších prípadov, ako je tvoj priateľ Mike." "Takže aj ja som ťažší prípad ?" "Nie, len si leukémiu dostal neskôr než ostatné deti, a treba ju liečiť inak. Preto si tu, a nie v inej nemocnici." Chápavo prikývnuc, tentoraz som vedel, že rodičia hovoria pravdu. "Ďakujem, že si mi to povedala." Mama skúsila úsmev. "Prepáč, že sme ti to nepovedali skôr." "To nič. Rozumiem tomu." Áno, rozumiem. Teraz už chápem prečo je Mike na tom tak zle. Má 15 a leukémiu musel prvýkrát dostať v mojom veku. Rizikový pacient, ako píšú na nete. Každé dieťa mladšie než 2 a staršie ako 10 je rizikovým pacientom. Tak ako tí, ktorým sa leukémia vrátila. Jen, Jess, Mike i ja, všetci sme rizikoví. Aj keď toto mame nikdy neprežradím, dnes som prvýkrát zapochyboval či sa z rakoviny vyliečim.

Operačka číslo 8

Piatok 12.07. po večeri:

Jess čoskoro príde. Niečo mi chce ukázať, no neprežradil čo. Dnes večer má službu pani Batesová, a tak dúfam, že to nebude ďalšia z jeho hlúpostí.

Je piatok a ráno ma čakala šiesta dávka chema. Je to zvláštne, no Júlia mala pravdu, keď ma presviedčala, že pacienti si na zápach chema časom zvyknú. Vracajúc sa po kúpeli na izbu, znova mi do nosa udrel štipľavý smrad, ktorý som po prebudení vôbec necítil. Vyvetrajúc izbu pre prípad ak by ma chcel niekto navštíviť, vedel som, že každý kto by sem teraz ráno zavítal, 'arómu' chema dobre pozná.

Na ošetrovni ma už čakal Jess. Vďaka prítomnosti sestry Batesovej sme museli čušať, teda aspoň kým ma nenapojila na hadičku a nepustila dávkovač. Len čo nás nechala osamote, Jess sa ku mne naklonil. "Mám pre teba prekvapenie, no večer nesmieš zaspáť. Po večeri prídem za tebou a niečo ti ukážem. Tak, nieže zachrápeš." "Ale ved' má službu Batesová." "No a ?" Jess sa zatváril suverénne. "Neboj. Na ňu mám svoj patent." "Jess, ale ja nechcem ďalšie problémy." "Nebud' taký sráč ! Nič sa nestane. Všetko mám pod kontrolou. Bude to cool, uvidíš ?" S tým ako 'sa nič nestane' a 'všetko mám pod kontrolou' už mám svoje skúsenosti. "O čo ide ?" Jess na mňa dvojzmyselne žmurkol. "To je tajomstvo. No bude tam aj Jen. Tá sa ti predsa páči, nie ?" "Ale čo ak nás Batesová chyťí ?" "Všetko bude na mňa. Na mňa je spoľah." "Asi tak ako minule ?" Pomyslel som si, no nahlas som Jessemu prisľúbil, že nezaspím. A tak nespím a čakám...

Inak po poobedňajšej vizite, keď mi namerali zvýšenú teplotu, o 2 libry nižšiu váhu a doktor Cooper spustil ďalšiu salvu výčitiek ako musím viac jesť, prišli za mnou mama, táto a Emily. Mama aj dnes vyzerala poblednuto ako keby v noci veľa nespala. Dokonca sa mi zazdalo, že má vyplakané oči. No jasné, som predsa 'rizikový pacient', pretože mám 12... Predo mnou ani nemukla, tváriac sa akú má radosť, že mi je lepšie. Nie som však blbý ani slepý, aby som nevidel čo prežíva. Emily bola zlatá. Doniesla mi ďalšie kresby kde ma nakreslila bez vlasov. Musel som sa zachichotať, lebo na nich vyzerám ako ozajstný mimozemšťan, no Emy som za ne poďakoval. Ešte stále mám drobné vlásy i obočie, ktoré podľa Jesseho časom vypadne. Do čerta aj s vlasmi ! Už aby tu Jesse bol. Dokedy naň budem čakať ?

Piatok 12.07. 22:06, izba, posteľ, pod perinou:

Och, to zas bolo... Bláznivý Jess. Až ma nabudúce bude chcieť niekam zobrať, pošlem ho kamsi. Keby s nami nešla Jen, tak sa mu na to jeho 'prekvapenie' vykašlem. Somár jeden !

Bolo už pol deviatej, keď sa dvere izby otvorili a Jess a Jen vkĺzli dnu. "Vsávaj !" Zavelil Jess. "Nemáme veľa času." Vyskočiac z postele, na nohy som hodil papuče. "Kam ideme ?" "To je tajomstvo ?" Spýtavo pozrúc na Jen, tá len bezmocne pokrčila plecami. Jess nakukol na chodbu, mávnuc, aby sme ho nasledovali. Naskakujúc po špičkách, nech nás Batesová na recepcii nezačuje, zamierili sme opačným smerom, k doktorským kanceláriám. V prvej chvíli ma napadlo či sa Jess neplánuje do niektorej z nich vlúpať, no dobehnúc k výťahom na konci chodby, vrazil do dverí vedúcich na požiarne schodisko. Betónové schody s kovovými držadlami, dosť široké, aby nimi dokázali bežať dvaja ľudia plece pri pleci osvecovalo stropné osvetlenie. Zbehnúc o poschodie nižšie, vstúpili sme do chodby vedúcej k operačkám. Na rozdiel od oddelenia detskej rakoviny, v tejto časti nemocnice sa nenachádzali nemocničné izby, a tak celé poschodie ostalo ponorené do tmy v ktorej ako drahokamy žiarili svetlá označujúce núdzové východy. "Jess, kam to ideš ?" Zahriakla ho Jen, o nič menej nervóznejšia než ja. "Prekvápk. Klídek. Nik tu nie je." Jess otvoril presklené dvere chodby, vkĺznuc dnu. "Somár jeden." Zahrešila Jen, nasledujúc ho. Nerozumel som prečo sa inak vždy rozumné dievča neotočí na päte a nenaklušeme späť do izieb. Žeby nechcela Jesseho nechať v šтиchu ? Neviem, no takto mi neostalo nič iné, len ich nasledovať. Zastali sme (ako inak) pred jednou z operačiek. Presnejšie, nie jednou, ale pred starou známou operačkou číslo 8. Jess vybral drobnú baterku, podajúc mi ju. "Zasvieť mi na to." Zažnúc lampičku, namieril som ho Jessemu na ruky. V dlani zvieral zväzok kľúčov. "Odkiaľ to máš ?" Zdúpnela Jen. Jess nahodil sebaistý úsmev. "Šlohol som ich upratovačke. Majú dve. Jedny v kumbále na našom poschodí a jedny tu. Ráno ho nechali otvorený, a tak som si ich požičal." Jess našiel kľúč s číslicou 8, zastrčiac ho do zámku. V mlkvej chodbe zarezovala dvojica šťuknutí. Skôr než sme vstúpili dnu, zarazil ma nepríjemný zápach dezinfekcie, ktorý sa mi vryl do pamäte pri poslednej návšteve. "Jess, ja tam nejdem ! Až to Batesová zistí, zabije nás." "Však si povedala, že nie je zlá." Ako to Jess riekol, vtiahol kamarátku dovnútra, zabuchnúc za sebou dvere. Nebyť drobnej baterky, skončili sme v úplnej tme. Slabé svetielko v ponurej operačke vrhalo dlhé tieň. Uvidel som operačný stôl, na ktorom som nie tak dávno ležal. Neprikrytý plachtou,

matný kov už na pohľad oziabal. Mlčky displaye medicínskych prístrojov sa v šere ligotali ako oči zlého čarodejníka a ostré skalpely na posuvnom stolíku vyzerali, že porania každého odvážlivca kto sa k nim priblíži. "Čo tu chceš robiť ?" Zavrčala Jen. Jess do mňa drgol. "Ukázať tu zbabelcovi operačku." "Ale veď on už tu predsa bol ! Všet Josh ?" Prikývol som. "Áno, ale nie v noci." Jess mi vytrhol baterku, zamieriac ju na dvojicu svetelných ružíc. Zavesené nevysoko nad operačným stolom, pripomínali jedovaté medúzy striehnuce na svoju korisť. Neďaleko operačného stola stál dávkovač anestézie. Umiestnený na pohyblivej skrinke s duom šuplíkov, trojica monitorov vybavená množstvom ovládacích prvkov vyzerala ako časť kokpitu vesmírnej lode. Súbor hadíc, ktorým je podľa Jesseho okrem anestézie pacientom podávaný kyslík napájal priesvitný valec s gumovým mechom uprostred. Nechýbali ani prístroje na monitoring srdcového tepu a krvného tlaku či kovový stolík s chirurgickým náčiním (skalpely, svorky, retraktory, nožnice, háčiky, pinzety) i množstvo vaničiek pre odkladanie použitých tampónov a zakrvavených skalpelov. Jess vybavenie miestnosti dopodrobna opisoval, ako pacient, ktorý v nemocničnom prostredí strávil dlhší čas, než by sám chcel. Napokon zastal pri neveľkom stolíku v úplnom rohu operačky. Na ňom ležalo elektronické zariadenie na oživovanie pacientov so zástavou srdca. Display s niekoľkými tlačítkami vedľa ktorých spočívala dvojica elektród ponášajúca sa na slúchadlá starých telefónov. "To je elektrošok ?" Spýtal som sa zvedavo, nakloniac sa k prístroju. "Hovorí sa mu defibrilátor. Tým ťa budú oživovať, až ti zastane srdce, aj keď u nás mŕtvol to už bude zbytočné." Vystrúč dlaň, chcel som si jednu z elektród poťažkať. "Nechytaj to !" Štekol Jess. "Chceš dostať šupu ?" "Veď je vypnutý." Zahlásila Jen otrávene, neskrývajúc svoj hnev. Najradšej by bola naspäť na izbe. "To je jedno. Defibrilátor je stále nabitý, aj keď má monitor vypnutý. Vidíš to svetielko tu ?" Jess ukázal na červenú kontrolku nad displayom. "Je zapnutý. Ak mi neveríte, môžeme ho vyskúšať." Vrátiac mi baterku, Jess podvihol dvojicu elektród, namieriac ich na mňa. Uskočil som dozadu. "Prestaň blbnúť Jess !" Okríkla ho Jen. "Všet si tvrdila, že je vypnutý." Jess opatrne položil elektródy na stolík, vodivými časťami nahor. "Dotkneš sa ich ?" "Nie, stačilo ! Idem preč." Jen sa zvrtila k dverám a určite by nás zanechala osamote, nebyť Jesseho. Poskakujúc vedľa defibrilátora, nedopatrením sa mu podarilo dotknúť jednej z elektród. Hoci ju zachytil len malíčkom, jeho telo sa v zlomku sekundy začalo zmietat a z úst mu vychádzal nezrozumiteľný šrek. "Jen !" Skríknuc v pomykove, baterka mi vypadla z dlaní. "Josh, nedotýkaj sa ho !" Odstrčiac ma nabok, Jen sa rozbehla ku kamarátovi, vraziac doň plecami. Sila nárazu spôsobila, že Jess pustil elektródu a podklznuc na dlážke, zletel na zem. "Au !" Skríkol nahnevane. "Šibe ti ?" "Ty..." Jen to zrazu pochopila. Pomohol jej chichot kamaráta. "Ale som vás dostal, čo ? Mysleli ste si, že je to naozaj, všet ?" "Jesse Parker, ja ťa zabijem !!!" Rozzúrené dievča schmatlo kamaráta za golier. "A stačilo ! Ideme preč." A tak aj bolo. Návrat do izieb našťastie prebehol bez komplikácií a Jesse stihol kľúče od operačných miestností vrátiť do kumbálu bez toho, aby si ho pani Batesová všimla.

Defibrilátor. Vidieť ho vo filme je niečo celkom iné ako naozaj. Predstavujúc si sám seba rozrezaného na operačnom stole, ako mi s maskou dávkovača anestézie na ksichte bezvýsledne dávajú elektrošoky, striaslo ma. Ako to povedal Jess, ak nám mŕtvolám zastane srdce, nič nás nezachráni. Najskôr preháňal, no nechcem ďalšiu operáciu ani rezanie. (Iba ak mi ten drbnutý katéter budú dávať preč.) Žiadne skalpely či nože, defibrilátory a monitory, tampóny, svorky. Skrátka, nič. Chcem byť doma. Preč z hrozného miesta plného beznádeje, strachu a bolesti. (OK, to som trochu prehnal, ale keď tá operačka ma fakt vydesila.)

Sobota 13.07. 13:22, nemocnica:

Doobedu sme znova navštívili park. Možno poslednýkrát. Zajtra má celý deň pršať, a ak má Jess pravdu, budúci týždeň ma už doktor Cooper z nemocnice nepustí. O to viac som si to užíval. Spreádzala nás pani Baileyová a rovnako ako pred týždňom, zobrali sme Mikea. Ten však nemal na nič náladu. Na každého iba vrčal, a ani si nedoniesol svoj notebook. Neskôr mi Jen vysvetlila, že vždy keď mu je v noci zle, je na druhý deň podráždený. Pani Baileyová ho zobrala na prechádzku parkom (prechádzka na invalidnom vozíku asi nebude ten nepresnejší výraz, no nič vhodnejšie ma nenapadá), a kým Jess blbol na trávniku s loptou, ja s Jen sme obsadili najbližšiu lavičku. "Je tu krásne." Povzdychol som pre seba, a tak trochu i pre kamarátku. "Aj u vás na farme je tak pekne ?" "Krajšie. Pozri, toto mi poslala mama." Vytiahnuť mobil, Jen mi ukázala fotografie pestrofarebného záhonu z ich farmy. Červené tulipány rozkvitnuté v tvare srdiečka ma uchvátili. "Je nádherný. To si sadila ty ?" Jen skromne prikývla. "Si šikovná." "Ani nie. Nie je to nič ťažké. Hriadku musíš porýľovať, správne pohnojiť, zasadiť semenka a cibulky a potom už len pravidelne zalievať. To by zvládol každý." "Ja teda nie. Na také veci som nešika." Jen sa zachmúrila. "Josh, nesmieš sa tak podceňovať. Si predsa múdry chlapec. Vieš matiku, fyziku a zemepis lepšie než my ostatní, zaujímaš sa o vesmír. Rýľovanie a hnojenie je nič oproti percentám a zlomkom." "Ale percentá a zlomky nie sú tak pekné." Jen do mňa drgla. "Vieš o tom, že si romantik ?" Prikývnuc, netušil som čo to slovo znamená. Až teraz na nete čítam, že romantik je človek s romantickým zmýšľaním, ktorý môže byť idealistický, vášnivý, zaľúbený, dobrodružný, sentimentálny, snívajúci o krajšom svete. Ehm, tak teda neviem čo z toho platí na mňa, lebo podľa mňa vôbec nič, no dobre, že som súhlasil. Aspoň nevyzerám ako tupec nepoznajúci tak jednoduché slová. Lopta, ktorá mi preletela nad hlavou len tesne minula moju plešinu. "Jess !" Skríkla Jen nasrdene. "Prestaň do nás kopáť tú loptu, inak ti ju prepichnet." "OK, OK." Miernil kamarátkino rozhorčenie nádejného futbalistu. "Čo si tam vy dvaja hrkútate ? Ksichtíte sa akoby ste boli do seba buchnutí." "Ja buchnem, ale teba." Zahrozila Jen päťou. Jess si prisadol, zbadajúc Jenin mobil. "To je z vašej záhrady ?" "Áno." "Ách. Kvety sú nuda. Ukáž nám radšej fotky zo zabíjačky." "My zabíjačky nerobíme. Pestujeme ovocie a zeleninu. Ovce máme na spásanie trávy a kozy na mlieko." Jess sa zatváril znudene. "Tak to potom k tebe nepôjdem. Kvety ma nebavia." "Výborne. A čo ťa vlastne baví ?" "No predsa futbal !" Jess na mňa zaškúlil. "Hej Josh, dnes vyzeráš ako ja po prvom cheme. Si mŕtvoľnejší než Mike. Zasa si grcal ?" "Nie. Akurát, včera mi na vizite namerali vyššiu teplotu. Ale inak mi je fajn." "Tak ty si mal teplotu ? WOW. A koľko ?" "Iba 99. Čo má byť ?" "Nič. Len toľko, že ak ju budeš mať dlhšie, zavrú ťa na izbe a nepustia do herne, kantíny, ani k nám." "Jess nepreháňaj." Napomenula ho Jen. "Nezavrú ťa na izbu. Iba až ťa vaši prídu navštíviť, budú musieť mať rúška a plášte. A nebudeš môcť z oddelenia." "Ani do parku ?" Jess prikývol. "No ja mám na také veci super fintu. Ak chceš zbiť teplotu, prilož si studenú Colu k čelu a nenamerajú ti nič. Raz som ju priložil na 3 minúty a vieš koľko som mal ? 92 stupňov. Batesová myslela, že pozerá na zombíka..." "Jesse, prestaň tárať hlúposti." Zahriakla Jen škeriaceho sa kamaráta. "Josh nepočúvaj ho. Ak máš teplotu, nesmieš ju zatajiť. Môže to byť nákaza a potom ti musia dať lieky." "A zavrieť ťa na izbu." Jen sa zahnela, no Jesse včas uskočil. "Chod' si radšej kopáť loptu, dobre ?" "Dobre, ale len s Joshom." "Ale ja neviem hrať

futbal." "To nie je futbal. Len si trochu zakopeme. No tak, pod' ! Nebud' taká lemra." Prijmúc výzvu, vyskočil som na nohy. (Slovo vyskočil je v mojom stave značne prehnané. Skrátka, vstal som.) "Jesse, ak mu niečo spraviš..." "Jesse, ak mu niečo spraviš..." Zopakoval Jess, napodobniac dievčatin hlas. "Bojíš sa o svojho frajera, čo ?" "Nie. Len dobre viem aký si." Jess vyplazil jazyk a už aj utekal po loptu. Následnú aktivitu len s použitím nadmernej dávky predstavivosti bolo možné označiť futbalom. Skôr také pinkanie. Možno aj preto, že Jenny na nás starostlivo dozerala a vždy keď Jesse pridala na sile, zahriakla ho. Neustále upozorňovanie prestalo Jesseho baviť a začal sa predvádzať. Robiac koničky, pätičky, oblúčky a loby, lopta skákala čoraz vyššie a ďalej a ja som musel po ňu utekať. (Dobre, zrýchlene kráčať.) Netrvalo dlho a Jessemu sa podarilo zasiahnuť ma do pleca. "Jesse !" Skríkli naraz Jen i pani Baileyová, vracajúca sa z okružnej cesty okolo parku. Prenechajúc Mikeho vozík Jennifer, celá vystrašená ku mne pribehla. "Daj si dolu tričko !" Poslúchnuc, opatrne som ho pretiahol cez hlavu ako ma to Júlia učila, odhaliac (mužnú) hrud' aj s katétrom. Ten našťastie ostal nepoškodený, no i tak som to schytal ja. Pani Baileyová ma vyhrešila prečo namiesto trička, ktoré sa počas zbliekania môže o katéter zachytiť nenesím košeľe. (Akoby som ja mohol za to, že košeľe neznášam.) Jess obišiel so symbolickým pohľavkom a všetci sme museli naklusať späť na izby. Zasa ma obvinili z niečoho čo som nespáchal. A možno aj spáchal. Mal som počúvať Jen a nehrať ten blbý futbal. Ale kašľať na to. Sú aj horšie veci ako jedno vyhrešenie. Napríklad Jen. Nie ona ako dievča, no stále si lámam hlavu nad tým ako to s tým romantikom myslela. Hovorila to vážne, alebo si zo mňa strieľala ? A čo ak má Jess pravdu a ozaj sa jej páčim ? Ja viem, blbosť, ale čo ak predsa ? Ako to zistiť ? Opýtať sa na to nemôžem. Ak by ma odmietla, umriem od hanby, a nič lepšie mi v tejto chvíli nenapadá. Prečo len musím byť také nemehlo ? Jen by šťvalo, že o sebe píšem také veci, no ale keď ja to s babami vážne neviem. Na škole som nikdy nemal kamarátky. Až tu, jednu, a aj tej sa bojím opýtať či je do mňa buchnutá. Och, to sú ale problémy...

Sobota 13.07. podvečer, stále nemocnica:

Som šťastný a smutný zároveň, a zároveň aj smutný a šťastný... Ja viem, táram, ale je to tak. Za všetko môže Victoria, okuliarnaté dievčatko, ktoré za celý čas čo som tu neprerieklo viac než 3 vety. A teraz jej tak veľmi závidím.

Bolo asi pol štvrtej, keď čakajúc na rodičov, z chodby doľahol nezvyčajný hluk. Nezvyčajný preto, lebo jeho súčasťou bol detský chichot. Ak by šlo o Jesseho, mávnem nad tým rukou, no tento smiech patrila dievčaťu. Zachytiac hlasy dospelých, vrátane nezameniteľného barytónu (to som našiel v slovníku) sestry McCarthyovej, vyskočil som na nohy, opatrne pootvoriac dvere. Do očí mi okamžite udrela drobná Victoria obkolesená hradbou dospelých. Okrem mamy a otca držiaceho veľkú tašku s dcérinými vecami, nechýbala ani sestra McCarthyová, pani Baileyová a pani Donaldsová, doktor Wilson z môjho konzília, a dve ďalšie sestry, ktoré nepoznám. Mama Victorie, vysoká štíhla blondína ťažkovala všetkým naokolo. Utierajúc si slzy, úplne si rozmazala makeup. Aj napriek dojatiu starších, stredobodom pozornosti ostávalo drobné dievčatko. Oblečené v sviatočných šatách s bielou blúzkou, sukničkou a stužkou na čiapke ukrývajúcej lysú hlavu, pripomínala školáčku vychystanú na prvú cestu do školy. Tu však šlo o ďaleko viac, než úvodný deň v

škole. Victoriu prepúšťajú z nemocnice. Chvíľa na ktorú sa každé dieťa teší zo všetkého najviac. Podľa maminho dojatia som usúdil, že Victoria je zdravá. Ešte vždy holohlavá, čoskoro jej vlasy začnú dorastať, kruhy pod očami vymiznú, poblednutú tvár nahradí prirodzená červeň a vycivené telo naberie na sile i váhe. Zatvoriac dvere, ako mátoha sa mi podarilo dotrmačať sa k posteli. Nebudem klamať. Plakal som. S vankúšom na hlave, slzy mi stekali po tvári ako vodopád čo nejde zastaviť. Mama vraví, že závidieť sa nemá, no nedokázal som si pomôcť. Vidiac Victóriu usmiatu a šťastnú, dal by som všetky hračky, knihy, modely rakiet, celú svoju detskú izbu a všetko čo v nej mám, aby som si to s ňou mohol vymeniť. Ale kto by s Joshom Hurtom taký obchod urobil ? Victoria, a jej rodičia určite nie.

Kým som bol zdravý, závidel som spolužiakom kopec vecí. Nový tablet, lepšiu tašku, krajší peračník, drahé autá rodičov, chvastavé reči, kde kto strávil letnú dovolenku, závidel som Wilkinsonovi, že vie dobre behať i Blackburnovi ako po ňom všetky baby letia. A teraz chcem len jediné. Byť zdravý a ísť domov. Ako Victoria, Jen a Jesse. Som šťastný za Vicki a jej rodinu, teším sa, že ju čaká návrat domov a držím jej palce aby sa sem nikdy nevrátila. No napokon tu ostanem sám. Bez kámošov a chorý.

Nedeľa 14.07. pred obedom, na izbe, sám a smutný:

Po raňajkách sme s Jen a Jessem zbehli do herne, kde mal pre nás Jesse nachystané 'prekvápko'. Z niektorého zo šuplíkov sa mu včera podarilo vyhrabať jeho obľúbenú hru Stratego a trval na tom, že si spravíme turnaj kto je najlepší. Stratego sme ja ani Jen nepoznali, no jednoduché pravidlá nás Jesse rýchlo naučil. Hru hrajú vždy dvaja (preto ten turnaj), kde každý hráč má figúrky rozličných hodností ako jazdec, strelec, kaprál, odmínovač, špión, kapitán, generál či maršal. Na začiatku si obaja hráči rozostavia figúrky na hracej ploche tak, aby ich súper nevidel. Úlohou je získať prápor nepriateľa, pričom vyššia figúrka berie nižšiu, okrem bomby, ničiacej všetkých s výnimkou odmínovača a špióna, ktorého môže zabiť hocikto, no ako jediný dokáže zlikvidovať maršala. Celkom fajn hra až na to, že nás Jesse neustále porážal. Nevieť ako to robil, no figúrky vždy rozostavil tak, že buď som vyletel na bombe, alebo ma zlikvidovali jeho generáli s maršalom. Jess mal z víťazstiev obrovskú radosť a hulákajúc zakaždým keď získal prápor súpera, pani Collinsová ho musela niekoľkokrát zahriaknuť. Ani neviem prečo, no pri jednej z hier, keď mi Jesse kombináciou generála, dvoch kapitánov a odmínovača opäť likvidoval armádu sa opýtal ako sa nám páčilo na operačke. Jen, aktuálne divákom, pohotovo zareagovala. "Bolo to fakt úžasné Jess. Geniálny nápad. Naozaj. A ten elektrošok, úplná pecka. Dúfam, že si aspoň tie kľúče vrátil tak, aby si pani upratovačka nič nevšimla." "Myslíš, že som amatér ? Nikto nič nezistí." "Len..." Jess sa začal chichotať. "Mala si vidieť Joshov ksicht. Ty si si fakt myslel, že ten šok je naozaj ?" Neochotne som prikývol. "Heh. To je cool. Už ťa niekedy operovali ?" "Jess !" Odsekla Jennifer. "Čo sú to za hlúpe otázky ?" "Čo ? Len sa pýtam. Sme predsa v debilnej nemocnici." "Iba keď mi dávali katéter." Jess mávol dlaňou. "To sa neráta. Ten máme všetci. Ja myslím skutočnú operáciu, keď ťa strčia na operačku, uspia a rozkrájajú ako Hannibal Lecter toho fízla." "Nie. A teba ?" "Nie, no Mikeovi operovali nádor na mozgu. Videl si jazvu čo má vzadu na hlave ?" Zmätený, pozrel som na Jen. "Jess, mohol by si prestať strašiť Josha ? To ťa vážne baví ?" "Áno." Jen si povzdychla, obrátiac pozornosť ku mne. "Vieš Josh, Mike nemá len leukémiu. Dostal

nádor na mozog, ktorý mu museli operovať. To je dôvod prečo mu dávajú silnejšie lieky než nám." "Preto je tak ľahký keď sme ho dvíhali z postele ?" "Áno. Mike na tom nie je dobre." "Umiera ?" Jen sklopila zrak. "Áno." To slovo mi sňalo všetku farbu z tváre. Ako bez duše som ostal prikovaný k stoličke. Nebyť Jesseho triumfálneho zvýsknutia potom čo mi ukoristil ďalší prápor, ostanem tu do večera. Jenino odhalenie ma vydesilo. Niežeby som ho neočakával, no počuť krutú pravdu od kámošky, ktorá by mi neklamala je niečo celkom iné ako si ju predstavovať. A aj keď čoskoro bude obed, stále sa z toho nedokážem spamätať. A to mám poobede skočiť s Jessem a Mikeom do herne, lebo po Jen prídu rodičia, aby s takmer vyliečenou dcérou vyrazili na prechádzku do mesta.

Hacker v akcii

Nedeľa 14.07. v noci:

Neustále myslím na Mikeho. Aké to musí byť, keď viete, že nikdy viac nepôjdete do školy, neuvídite padať sneh, nerozbalíte darčeky pod vianočným stromčekom, neoslávite svoje narodeniny ? Dnes som celé poobedie strávil s Mikeom a nerozumiem tomu. Je naozaj tak statočný, že nikdy nenarieka, neukazuje svoj strach, neprosíka doktorov o pomoc a zo svojej choroby si navyše i strieľa ? Alebo to iba hrá, a keď ho v noci nikto nevidí, aj on si, tak ako ja teraz, poplače ? Ak by ma Mike s Jessem videli, vysmejú ma, že tu revem ako baba. Vlastne horšie než baba, veď Jen som nikdy plakať nevidel. Ale keď ja som iný ako oni. Nie som tak statočný, a nikdy nebudem. Musím začať písať o veselších veciach, inak mi čoskoro vyštípe oči. Napríklad o Mikeovi a Jessem a o tom čo zas vystrojili...

Ako sme boli dohodnutí, po obede, ktorý inak chutil výborne, som vyrazil do herne, kde ma Jesse s Mikeom mali čakať. Najskôr zapoznili, lebo okrem pani Collinsovej hrajúcej sa s Jackom, Mirou a Aaronom, po kámošoch neostalo ani pamiatky. Zasadnúc do kresla, pani Collinsová ma upozornila, že ak hľadám Jesseho, je v učebni. Jess a v učebni, navyše teraz v nedeľu ??? Niečo tu nesedelo. Dôvod náhlejšej zmeny miesta stretnutia mi docvakol len čo som vstúpil dnu. Usadení v kresle, Mike a Jess sa hrbili nad notebookom staršieho z dvojice. Celý červený, Jess sa neustále vyšklíbal akoby sledoval najnovšiu komédiu z Netflixu. "Zavri tie dvere !" Zavelil prísne, tváriac sa dosť divne. Vykonajúc príkaz, pristúpil som bližšie. "Čo je ? Stalo sa niečo ?" "Mike sa hackol do počítačovej siete." "Ako ?" "WiFi čo tu máme je zabezpečené. Nemôžeš sa dostať hocikde, len na vybrané stránky a apky. Všetko ostatné je bloknuté. Nemôžeš ťahať torrenty, ani objednať pizzu." Mike ukázal na iPhone trčiaci mi z vrečka. "Už si skúšal z WiFi pozerať Pčko ?" "Čo je to Pčko ?" Jess vybuchol smiechom. "Ty nevieš čo je Pčko ?" Zavrtel som hlavou. "Predsa porno !" Mike zovretou dlaňou naznačil neslušné gesto. "Mickey, jemu to nehovor. Josh je slušne vychovaný chlapec, ktorému ocko Pčko zakázal. Stavím sa o kilo, že holú ženskú ešte nevidel." "Jess, drž hubu !" Odsekol Mike podráždene. "Chceš aby sem niekto prišiel ?" Ceriac zuby ako orangutan pred kŕmením, došlo mi z čoho sa mi Jesse bude najbližšie dni posmievat'. To Mike bol praktickejší a posunúc svoj vozík do strany, kývol nech si prisadnem. "Dúfam, že to nikomu nevykecaš." Ako to povedal, pustil video na ktorom sa s Jessem toľko zabávali. No čo ? Porno. Vo

všetkých možných obmenách. Jesse kecal. Jasné, že som holé baby i porno videl. Nemám predsa 5. No popravde, veľmi ma to nebaví. Žiaden príbeh, iba stále o tom istom. No Jess s Mikeom mali opačný názor, a tak mi neostalo nič iné len sa dívať. V jednej chvíli sa Mike nahol bližšie k monitoru a ja som uvidel jazvu na jeho temene. Kožná výduť siahajúca k uchu, zaberala dobré 3 palce. Zmeravejúc, Jesse predsa len nekecal. Myšlienkami zablúdiac k predvčerajšej návšteve operačného sálu, predstavoval som si ako ležím na kovovom stole otočený tvárou nadol a lekár si fixkou vyznačuje miesto, kam čoskoro zatne elektrickou pílkou do lebky. Striaslo ma. Nechápal som ako to Mike zvládol. Byť na jeho mieste, metám a hádzem sa, kričím od strachu, plačem, kopem na všetky strany. A Mike, hoc vediac, že mu neostáva veľa času si tu spokojne pozerá porno, preťahujúc sa s Jessem, kto vtípnejšie okomentuje stonajúce videá. A keby len to... "Už som vám hovoril ako som raz odrovnal jednu sestru ?" Jessemu zaiskrili oči. "Ktorú ?" "Volá sa Kinnisová. Tú poznať nemôžete. Robila tu pred 2 rokmi a teraz je na materskej." "Tak tú vážne nepoznám." "Super kosť. Brunetka okolo 25, štíhla, vlasy po pleciah, modré oči a veľké kozy." Mike dlaňou naznačil odhadované rozmery. "No proste neskutočná kočka. Asi aj preto ju dali na detské, a nie vedľa k teenagerom. Mohla by ísť na miss." "A čo sa stalo ?" Mike vypol video a oprúc sa o operadlo, zasneným pohľadom pozrel do diaľky. "Raz so mnou bola v kúpeľni. Asistentky nemohli, tak prišla ona. Ty vole, to bol hrozný trapas, no tak krásny..." "Trapas ? No tak hovor !" Mike pozrel na doterňého priateľa. "Keď ma začala umývať a uvidel som jej nádherné kozy, normálne sa mi postavil." Chytiac sa za brucho, Jess sa začal rehoť, nechýbajúc veľa, aby zletel zo stoličky. "A čo na to ona ?" "No čo ? Musela sa tváriť, že nič nevidí. Bol som predsa nevinné 13 ročné decko. No nikdy viac ma potom nekúpala." Zadúšajúc sa smiechom, mne to na rozdiel od Jesseho smiešne neprišlo. Nechápal som ako môže Mike myslieť na také veci, keď sa jeho život blíži ku koncu. Asi som vážne divný, no nemôžem si pomôcť. Taký som a iný nebudem.

Mikeho príbeh mal aspoň jedno plus. Porno ho prestalo baviť a spomenúc, že chcel niečo skúsiť, pomohli sme mu do kresla, kde začal búšiť do klávesnice. Jess z herne doniesol Stratego a kým Mike 'niečo skúšal', Jess ma porážal v jeho obľúbenej hre. Prešla dobrá hodina, keď Mike nečakane zahlásil. "A mám to !" Hneď sme prestali s hraním. "Dostal som sa na tlačiareň." Mike ukázal na veľkú stolovú tlačiareň v rohu učebne. "Niečo si vytlačíme, nie ?" Jess okamžite pochopil kam kámoš mieri. "A zavesíme to do ošetrovne, keď bude mať službu Batesová." Mike naň sprisahanecky žmurkol. Kým som ukladal figúrky strelcov, jazdcov, kaprálov a maršalov do krabice, Jess skočil k Mikeovi do kresla a už aj vyberali 'najvhodnejšie' fotografie. Majúc zlé tušenie, radšej som nič nepovedal. Skôr než Mike fotografie odoslal, prikázal Jessemu skontrolovať či je v tlačiarňi dosť papiera. A show mohla začať. Hoci trochu inak, než si to dvaja sprisahanci naplánovali. Keď Mike fotografie odoslal, hodnú chvíľu sa nič nedialo. "Už si ich poslal ?" Opýtal sa Jess nervózne, obzerajúc mĺkve kontrolky z ktorých svietila len jediná - oznamujúca pripravenosť prístroja na tlač. "Počkaj ! To sú fotky. Chvíľu trvá než sa prenesú do buffera." "Možno nie je napojená na Internet." "Intranet." Opravil ho Mike. "Tlačiarne sa pripájajú do vnútorných sietí, a nie na Internet." Jess buchol do ovládacieho panela. "Nič nejde. Poslal si to dobre ?" Mike sa zatváril dotknuto. "Jasné, že hej. Nie som idiot." Pozrúc na monitor, tvár mu náhle zbelela. "Do riti, do riti, do riti !" "Čo je ?" Vyhŕkli sme s Jessem spoločne. "Ten shit nemá žltý toner. A oni tam majú pool." "Pool ?" Zopakoval Jess, cúvajúc od tlačiarne ako rytier pred práve prebudeným drakom. "Tlačiarenský pool. Keď to nevie vytlačiť jedna tlačiareň, tlač je automaticky presmerovaná na inú." "Na ktorú ?" "To

neviem ! Tú čo majú v poole. Môže to byť hociktorá. Nevieť to narýchlo zistiť." "Jedna je v herni." Pripomenul Jess. "Tak tam skoč !" Skôr než Jesse stihol zareagovať, dvere na učebni sa rozleteli dokorán a dnu vtrhla pani Donaldsová, zvierajúc zväzok vytlačených papierov. "To si bol ty ?" Mike namiesto odpovede bleskurýchle zaklapol svoj notebook. "O čom hovoríte ?" Pani Donaldsová zamávala papiermi. "Ty veľmi dobre vieš o čom." Mike pokrčil plecami. "Tak to teda neviem." Čakajúc, že energická asistentka exploduje hnevom, opak sa stal pravdou. "Takto klamať. Že sa nehanbíte. Keď už si chcete tlačiť prasačiny, aspoň to robte tak, aby vás pri tom nikto nevidel. A ty Josh..." Pani Donaldsová ma prepálila pohľadom. "...rýchlo si pochytil ich maniere." No a bolo vybavené. Zasa som to schytal ja. Museli sme na izby a zábava skončila. Ale kašľať na to. Nech si pani Donaldsová myslí čo len chce. Mikea a Jesseho nebonznem.

Pondelok 15.07. po obede:

Mám asi hodinku, kým začne vyučko, tak snád' stihnem všetko zapísať. Musím teraz, lebo večer by sa mi už nechcelo.

Dnes som zažil najtrápnejší moment môjho života. Je mi o tom ťažko písať, a asi to aj neskôr vymažem, lebo keby niekto zistil čo sa mi pri raňajšom kúpeli stalo, od hanby sa prepadnem (minimálne do podzemného parkoviska, ak nie nižšie). A ako inak, zasa v tom mal prsty Jess. Jess a Mike. Že ja blbec som včera za nimi do tej učebne vôbec šiel...

Dnes má službu Júlia. Pri raňajších meraniach nezistila zvýšenú teplotu a aj váhu som si udržal, akurát, vstávajúc z postele, trochu sa mi zatočila hlava a musel som sa pridržať stolíka. Júlia to uvidela, trvajúc na tom, že mi pomôže s kúpeľom, ak by mi opäť prišlo zle. Veľká chyba...

Kúpanie za ten čas čo som tu už mám premakané. Kúpem sa zásadne v plavkách, ktoré mi mama kúpila a úplne sám. Nalepenie vodotesného pásu i oplachovanie okolia katétru zvládam bez pomoci, a len keď potrebujem umyť chrbát či vlasy (plešinu), príde niektorá z asistentiek. Všetky si už zvykli na 'hanblivého chlapca čo sa kúpe v plavkách'. Dnes to nemalo byť iné. Júlia mi vodotesným pásom prelepila katéter, a keď tu už bola, rozhodla sa opláchnuť mi 'vlasy'. Skočiac do vane, zaklonil som hlavu, aby voda stekajúca po lysine neprenikla do okolia katétra. Jemný šampón štekli chrbát a telom mi prechádzalo zvláštne chvenie. Ako na potvoru, najskôr preto, že som sedel vo vani, napadla mi včerajšia príhoda, ktorú nám Mike rozprával. Rehocúc sa na nej ako dvaja pošahanci, nedošlo mi čo jediná myšlienka spôsobí. (Držiac sa za čelo, aj teraz cítim ako mi pri spomienke na ten horor stúpa teplota.) Skrátka, len čo mi Júlia začala oplachovať hrud', prihodilo sa mi to isté čo Mikeovi. Hrôza na to pomyslieť. Ak by som mal normálne bermudy, aké nosím na pláž, Júlia si najskôr nič nevšímne. No mama musela vymýšľať a kúpila mi blbé Speedo, aby vraj schlo rýchlejšie. Nenávidím Speedo. Nikdy predtým som ho nenosil, ani na hodiny plávania, lebo je v ňom 'všetko' vidieť. Nechápem ako takú sprostosť mohol niekto vymyslieť. Sčervenejúc ako prezretá paradajka, teplota mi vyskočila minimálne na 110 Fahrenheitov. Pritisnúc stehná k sebe, dlaňami som zakryl plavky, no trapas už bol na svete. Mysliac, že odpadnem, neodvážil som sa žmurknúť na Júliu. Ani

neviem ako sa mi podarilo vykokať stručné ospravedlnenie. "Josh, nič sa nestalo." Riekla sestra veselo. "Si predsa veľký chlapec, takmer teenager. Vlastne by som mala byť poctená." "Nepoviete to nikomu, však?" Júlia mi brnkla po nose. "Jasné, že nie. Bude to naše drobné tajomstvo, dobre?" Polomŕtvy, prikývol som. Už v prezliekarni, súkajúc na seba šatstvo ako v spomalenom filme, nevydržal som to ticho. "Môžem sa vás niečo spýtať?" Júlia upratujúca okolie vane s úsmevom prikývla. "Ste vydatá a máte deti?" (Keď to teraz po sebe čítam, mám chuť dať si jednu po papuli. Ak by Júlia otázku zle pochopila, radšej si to nechcem predstaviť.) "Áno som a mám dve dcéry. Mariu a Annu. Maria má 6 a Anna 4." "A sú zdravé?" "Áno, Josh." Pohľadiac ma po líci, Júlia sa ku mne naklonila a pozlátený krížik jej opäť vyklízol spod plášt'a. "Neboj sa, aj ty budeš." "Vy ste veriaca?" Júlia si všimla retiazku s krížikom. "Áno, som katolíčka ako väčšina Poliakov." "A veríte, že po smrti niečo existuje?" "Verím." "Aj peklo?" Júlia si ku mne prisadla. "Prečo sa pýtaš také veci?" "Je pravda, že tí čo nie sú veriaci pôjdu po smrti do pekla? Pôjdem tam aj ja keď zomriem?" "Josh." Júlia ma chytila za ruku. "Do pekla chodia len zlí ľudia. Boh by tam nikdy neposlal tak skvelého a vnímavého chlapca ako si ty." "Aj ja robím zlé veci. Včera sme s Mikeom a Jessem poslali neslušné obrázky na tlačiareň a nepriznali to a predtým sme natreli lakom stoličku na ktorú si pani Batesová sadla. Chceli sme sa pomstiť za to, že na vás kričala." "Tak to ste boli vy?" Júlia sa zasmiala. "Je milé, že ste ma chceli brániť, no viac to nerobte. Pani Batesová je trochu prísna, no nemyslí to zle. Je na oddelení dlhšie než ktorákoľvek zo sestier. Neviem či tu vydržím tak dlho ako ona. Detská onkológia je pre lekárov a sestry veľmi náročná, pretože tu trpia deti ako ty. A to je pre každého čo tu pracuje nesmierne ťažké. Samozrejme, nie tak ako pre vás, no aj pre nás je to záťaž, a nie každý ju zvláda rovnako." Chápavo som prikývol. "Takže nepôjdem do pekla za to čo som spravil pani Batesovej?" "Samozrejme, že nie. To by sme tam museli skončiť všetci. No sľúb mi, že to viac nespravíš." "Sľubujem."

Čítajúc záznam znova a znova, myslím, že ho napokon vymažem. Aspoň tú časť s kúpaním. Ak to Jess prečíta, pukne od smiechu. Aj keď... Ešte uvidím. Veď nepíšem nič iné len pravdu.

Tanec

Pondelok 15.07. podvečer:

Po dnešnom cheme a prednáške pani Smithovej, ktorej asistovala Jenny ma berie do spánku, no nie preto, že by ma prednáška nudila. To v žiadnom prípade. Práve naopak. Preberajúc prírodopis, Jen nás prekvapila vlastným rozprávaním o kvetoch. Opisovala ako sa sadia, čo má v záhrade, ako sa o záhon správne starať. Neviem či to bolo preto, že mi oči klipkali únavou, no Jen na mňa neustále zazerala, akoby tú prednášku pripravila pre mňa. Je fakt zlatá. Škoda, že na našej škole nie je ani jedno dievča ako ona. Až odíde, navždy ju stratím a zasa budem sám.

Utorok 16.07. po 19 tej:

Jess. Stále musí niečo vymýšľať. Aj dnes. Na rozdiel od piatku sme neskončili na operačke ani neposlali neslušné obrázky do tlačiarne, no nechýbalo veľa, a doplatíme na ďalší z jeho bláznivých nápadov. Hoci... Tento nápad až tak bláznivý zas nebol. Keď s Jen odídu, ostanem tu navždy sám. Iba ja, nemocnica a zlomené srdce Joshua Hurta. ☹

Doobedu to bola taká klasika. Raňajky s Jessem a Jen, kde nám prvý menovaný zvestoval, že má pre nás na poobedie prichystané prekvápko. Neskôr ranný kúpeľ (tentoraz bez trapasov), meranie a váženie a napokon povinná vizita s doktorom Cooperom. Dnes mi zvýšenú teplotu nenamerali, a dokonca som nič neschudol, za čo ma doktor pochválil. Chudák pán Cooper. Keby vedel celú pravdu, s pochvalami by bol koniec. No kto by mu ju prezradil? Môj 'výživový asistent' Jesse Portman iba ťažko. Jeho finta (jedna z mnohých) spočívala v tom, aby som pred vyšetrením do seba nalial toľko vody čo vládzem, a nešiel pred kontrolou na záchod. To vraj zvýši telesnú váhu kľudne aj o 2-3 libry. Takže pred príchodom doktora som vyslopal celú fľašu malinovky, a aby si nič nevšimol, doniesol som plnú fľašu z kantíny. Jesseho nápad zafungoval skvele, a nielenže som nič 'neschudol', ešte som i 'nabral' celú libru navyše. Blbšie bolo, že čím viac sa kontrola naťahovala, tým väčšími mi bolo treba na záchod. Zápasíac s močovým mechúrom, nechýbalo veľa a zanechám pod sebou mláčku. Našťastie, doktor so sestrou Rodriguezovou včas vypadli, takže sa mi v poslednej chvíli podarilo došprintovať na záchod. Jess a tie jeho nápady... A to som ešte netušil čo pre nás pripravil na neskôr.

Z obeda, kde som sa (pre istotu iba Jessemu) nezabudol pochváliť vykonanou fintou sme zamierili rovno k Mikeovi. Jen ho chcela povzbudiť, no babrúc sa s notebookom, Mike nás odbil, nech ho teraz neotravujeme. Vraj má dôležitú prácu. Nepovedal akú, no vpadnuté oči a poblednutá tvár svedčili, že ani dnešná noc nepatrila k najpokojejším. Bolo mi ho ľúto a nebyť Jesseho a Jen, opýtam sa ako mu je. Neviem čo by na to Mike povedal. Vysmial by ma, alebo snád s krikom odohnal? Netuším. Budem aj ja tak zatrpknutý, až mi liečba zlyhá? Neviem, a ani to netúžim zistiť.

Po neúspechu u najstaršieho pacienta na oddelení, konečne nadišiel čas Jesseho plánu. Jen ho síce varovala, že ak vymyslel ďalšiu blbosť, bude 'synom smrti', no Jess sa zaprisahával, že tentoraz to bude zábava pre všetkých a netreba mať žiaden strach. Nejde o nič nebezpečné. Keďže 'veľké prekvápko' (zrazu sa už stalo veľkým) nás čakalo o pár poschodí nižšie, Jess najprv musel pani Simpsonovú na recepcii presvedčiť, že ideme kúpiť sladkosti do obchodu na prízemí. Zamestnaná telefonickým hovorom, asistentka iba prikývla, pustiac nás z oddelenia. Jess okamžite zamieril k výťahom. Zvezúc sa na prízemie, najprv sme skočili do samoobslužného bufetu nakúpiť sladkosti, nech máme pre pani Simpsonovú 'alibi'. Jess ako skúsený sprievodca nemocnicou nás vyviedol do parku a prebehnúc ho celý, vstúpili sme do budovy z opačnej strany areálu. Málo používaný vchod neosvecovalo žiadne svetlo a Jess musel šťuknúť po vypínači. Tmavé, nie veľmi udržiavané schodisko viedlo oboma smermi. "Jess, kde to sme?" Zavrčala Jen nervózne. "Neboj, už sme takmer tam. Len ma nasledujte." Jess zbehol do podzemia. Zafúľané schodisko nás nasmerovalo do dlhej údržbárskej chodby spájajúcej jednotlivé trakty nemocnice. Z hrubého potrubia tiahuceho sa popod strop sálalo teplo. Mohutné zväzky farebných káblov rozvetvujúcich sa od

rozvodných skriní oblepených výstražnými značkami pripomínali žily gigantického organizmu. Množstvo dverí posiatych nepeknými ryhami a stopami po hrdzi spoza ktorých prichádzal dunivý hukot neznámych strojov naznačovali, že tieto priestory nie sú pre pacientov určené. "Jess, kam si nás to zasa zaviedol ?" Vybuchla Jen, keď sme dorazili na koniec chodby. "Čo tu chceš robiť ? Keď nás tu niekto uvidí, je po nás." "Sem nik nechodí." Uistil Jess pokojne, otvoriac plechové dvere rozdeľujúce chodbu na dvojicu nerovnakých častí. Ako prenesení teleportom do iného storočia, ocitli sme sa v čistučkej chodbičke spájajúcej údržbársku sekciu s ostatnými časťami nemocnice. Do biela vymaľované steny ešte stále zaváňali cementom. Novučičké kachličky odrážali lúče osvetlenia ako čerstvo napadaný sneh a gumou potiahnuté schody smerujúce na povrch neniesli zrnko prachu. "Čistejšie než u nás na oddelení." Pomyslel som si. "Tak sa sme tu !" Zahlásil Jess víťazoslávne. "Tu ? A čo tu chceš robiť ?" Jess namiesto odpovede vytasil z tašky, ktorú si pôvodne zobral na sladkosti akýsi spray. "Čo je to ?" "Leštidlo. Šlohol som ho upratovačkám. Teda vlastne, 'požičal'." "A načo ti bude ?" Jenny stále nerozumela čo kamarát plánuje, a ja tiež. Jess bez vysvetlenia začal striekať sprej na ligotavé kachličky. Jen na mňa nechápavo pozrela. "Vieš o čo mu ide ?" Pokrčil som plecami. Chvíľu trvalo kým Jess nastriekal dostatočne veľkú plochu podlahy. Zadýchaný od únavy, hodil poloprázdnu fľašku naspäť do tašky. "Tak a je to." "Je čo ?" "Predsa klzisko !" Zhodiac papuče, len naboso, Jess sa rozbehol k naleštenej podlahe a šmyknúc po nej, zastavil sa na opačnej strane spojovacej chodby. "WOW. To je paráda !" Zvýskol radostne a ďalším šmyknutím sa vrátil k nám. Jen si plesla po čele. "Jess, čo je toto za kravina ????" "Žiadna kravina. Len si to vyskúšaj. S týmito ti to pôjde ešte lepšie." Jess z tašky vytiahol niekoľko mikroténových sáčkov, ktoré povytáhoval zo zásobníka v bufete. Keď to robil, nechápal som načo na jeden zapečený koláč potrebuje toľko sáčkov. Jess však svoj plán mal prichystaný do najmenších detailov. Nasunúc si sáčky na nohy, ako krasokorčuliar na ozajstnom klzisku, začal stvárať piruety, otočky, dokonca i menšie poskoky. Šmýkajúc sa hore-dolu, chichotavý smiech naplnil malú chodbičku úprimnou detskou radosťou. "No tak Jen, nebuď zbabelec a poď ku mne. Je to cool !" Čakal som, že inak vždy rozumné dievča ho pošle kade ľahšie, keď na moje veľké prekvapenie, zhodiac papuče, Jen si nastokla sáčky na nohy a pridajúc sa ku kámošovi, čoskoro už tancovali obaja. Nemohol som uveriť vlastným očiam. Jen a Jesse sa s ňou zaľúbený pár kízali po naleštených kachličkách a obaja sa pri tom dobre bavili. Takých šťastných som ich od chvíle čo som nastúpil do nemocnice nezažil. Ešte dobre, že som zobral mobil a všetko na kameru natočil, lebo toto by mi nik neuveril. "No tak Josh !" Skríkol Jess, keď ho dlhý tanec úplne vyčerpal. "Vyskúšaj si to aj ty a ja vás budem natáčať." "Ale keď ja neviem tancovať." "To nevádi." Povzbudila ma Jen. "Nemaj strach. Ja ti to ukážem." Srdce mi podskočilo vzrušením a podajúc Jessemu telefón, na ponožky som si nastokol sáčky, opatrne vykročiac na ľad'. Podkĺznuc na vlhkej podlahe, takmer som zletel, no Jen ma včas zachránila. "Len pokoj Josh. Všetko bude dobré." Chytiac ma za plece a dlaň, druhou rukou som ju zovrel za driek, ako mi to Jen naznačila a potom nastali najúžasnejšie minúty môjho života. Zabudnúc na miesto i čas, neistota a strach zo mňa celkom opadli. Jen ako skúsená tanečnica viedla moje kroky, každý pohyb chemoterapiou vyčerpaného tela, dávajúc pozor nech neskončím na zemi. Hľadiac si do očí, aj keď sme neprehodili slovíčka, mal som pocit, že odpoveď na otázku spred pár dní už poznám. Krásna Jen, to najúžasnejšie dievča na svete do ktorého sa 12 ročný Joshua Hurt práve zaľúbil. Až tam dolu v podzemí mi to konečne docvaklo. Lúbim Jen a myslím, že aj ona mňa. Ak by sme boli sami a mali času navyše, určite sa so svojimi citmi Jenny zdôverím. No ako sa hovorí, nič netrvá večne, a šťastie už vôbec nie. To naše

nevydržalo dlhšie než 2-3 minúty. Z údržbovej chodby, ktorou sme sem vkĺzli doľahol zvuk číhski krokov sprevádzaných škripotom nenaolejovaných koliesok. Jess prestal s natáčaním a skočiac k plechovým dverám, opatrne ich pootvoril. "Do riti, údržbár. Ide sem." "Čo teraz ?" Zapišťal som šepotom. Jess mávol k schodom. "Idú k výťahom. Dostaneme sa do traktu B a odtiaľ na naše oddelenie. Rýchlo." Všetci traja sme strhli sáčky z nôh, zamieriac o poschodie vyššie. V panike som zakopol o jeden zo schodov, bolestivo vrazil kolenom do zábradlia. "Au." Jess mi podal ruku. "Švihaj, lebo nás chytí !" Dobehtú k výťahom, jeden z nich stál o poschodie vyššie. Mali sme šťastie. Skôr než údržbár dorazil k schodisku, výťahové dvere sa začali otvárať. Jess už držal palec na čísle 6, keď rachot padajúcich rúrok, izolačného materiálu a kadejakého haraburdia, ktoré údržbár tlačil na vozíku pred sebou doľahol až k nám. "Do šľaka aj s tým ! Kto tu čo vylial ?" Zaburácal rozzúrene mužský hlas. Jess sa začal chichotať, ale to až potom čo výťah zamieril nahor. Návrat na oddelenie dopadol dobre a neskorší príchod Jesse pani Simpsonovej obkecal dlhým radom v bufete. Keďže sladkosti sme mali nakúpené, nemala dôvod nám neveriť.

O druhej sme s Jen zašli do učebne, no Jess za nami dobehol a ako naschvál, sadol medzi nás. Pani Smithová nám rozprávala o velikánoch klasickej hudby, ako Bach, Handel, Vivaldi, Haydn, Mozart, Beethoven, Čajkovsky či Strauss, púšťajúc nám ukážky ich diel. Niektoré, ako Air Suite od Bacha sú ozaj nádherné, no ja som nestále musel myslieť na Jen. Znova a znova sa mi pred očami vynárala rozžiarená tvár, a hoci sediac na rovnakom gauči, iba kúsok odo mňa, pripadala mi tak vzdialená. Túžil som ju držať za dľaň, no dnes to nešlo.

Práve pozerám roztrasené zábery nášho tanca. Trval 2 minúty 15 sekúnd, no mne pripadal ako celá večnosť. Je to tak. Som buchnutý do Jen a myslím, že aj ona do mňa. Ak by mi to povedala, budem najšťastnejším chlapcom na svete. Sprostú leukémiu, nemocnicu, všetky ihly aj tú bolesť vydržím, ak budem vedieť, že ma Jen ľúbi. Najskôr si myslíte, že som cvok a prešlo mi. Nie, nie je to tak. Zaľúbiť sa je nádherné, a ja som zaľúbený po uši. Nie, po vlasy. Po najvyšší vlások čo mi na plešatej hlave ostal, a ešte o hodný kúsok viac. ☺

Temné myšlienky

Streda 17.07. pred spaním, v tmavej nočnej izbe:

Točí sa mi hlava a som unavený, takže dnes len stručne.

Jen som celý deň nestretol. Bola na kontrolných vyšetreniach, ktoré sa pretiahli až do večierky. Nerozumiem ako jej to mohli spraviť. Veď od rána nič nejedla ! Väčší strach mám o výsledky. Jen sa domov veľmi teší, a ak by sa jej choroba mala vrátiť, radšej na to nechcem ani pomyslieť.

Ako každú stredu, aj dnešné doobedie som zabil na ošetrovni. Jess prišiel trochu neskôr, pretože na poobedie mal naplánované vyšetrenia a pred raňajkami mu museli spraviť nevyhnutné odbery. Neustále myslieť na Jen, neprítomnosť kamaráta mi vcelku vyhovovala, a ani po jeho príchode mi do reči veľmi nebolo. "Čo je s tebou

"Zvolal Jess, len čo ho pani Batesová pripojila na dávkovač. "Ksichtíš sa ako môj zadok po dvojdnovej sračke." "Ale nič. Jen ani ty ste neprišli na raňajky." "No jasné. Veď máme vyšetrenia. Ja poobede a Jen celý deň. Keď ťa idú prepustiť, posledný týždeň je najhorší. Chodíš z jedného vyšetrenia na druhé ako pokusné morča. Mne ráno brali krv a všetky tie hnusné veci, veď vieš čo myslím." "Jasnačka." Spomenul som si na druhý deň v nemocnici. "A Jen to má ešte horšie. Musia zistiť či sa jej to svinstvo nevrátilo." "A kedy budú vedieť výsledky ?" Jess pokrčil ramenami. "Zajtra, pozajtra ? Neviem. Ale keď bude OK, pustia ju domov. No o 2-3 týždne príde na odber kostnej drene, aby mali istotu, že s ALLkom je koniec. A potom znova a znova, či sa jej to nevráti. Ako u Mikea." "A kedy budú na stopro vedieť, že je zdravá ?" "Neviem. O 2 roky ?" Jess to riekol bezstarostne, akoby šlo o 2 týždne. "No neboj. Tvoja frajerka je na tom dobre. Ona sa z toho dostane." "A čo Victoria ? V sobotu som videl, že si po ňu prišli rodičia." Jess si unavene zívól. Dnes musel vstávať včasnejšie než obvykle. "Vicki je malé decko. U nich to vedia liečiť. Nie ako u nás - starých mŕtvól." Jess sa na vlastnom 'vtipe' uškrnul. "Ale veď aj teba predsa pustia." "Hej, ale ja zdravý nie som, a nikdy nebudem. Tak ako ty." Jesseho slová má zamrazili. "Ako to môžeš vedieť ?" "Lebo som to schyťal, keď mi bolo 10, a ty máš 12. Nikto ti nepovedal, že čím ALLko neskôr dostaneš, tým je to horšie ?" "Viem to od mamy. No tato vravel, že toto je najlepšia nemocnica v Massachusetts." Jess sa drsne zachechtal. "To si vážne tak blbý ? Keď máš rakovinu, je úplne fuk v akej nemocnici si. Mike bol aspoň v piatich, a teraz zomiera. A tiež to dostal v 12tich, ako ty." Nič som nepovedal, no Jesseho slová ma vydesili väčšími než mamino priznanie. Nevyslovil ich lekár, ani rodič poznajúci chorobu len z kníh či netu. Vyslovil ich pacient, ako ja. A myslel ich vážne, bez zbytočných príkras aké dospelí opakujú nám deťom. Jess, vtipkár Jess, čo si zo všetkého robí srandu, rozprával o chorobe, ako pacient na smrteľnej posteli. Oprúc sa do kresla, zatvoril som oči, počúvajúc ako dávkovač nasáva údajne liečivú tekutinu do hadičky. Prešla hodina, hodina a pol a len sme tam tak mlčali. Závan šťastia z prvého zaľúbenia prehlušil víchor smrti dávajúci do pohybu obrie kyvadlo, aby s naostrenou čepelou klesalo čoraz nižšie - bližšie k mne a Jessemu. Chemo nám už takmer končilo, keď som zacítil ako ma ktosi kmáše za plece. Bol to Jess. "Si hore ?" "Jasná vec." Pretierajúc si zrak, takmer som zadriemal. "Josh, chcem ťa o niečo poprosiť, no musíš mi sľúbiť, že to Jen nikdy neprezradíš." Očapený z dlhej chemoterapie, prikývol som. "Ale ja to myslím vážne ! Musíš to sľúbiť. Jen by sa strašne naštvála, ak by si jej vykecal čo od teba chcem." Hneď som spozornel. Pozrúc na kámoša, uvedomil som si akú strnulú má tvár. Žiadne šaškovanie, ani hlúpe úškry. Svoju prosbu myslel natoľko vážne, ako ju len kámoš od kámoša môže žiadať. "Sľubujem, že nič nevykecám." Napätie s Jesseho trochu opadlo, hoci fakt len trochu. Sklopil zrak, cítil som, že sa chystá vysloviť niečo zásadné. "Josh, sľub mi, že ak by som zomrel skôr než ty, nedovolíš, aby ma spálili." Ohromený, s otvorenými ústami som ostal civieť na priateľa. "A... Ako to myslíš ?" "Si blbý či čo ? Predsa krematórium ! Sľub mi, že nedovolíš, aby ma dali do pece. Nechcem aby moje telo zhorelo. Chcem byť pochovaný ako moja babka. Normálne, nie v peci, aby môj popol skončil v kreténskej urne." Jess ma chytil za zápästie. "Ak zomriem, musíš zavolať mojej mame, môžeš aj na môj mobil, a povedz jej to čo som ti teraz povedal. Sľubuješ, že to urobíš ? Ak chceš, ja to isté spravím pre teba." Nevedel som čo mám na tie strašné slová povedať. Ak by som nevidel poblednutú tvár priateľa, považoval by som to za ďalší z jeho morbidných vtipov. No Jess tentoraz nič nehral. Ten bláznivý chalan s uletenými nápadmi akého som ho poznal vymizol s'a ranná rosa uprostred rozpálenej púšte, a predou mnou sedel chlapec, ktorý ostal dieťaťom len vekom. Dieťaťom čo zažilo viac než ktorýkoľvek z

dospelých. "Áno." Odvetil som neprítomne. "Urobím to. Prisahám." Jesse si s úľavou vydýchol. "Dík, si super kámoš. Ja to isté spravím pre teba." Spokojne prikývnuc, viac sme o tom nehovorili.

Nemôžem uveriť čo som práve napísal. Stále mi to príde ako sen. Či skôr nočná mora. (Nightmare from Boston Children's Hospital 2019 - Freddy Cancer strikes back.) Od Jesseho by som takúto prosbu nikdy nečakal. Celé poobedie mi spomienky na podivný rozhovor vírili hlavou. Prečo práve dnes otvoril túto tému ? Má strach z výsledkov vyšetrení ? Obáva sa návratu choroby ? Jesseho vtipy o smrti, to ako si strieľa, že sme mŕtvolky len zakrývajú jeho vlastný strach. Až dnes mi došlo, že pod maskou neohrozeného frajera je ukrytý obyčajný chlapec, čo sa bojí o svoj život, tak ako my všetci. Ako každý z nás. Ako ja. Už aby bol zajtrajšok a ja opäť stretol Jen. Musím prestať myslieť na zlé veci. Snáď sa mi to podarí a v noci nebudem mať strašné sny - o peci, o horiacich mŕtvolách, o smrti. To sú hrôzy na ktoré musí 12 ročný chlapec myslieť. Uf... Zasa som sa rozpísal.

Štvrtok 18.07. pred obedom, herňa:

Strašné sny ma napokon obišli, pretože ma celú noc mordovala zimnica. Aspoň myslím, že to bola zimnica, lebo od 2hej, keď ma prebudilo hrozivé drkotanie (mojich) zubov sa mi ďalšie 2 hodiny nedarilo zaspáť. Našťastie, zimnica do rána ustúpila a s ňou aj teplota, pretože Júlia mi pri kontrole nič nezistila. Horšie je to s kolenom. Veľká modrina, ako pamiatka na utorňajší útek z 'klziska', nabrala na rozmeroch a z drobnej škvrny vyrástla obrovitá machuľa, siahajúca od kolena po stehno. Keď som ju vo vani uvidel, prechádzali ma mdloby, a len čo prišiel doktor Cooper, nezabudol som sa novou 'ozdobou' patrične pochváliť. Doktor modrinu ohmatal a zasyčiac od bolesti, neostalo mi nič iné, iba 'priznať' ako som včera 'na záchode podklzol'. (Výhovorky mi už idú ako Jessemu.) Doktor ma upokojoval, že u pacientov s leukémiou je výskyt modrín častejší a hojenie trvá dlhšie, avšak nemusím mať strach. Až sa môj stav zlepší, 'podkožné krvácanie' ustúpi. A kedy sa zlepší ? Na to som si netrúfol sa opýtať.

Inak, na raňajkách Jen opätovne chýbala. Leží na izbe, akurát ju po včerajšku nechali spať dlhšie. Zato Jess nechýbal. Ako vymenený, celý čas len vtipkoval, spomínajúc ako sa raz Mike nabúral do telefónov a sestričkám do slúchadiel púšťal kadejaké hlúposti, opisoval kto posledný vyhral futbalovú Ligu majstrov a kto je podľa neho najlepší hráč na svete. Prikyvujúc, veľmi som ho nevnímal. Nerozumel som tej zmene. Akoby náš rozhovor zo včerajška vôbec neprebehol. A hoci ma tie jeho táraniny príliš nezaujímali, stokrát radšej budem počúvať reči o futbale, ako o krematóriu. Bfrrf...

Čoskoro bude obed a po ňom Jesse naplánoval stretko u Mikea. Dnes má lepšiu náladu a Jesse sa hotuje pokračovať v točení filmu o nás. Nie, že by ma nakrúcanie videa nejako extra lákalo, no má tam byť aj Jen a to je najpodstatnejšie. Už sa neviem dočkať.

Štvrtok 18.07. večer:

Konečne mám lepšiu náladu. Konečne som stretol Jen. ☺

Na obed dorazila trochu neskôr než my s Jessem. Unavenejšia, len čo ma uvidela, líca jej sčeril úsmev. Najkrajší na svete. ☺ Jess sedel oproti, a preto viem, že nemohol patriť nikomu inému než mne. Nebyť zvedavého kámoša, vyletím zo stoličky a tácku s obedom jej ponesiem až k stolu. Aj stoličku by som odsunul, ako sa na pravého gentlemana patrí, no Jess to celé pokazil. Neúmyselne, ale predsa. Hneď ako si Jen prisadla, zavalil ju otázkami na včerašok. Jen musela dopodrobna opisovať aké vyšetrenia jej robili, ako veľmi ju to bolelo, prečo sa vrátila až večer, kedy budú výsledky a či ju konečne pustia domov. Napäto počúvajúc, najmä odpovede na posledné otázky ma zaujali. Výsledky dorazia najskôr zajtra, a o tom či ju prepustia domov rozhodne doktor Cooper s lekársnym konzíliom začiatkom budúceho týždňa. Srdce mi podskočilo pri pomyslení, že o pár dní tu Jen najskôr nebude, no tá akoby vytušiac moje obavy, pohotovo doplnila, že do nemocnice bude dochádzať na pravidelné kontroly a vždy keď príde, nezabudne nás navštíviť.

Po obede sme skočili za Mikeom. Počúvajúc metalovú hudbu (našťastie cez slúchadlá), do taktu si bubnoval. Bicie paličky nahradili ceruzky, no bubnové sólo pôsobilo veľmi vierohodne. Usadiac sa okolo jeho postele, Jess nás začal natáčať. Prekvapilo ma, že Mike neprotestoval. Neviem prečo, ale dnes mal o dosť lepšiu náladu. Žeby dobré správy z vyšetrení? Neodvažoval som sa opýtať. Zato Jess sa pýtal neustále. Ako televízny reportér, zavalil nás (pováčšine nahlúplymi) otázkami typu ktoré filmy sa nám páčia, akú hudbu máme najradšej, meno najobľúbenejšej počítačovej hry, najzaujímavejšiu knihu akú sme kedy čítali, najlepší a najhorší predmet na škole, ktoré športy nás bavia a ktoré neznášame, aké jedlá máme radi a z akých je nám na 'grcanie', či už sme pili pivo a či fajčili, najväčší trapas v živote, najkrajšiu farbu, mená najlepších kámošov a kopec iných blbostí na ktoré si už nespomínam. No jedna vec mi v pamäti predsa len utkvela. Jess by nebol Jessem, ak by s tým neprišiel. "A teraz jedna otázka pre všetkých. Mali ste niekedy frajerku či frajera?" V Mikeovej izbe nastalo ticho. Pozerajúc zmätene po sebe, ani jeden z nás sa k odpovedi nemal. "No tak, nebudte sráči a prizajte sa. Veď je to len sranda." "Tak to povedz prvý ty!" Vyzval Mike kámoša. "Prečo by sme stále mali rozprávať len my?" "Tak OK." Jess otočil kameru na seba. "Ja Jesse Portman čestne vyhlasujem, že som nikdy žiadnu frajerku nemal. Ani... Frajera." Ako to Jess povedal, Mike vybuchol smiechom. Jess... Zo všetkého musí spraviť blbinu. "A teraz ty Jen. Už si mala frajera? Stále s niekým chatuješ. Určite niekoho máš." Zapýrené dievča sklopilo zrak. Na tých pár sekúnd kým otvorila ústa, srdce mi prestalo biť. Úplne som skamenel. Stačilo jediné slovo a môj sen sa rozplynie ako výdych vo vetre. "Nie." "A ani nemáš?" Na chvíľu zaváhajúc, Jen zavrtela hlavou. Nesediac na stoličke, určite od úľavy kiksne na zem. Chcel som kričať, skákať od radosti, no Jess mal rovnakú otázku prichystanú pre mňa. "A teraz Josh. Koľko si mal frajeriek? Ste pracháči. Bývate na Jamaica Plain. Určite na teba baby v škole letia." "Neletia." Zakoktajúc zmätene, pocítil som dotyk Jeninho pohľadu. "Ja... Nikdy som nemal kámošku. Teda vlastne frajerku, ani kámošku." "A kámoša?" "Dvoch, ale iba ako kamarátov." "Ešteže tak." Jess namieril kameru na posledného účastníka ankety. "Tak a teraz nám ty povedz koľko si mal frajeriek." Mike prevrátil zrak. "Potrebuješ okuliare, alebo čo? Nevidíš ako vyzerám? Kto by mal záujem o kripla? Veď by sa mi ani nepostavil." "Mike, ty nie si kripel." Jen chytila kamaráta za ruku. "Ale som. A o nás

nikto záujem nemá." Nastalo dusivé ticho, až kým Jesse nezmenil tému. Nepříjemná pachuť horkosti však ostala.

Podvečer dorazila mama s tatom, no do reči mi veľmi nebolo. Neustále som musel premýšľať na Jeninými slovami. Ak žiadneho frajera nemá, znamená to, že ani mňa. Prečo ma potom pretínala pohľadom, keď som habkal svoju odpoveď ? Čo ak čaká iba na to, až ju oslovím ? A ja somár sprostý, prečo musím byť tak zbabelý, a nevyjavím jej čo k nej cítim ? Ak odíde skôr, než sa jej zdôverím ako veľmi ju ľúbim, umriem od žiaľu. Musím niečo vymyslieť, a to čo najskôr.

Temné miesto

Piatok 19.07. večer, v posteli (nemocničnej):

Jess... Jeho nápady je možné rozdeliť na 'divné', 'hlúpe', 'veľmi hlúpe', 'nesmierne hlúpe' a 'extrémne hlúpe'. To čo pre nás nadnes pripravil, splňalo najnáročnejšie kritériá pre 'extrémne hlúpy' nápad. Jen ho zaň mala chuť 'zahrdúsiť' (to citujem) a mňa pri spomienke na návštevu onoho miesta ešte i teraz mrazí. Ale pekne poporiadku.

Ráno som vstal rozbitý. Prepotený, hlava mi rotovala akoby som noc prechrápal na kolotoči, uši horeli horúčavou a hrdlo stonalo po nápoji. Polovica limonády smäd uhasila, no malátnosť ostala. Až na tú únavu to však bola ranná klasika. Jen síce na raňajkách znova chýbala, podľa Jesseho kvôli akémusi doplňujúcemu vyšetreniu, no kúpeľ, merania a váženia dopadli dobre a Júlia zvýšenú teplotu nezaznamenala. Zbytok doobedia sme strávili u Mikea hrajúc poker - ako inak, o prachy. Jasná vec, že Mike nás o všetko obral, no tých 10 doláčov o ktoré sme s Jeesem prišli stálo za Mikeho radosť. Vidieť ho usmiateho je ako snehová búrka uprostred leta. Jess nás potom všetkých vyfotil a hľadiac na fotku trojice škeriacich sa plešatcov, vyzeráme na nej sťaby mimozemský výsadok. Škoda len, že Jenny chýbala.

Jen v sprievode Júlie dorazila na oddelenie o jednej. Skôr než sme za ňou stihli skočiť, do izby jej napochodovalo lekárske komando (pardon konzílium). Traja lekári, dve lekárky, Júlia a doktor Cooper o niečom dlho diskutovali. Aj keď sme s Jeesem priložili k zatvoreným dverám naše 'ušnice', nič sme nezačuli. Srdce mi zvierala neistota a nepříjemné šteklenie v podbrušku znásobovalo moje napätie. Poobedňajšia vizita nasledovala u Jesseho a napokon i u mňa. Nastúpení ako na Deň nezávislosti, lekári sa bavili v reči z ktorej som porozumel len príslovkám a spojokám a doktor Cooper ma na záver pochválil, že som konečne začal normálne jesť. Len čo odišli, utekal som za Jen. S nohami na stolíku, Jess už tam na mňa čakal. Zmätené pozrúc na oboch. "Tak čo ? Si zdravá ?" Jen nahodila plachý úsmev. "V pondelok prídu posledné výsledky, no zatiaľ je to fajn. Doktor hovoril, že všetky údaje sú v norme a večer bude telefonovať s otcom." "Takže ideš domov ?" "Asi hej. Ale až budúci týždeň. Ešte neviem kedy." "Tak to musíme osláviť !" Jess nadvihol plechovku Coly ako pri prípitku a hneď si z nej aj odchlípol. "To je super správa !" Zvolal som nepresvedčivo. "Som rád aj za teba." Jen s úsmevom prikývla. "Ďakujem ti Josh. Je to od teba milé." "Je to od teba milé..." Jess zasa raz skazil romantický

okamih prihlúplym napodobňovaním Jeninho hlasu. "Počúvajte ! Dnes som vymyslel super vec. Teda akciu. Viem, kam by sme mohli ísť až doktori vypadnú." "Jess, už zasa niečo vymýšľaš ?" Neposedný chlapec vyceril dokonalý chrup. "Ako vždy. Minule sa vám to predsa páčilo. S Joshom ste tancovali ako dvaja buchnutí." "A Josh si potom udrel koleno." "No a ? Nie je predsa baba. Niečo vydrží." Jess vyskočil zo stoličky. "No tak ľudia ! Jen, si tu predsa posledný víkend. Musíme niečo podniknúť. Je piatok večer. Nebudeme trčať na izbách. Dnes pôjdeme 'tam' a zajtra objednáme pizzu a pivo a spravíme si rozlúčkovú párty s muzikou a chl'astom. Čo vy na to ?" "Žiaden chl'ast, no pizzu si objednať môžeme. Len neviem či nám ju povolia." "Cez víkend má službu McCarthyová. Ja ju prekecám." "A kde chceš vlastne ísť ?" "To je prekvápk. Ale bude sa vám tam páčiť." Jen naposledy zaváhala. "Tak dobre. Ale ak to bude blbosť..." "Ja a blbosť ????" S Jen sme sa zasmiali.

Na 'misiu', ako svoj plán Jesse nazval sme vyrazili po štvrtej. To už väčšina lekárov a sestier uvoľnila svoje miesta víkendovej smene a chodby oddelenia detskej onkológie spustli. Prebehnúc okolo recepcie, kde výnimočne nesedela asistentka ani sestra, halou spájajúcou naše oddelenie so susedným nás Jess zaviedol k výťahom. Jeden z nich stál rovno na poschodí. Nastúpiac dnu, Jess sa postavil k ovládaciemu panelu aby ho Jen nevidela, stlačiac jedno z tlačidiel. Výťah začal klesať. Myslel som, že rovnako pred troma dňami vystúpime na prízemí, no výťah klesol o poschodie nižšie. Číslo -1 nad dverami neoznačovalo podzemné garáže. Tie majú identifikátor G a nachádzajú sa o poschodie nižšie. Otvárajúce sa krídla nemocničného výťahu nás voviedli do zmenšeniny haly z nášho poschodia. Bez postranných okien zabezpečujúcich prísun slnečného svitu, jediným zdrojom svetla ostávali belavé neóny z ktorých jeden ako v zlom horore nepravidelne blikal. Neurčitý zápach stuchliny sa rozliehal celým poschodím. Jeho príčinou najskôr boli pozdĺž steny naskladané prepravky s množstvom veľkoobjemových fľaší naplnených matnými tekutinami. Nechýbali ani použité kyslíkové bomby, nemocničné vozíky, nevyužívaný mraziarsky box a množstvo zaprášených regálov. Z haly viedla dvojica chodieb oddelených presklenými dverami. Jess zamieril k vzdialenejšiemu z nich. "Jess, kam si nás to zaviedol ?" Nevydržala to Jen. Jess mávol na ošúchaný nápis na skle. "Márnica." Jen premkol hnev. "Si zošalel !?" "Psst. Začujú ťa." "Kto ?" Jess ukázal k druhej chodbe. "Ja tam nejdem ! Do márnice ma nedostaneš." "Prečo ? Veď to bude cool. Vždy som chcel vedieť ako to tam vyzerá." Jen sčervenela od zlosti. "Tebe už načisto prepína ? Keď to zistí Rodriguezová či Cooper, zabijú nás. Vieš koľko je tu baktérií ? Môžeme sa nakaziť." "Iba chvíľu. Prosím. Hneď pôjdeme späť." "Na to zabudni !" Odsekla Jen rázne. "Ty si rob čo chceš. My s Joshom ideme preč." Jen ma schmatla za ruku, že odtiahneme k výťahu, keď z vedľajšej chodby dorazili čiesi hlasy. Sprevádzané krokmi, niekto sem smeroval. "Do kelu !" Zavrčala Jen, pohľadom šľahnúc na Jesseho. Ak by mala čas, určite ho rozdrapí. "Musíme sa skryť. Poďte za mnou." Jess poodchýlil dvere márnice. Jenino váhanie uľahčil fakt, že inú alternatívu sme nemali. Kým dobehneme k výťahu, muži kráčajúci z vedľajšej chodby nás uvidia. Márnica tak ostala jediným útočiskom. "Zaškrťm ho." Zasyčalo dievča a nasledujúc Jesseho, vpálili sme dnu. Do nosa mi okamžite udrel silný zápach neznámej chémie. Na rozdiel od haly, na nezvyčajne širokej chodbe panovala čistota. Biele kachličky pokrývajúce podlahu i steny pripomínali tie na ktorých sme tancovali. Rad kovových dverí smerujúcich do jednotlivých pitevní mal dostatočne široké priechody, aby ním personál bez problémov pretlačil vozík s telom mŕtvol. Jeden z nich, odstavený pri stene bol našťastie prázdny. Neďaleká pitevňa ostala otvorená a vyhrávajúca muzika dávala tušiť, že v nej ktosi pracuje. Ak nás

zbadajú, je koniec. No Jess sa vynášiel. Opatrne poodchýliac dvere dámskych toaliet, po špičkách sme zamierili dnu. Bolo to len malé víťazstvo. Ak sem niekto vojde, má nás. "To, ale bola tesnotka." Odfúkol si Jess. "Tesnotka ?" Precedila Jen. "A ako sa odtiaľ dostaneme ?" "Na konci chodby je výťah. Stačí prebehnúť okolo tých dverí a sme tam. Prevážajú ním mŕtvolý a ide do garáže a na prvé. Vyvezieme sa hore a sme v pohode." Jen zaiskrilo pred očami. "Prečo si nás ty somár sem zaviedol ?" "Lebo chcem vedieť do čoho idem. Až zomrieme, skončíme tu." "Prestaň s tými rečami. Si ako malé decko. To ťa naozaj baví ? Nikto z nás tu neskončí." Jen si utrela pot z tváre. "Prečo som sa len nechala nahovoriť ?" "Klídek. Dostanem nás odtiaľ." Jess opatrne pristúpil k dverám a potichu ich otvoril. Okrem hukotu klimatizácie a vyhrávania rádia, nezačul žiaden hlas. Hodnú chvíľu čakajúc či nezachytí kroky, odkladanie skalpelov a pílok, buchot fliaš, zvuk tečúcej vody, alebo len obyčajnú reč, až nadobudol istotu, že sme v bezpečí, naznačil nám, aby sme ho nasledovali. Ak si však myslíte, že zamieril k výťahu, ako sľúbil, ste na omyle. Jess sa svojho plánu nevzdal, a skôr než ho Jen stihla zdražiť, nakukol do pitevne. "Jess !" Zasyčalo dievča. "Niektu tu nie je." Ako to povedal, vkĺzol dnu. S Jen sme na seba pozreli. Na perách mi ostala nevyslovená prosba okamžite vypadnúť. No Jen vedela, že bez Jesseho to nepôjde. Ak chytia jeho, sestra Rodriguezová i doktor Cooper sa rýchlo dovtipia, že sem nešiel sám. Červená od zlosti, vbehla do pitevne a ja za ňou. Veľmi zlý nápad. Pitevňa je strašné miesto. Vzdialene pripomínajúce operačný sál, na rozdiel od toho kde mi brali kostnú dreň, v pitevni stála trojica masívnych kovových stolov, v prednej časti vybavených umývadlom. Nerovný, klesajúci povrch končil v malom otvore kadiaľ podľa Internetu steká krv a iné tekutiny mŕtvov. (Dvíha sa mi žalúdok, keď to píšem, ale je to tak.) Okrem skriniek a stolov s množstvom skalpelov, sekáčikov, pílok, kladiviek, podberačiek, klieští, nožníc a lopatiek, miestnosti dominoval obrí mraziarensky box. So šesticou kovových vrát, len dve z nich ostali otvorené a prázdne. Čo sa nachádzalo v ďalších štyroch, na to radšej nemyslím. Po zemi i na dlhých stoloch kopírujúcich náprotivnú stenu stálo množstvo fliaštičiek zo skla i veľkých plastových kanistrov naplnených akýmisi roztokmi. Obrázky ľudského tela a jednotlivých orgánov rozvešaných po stenách pôsobili oproti zbytku vybavenia takmer upokojujúco. Hrôzu naháňajúce miesto umocňoval štiplavý zápach, z ktorého som mal chuť zvracať. "Jess." Jen zakmásala fascinovaným priateľom, no ten sa ani nepohol. Pohľadom prikovaný k pitevným stolom, takmer nedýchal. "To je sila." Šepol pre seba a konečne začal vnímať dievča stojace za ním. "Tak tu skončím ?" Jen otázku ignorovala. "Už si videl dosť. Musíme vypadnúť." Jess neprítomne prikývol a ako s 20 librovými záťažami na nohách, pomaly vykročil k dverám. Neskoro. Cestu nám zahatal mladý patológ. Vysoký, štíhly muž s havraními vlasmi oblečený v lekárskej plášti nemohol mať viac než 30. Zízajúc na nás spoza okuliarov, tvár mu zbledla a chvíľami to vyzeralo, že utrpel väčší šok než my traja dohromady. "A čo vy tu preboha robíte ?" Zvolal nezvyčajne piskľavým hlasom. "My sme pacienti." Vyhŕkol som prvé čo ma napadlo. Doktor pozrel na uzatvorené dvere mraziarenských boxov, akoby stále váhal odkiaľ sme to vlastne prišli. "Ako ste sa sem dostali ? Tu nemáte čo robiť !" Piskľavý soprán prešiel do mohutnejšieho tenoru. "My... My sme šli okolo." Zahlásil Jess v záchveve geniality. "Okolo čoho ? Odkiaľ ste ?" Pohľad na naše lysé hlavy mu vnútil odpoveď. "Vy ste zo onkológie ?" "Áno, pane." Zahabkala Jen, istá, že viac to už pokaziť nejde. Mladý doktor zalamoval rukami. "Pane bože. A čo vás to napadlo sem chodiť ? Tu nemáte čo hľadať !" Jen sklopila zrak a Jess ako tradične len 'hrdinsky' mlčal. Ja by som aj niečo povedal, ak by mi jazyk nezväzoval strach. Predstavujúc si ako na nás sestra Rodriguezová ziapa a doktor Cooper ma ako nezodpovedného pacienta posielal preč z kliniky,

neostalo mi nič iné len konať. "Prosím, nepovedzte to na nás. My to viac nespravíme." Patológ ma preťal ostrým pohľadom. Nastalo nekonečne dlhé ticho. Buď to spôsobili moje (údajne) veľké oči, alebo sa doktor zo súcitu k našim osudom nad nami zľutoval, no počiatočný hnev pominul a stále neveriac vlastným očiam, chytil sa za čelo. "Detiská bláznivé. Dúfam, že ste sa ničoho nedotýkali." "Nie." Odvetili sme priam trojhlasom. "Viete aké je to tu pre vás onkopacientov nebezpečné ? Čo vás to napadlo sem ísť ?" Otázka ostala bez odpovede. "Poďte za mnou ! Musíte si okamžite umyť ruky." Zamieriac na (tentoraz) mužskú toaletu, doktor nám prikázal vydrhnúť si ruky mydlom. Podvedome cítiac, že nás nebonzne (niekedy je plešatým byť výhoda), tajne som dúfal, že tento 'výlet/misiu' prežijeme bez ujmy. No Jess by nebol Jessem, ak by niečo nespakal. "Vy ste patológ ?" Doktor naň zachmúrene pozrel. "Áno." "A pitvete aj ľudí ?" "Jess prestaň !" Zahriakla ho Jen, no zbytočne. "Áno, pitvem výlučne ľudí. Prečo sa pýtaš ?" Podráždenosť v doktorovom hlase dávala tušiť, že na podobné otázky ozaj nemá náladu. "A pitvete aj deti ?" Doktora otázka viditeľne zaskočila. "Áno. No, našťastie len zriedka." "A budete pitvať aj mňa až zomriem ?" Muž v okuliach zmeravel. "A už stačilo ! Ešte jedna hlúpa otázka a všetko nahlásim vášmu lekárovi. Do nemocnice ste neprišli preto, aby ste tu umierali, ale aby sme vás vyliečili." Patológ nás potom zaviedol k výťahom a pohroziac, že ak nás tu ešte raz uvidí všetko nahlási nás prepustil.

Je takmer deväť a mal by som ísť do postele, no neviem či dokážem zaspať, a ak aj áno, mám hrozný strach, aby ma neprenasledovali nočné mory z pitevne. Pitevňa je strašné miesto. Nerozumiem ako tam ten mladý lekár môže pracovať. Aj keď som ju videl v hororoch už veľakrát, byť v jednej z nich je miliónkrát horšie než akýkoľvek film. Štiplavý pach chémie, matné osvetlenie bez slnečných lúčov, chlad sálajúci z neustále zapnutej klimatizácie, a najmä neodbytný pocit všadeprítomnej smrti nedokáže preniesť žiaden film. Ja viem, už píšem ako básnik, no lepšie to vyjadriť neviem. Prečo som tam vôbec liezol ? Prečo nás tam Jesse zaviedol ? Pre tie jeho reči ? Ako môže 12 ročný chlapec rozmýšľať nad vecami ako smrť či pitva ? Snáď už pozná výsledky svojich testov, a neprezradil nám ich ? Prečo potom bol u Jen tak veselý ? Alebo to iba predstieral ? Chcem myslieť na krajšie veci. Na domov, na detskú izbu, na mamu, tata i Emily, chcem byť znova v škole, chcem sa učiť matematiku, hrať na počítači, chodiť k moru, behať po dvore, skákať od radosti keď som šťastný, jesť bez strachu, že sa povraciam, ľubiť milovanú Jen, a najmä byť raz a navždy zdravý. Slzy mi stekajú po lícach, a nechcem, nedokážem ich viac zastaviť. Keby to čítala mama, určite sa zhrozí. Preto denník ostane len môj. Nikomu ho nedám prečítať. Ani mame. Nikdy.

Rozlúčka

Sobota 20.07. pred návštevou rodičov:

Tak a je to v keli. Jen odchádza domov a Jesse tiež. Ráno mi to prišli oznámiť. Jen prepustia pravdepodobne už v utorok. Jess svoj termín ešte nepozná, no vraj by to mohlo byť o týždeň v sobotu. Utorok, či sobota, ostanem tu sám. A mám len dva dni, aby som Jen prezradil čo k nej cítim. Ako to len stihnem ? Za chvíľu prídu rodičia a určite tu budú do večera a potom ma už pani McCarthyová z izby nepustí. Musím to

spraviť zajtra, aj keby som Jen mal vyznať lásku rovno pred Jessem. Ten už na nedeľné poobedie pripravil 'rozlúčku s Jen', ako párty oficiálne nazval. Príde Mike i ostatné deti z oddelenia, objednáme pizzu, tortu, sladkosti a aspoň na chvíľu nám bude fajn. Hoci mne nie nadhlo...

Ráno som vstal znova celý prepotený, kašľúc ako starý tuberák. V hrdle sa mi rozhostila púšť a pichanie na hrudi po každom zakašľaní neveštilo nič dobré. Teda veštilo. Ak ma zajtra nepustia na párty a nebudem môcť s Jenny hovoriť, skočím z okna. To sa nesmie stať. Nikto nesmie zistiť, že kašlem. Ani Jen. Trénujúc dýchanie, po chvíli som zistil, že ak napnem svaly na hrudi a zatajím dych, dokážem zakašľaniu načas zabrániť. Super recept. Nevieť či som mal aj teplotu, no použijúc Jesseho fintu so studenou Colou, pani McCarthyová mi ju nenamerala, a keďže pri včerajšej vizite ma doktor Cooper popočúval, ak si dám pozor, bez nešikovného zakašľania pred Jen či sestrami, do pondelka nikto nič nezistí.

Inak, Jen a Jess dnes boli vážne milí. Po raňajkách zašli ku mne na izbu, kde mi Jen prezradila novinu. Včera večer po rozhovore s doktorom Cooperom jej otec zavolať a oznámil, že výsledky vyšetrení dopadli 'nad očakávanie dobre', a ak pondelňajšie testy potvrdia závery z piatka, v utorok ju prepustia. Skvelá správa za ktorú som Jen pogrataloval a dokonca ju i objal. Jen sa vôbec nebránila, vlastne sa mi zdalo, akoby to sama chcela. Potom navrhla či by mi do mobilu nenainštalovala jej obľúbenú chatovaciu apku, aby sme až bude doma, mohli spolu chatovať bez posielania predražených SMSiek. Súhlasil, len čo mi ju nahodila, všetci traja sme si vymenili testovacie správy. Jess by nebol Jessem, ak by zasa niečo nevymyslel, a namiesto krátkeho textu nezaslal vycerenú fotku svojho ksichtu, na ktorej sme sa všetci traja zasmiali. Aj Jessemu dnes bolo veselo. Na včerajšok celkom zabudol. Pani McCarthyová mu ráno naznačila, že aj jeho testy dopadli lepšie než lekári čakali, čo znamená, že ho na najbližšie 3 týždne prepustia domov, po ktorých mu spravia odber kostnej drene a rozhodnú o ďalšej liečbe. Vytešený, ani slovom nespomenul márnice, pitvy či pitevne. Škoda len, že po chvíli dorazila pani McCarthyová a Jen s Jessem museli na izby. Po obede Jen navštívil otec. Urastený, plecnatý chlap s drsným strniskom a vetrom ošľahanou tvárou dorazil v slávnostných šatách ako sa na tak významný deň patrí. Živo diskutujúc s asistentkami i pani McCarthyovou, mohutná sestra sa jeho slovám viackrát zasmiala, a hoci je to proti pravidlám, Jenin otec im ponúkol košík čerstvého ovocia zo svojej farmy. Jen ho chcela predstaviť ostatným deťom, no pani McCarthyová navrhla aby to odložili na deň jej odchodu, lebo Tiffany a David práve zaspali. Rozlúčiac sa so sestrami, otec zobral Jen do mesta a kým Jess v herni hral akúsi strieľačku, ja som ostal na izbe, písať denník.

Bolí ma, že Jen odchádza, no zároveň som šťastný, lebo je konečne zdravá. A ak mi bude písať každý deň ako sľúbila, budem ešte šťastnejší.

Sobota 20.07. pred polnocou:

Nemôžem spať. Čím bližšie je zajtrajšia rozlúčka, tým som nervóznejší. Čo ak ma Jen odmietne? Čo ak sa jej vôbec nepáči a milá je na mňa iba preto, lebo Jen je milá na každého? Pozeral som jej Facebook. Má tam fotky na ktorých stojí v rozkvitnutej záhrade s nádherne dlhými kučeravými vlasmi siahajúcimi až po plecia.

Gaštanovohnedé kadere jej na jednej z nich vietor sfúkol do čela a Jen si ich dlaňami rozhrňa. Je tak nádherná, že to slovami ani nedokážem vyjaviť. Akoby som sa jej mohol páčiť ja, nemehlo čo nemá Facebook a dievča mu musí inštalovať chatovaciu apku do mobilu ? Určite ma pošle kadeľahšie, ako spolužiačky v škole. Prečo nie som ako Donnie Blackburn ? Keby som sa o tom mohol s niekým poradiť. Ale s kým ? Jesse by ma vysmial a s mamou a tatom o takých veciach hovoriť nemôžem. Dnes tu boli, dookola kladúc tie isté otázky: "Ako mi je ? Mám sa dobre ? Nič ma nebolí ?" Choroba, choroba, choroba. Dospelých zaujíma len tá blbá leukémia, akoby okrem nej nič iné na svete neexistovalo. A ja stále neviem čo Jen zajtra poviem. Ako sa dievčaťu hovorí, že ju máte radi ? Len tak, mám ťa rád a to je všetko ? To znie hlúpo. To je akoby som jej povedal: "Hej Jen, som hladný. Nedáme si pizzu ?" V rozprávkach si princ vždy kľakne pred princeznú, keď ju žiada o ruku. To sú však len somariny pre deti, a ja nejdem žiadať Jenny o ruku. Túžim jej povedať aká je krásna, ako veľmi ju ľúbim, ako sa teším na každé naše stretnutie, ako mi srdce vždy poskočí keď ju zbadám, a ak by sa náhodou chcela stať mojím dievčaťom, budem najšťastnejším chlapcom na svete. Prečo také veci v škole neučia ? Viem vypočítať rovnicu o jednej neznámej, napísať vzorec kyseliny sírovej, odrecitovať Archimedov zákon, vymenovať všetky štáty USA, vrátane ich hlavných miest, poznám mená posledných 10 amerických prezidentov a dokážem vo vete určiť podmet, predmet, prísudok. A načo mi to všetko je, keď neviem ako mám tej čo ľúbim vyznať lásku, pretože mi nikto neukázal ako sa také veci robia ? Odkiaľ to vedel tato ? Poradil mu dedo, či kamaráti v škole ? Neviem, nerozumiem, nechápem. Prečo musí byť život tak zložitý ?

Nedeľa 20.07. pred oslavou, na izbe:

Za pár minút začína rozlúčka s Jen. Zuby mi drkocú strachom. Stále neviem ako to mám Jenny povedať. Doobedu som s ňou neostal chvíľu osamote. Neustále lietajúc, s pani Simpsonovou a Júliou v kantíne pripravovali výzdobu a dobroty pre hostí popoludňajšej párty. Ja s Jessem sme im trochu pomáhali, no Jesseho to po chvíli prestalo baviť a radšej skočil za Mikeom pozerat' 'Pčko'. Obšmietajúc sa okolo Jen, neustále som čakal na vhodný moment, ktorý nenastal. Buď s nami bola Júlia, jedna z asistentiek, alebo do kantíny zavítalo niektoré z detí zvedavých na to čo tu robíme. A tak všetky moje pokusy osloviť milované dievča stroskotali. Navyše, pobehujúc hore-dolu, niekoľkokrát sa mi podarilo zakašľať. Júlia to hneď zaregistrovala, takže nasledovalo krátke vypočúvanie či necítim bolesť v hrudi a nevykašliavam hlien. Ako inak, zaklamal som. Hlien síce nekašlem, no spraviac hlboký nádych, trochu ma to zapichá. (Trochu viac než včera.) Ešte dobre, že Júlia pri sebe nemala stetoskop ani nezavolala doktora Blacka, ktorý má víkendovú službu.

Tak nič. Utekám na oslavu. Moje srdce bije ako zvon, po dlaniach mi stekajú cícerky potu, no ja to zmáknem. Musím...

Nedeľa 21.07. po oslave, sám na izbe, smutný a sklamaný:

Tak, a nezmákol som to. Nerozumiem ako môžem byť tak hlúpy a myslieť si, že na oslave, kde je celé oddelenie, vrátane všetkých detí, môžem kamarátke vyznať lásku. Veď by som ju strápnil a všetci by ma vysmiali. Som fakt blbec. Také veci sa robia, keď ste s dievčaťom osamote. A hoci celý čas sediac vedľa nej, nedostal som 5 sekúnd byť s ňou sám. Áno, veď to predsa bola oslava...

Aspoň tá bola super. Prišli naozaj všetci. My starší, aj Mira, Jack, Aaron, Emma, Tiffany a David, samozrejme Júlia a pani Simpsonová a zastavila sa i pani Donaldsová z večernej služby. Prišli aj nejakí lekári z ostatných oddelení, ktorých Jen za dlhý čas strávený v nemocnici spoznala, a nebyť toho, že je nedeľa, som si istý, že ich príde o dosť viac. Jess neustále vtipkoval, točiac oslavu na môj mobil, z Mikeho sa stal DJ, púšťajúci jednu odrhovačku za druhou, pani Simpsonová si zatancovala s Jackom, Aaronom i Emmou, torta a pizze chutili super, akurát Júlia na nás musela dávať pozor, aby sme toho veľa nepojedli a neprišlo nám zle. Presunúc sa do herne, Jess pustil srandovné videá, ktoré naťahal z netu, zahrali sme na konzole i Stratego a pred večerou Júlia doniesla Jen veľikánsku pohľadnicu podpísanú každým z nás. Teda nie podpísanú, ale všetci sme na jej zadnú stranu mohli dopísať svoj odkaz pre Jen. (Jesseho nápad, ako inak.) Vedel som, že odkazy sa budú čítať, a tak som iba v rýchllosti naškrabal: "Jen si to najlepšie dievča, aké poznám. Josh." (Teraz aspoň viete, prečo ma žiadna baba nikdy nechcela.) To som naozaj nemohol vymyslieť niečo romantickejšie ? Júlia Jen želala zdravie, pani Simpsonová, aby sa do nemocnice nikdy nevrátila, Mike veľa kámošov a priateľov, (blbec) Jess veľa detí, Jack a Aaron nech jej dorastú vlasy, Mira jej nakreslila srdiečko, Tiff a Emme bolo ľúto, že už odchádza a David za pomoci pani Simpsonovej kostrbatým písmom priznal, že má Jenny rád. Keď čítali odkazy ostatných, Jen sa s osadenstvom herne chichotala a Tiffany, Emmu a Davida od dojatia objala. Pri tom mojom iba plachý úsmev, a nič viac. Viem si predstaviť čo si o mne myslí. Zajtra je pondelok a ja mám poslednú...

Najšťastnejší chlapec na svete

Nedeľa 21.07. ani neviem kedy:

Som najšťastnejším chlapcom na celom svete !!!!!!!!! Vlastne, nielen na svete, ale v celom vesmíre a multivesmíre, ak existuje ! ☺☺☺ Držím sa za hrud', nie však preto, že ma v nej pichá a trochu pokašliavam. Údery srdca dunia ako hrom a ja čakám, až vyletí von. ☺ Ruky mám střípnuté a neviem ako budem písať, no nedokážem spať. Dnes určite prebdiem celú noc, mysliac iba na ňu... Ale pekne poporiadku, nech to zasa celé nedopletiem.

Práve som si zapisoval poznámky, keď na dvere niekto zaklopal. Bola to Jen v Jesseho sprievode. "Si hore ?" Pošepol Jess zbytočnú otázku. "Čo sa stalo ?" "Naša párty pokračuje. Ideme s Mikeom na balkón pozorovať padajúce hviezdy. Zoberieme pizzu, Colu. Nechceš sa pridať ? Bude to cool." "Teraz meteoridy ?" Zachmúril som sa. "Perzeidy sú až za mesiac. Začali síce pred pár dňami, no dnes ich veľa nebude. Najskôr za 2 týždne." Jess prevrátil zrak. "Si tak tupý, alebo čo ? Kašlem ti na tvoje Parazitoidy. Jen odchádza a chceme poriadnu párty bez deciek a dospelých. Ale

kľudne si tu ťukaj do notebooku svojej vtákoviny, ak chceš." "Nie... Ja idem." Zaklapnúc prenosný počítač, vyskočil som na nohy. "A zober aj mobil. Spravíme fotky." Vybehnúc z izby, najprv sme zamierili k Mikeovi. Prenesúc ho na vozík, naolejované kolesá našťastie neškrípali, takže pani Donaldsová nás z recepcie nezačula. Zamieriac opačným smerom, netušil som ktorý balkón má Jess na mysli. Prejdúc okolo kancelárií lekárov, došli sme na koniec chodby a odtiaľ výťahom o 4 poschodia nižšie. Z druhého poschodia bolo v tejto časti budovy možné balkónom prejsť na strechu susednej budovy. Obohnaná zábradlím, strechu zútlňovala štvorica rozťahnutých slnečníkov, so stolmi, stoličkami a popolníkmi na fajčenie. Odsunúc jeden zo slnečníkov, nech vidíme čo najväčšiu časť oblohy, Jess s Jen rozložili nedojedené kúsky už vychladnutej pizze, zbytok torty i plechovky limonád po stole. Zasadnúc okolo, bola príjemná teplá noc, takmer bez oblakov. Ideálne počasie na pozorovanie. "To je krása." Zavzdychala Jen pri pohľade na rozžiarenú oblohu. Aj napriek svetelnému smogu veľkomesta, pred našimi zrakmi sa roztvárala panoráma stoviek trblietavých hviezd pripomínajúcich plápolanie sviečok vo vetre. "Keby sme neboli v meste, bolo by to ešte lepšie." Poznamenal som. "Je tu priveľa svetla." "Aj tak je to krásne..." "Hej, ale kde sú tie hemoroidy?" Skočil nám Jesse do reči. S Mikeom sa na vtip zachechtali. "Meteoridy. Možno nejaký uvidíme. Ak budeme mať šťastie. Meteoridy na oblohe vyzerajú ako dlhé čiary, lebo horiac v atmosfére, zanechávajú za sebou stopy podobné stopám motorov lietadiel." "Ty si už nejaké videl?" Opýtal sa Mike, odpíjajúc z Coly. "Hej, Perzeidy. Tie sa pozorujú najľahšie. V polovici augusta keď ich je najviac, chodíme s tatom do kempu za mestom a počítame ich. Za hodinu ich môže byť aj viac než 100, ale to až v polovici augusta. Dnes budeme radi, ak uvidíme aspoň jeden." "To nevadí Josh." Povzbudila Jen. "Ukáž nám súhvezdia. Hovoril si, že ich poznáš. Ja sa v nich vôbec nevyznám." Srdce mi podskočilo vzrušením. Pár sekúnd mi trvalo kým som našiel Veľkú medvedicu a v nej Veľký voz, po nej Malú medvedicu, podlhovastého Draka, drobnú Kasiopēju, Pannu (aspoň jej severnú časť) s najjasnejšou hviezdou Spica, kúsok Perzea (odtiaľ najskôr čakať meteor), Pastiera s jasnou hviezdou Arcturus, Lýru s Vegou, Orla s Altairom. Ukázal som i Jupiter, a až vyšiel, tak aj Saturn, samozrejme Polárku a kopec ďalších hviezd. Jen, Mike i Jesse sa ma vypytovali na najrozličnejšie veci, nedokážuc pochopiť ako môže najväčšia doteraz objavená hviezda byť 1000 krát väčšia než naše Slnko, že pulzary dokážu rotovať 500 krát za sekundu, neutrónové hviezdy majú takú hustotu, že stojac na ich povrchu, vážili by ste bilión libier či gama záblesky čo za pár sekúnd vyžiaria viac energie než Slnko od svojho počiatku. Rozprával by som aj dlhšie, ak by ma Jen z ničoho nič nezastavila. "Pozrite tam!" Ukázala prstom k Polárke. "To je meteorid, nie?" "Kde?" Nič nevidiac, Jen sa ku mne naklonila, priložiac mi plece k lícu a vystreté rameno nasmerovala k padajúcej hviezde. Ucítiať jemnú vôňu kvetinového parfumu, na sekundu som i zabudol, že mám hľadať meteorid. "Vidíš ho?" Zvolala Jen nedočkavo. Drobná čiarka na oblohe len pomaly naberala na dĺžke. "Áno! To je meteorid." "Kde?" Zavrčal Mike. Priskočiac bližšie, ukázal som kam má pozeráť a Jen pomohla Jessemu. "Zavríme oči a želajme si niečo!" "Želajme? A čo?" "Hocičo Jess. Čo len chceš." Počúvnuc kamarátku, pritisol som viečka k sebe a mozgovými závitmi mi preblesla jediná myšlienka. Byť s ňou. Sediac na nočnej terase, moje srdce mi nešepkávalo, že na ničom mi väčšmi nezáleží, než byť s Jen. Kašlem na prekliatu leukémiu i všetku bolesť. Láska utrpenie vylieči. A hoci vediac, ako veľmi je natešená domov, tak rád by som bol, ak by v nemocnici ostala. Nie, chorá. To v žiadnom prípade! Len keby ma z času na čas navštívila, napísala správu, poslala fotku svojho záhonu či celej farmy, a až raz budem opäť zdravý - preč z tohto miesta, i ja by som

ju mohol navštevovať - moje najmilovanejšie dievča. Škoda len, že bláznivý sen ostane navždy iba snom. Moja prosba sa mi nikdy nevyplní. Aspoň tak som to pozorujúc 'padajúcu hviezdu' cítil. "Čo ste si želali ?" Vyzvedal Jess, len čo otvoril oči. "Jesse !" Zahriakla ho Jen bez hnevu. "Také veci sa neprehrádzajú. Želanie nesmieš nikomu povedať, inak sa ti nesplní." Jess si ospalo zívól, pozrúc na mňa. "Super, takže meteorid sme už videli a Josh nám ukázal súhvezdia. Máme ešte niečo na programe ?" Doprajúc si nádych, chcel som odvetiť, keď z najhlbších útrobov mojich pľúc doľahlo opakované zakašľanie a po ňom ďalšie a ďalšie. Chytiac sa za hrud', kašeľ nešlo zastaviť. Jen v okamihu vystrelila na nohy a nakloniac ma dopredu, pobúchala ma po chrbte, mysliac si, že mi zapadol kúsok pizze. "Daj mu niečo napiť." Navrhol Mike. "Nie." Zachripel som. "To prejde. Nezapadlo mi. Iba trochu kašľem." Jen vypleštila oči. "Odkedy ?" "Od včera." Ďalšie zakašľanie mi zabránilo prezradiť viac. "Josh, prečo si to nepovedal pani McCarthyovej, či Júlii ? Hovorila som ti predsa, že ak by si sa cítil chorý, musíš im to ihneď oznámiť." "Ale ved' to nič nie je." Jen mi priložila dľaň k čelu. "Nemáš teplotu ?" Spomenúc si na Jesseho fintu s Colou, zavrtel som hlavou. Jen na mňa ustarostene pozrela. "Hneď ráno to musíš povedať doktorovi Cooperovi, aby ťa popočúval. Mohol by si dostať zápal pľúc. Sľúb mi, že mu to povieš." Unavene som prikývol. Jen pozrela na ostatných. "Ideme späť ?" Nik neprotestoval. Nebol som jediný koho zmáhala únava. Zakrývajúc si dľaňou ústa, nech náhodný kašeľ nevzbudí ďalšiu pozornosť, podarilo sa nám nebadane prekĺznúť na 6. poschodie, kde sme Mikeovi pomohli do postele a Jen ma odprevadila do mojej izby. Zvaliac sa na lôžko, hrud' mi tlela ako uhlíky v rozžeravenej pahrebe a každý nádych bolel. Jen si prisunula stoličku k posteli a zoberúc infračervený teplomer, priložila mi ho k čelu. "99. Josh, ty máš teplotu ! Musíme okamžite zavolať pani Rodriguezovú." "Nie. To počká do rána. Nie je mi zle. Fakt." "A nepichá ťa na hrudi ?" Zavrtel som hlavou, hoci to nebola pravda. Nechcel som Jen, ani sestru teraz v noci zaťažovať tým čo som sám spôsobil. Hľadiac na mňa, Jen sa mračila, no nie hnevom. Čelo jej pokrývali drobné vrásky, až mi prišlo ľúto, že som ju kašľom zbytočne rozrušil. "Josh, prečo si to ráno nepovedal Júlii ? Zápal pľúc môže byť pre nás veľmi nebezpečný. Mal si jej to riečiť." Zabárajúc nechty do dlaní, váhal som či vyjaviť pravdu. Prvýkrát za posledné dni osamote, lepšiu príležitosť zveriť milovanému dievčaťu čo k nej cítim nedostanem. "Vieš, ja... Nechcel som, aby ma nepustili na párty. Chcel som sa s tebou rozlúčiť." Jen sa ostýchavo usmiala. Hľadiac mi do očí, jej nekonečný pohľad ma hypnotizoval. Už som otváral pery, keď ma Jen predbehla. "Josh, ja... Chcela by som sa ťa niečo opýtať, no musíš mi sľúbiť, že to nikomu nepovieš." "Jasnačka. Sľubujem." Jen sklopila zrak, akoby sa bála mojej odpovede. "Nemohla by som sa stať tvojim dievčaťom ? Si super kámoš a mám ťa veľmi rada. Chcela som sa ťa to opýtať už skôr, no nikdy nie sme sami a vieš akí Jess a Mike sú." Zalapajúc po dychu, v ústach mi vyschlo a čas stratil na význame. Hmla mi zastrela zrak, a neležiac na posteli, akiste stratím rovnováhu. "Áno." Tri sťažka vykottané písmená kratučkého slova, znamenali malilinký krok pre ľudstvo, no medzigalaktický skok pre Josha Hurta. Jen sa usmiala. "Ja..." Zakoktal som. "Chcel som sa ťa opýtať to isté, len som sa bál čo mi na to povieš." Jen ma objala a ja ju tiež. Bolo to to najvrúcnejšie objatie akého moje chorobou vyčerpané telo bolo schopné. Do očí mi vhrkli slzy, no tentoraz už bez strachu, že by ma Jen nepochopila. "Si ten najúžasnejší chlapec na svete." Pošepla nežne. Škoda len, že ďalšie zakašľanie zmarilo nádherný okamih. Objatie povolilo a rozžiarená, ako najjasnejšia hviezda oblohy, Jen ma chytila za ruku. "Musíš si odpočinúť." Ako to povedala, uvidel som slzy ligotajúce sa v jej očiach. Chvíľu sme na seba mlčky hľadeli. Ďalšie slová boli zbytočné. Z Josha Hurta sa stal najšťastnejší chlapec aký

kedy kráčal po Zemi. "Tak dobrú noc Josh." "Dobrá Jen." Dievča mojich snov sa tíško ako myška vytratilo z izby, a hoci tu nebola, vedel som, že odteraz už budeme navždy spolu.

Choroba

Pondelok 22.07. ráno:

Tak a krásnym časom odzvonilo. Som chorý. Najskôr zápal pľúc. Čoskoro ma prenesú na infekčné a netuším kedy sa dostanem opäť k notebooku. Ale je to zlé. Celú noc som prekašľal a pľúca mi spaľuje horúčava. Ťažko dýcham a každý nádych sprevádza bodnutie v hrudi. A predsa som neprestal myslieť na ňu. Jen prišla skoro ráno. Neviem či ani ona nedokázala spať, no keď som ju uvidel, na chvíľu všetka bolesť pominula. "Ahoj Josh. Ako ti je ?" Trojité zakašľanie prezradilo viac než slová. Jen ku mne priskočila a priložiť mi dlaň k čelu zdúpnela. "Preboha, veď ty horíš !" "Nemohla by si mi dať trochu vody." Poprosil som záhrobným hlasom. Jen mi podala pohár s limonádou. "Idem niekoho zavolať ! Pokojne lež a nevstávaj. Dobré ?" Prikývol som. Zdesenie v kamarátkinej (vlastne priateľkinej) tvári vyjadrovalo úprimnú starosť o mňa. Moja milovaná Jen. Má ma rada a ja ju tiež. Jen vyletela z izby a potom sa to celé začalo. Ako prvá pribehla sestra Batesová, ktorá mi namerala viac než 101 stupňov. Po nej došiel akýsi doktor, ktorý mal víkendovú službu a neskôr i pán Cooper. Popočúvajúc ma, nariadil okamžité RTG a ďalšie vyšetrenia na ktoré práve čakám. Jen už ku mne nepustia. Mohol by som ju nakaziť. Neviem kedy ju zas uvidím. Naše šťastie netrvalo dlho.

Utorok 30.07. niekedy poobede, jednotka intenzívnej starostlivosti:

Konečne som sa po týždni dostal k mobilu. Môžem písať iba jedným prstom, lebo som na JISke (jednotke intenzívnej starostlivosti), napojený na infúziu a všetky tie strašné trubičky, hadičky a iné somariny. Je mi hrozne, no aspoň som Jen stihol odpísať. Je už doma a poslala mi foto na ktorej je s celou svojou rodinou. Som vyčerpaný. Nateraz stačilo.

Utorok 30.07. niekedy večer, jednotka intenzívnej starostlivosti:

Zobrali mi mobil. Vraj je na ňom priveľa baktérií. Môžem písať iba na tablete (poctivo vydrhnutom dezinfekciou), navyše bez WiFi. Je mi trochu lepšie ako pominulé dni, a tak skúsím zaznamenať čo sa stalo, skôr než na to zabudnem.

V deň keď som ochorel, Jen zavolala sestru Batesovú a tá doktora zo susedného oddelenia. Čoskoro došiel i pán Cooper. Popočúvajúc ma, nariadil kopec vyšetrení, vrátane RTG. Ťažko sa mi dýchalo, zadúšal ma kašeľ a vysoká teplota neveštila nič dobrého. RTG potvrdilo pravostranný zápal pľúc. Skôr než ma stihli preniesť na

infekčné, zatočila sa mi hlava a začalo ma dusiť. Sestra Batesová pustila alarm, kričiac niečo do mikrofónu. Nerozumel som čo presne, no pamätám si ako do izby vbehla niektorá z asistentiek s nemocničným vozíkom na ktorý ma položili. Strácajúc vedomie, vnímal som len kmitajúcu žiaru stropných neónov mihajúcich sa mi pred očami ako pouličné osvetlenie nočnej ulice. Preložiac ma na iné lôžko, lekári a sestry okolo mňa kmitali, vzdialený krik a pípanie prístrojov doliehal zo všetkých strán. Do žíl nad zápästím mi niečo pichli, no bolesť som už nevnímal. O pár sekúnd ma pohltili mdloby a čo sa so mnou dialo potom, netuším.

Nemôžem viac písať. Bolí ma palec a znova ma berie do spánku. Snáď zajtra.

Štvrtok 01.08., JISka:

Tento záznam ťukám druhý či tretí deň. Ani sám neviem. Jedným prstom sa mi píše otrasne, najmä keď sa vďaka všetkým tým hadičkám čo do mňa doktori napichali nedokážem hýbať. Aj zabalzamovaným múmiám je určite lepšie než mne teraz.

Poobede, po dlhých 11 dňoch počas ktorých, ako mi jeden z lekárov prezradil som 'utiekol hrobárovi z lopaty', ma konečne odpojili od prístrojov a presunuli z JISky na bežnú izbu na infekčnom. Až tak zlé to so mnou bolo. Ja si na to veľmi nepamätám, lebo väčšinu času ma držali v umelom spánku. Umelý spánok je niečo ako uspatie na operačke, akurát trvá omnoho dlhšie. Vtedy vás napoja na umelú výživu, aby ste nezomreli od hladu, na hrud' vám dajú prístavky na monitoring činnosti srdca a do žíl napumpujú lieky. Veľa liekov. Dostal som bakteriálny zápal pľúc, takže mi dávali najmä antibiotiká. Keby som mal vírusový, najskôr to už nerozchodím. Aspoň tak mi to pošepla sestra Atkinsonová, ktorá sa o mňa spolu so sestrou Kramerovou a sestrou Ardenovou starajú. Vraj ma o pár dní vrátia na moje oddelenie. To by bolo fajn. Oddelenie detskej onkológie je hrozné, no ničím v porovnaní s infekčným, najmä keď ste napojení na prístroje a nemôžte sa ani len poškrabať (na chrbte, zadku a inde).

Jednotka intenzívnej starostlivosti prezývaná JISka je fakt des. Ešte dobre, že som väčšinu času prespal. Pamätám si ako za mnou prišli rodičia a mávali mi spoza skla, lebo na izbu, kde so mnou ležali ďalšie dve deti ich nepustili. Napojený na prístroje, nemohol som pohnúť rukou, nech si neodtrhnem ručný katéter cez ktorý mi dávali lieky. Výživa šla cez katéter na hrudi a hrubá hadička s prísavkami EKG ma zmenila vo Frankensteinove monštrum tesne pred oživením. Inak výživa. Takmer dva týždne som nemal nič v ústach. Až dnes ma začali kŕmiť akýmisi kašovitými gebuzinami, no predtým 10 dní nič. Pchali do mňa lieky proti hladu, no skúste tak dlho nič nejeseť. Na zdochnutie, že ? Teraz budem pár dni na (v) kaši a až potom pomaličky, po troškách začnem normálne jesť. No najhoršie zo všetkého nie je jedenie, či pitie, ale ehm - 'to' na opačnom konci. Keď nič nejete, logicky nemôžte ani nič 'srať'. 'Jedlo' aj 'pitie' dostávajú priamo do žily, takže žalúdok, tenké i hrubé črevo majú pauzu. Nič dnu, nič von. Blbé je, že vodu vo výžive dostávajú, a tak musíte močiť. V umelom spánku by to znamenalo, že sa párkrát do dňa poštím. Aby k tomu nedošlo, nejaký somár vymyslel niečo čo sa volá 'močový katéter'. Katéter podobný tomu čo mám v hrudi, akurát tento vám strčia do... 'vtáka'. Trubičku zasunú do močového mechúra, aby ňou moč mohol odtekať do nádrčky pri posteli. Mrazí ma pri pomyslení, že až

dovčera som tú vec mal v sebe. No desivejšie než samotný katéter bolo, že mi ho sestry museli neustále kontrolovať, aby nedošlo k zápalu. Strašná hanba. Naozaj je fajn, že som väčšinu času prechrápal. Ležiac už na bežnej izbe, navyše sám (tato mi to zacvakal), dá sa to zvládnuť. Teda aspoň zatiaľ.

Neviem kedy ma pustia domov, lebo mám pocit, že nikdy. Teraz keď mám zápal pľúc mi chemoterapiu museli prerušiť, takže až sa vrátim na oddelenie, všetko začne odznova. Bez Jen, na ktorú neustále myslím.

Pondelok 05.08. hneď poobede, 'moja' izba:

A som späť na 'domácom' oddelení. Zápal pľúc vraj rýchlo ustupuje. Rýchlejšie než doktori očakávali, a preto ma z infekčného mohli prepustiť. Previezli ma ráno, samozrejme ako inak, na vozíku. Dlhé chodenie mi po dvoch týždňoch v posteli robí problémy. Pripadám si ako astronaut čo sa vrátil z ročného pobytu na vesmírnej stanici. V stave beztiaže im ochabujú svaly, takže pri návrate na Zem nedokážu chodiť. Ja som sa z obežnej dráhy síce nevrátil, no pripadám si akoby ma teleportovali do iného vesmíru. Vesmíru bez Jen, Jesseho i Mikea. Všetkých prepustili. I Jesseho. A tak som tu ostal sám. Krásne časy skončili.

Po príchode na oddelenie ma privítal doktor Cooper i Júlia, ktorá mala práve službu. Pomôcť mi na lôžko, sestra so mnou chvíľu ostala. Musím priznať, že to nebol najpríjemnejší rozhovor. Inak vždy milá Júlia mi vytkla, že som jej o chorobe nepovedal. Nebyť pohotovosti Jen, možno tu už dnes nie som. (Myslím, medzi živými, nie na oddelení. Vlastne... Ani tam nie.) My onkopacienti dostávajúci chemoterapiu máme natoľko oslabenú imunitu, že nás môže skoliť bežná chrípka, niečo ťažký zápal pľúc. A čo horšie, prerušené chemo mi budú musieť dávať odznovu. Ale až potom čo mi odoberú kostnú dreň, aby zistili ako na tom som. Proste, jedna 'bomba' správa za druhou. A to mi ešte Júlia nepovedala o Mikeovi. Jeho liečba zlyhala, takže ho poslali do nemocnice v New Yorku, kde mu podávajú experimentálnu (neodskúšanú) liečbu. Tá sa dáva vtedy ak žiaden bežný liek viac nezaberá. Spomenúc si na poslednú noc, ako sme všetci štyria na terase pozorovali hviezdy, slzy sa mi tlačia do očí. Viem, že Mike umiera, no Júlia to predtým mnou neprizná.

Idem si pozrieť odkazy v mobile. Vybitý, najprv ho musím dať do nabíjačky. Snáď mi správy od Jen zlepšia náladu.

Pondelok 05.08. večer, na izbe:

Jen mi poslala 15 správ. Každý deň jednu. Škoda len, že som na ne nedokázal odpísať, keďže na infekčnom nešlo WiFi a môj tablet SIMku nemá. Jen ma veľmi potešila. Kontrolné vyšetrenie dopadlo dobre a doktor Cooper jej oznámil, že je na dobrej ceste k úplnému vyliečeniu. Chcela ma navštíviť, no na infekčnom majú prísne pravidlá a pustia tam len príbuzných (aj to len cez okienko zamávať). Odpísal som jej ako ma previezli 'domov', rozumej spať na oddelenie, a keby náhodou šla na ďalšie

vyšetrenie, budem šťastný ak ma navštívi. Poslal som aj srdiečka a smajlíky, nech nevyzerám ako úplný suchár. Teším sa, až mi zajtra odpíše. Hneď mi bude lepšie. Keby tak odpísal aj Jess. Od chvíle čo som ochorel, neposlal jedinu správu. Snáď je v poriadku.

Streda 07.08. podvečer, na izbe:

Včera som písať nemohol, lebo mi odoberali kostnú dreň. Odber robil chirurg, ktorého nepoznám a okrem kostnej drene mi podali aj intratekálnu chemoterapiu a z miechy odoberali mok (či moč?). Zábava na celé doobedie. Našťastie to až tak nebolelo, a keďže chodiť (ako chromý zombík) dokážem za pomoci sestier a asistentiek, vlastne ma to ani veľmi neobmedzuje. Aj tak, teraz keď sú moji kámoši preč, nemám za kým ísť. Horšie je, že Jen mi stále neodpísala. Ak sa do zajtra neozve, skúsím to znova. Snáď na mňa nezabudla.

Včera po operácii ma navštívili mama s tatom. Na tvárach museli mať rúška a navlečení v hygienických plášťoch pripomínajúcich pršiplášte, v izbe im dovolili byť len chvíľu. Kým mám oslabenú imunitu, nikoho iného ku mne nepustia. Ani Emily či Jen. Ešte dobre, že tu mám videochat. Je to síce iné ako byť spolu, no aspoň vidím tváre rodičov bez rúšok. Mama aj tato sa snažili byť veselí, hoci mama pri spomienke ako sa za mňa modlila keď mi bolo najťažšie, si i trochu poplakala. Asi som mal byť milší a obom poďakovať, no nejako nemám na nič náladu.

Samota. Cítim sa tak osamelo. Chýbajú mi kamaráti, chýba mi Jen, chyba mi rodina, domov, škola, chýba mi čerstvý vzduch, rozžiarená obloha, vôňa rozkvitnutých kvetov a spev vtákov, chýba mi šplechot morských vln, radosť z jej úsmevu, chýba mi normálny život. Znova chcem žiť ako ostatní. Odísť z tohto miesta, byť obyčajným chlapcom, robiť bežné veci, tešiť sa z drobností, ktoré tešia ostatných, a hlavne, opäť vidieť Jen. Keby len vedela, ako veľmi túžim byť s ňou, vidieť jej krásnu tvár. Chcem byť zasa s kámošmi. S Mikeom, Jessem a Jennifer.

Inak, až dnes ráno mi sestra McCarthyová doniesla list, ktorý pre mňa Jesse u Júlie uchoval. Písaný neúhladným písmom, Jess bol stručný. "Ahoj Josh. Až to budeš čítať, budem už doma. Prepáč mi za veci, ktoré som o tebe povedal. Nemyslel som to zle. Ja viem, niekedy mi trochu šibe a občas tresnem blbosť, no si super kámoš a mám ťa rád. Prosím, nezabudni na našu dohodu. Ani ja na ňu nezabudnem. Jess." Neviem prečo m to neposlal SMSkou, ale som rád, že si na mňa spomenul. Tak úprimné slová mi nikto nikdy nenapísal. Na pamiatku si list uložím. Trápi ma len jediné. Jen mi na pondelkovú správu stále neodpovedala. Trochu mám strach či je OK. Vlastne, mám strach o všetkých. I o seba.

Streda 07.08. 22:05, izba, yard nad zemou:

Jen sa ozvala !!! Práve došla správa. "Ahoj Josh. Prepáč, že som ti neodpovedala skôr, no boli sme s otcom na farmárskych trhoch a nemala som signál. Nesmierne ma teší, že ťa pustili z infekčného a dúfam, že sa máš lepšie. Veľa som sa za teba

modlila, aby si sa vyliečil a ďakujem Bohu, že ma vypočul. Posielam ti 1000 pús a až budeme s otcom v meste, prekecám ho, aby sme za tebou zašli. Neviem sa dočkať. Tvoja Jen." Ach... Znova plačem od dojatia. Ako som len mohol byť tak hlúpy a myslieť si, že Jen by na mňa zabudla ? Odpíšem jej hneď ráno, lebo každé slovo si je treba dopodrobna premyslieť. A mám na to celú noc. Bude to krásna noc a ešte krajšie bdenie. ☺

Štvrtok 08.08. 16:42, herňa:

Práve u mňa boli mama s tatom. Teda neboli, len mi zakývali cez okno a ďalej sme rozprávali videochatom. Veľký monitor nad posteľou prenášajúci obraz vo vysokom rozlíšení odhalil ich ustarostené tváre. Inokedy vždy dobre naladený tato dnes pôsobil akosi zakríknuto, a naopak, bola to mama, ktorá ma povzbudzovala, tešiac sa, že môj stav sa zlepšuje.

Áno, je mi lepšie. Oproti pondelku som silnejší, na toaletu (tú čo mám v izbe) zídem bez pomoci asistentky, konečne mi dali čosi iné ako hnusné kaše (bola to zemiaková kaša, ale tá sa medzi kaše neráta), nedvíha sa mi žalúdok, ani nie som ospalý, a čo je najpodstatnejšie, nič ma nebolí. Ani miesto odkiaľ mi odoberali kostnú dreň. Horšie je, že lekári a sestry okolo mňa neustále lietajú, každú chvíľu mi robia nové a nové testy, krv mi odoberali snáď 1000 krát. Stále mi zisťujú teplotu a tlak, robia výtery, vážia a merajú. Pripadám si ako pokusné morča. Ale teraz, keď som na oddelení najstarší, budem isto najvážnejším prípadom. Škoda, mohol som sa na to mamy opýtať. Dnes prišli neskôr, takže určite šli za doktorom Cooperom. Žeby im prezradil výsledky vyšetrení ? Dopadli snáď zle ? Neviem, a ani to nechcem vedieť. Aj tak s tým nič nespravím. Hlavne, že si s Jen môžeme chatovať. Ráno, kým odišla nakrmiť zvieratá, sme rozprávali hodinu a navečer sme dohodnutí tiež. O mesiac jej začne škola a Jen je trochu nervózna či ju spolužiaci nevysmejú pre jej krátke vlasy. Odpísal som, aby nemala strach, lebo pre mňa bude navždy najkrajšia, aj keby nemala jediný vlások na hlave. Vymenili sme si staršie fotografie, na ktorých sme s vlasmi a Jen je na nich no... nádherná. A ja tiež. Aspoň tak mi Jen odpísala, a ona by mi nikdy neklamala. Heh, nech si Donnie Blackburn trhne nohou. Ja sa páčim Jen a ona mne. A to je to najdôležitejšie. Čoskoro si opäť zachatujeme. Už sa neviem dočkať.

Piatok 09.08. 11:26:

Zlé správy. Budúci týždeň mi začína ďalšie chemo. Cez pootvorené dvere som začul doktora Coopera, ako to vykladá sestre Batesovej. Zasa mi bude zle. Už sa neviem dočkať... A aby toho nebolo málo, keď som ráno vstal, našiel som si chumáč obočia na vankúši. Aj vlasy (ak tie drobné štetinky je možné tak honosne nazývať) mi začali vypadávať a na hlave mám čoraz väčšie miesta odhalenej kože. Čoskoro budem ako mimozemšťan. Milovanej Jen to však nevadí. Volala mi ráno i večer, dnes aj včera. Nebudem písať o čom. Také veci do denníka nepatria. Viem, že ma miluje a ja ju tiež. Jej slová mi znejú ako tóny nebeskej piesne na ktoré celý deň netrpezlivo

čakám. Od rána do večera, myslím iba na ňu. Keby tu tak mohla byť. Aspoň na chvíľu. No nevadí. Ja to vydržím. Pre Jen spravím všetko.

Musím na obed, no ešte jednu vetu na záver. Josh Hurt je zaľúbený po uši a je to nádherné !!!!!!!!!!!

Piatok 09.08. 15:16:

No a mám to oficiálne. Po poobedňajšej vizite mi doktor Cooper oznámil čo ma najbližšie týždne čaká (a neminie). Začnú do mňa pumpovať chemo, častejšie než predtým (takmer každý deň). Bude to vraj iné chemo, ktoré by podľa doktora malo byť telom 'tolerovateľnejšie' (nemal by som tak často grcať) a po záverečných testoch je možné, že ma na nejaký čas prepustia domov - na zotavenie pred ďalším chemom. Doktor mi nechcel nič sľubovať, pretože všetko závisí od vývoja choroby, no šanca tu je. Šanca znova byť doma, opäť vidieť Jen. Poznám jej adresu, a ak mamu poprosím, určite ma k nej zoberie. Hneď jej idem napísať. Veľmi ju to poteší.

Chemo 2.0

Pondelok 12.08. večer:

Dnes som schytil prvú dávku chema. Tri predlhé hodiny zabité na ošetrovni. Teda, nie celkom zabité, lebo Jen mi neustále písala. Dnes sa po mesiacoch prvýkrát stretla s spolužiakmi zo školy. Mali niečo ako spoločný výlet organizovaný školou. Jen sa stretnutia dosť bála, no napokon všetko dobre dopadlo. Spolužiaci ju s radosťou privítali, a nik ju kvôli krátkym vlasom nevysmial. Jen mi poslala spoločnú fotku na ktorej je s najlepšími kámoškami Joan, Kate a Andy. Pozdravujú ma a želajú mi skoré uzdravenie. Jen im stihla prezradiť, že som jej chlapcom. Rozumiete tomu ? Ja jej chlapcom ! Och... ☺

Aspoňže terapia dopadla oveľa lepšie než som čakal. Žiadne grcanie (dávanie), bolesti hlavy, ani slabosť. Dokonca i teraz keď to píšem, mi je celkom fajn. Akurát štipľavý smrad pod pazuchami páchne horšie než pri prvom cheme. To bude najskôr tým, že dostávam iné lieky. Musím sa na to Júlie opýtať. Ešte dobre, že tu nie je Jen. Určite by odpadla...

Poobede ma opäť navštívili mama s tatom. Mama skúšala byť veselá, doniesla mi knihu o histórii raketoplánov i nový sprej o ktorý som ju žiadal. Tato znova takmer neprehovoril. Ksichtiac sa ako na (mojom) pohrebe, viem, že ho čosi trápi. Žeby to čo mi ráno pri vážení spomínala pani Batesová ? Musel som si vypočuť zopár výčitiek prečo som im o chorobe nepovedal skôr zdôrazniac, že sa to nesmie viac opakovať. Prerúšením chemoterapie a následnou liečbou blbého zápalu pľúc sa moje telo príliš vyčerpalo a teraz musia začať odznova. Aj keď hlas pani Batesovej znel príkro ako vždy, mal som pocit (asi iba pocit), že ju to fakt trápi. Ja viem, Jess by mal iný názor, ale on tu nie je. Kde je vlastne Jess ? Prečo mi neodpisuje na správy, nedvíha

telefón ? Mne, ani Jen. Ako sa má ? Je mu horšie ? Štve ma, že na nás kašle. Veď sme boli super kámoši. Kiež by sa čo najskôr ozval.

Utorok 13.08. večer, kde inde než na izbe ?:

Dve hodiny som si ťukal s Jen. Chatovali sme o všetkom možnom. O tom ako bolo na výlete, o dlhej ceste autobusom domov, o Sugar a Blue (koňoch čo majú na farme), o Samovi, ktorý sa s Jen neustále háda, pretože nemôže spať v jej izbe na ktorú si kým bola preč zvykol, o okopávaní zemiakov a sadení mrkvy, obľúbených hercoch, spevákoch a filmových postavách, o tom čo dnes Jen mala na obed, o výhodách bývania v meste a na farme a kopec ďalších hlúpostí čo nás napadli. Jen v škole veľa zameškala, a preto sa na ňu intenzívne pripravuje. Trochu som jej pomohol s príkladom z matiky. Obyčajná rovnica, nič zložité. Škoda len, že s blížiacim sa koncom leta je na farme stále dosť práce a otec nemá čas ju zaviesť do mesta. Tak rád by som opäť uvidel jej čarokrásnu tvár.

Inak, dnes sa mi od mamy konečne podarilo vypáčiť prečo s tatom vyzerajú ako zmoknuté kurčatá. (Jen mi poslala pár fotiek ich sliepok z farmy, tak to viem porovnať !) Po zápale pľúc mi liečbu museli zmeniť. Dostávam vyššie dávky chema čo môže byť nebezpečné. A čo viac, počet zlých (rakovinotvorných) bielych krviniek neklesol tak, ako doktor Cooper dúfal. Aj preto zmenená (v doktorovej reči 'upravená') liečba. Tato má obavu, aby mi viac chema nepoškodilo pečeň a obličky. No mne je fajn. Lepšie než pri 'premiére'. Som síce unavený a včera na hodine pani Smithovej sa mi podarilo zadriemať, no nezvraciam, a stále dokážem normálne jesť. Dve dávky mám za sebou, 10 pred sebou. Už aby bol koniec.

Streda 14.08. 22:48, izba číslo 8:

Milovaná Jen. Až doteraz sme kecali. Z toľkého písania ma bolia prsty. Ešte dobre, že má službu Júlia a nehrozí, že nás niekto načape. Poslal som Jen fotku nočnej oblohy aj s názvami súhvezdí. Neviem sa dočkať, až jej ich budem ukazovať v mojom ďalekohľade.

Byť zaľúbený je fakt úžasné. Len čo ráno otvorím oči, uvidím jej krásnu tvár, akoby noc prebdela pri mojej posteli. Skôr než večer zaspím, posledná myšlienka patrí iba jej. Jediná spomienka na Jen a srdce mi začne búšiť ako divé, v podbrušku cítim šteklenie a je mi tak skvele, žeby som od šťastia lietal. Toto musí byť tá pravá láska o ktorej všetci toľko básnia.

Vracajúc z infekčného, myslel som, že bez kamarátov na oddelení umriem od nudy. No teraz, keď si s Jen každú chvíľu píšeme, mi čas letí rýchlejšie než Atlantis na obežnej dráhe. Vždy keď cítim únavu, rozbolí ma hlava, stačí pošepnutie jej mena, a dobrá nálada je späť. Myšlienky na Jen sú ako kvapky živej vody, pokropenie čo ma zachráni. Ešte keby tak odpísal Jess, nech viem, že je v poriadku.

Štvrtok 15.08. podvečer, stále izba číslo 8:

Toľko chatujem, že nestíham písať denník. A to som myslel, že tu bez Jen nebudem mať čo na práci... Pred chvíľou mi odpísala, že v sobotu budú s otcom v Bostone a prídu ma navštíviť. To znamená (prsty sa mi chvejú vzrušením), že ju opäť uvidím !!!!! Moju milovanú Jen. Nevieť ako najbližšie dve noci zaspím, no budem na ňu neustále myslieť.

Deň čo deň volám Jessemu, no ani mne, ani Jen nedvíha, nemá nič nové na Facebooku ani na Twitteri, neodpisuje na SMSky ani na chat. Nevieť čo s ním je, no ak by sa mu choroba vrátila, bol by predsa v nemocnici, nie ? Už mu mal začať ďalší cyklus chema. Hovoril, že domov ide na 2-3 týždne. Zajtra by mala mať službu Júlia, tak z nej skúsím niečo vypáčiť. Tú neistotu dlhšie nevydržím.

Piatok 16.08. po ranných vyšetreniach, ešte stále izba číslo 8:

Ani neviem ako to mám napísať. Júlia mi pod príslubom, že to nikomu inému okrem Jen nevytáram prezradila, že Jesseho stav sa znova zhoršil. Robili mu odber kostnej drene a počet rakovinou napadnutých bielych krviniek opätovne stúpol. Doktor Cooper mu nasadil ďalšie chemo, ktoré na žiadosť Jesseho mamy dostáva doma. Preto nie je v nemocnici. Ak ani toto chemo nezaberie, Jesseho čaká transplantácia kostnej drene na čo treba vhodného darcu. Idem to Jen napísať, no teraz už chápem prečo Jesse mlčí. Ja by som na jeho mieste spravil to isté.

Zajtra má prísť Jen, a mne je do plaču. Prečo vždy keď ma postretne kúsok šťastia to musí skončiť takto ? Ľudia vravia aký je život krásny, no nikdy nedodajú, že len vtedy, ak ste zdraví. Pri chorobe ako tá moja, každý záblesk radosti rýchlo pohltí nekonečná temnota. Chcem sa vyliečiť. Chcem byť opäť zdravý.

Sobota 17.08. po večeri, a opäť izba číslo 8:

Musím si všetko poznamenať, kým to mám v hlave. Dnes sa toho stalo toľko, že ani neviem kde začať.

Ráno mi Jen potvrdila, že ma dnes okolo druhej navštívi. Čítajúc správu, srdce mi zaplesalo radosťou a celý rozochvený som je odpísal, že sa na stretnutie nesmierne teším. S úsmevom na perách, klesol som na lôžko, odkiaľ ma po hodnej chvíli vydurila Júlia. Musela si všimnúť, že sa so mnou niečo deje, lebo ju hneď zaujímalo či som v poriadku. Sekundu, dve váhajú, ak sa mám niekomu zdôveriť, komu inému než Júlii ? "Dnes za mnou príde Jen. Práve mi to napísala." Júlia sa usmiala. "Tak Jen ? A vieš o tom, že dámske návštevy sú na našom oddelení zakázané ?" Zmeravel som. "To naozaj ?" Júlia mi brnkla po nose. "Nie, len si z teba uťahujem. No mali by sme to povedať doktorovi Blackovi. Navštevovať na izbe ťa môžu iba tvoji rodičia." Hrdlo mi zovrel kŕč. "A nemohol by som sa s ňou stretnúť inde ? Napríklad v herni ?" "Žiaden strach Josh. Ja to u ňoho vybavím. Ale bude to len na chvíľu. Dobré

"? S úľavou som súhlasil. "Ale potom by si sa mal na stretnutie pripraviť." "A... Ako to myslíte ?" "No... Na stretnutie s dámou sa je vždy nutné dôkladne prichystať. Takže kúpeľ, sprej, najlepšie šaty čo tu máš. Nech pred kamarátkou vyzeráš ako ozajstný gentleman." Celý natešený, vystrelil som z postele zamieriac do kúpeľne, keď mi niečo napadlo. S nádejou som uprel zrak na sestru. "A nedal by sa pre Jen objednať kvietok ? Stačí jediný. Jen má kvety rada. Chcel by som jej jeden dať." Júlia ma pohladila po plešine. "To je od teba veľmi pozorné Josh. Ja to zariadim." "Ďakujem vám." Odvetil som natešene, upaľujúc do kúpeľne spáchať rannú očistu.

Prichádzajúc z obeda, Júlia ma čakala na izbe. "Hovorila som s doktorom Blackom a povolil ti návštevu, ale iba na 5 minút a Jen musí mať na tvári rúško, ako tvoji rodičia." Vyskočiac od radosti, hoci sa to nepatrí, celý natešený som starostlivú sestru objal. "Ďakujem vám. Tak veľmi vám ďakujem." "To je v poriadku, Josh." Podotkla Júlia, kývnuc k nočnému stolíku na ktorom sa vynímala kytica pestrofarebných (ako mi Jen neskôr prezradila) karafiátov. Červený, ružový, fialovo-biely i žltý. Päť kvietkov - môj darček pre Jen. "Krásne voňajú." Vdychujúc omamnú arómu, predstavoval som si ako ich dnes Jenny odovzdám. "Sú nádherné. Koľko stáli ?" Júlia sa zasmiala. "Nič. Je to darček odo mňa. Zdá sa, že nám na oddelení vyrastá malý zaľúbenec." Zapýriac sa, nič som nepovedal. Júlia má pravdu. Som zaľúbenec, a vôbec sa za to nehanbím.

Boli už takmer tri hodiny poobede, keď nervózne hľadiac na hodinky, izbou preniklo opatrné zaklopanie. Vyskočiac do pozoru, slovo 'prosím' vyšlo z mojich úst tichšie ako zapišťanie myšky. Dvere sa otvorili a do očí mi padla Jen. Krajšia než kedykoľvek predtým, vyzerala ako anjel. S o poznanie dlhšími vlasmi, stopy po chorobe ostali dávno zabudnutou spomienkou. Poblednutá tvár, vrásky na čele ani viditeľné vyčerpanie nešpatilo prenádhernú dievčinu. "Ahoj Josh." Pošepla nezameniteľne zvonivým hlasom, na ktorý nešlo zabudnúť. "Ahoj." Hľadiac jeden na druhého, ľady sa pomaly začali lámať a Jen ma objala. "Och Josh, som tak šťastná, že ťa vidím. Mala som o teba hrozný strach, keď si mi ochorel. Bála som sa, že ťa stratím." Cítiac jej voňavý parfum, nebyť rúška, určite ju pobožkám. (Iba na líce. Som predsa gentleman.) "Prepáč, že som ti vtedy o chorobe nepovedal, no chcel som ísť na tu párty a..." Zbytok vety ostal visieť vo vzduchu. Jen ma pohladila po čele. "Musíš na seba dávať väčší pozor. Umrela by som, ak by sa ti niečo stalo. Neustále na teba myslím a veľmi sa bojím, aby sa ti niečo nestalo. Každý deň sa modlím k Bohu, aby ti pomohol. Musíš sa mi vyliečiť. Ty..." Jen zatajila dych. "Ani nevieš ako veľmi ťa ľúbim." Cítiac ako sa mi podlamujú kolená, mal som čo robiť, aby som pred dievčaťom neklakol. "Ja... To viem. A už mi je lepšie. Nie je to tak zlé ako pri prvom cheme. Naozaj. Len ma berie do spánku a pred pár dňami mi vypadalo obočie i vlasy. Pozri." Ukážuc lysú hlavu, väčšinu zdobila holá koža. "Neboj sa, to ti rýchlo dorastie. Ako mne. Aha." Jen si prešla po vlasoch, ktoré jej na niektorých miestach začali kučeraviť. "Sú nádherné. Najkrajšie na svete." Hoci som to vďaka rúšku nevidel, bol som si istý, že sa Jen usmiala. "A ty sa máš ako ? Nič ťa nebolí ? Stále sa o teba bojím. Veď vieš, Jess..." "Nie. Nič mi nie je. Aj doktor Cooper povedal, že testy dopadli super. Boh mi pomohol a pomôže aj tebe a Jessemu. Dnes sme za ním chceli s ocom zájsť, no zdržali sme sa v meste, ale napadlo ma, že až ťa pustia z nemocnice, zašli by sme za ním spoločne. Nech vie, že nie je sám." "To je super nápad ! Ak by tvoj otec nemohol, prekecám mamu, aby sme po teba skočili na farmu a zašli za ním. Viem, že bude rád." Jen sa usmiala. "Tak dobre. Dohodnuté. Len sa mi musíš vyliečiť Josh." Držiac sa za dlane, prenikal mnou tep jej srdca. Nie

skutočného čo udiera v hrudi, ale toho tajomného, ktoré nikdy nikto nevidel. Srdca kde prebýva ľudská láska. "Lúbim ťa Josh." "Aj ja teba." Skôr než ma premohlo dojatie, obrátil som sa k nočnému stolu a podal najmilovanejšej priateľke, nádeji môjho života, svietilku čo mi v tmách svieti kyticu kvetov. "To je pre teba." Jen neveriacky pozrela na voňavý dar. "To sú karafiáty ! Ty si ich kúpil pre mňa ?" "No... Vlastne ani nie. To Júlia. Ale bol to môj nápad. Je zlatá, že mi ich objednala. Teda nie mne, ale tebe. Och... Zasa som to poplietol." "Nepoplietol." Jen privoňala k červenému kvietku. "Vidíš, a ja pre teba nič nemám." "Akože nie ? Ved' si tu !" Tentoraz som to bol ja kto Jen objal. Škoda len, že kľučka na dverách začala pomaly klesať a nášmu stretnutiu odzvonilo. "5 minút prešlo." Riekla sladko Júlia. Ja i Jen sme mlčali. Nepotrebovali sme nič viac dodávať. Obojstranné ahoj a úsmev k tomu vyjadrilo viac než dlhočizný román. Zamávajúc na rozlúčku, moje telo ľahké ako vánok kleslo do perín. Hlava mi rotovala, no nie ako po prvom cheme. Zatvoriac viečka, celý svet sa krútil okolo a v jeho strede žiarila prenádherná tvár môjho - áno môjho dievčaťa. Ani v nebi nemôže byť krajšie. Choroba, chemo, bolesť, ihly, operácie i odbery, všetko zvládnem, ak budem myslieť na ňu. Odteraz už bude všetko iba lepšie. Viem to. ☺

Mike tu bol

Sobota 17.08. niekedy pred polnocou:

Nemám viac síl spať, nemám viac síl plakať, nemám viac síl žiť. Prečo vždy keď ma na kratučkú chvíľu navštívi šťastie, musia nasledovať strašné veci ? Urobil som niečo zlé ? Ublížil som niekomu ? Som snáď prekliaty ? Najskôr áno a mal by som Jen pred sebou varovať. No nemôžem. To nejde. Bez Jen tu umriem.

Ani neviem ako to mám zaznamenať, no po večierke ma napadlo, že zájdem za Júliou. Dnes má nočnú službu, a tak som jej chcel poďakovať za všetko čo pre mňa spravila. Kráčajúc k recepcii, kde sedela s pani Donaldsovou, začul som ako...

Nie. Nedokážem pokračovať. Sorry. Nejde to.

Nedeľa 18.08. po polnoci:

Kráčajúc k recepcii, zachytil som Júliin plač. Zamrznúc v strede chodby, Júliu som nikdy predtým plakať nepočul. Niečo sa muselo stať. Niečo veľmi zlé. V prvej chvíli ma napadlo či ju sestra Batesová nezjzdila za návštevu Jen. No tá tu predsa vôbec nebola a návštevu schválil doktor Black. S ušami napriahnutými ako vyplašený králik, pristúpil som bližšie, skúšajúc zachytiť význam slov. "Prečo sa to muselo stať práve jemu ?" Zavzlykala pani Donaldsová. "Hovorili predsa, že má nádej, že mu pomôžu. Mala som ho tak rada. Ešte tu mám tie jeho hlúpe fotky čo nám vtedy vytlačil. Je to akoby tu stále bol." Zakníšuc sa ako mátoha, iba najbližšia stena zabránila, aby ma nepohltili mdloby. Mike zomrel.

Nedeľa 18.08. 4:42:

Nedokážem spať. Nejde to. Nariekajúc ako malý chlapec, neustále musím myslieť na Mikea. Ani nie pred mesiacom sme sedeli na balkóne a pozorujúc hviezdy, všetkým nám bolo fajn, a teraz už Mike nie je. Uteram si slzy, no plač nejde zastaviť. Musím to napísať Jen, hoci neviem ako.

Prečo musia deti zomierať ? Prečo sa to stáva tým čo nikomu nič zlé nespravili, kámošom ako Mike ? Aj ja zomriem až mi liečba zlyhá ? Aké je to umierať ? Aké je to vedieť, že tento deň je môj posledný, že nikdy viac neuvidím východ slnka, nevstanem z postele, nevyjdem z domu, šaty čo mám na sebe sú posledné, ktoré si oblečiem ? Jeden okamih som tu a o chvíľu sa moje bytie rozplynie ako vánok vo vetre. Vedel Mike, že umiera ? Bol snád' pri vedomí ? Cítil bolesť ? Mal strach ? Lebo ja by som sa hrozne bál. Nechcem umrieť. Viem, že každý raz zomrie, no nie teraz, nie keď mám 12, keď mám mamu a tata, keď mám Jen. Chcem žiť, byť s ňou, a ostať šťastný až kým nezostarneme ako babka s dedkom.

Jen hovorí, že Boh existuje a každý deň sa k nemu modlí. Ak naozaj existuje, ako môže dopustiť, aby malé deti ako Mike tak hrozne trpeli ? Aký má ich život zmysel, a aký bude mať ten môj, až zomriem ako dvanásťročný ? Ak existuje Boh, načo mi dal život, načo ho dal Mikeovi, keď nám ho chce teraz vziať tak skoro ? Prečo sa Jen modlí k niekomu kto je natoľko krutý, že necháva deti trpieť ?

Ak by som sa vedel modliť, za Mikea sa pomodlím. Aby bol na lepšom mieste, krajšom ako tento hnusný svet, kde skvelé deti ako on musia umierať. Ale Jen mi neukázala ako sa to robí, takže... Mike, ak si tam hore a počuješ ma, mám ťa rád, a nikdy na teba nezabudnem. Kým budem žiť. Tvoj Josh.

Utorok 20.08. poobede:

Nedokázal som zaznamenať ani čiarku. Nemám síl. Posledné dni sú pre mňa nočnou morou. Stačí zavrieť oči a vidím jeho tvár. Už sa mi o Mikeovi aj snívalo, ako spolu s Jessem hráme v herni strieľačku a Mike vyhráva. Vždy keď zvíťazí, zvýskne od radosti a je šťastný, ako my ostatní. Sprosté sny. Nenávidím ich. Hlúpe klamstvá, ktoré nikdy nenastanú. Zakaždým keď kráčam okolo jeho izby, musím odvrátiť zrak. O týždeň, o dva, možno o mesiac ju dajú ďalšiemu Mikeovi, Joshovi, či Jessemu, aby skončil ako my.

Ešte v tú noc nadránom som poslal odkaz Jen. Prespiac takmer celý deň, odpoveď som prečítal až podvečer. Aj Jen Mikeova smrť ťažko zasiahla a plačúc, celý deň sa zaňho modlila. Zlatá Jen, vediac ako ma to zobralo, túžila ma upokojiť a napísala mi dlhú správu o Mikeho chorobe. Ako pacient s dvojnásobným návratom leukémie vedel ako na tom je, akurát o tom nechcel s nikým rozprávať. Na rozdiel od Jen, u Mikea nezaúčinkovala silnejšia chemoterapia a pre nádor na mozgu sa mu rakovina rozšírila do ďalších orgánov. Keď mu bolo najhoršie, mučený bolesťami, priznal Jen, že najradšej by zomrel. Jen nechcela, aby také veci rozprával, no chápala ho. Mike

vedel, že sa nikdy nevylieči a nechcel väčšmi trpieť. A hoci ju smrť kamaráta ranila, pre Mikea je to takto najlepšie. Jen verí, že odišiel na lepšie miesto, kde už nikdy žiadnu bolesť cítiť nebude. Čítajúc jej slová, slzy sa mi tislí do očí, no aj keď sa Jen veľmi snažila, neverím tomu. Mike nie je na lepšom mieste. Mike je mŕtvy, a preto nič necíti. Studený ako telá v márnici, čoskoro ho dajú do hrobu či spália a z kamaráta ostane len spomienka, ktorá časom vybledne a zahynie s tými čo ho kedy poznali.

Štvrtok 22.08. poobede:

Dnes som sa na cheme opýtal Júlie na Mikea. Ako Jen, aj ona ma skúšala upokojiť. Mike vraj vôbec netrpel. Zomrel v spánku. Júlia mi prezradila, že okrem nádoru na mozgu a metastáz (to je keď sa vám rakovina rozšíri do iných orgánov), Mike mal genetickú odchýlku, ktorá jeho liečbu výrazne komplikovala. Bol výnimočný prípad a nikdy nemal veľkú šancu na uzdravenie. No ja takúto odchýlku nemám, a napriek tomu, že zápal pľúc liečbe nepomohol, stále som na tom omnoho lepšie než on. Júlia spomenula aj Jesseho, ktorému hľadajú vhodného darcu a niekoľkých už vytipovali, no dôležité je nájsť čo najlepšieho. Zatiaľ mu dávajú chemoterapiu, aby sa mu stav nezhoršil. Júlii som poďakoval za úprimnosť. Teší ma, že ma neberie ako ostatní - malé dieťa, ktorému nesmiete nič prezradiť, aby ste ho nedajbože nevysťažili. Ja, Jess i Jen sme deťmi iba vekom. A máme právo vedieť pravdu ako dospelí.

Idem Jen napísať. Snáď mi trošku zlepší náladu.

Pondelok 26.08. po cheme:

Jen mi poslala fotky z farmy. Celá jej rodina ma pozdravuje, želajúc mi skorý návrat domov.

Veru domov. Dnes na cheme ma navštívil doktor Cooper s ešte jedným lekárom z môjho konzília. Držiac akési papiere, chvíľu diskutovali medicínskou rečou plnou latinských výrazov, až kým si pán Cooper ku mne neprisadol. "Ako sa dnes máme Josh ?" "Dobre, len som trochu unavený." "Žiadna bolesť žalúdka ?" "Nie, už to prestalo." Doktor sa pousmial. "To som rád. Aj váha sa ti zastabilizovala, sestry mi spomínali, že normálne ješ. To je nesmierne dôležité. Musíš nabrať síl." Pán Cooper pozrel do papierov. "Ktoréže to chemo máme dnes ?" "11te z 12tich." "Áno. Pozerám, že máš všetko spočítané. Preto som aj za tebou prišiel." Zmeravejúc, napätím som takmer nedýchal. "V štvrtok ťa čaká posledná dávka. Študoval som tvoje výsledky a vyzerá to nádejne. Počet leukocytov výrazne klesol, čo je skvelá správa, počet krvných doštičiek pozvoľna rastie a aj ostatné parametre sa pomaly blížia norme." "Takže ma pustíte domov ?" "O tom rozhodneme po skončení terapie. Zajtra ti spravíme zopár ďalších testov. Neboj sa, nebude to nič bolestivé, no a po ich vyhodnotení uvidíme ako ďalej. Viem, že si na oddelení dlho a nemáš tu svojich priateľov, no musíme mať istotu, že znova neochorieš. Preventívne ti nasadíme antibiotiká a ďalšie lieky, no ak by sme ťa aj pustili domov, je mimoriadne dôležité dodržiavať maximálnu hygienu a všetky odporúčania, ktoré ti dáme." "Ale ja to predsa robím !" Pán Cooper uznanlivo prikývol. "Áno, viem. Si náš vzorový pacient.

No veď uvidíme čo povedia testy. Po skončení cyklu ti za dve týždne odoberieme kostnú dreň a podľa toho nastavíme ďalšiu liečbu." "Myslíte, že mám šancu ?" "Samozrejme." Odvetil doktor presvedčivo. "Ten zápal pľúc nám skomplikoval situáciu, no našťastie to vyzerá, že chemoterapia začína zaberáť. Stále sme však na začiatku. Po tomto cykle príde ďalší a je dosť možné, že ich bude niekoľko. U každého pacienta je to individuálne." "A ak liečba zlyhá ako u Jesseho ?" Ani nepríjemná otázka skúseného onkológa nevyviedla z miery. "Potom skúsime niečo iné. Existuje mnoho spôsobov. Transplantácia kostnej drene, experimentálna liečba. No teraz na také veci nemysli. Pre vyliečenie je dôležitý aj psychický stav pacienta. Nebyť smutný, nezúfať si, tešiť sa z maličkostí i novej kamarátky." Pán Cooper ma potľapkal po pleci. "Neboj sa Josh. Dobré to dopadne."

Jen i pán Cooper majú pravdu. Musím myslieť na krajšie veci. Na Mikea nikdy nezabudnem, no ak sa budem neustále trápiť jeho smrťou, nepomôžem jemu, ani sebe. Teraz už len nech ma pustia domov.

Štvrtok 29.08. po cheme:

A posledné chemo mám za sebou. Zajtra mi pán Cooper oznámi či ma pustia z nemocnice. Jen ma upokojuje, nech nemám strach, no ja som stále nervózny. Čo ak zistia, že mi chemo ako u Jesseho zlyhalo ? Rozprávajúc s tatom a mamou a obaja súhlasia, aby ma previezli domov - ak testy dopadnú dobre. Aj by som Jen poprosil, nech sa za mňa pomodlí, no príde mi to hlúpe pýtať ju o také veci. Ešte sa urazí. Nech to vyjde. Chcem byť z nemocnice konečne preč.

Piatok 29.08. po návšteve doktora Coopera, kantýna:

A domov sa ide !!!!!!!!!!! Doktor Cooper mi to práve oznámil !!!!! Už v pondelok ! Hurá !!! Tak veľmi sa teším. ☺☺☺

Návrat domov

Pondelok 02.09. pred odchodom domov, nemocničná izba (snáď naposledy):

Mama a tato stále trčia u doktora Coopera, a tak mám trochu času písať. Vstanúc o šiestej, hneď som začal s balením. Niežeby som toho mal až tak veľa, no čím skôr budem hotový, tým skôr vypadnem. Rodičia prišli pred obedom. Bez rúšok a ochranných plášťov, obaja žiarili radosťou. Keď im v piatok doktor oznámil výsledok testov, mama od radosti preplakala celé poobedie. Skrátka mama. Vždy len narieka...

Ako som im nakázal, doniesli tortu, koláče i zmrzlinu. Došli ostatné deti, doktor Cooper, sestra Batesová i Júlia. Sestra Batesová sa prvýkrát odkedy som v

nemocnici na mňa usmiala, zaželajúc mi čo najskoršie uzdravenie, nech opäť môžem navštevovať kamarátov a chodiť do školy. Júlia mi sľúbila, že ma príde k nám domov navštíviť a doktor Cooper ma neviem po koľkýkrát označil za vzorového pacienta. Potom sme si dali zákusky. Mira, Jack a David nanešťastie nemohli (nech neriskujú nákazu), a tak som mal pre nich pripravené darčeky, ktoré im mama s tatom kúpili. Plyšové hračky a bábiky pre dievčatá, nové hry do konzoly pre chlapcov, komiksy, omaľovánky, farbičky a kopec ďalších somarín, ktoré všetkých potešili.

Keď oslava skončila, doktor Cooper si rodičov zavolať do kancelárie. Chcel som ísť tiež, no doktor ma ubezpečil, že sú to len formality pri ktorých ma netreba. Pracúť taniere a obaly darčiekov, na chvíľu sme s Júliou ostali osamote. "Ako sa má Jen ?" Zaskočila ma otázkou. "Dobre. Dnes ide prvýkrát do školy. Stále si píšeme a teší sa až ma uvidí." "Aj ty sa tešíš, však ?" Prikývol som. "Len na seba dávaj pozor Josh. Stále si umývajú ruky a jedz len to čo ti mama pripraví. Doktor jej práve dáva inštrukcie čo deti ako ty môžu jesť. Dnes, keďže máš veľký deň, sme ti dovolili koláče, no mal by si jesť iba prevarené veci a pred každým jedlom si nezabudni umyť ruky a po jedle zuby." "Rozkaz, vykonám !" Júlia sa usmiala. "Mám ťa rada. Aj mi tu bez teba bude smutno." Zarazený, nevedel som čo mám povedať, no pohliadac ma po plešine, Júlia vysvetlila, že to bol len vtip. "A Jen ?" Dodal som trochu nesmel. "Myslíte, že sa navždy vyliečila ?" "To je ešte priskoro povedať, no myslím, že má veľkú šancu, aby sa jej choroba viac nevrátila. Máš o ňu strach ?" "Radšej by som umrel ja, ak by sa jej malo niečo stať." "Nehovor tak Josh. Viem, že ti na Jen záleží, no dnes ideš domov. Nemal by si myslieť na zlé veci. Musíš sa tešiť. Všetko dobre dopadne." "A Jess ? Stále mi neodpisuje na správy. S Jen by sme ho chceli navštíviť." "To je výborný nápad. Má to chudák ťažké. Pre každého pacienta, dospelého či dieťa je nesmierne náročné zistiť, že mu liečba nezaberá akoby mala. Jess je smutný a nechce s nikým hovoriť. Keď sa mu to stalo prvýkrát, tiež bol taký. No potrebuje priateľov. Ak za ním zájdete, určite sa poteší." "Zájdeme." Odvetil som odhodlane. "Máš dobré srdce Josh." Júlia odložila naskladané tácky a objala ma. "Drž sa." Od dojatia som preglgol. Dokončiac upratovanie herne, teraz si toto zapisujem.

Rodičia sa práve vrátili od doktora Coopera. Mama vyzerá trochu zarazene, no nechcem sa jej pýtať na details. Idem domov a ako spomínala Júlia, mám sa tešiť. Už sa neviem dočkať až tam budeme. ☺

Inak, dnes začína škola. Musím večer Jenny napísať, ako sa jej darilo.

Pondelok 02.09. večer - konečne doma:

Tak a je to. Po 70 dňoch zabitých v Boston Children's Hospital som konečne doma. Konečne !!! Ale pekne poporiadku.

K nášmu domu sme dorazili o štvrtej. V aute mi neprišlo zle, čo po 6 týždňovom cheme ani veľmi neprekvapilo. Emily, ktorú som mesiac nevidel mi skočila do náručia. Tato ju hneď zahriakol nech to nerobí, akoby bol zo mňa mrzák. Vstúpiac dnu, mama s tatom (a Emily) mali pre mňa prichystané prekvápko. Odteraz až do vyliečenia, budem bývať v obývačke na prízemí. Je to doktorovo odporúčanie, nech

nemusím neustále behať hore dolu po schodoch. To je super správa. Budem mať najväčšiu izbu v dome, vlastnú telku, ktorú môžem pozerieť až do noci a mama s tatom spia v rodičovskej izbe na poschodí nič nezistia. Geniálne...

A to nebolo všetko. Keď už je raz obývačka moja, rodičia mi sem naznašali všetky moje veci - šaty, školské potreby, hračky, knihy, modely rakiet a raketoplánov, postery, hraciu konzolu a iné hlúposti. Emily nakreslila zopár obrázkov, ktorými mama ovešala steny a izbu zapratali množstvom kvetín, takže si tu pripadá ako v botanickej záhrade. No Jen sa tu určite bude páčiť. Už som jej poslal foto. ☺ A aby toho nebolo málo, mama mi kúpila vysielaciu, ktorou jej môžem kedykoľvek zavolať. Je to rýchlejšie než vyhľadávať kontakt v mobile. Proste mama. Myslí na všetko.

Kým izba je fakt super, horšie to už bolo (je a bude) s ostatnými vecami. Pýtajúc sa mamy kedy pôjdem do školy, tato jej skočil do reči a hneď začal s pravidlami. Takže:

- nesmiem jesť nič čo nie je prevarené,
- nesmiem chodiť von, okrem našej záhrady,
- pred každým jedlom si musím umyť ruky,
- po každom jedle si musím umyť zuby,
- každé ráno sa musím okúpať (vraj za pomoci mamy - hah),
- nesmiem behať, ani skákať, aby som sa nezranil,
- na školu mám zabudnúť, kým nebudem zdravý,
- musím brať lieky podľa doktorovho predpisu,
- žiadne ponocovanie,
- žiadni spolužiaci,
- žiadni kamaráti,
- žiadna Jen.

No dobre, to posledné tato nevyslovil, avšak pod kamarátmi akiste myslel aj kámošky. Jasná vec, že som protestoval. Najmä u mamy. Strhla sa hádka a priznávam, tak trochu som zahral divadlo. Prečo nemôžem navštevovať kámošov (a oni mňa), keď beriem silné antibiotiká ? Tato namietal, že to nemusí stačiť a môžem dostať vírus, na ktorý antibiotiká neúčinkujú. Mama prišla s kompromisom či by sme ja i moji kamaráti nemohli mať pri návšteve rúška. Keď tato nesúhlasil, prišla divadelná vložka. Zavzlykajúc, vytkol som mu, že netuší aké je to byť chorý, trčať 2 mesiace v nemocnici sám, a keď mi zomrie kamarát, nemôžem sa s ním ani len ísť rozlúčiť. (Pri spomienke na Mikea som sa k plaču nútiť nemusel.) Zaprisahávajúc sa, že budem nosiť rúško, tato napokon súhlasil, no ešte predtým, musel všetko overiť u doktora Coopera. Kašľať na to. Hlavne, že je za. Stálo ma to sľub, že ostatné pravidlá budem 'dodržiavať do bodky', ale čo tam po tom ? Najdôležitejšie je, že zasa uvidím Jen. Jen a Jesseho. Práve som im obom napísal. Ak by mohla, Jen by za mnou prišla hoc aj hneď, no ja už niečo vymyslím, ako ju dostať k nám. Mama má predsa auto a Jenina škola je na pol ceste do Bostonu. Tých 20 míľ tam a späť mama zvládne. A Jess ? Ten mi stále neodpovedá. Musím ho čo najskôr navštíviť. Najlepšie zajtra - ak bude mama súhlasiť. A ona bude. Mama by pre mňa spravila čokoľvek na svete.

Mimochodom, Jen si prvý deň v škole pochvaľovala. Spolužiaci k nej boli milí, a ani jeden ju pre jej vlasy nevysmial. Chcel by som mať takú triedu ako ona.

Utorok 03.09. ráno, stále doma ☺:

Tak a za Jessem napokon pôjdem s tatom. Teda, až sa vráti z roboty, čo by malo byť okolo tretej. Jessemu som poslal správu, no ako tradične, ostala bez odpovede. Nevieť čo si mám o tom myslieť. Nečíta ich, alebo ma má na svojom block liste ? Ako zareaguje až ho prekvapím ? Som z toho trochu nervózny. Jen mi ráno odpísala aká je rada, že ho idem navštíviť, a až bude môcť, príde tiež. Zároveň mi dala radu nech ma neodradí, ak by bol Jess nepríjemný. Mám pri ňom ostať, hoci by ma posielal preč či nechcel so mnou hovoriť. Jess je už raz taký. Ak nemá náladu, jedno hovorí, a druhé si myslí. Tak dúfam, že nič neskážim.

U Jesseho

Utorok 03.09. večer, domov v posteli:

Návštevu u Jesseho mám za sebou. Jen mala vo všetkom pravdu, a hoci sa mi o stretnutí nechce veľmi písať, musím si ho poznačiť.

Tato prišiel pred treťou ako sľúbil. S rúskom na tvári a naobliekaný akoby sme šli dobývať severný pól, vyrazili sme autom za Jessem. Jess býva len 3 míle od nášho domu, no v poobedňajších zápchach, tvrdnúc na každej križovatke, tato mal dosť času na výsluch. O čom ? Či si umývam ruky, či som bol ráno vo vani (to akože sa okúpať), či ma nič nebolí, či okolie katétru nemám zapálené, či jem tabletky, ktoré mi doktor Cooper predpísal. Po otázkach nasledovala prednáška o dôležitosti hygieny, aby som u Jesseho nič nejedol a nepil, nedával si dolu rúsko a po príchode domov si umyl ruky a vykonal ďalší kúpeľ. "A čo keby si mi radšej kúpil HAZMAT oblek ?" Napadlo mi, no poslušne prikyvujúc, myšlienky ako ma Jess privíta, ma sužovali celou cestou tam.

Dorazili asi za pol hodinu. Zastanúc pred nenápadným domčekom uprostred rovnako skromných príbytkov, skontroloval som tatovo GPSko či sme tu správne. Boli. Túto časť mesta veľmi nepoznám, no pamätám si ako ma mama nie raz upozorňovala, nech tým smerom nikdy sám nechodím, lebo je to nebezpečná štvrť. Mne to tu ako nebezpečné neprišlo, skôr akési opustené. Jesseho dom, či skôr domček mal len prízemie, pripomínajúc viac záhradnú dielňu než rodinný dom. Namaľovaný na bielo, farba bola na viacerých miestach ošúpaná a popraskaná, okná ošarpané a špinavé a kľučku na vchodových dverách už nahlodala hrdza. Okolitá záhradka nevyzerala o nič lepšie. Obsypaná neohrabaným lístím, trávnik ostal v zanedbanom stave a akási šopa s deravou strechou za domom stála iba silou vôle (porušujúc tak polovicu fyzikálnych zákonov). Keď sme boli s Jessem v nemocnici, nikdy mi nenapadlo žeby mohli byť tak chudobní. Jesse párkrát spomínal, že mama má dve zamestnania, no až teraz pri pohľade na to bezútešné miesto mi došlo aké zlé to v skutočnosti je. Ani som nepotreboval prekročiť prah, aby mi Jesseho a jeho mamy prišlo ľúto.

S tatom sme sa dohodli, že zazvoním sám, kým on ostane pri aute. Zatlačiac zvonec (rovnako zhrdzavený ako kľučka), napäto som vyčkával či mi Jess otvorí. Chvíľu sa nič nedialo, keď som začul chôdzu po drevených parketách. Dvere otvorila žena vo veku mojej mamy. Jesseho mama. Útlej postavy, s dlhými gaštanovohnedými vlasmi skrúcajúcimi sa v početných kaderách, pripomenula mi fotku Jen na jej Facebooku. Strhanú tvár s vráskami a kruhmi pod očami, akoby si 'požičala' od mojej mamy. V rúšku proti baktériám, sekundu dve sme na seba nemo hľadeli. "Býva tu Jesse Portman ?" Ako som to povedal, stiahol som si čiapku z hlavy. Pohľad na plešinu 12 ročného chlapca spraví viac než siahodlhé vysvetľovanie. "Ty si jeho kamarát Josh ?" Prikývol som. Jesseho mama sa na mňa placho usmiala. "Pod ďalej." "Môže prísť aj otec ?" Ukážuc k nášmu autu, tato pred ním trpezlivo postával. "Samozrejme." Kývnuc naň, tato podišiel bližšie, obaja dospeli sa predstavili a všetci traja sme zamierili dnu. Na prekvapenie, dom zvnútra vyzeral podstatne lepšie než navonok. Pekne upravený, s novým nábytkom, steny zdobili obrazy prírody doplnené množstvom kvetov v kvetináčoch. Početné ozdôbky zútulňujúce predsieň i vedľajšiu kuchyňu im dodávali pocit domova. "Posaďte sa." Ponúkla Jesseho mama tatovi a chytiac ma za dlaň, doviedla ma k dverám susednej izby. "Jesse poobede spal, no pred chvíľou vstal. Veľa mi o tebe rozprával Josh. Som rada, že si prišiel a chcem ti poďakovať za správy čo mu posielaš. Viem, že ti Jesse na ne neodpovedá, no nemaj mu to za zlé. Odvtedy čo sa mu choroba vrátila, nechce s nikým rozprávať. Ani so mnou." Jesseho mama na chvíľu zmĺkla, premáhajúc bolesť. Pohladiac ma po hlave, ukázala k dverám. "Nehnevaj sa naňho, ak sa bude chovať odmerane. Aj ku mne je taký. Je to preňho nesmierne ťažké." Varovaný Júliou i Jen, chápavo som prikývol. "Jesse, máš tu návštevu." Zaklopúc na dvere, vstúpil som dovnútra. Hrajúc akúsi strielačku, Jess na mňa ani nepozrel. Ponurá izba s nízkymi oknami neprepúšťajúcimi dostatok svetla iba v máločom pripomínala tú moju. Jesse ležal na posteli napojený na dávkovač chema. Hadička smerujúca k hrudi nepripúšťala pochybnosť, že i teraz ňou prúdi výživa a lieky. Jeho posteľ mala plastovú plachtu, podobnú tým v nemocnici. Jej význam mi nebolo treba vysvetľovať. Invalidné kreslo postavené obďaleč mi pripomenulo Mikea. Izbu, podobne ako tú moju zaplňali hračky, knihy, DVDčka od filmov a hier či rodinné fotky. Nočný stolík mal Jess zaprataný fľašami s vodou, prázdny sáčkom od chema i množstvom tabletiiek. Snáď viac než v izbe na oddelení. "Ahoj." Pozdravil som, pristupiac bližšie. Jesse neodvetil. Búšiac do tlačidiel konzoly, likvidoval jedného protivníka za druhým. Vybaviac si slová jeho mamy i Jen, posadil som sa na stoličku vedľa posteľ. Až teraz mi došlo ako zle Jess vyzerá. Viditeľne vyčerpaný, ruky mal posiate početnými modrinami. Podliate oči pôsobili strašidelne a kropaje potu na lysej hlave mi oživil spomienky na horúčku po prvom cheme. Bolo mi ho hrozne ľúto. Mne sa liečba uchytila, kým jemu je stále horšie. Teraz som už rozumel prečo mi na správy neodpísal. Nevediac kde začať, skúsil som niečo neutrálne. "Čo hráš ?" Jess potiahol nosom. "Načo si doliezol ?" "Za tebou. Si predsa môj kámoš." "Prišiel si očumovať ako vyzerám ?" Jess rozhalil košeľu, odhaliac ďalšie modriny. Mal ich všade. V rozličných odtieňoch, vyzerali príšerne. "To nie. Bolo mi za tebou smutno, keď si mi neodpisoval. Aj Jen ťa pozdravuje a tiež by rada prišla." "Ale ja nikoho nepotrebujem ! Teba ani Jen. Dajte mi všetci pokoj. Nestojím o vás." Jess od zlosti odhodil konzolu. "Choď preč ! Nechcem, aby si tu bol. Chcem byť sám." Ak by ma Jen ráno neupozornila, kámošovo želanie okamžite vyplním. No vediac čo Jess prežíva, nemohol som len tak odísť. Zodvihnúc konzolu, podal som ju Jessemu. Hľadiac do nehybného monitora, Jess len mykol plecom. "Ako ti je ?" Jesse mi uštedril mrazivý pohľad. "Na hovno ! Videl si tú plachtu na posteli ? Neustále sa pogrciavam a

posieram. Nevládzem ísť na hajzel a smrdím ako stará zdochlina. Všetko bolo na hovno ! Kecali mi ako sa z toho dostanem, ako mi chemo pomôže, že budem znova zdravý. Skurvené klamstvá ! Každý mi len klamal. Aj doktor Cooper. Nenávidím ich. Oni budú ďalej žiť, kým ja skapem." Teraz už Jess kričal. Sliny mu odskakovali od pier a z bledej pokožky vystúpili napnuté žily. Takto zúrivého som ho nikdy predtým nezažil. Sklopilac zrak, bolo mi hrozne. No vedel som, že Jess ma potrebuje, hoci tvrdí opak. "Vieš, že Mike zomrel ?" Hľadiac do stropu, Jess neodvetil. "Keď mi to povedali, bolo mi strašne. Mal som ho tak rád. Bol cool kámoš. Ja... Veľa som za ním plakal." Jess ani tentoraz nezareagoval. Kamennú masku, ktorú mu choroba nasadila, nemienil sňať. Ani predo mnou. A predsa mi bolo jasné, že mu musím pomôcť. Vytiahnuv mobil, otvoril som chatovaciu appku. "Tu je správa čo ti Jen posielala." Prečítajúc ju celú, aj s jej poznámkou, nech si nevšímam, ak by bol Jess nevrlý, neviem či som spravil dobre a či to od Jen neschytám, no zazdalo sa mi akoby po jej prečítaní, Jess pookrial. Zápasiac sám so sebou, pery sa mu chveli a prsty stiahol kŕč. "Prosím Josh..." Pošepol po chvíli. "...nechaj ma samého dobre ? Veľmi ťa o to prosím. Fakt." Zlomeným hlasom, so slzami na krajíčku, pochopil som, že nemám inú možnosť než mu vyhovieť. "Dobre kámoš, ale prídem znova. Aj zajtra, ak budeš chcieť." Jesseho tvár ostala strnulá. No už samotný fakt, že ma rovno neodmietol veľa znamenal. Jenny mala pravdu. Jess nás potrebuje. Opúšťajúc izbu, vo dverách som mu poďakoval za list čo mi v nemocnici zanechal sľúbiac, že dohodu dodržiám.

Cestou domov som ostal mĺkvy. Tato mi dookola opakoval, aby ma Jesseho chovanie nevyviedlo z miery. Jeho mama mu všetko dopodrobna opísala, a teraz keď Jess čaká na vhodného darcu je podráždenejší než obvykle. No nepotreboval som tatovu prednášku ani rady jeho mamy, aby som chápal ako Jessemu je. Veď my s Jessem a Jen predsa najlepšie vieme aké to je mať leukémiu.

Večer som o stretnutí napísal Jen, nezabudnúť ani na Jesseho. Musíme sa znova stretnúť. Nemôžem ho nechať samého. Ani on by ma nenechal. Viem to.

Streda 04.09. večer:

WOW, to bol ale deň. Ráno som vstal ako obvykle, niečo po 8mej. Po raňajkách, ktoré mi mama prichystala (smažené vajcia, smažená šunka, opečený toast, jahodový kompót) ma čakal ranný kúpeľ, meranie tlaku, váhy, teploty. Takmer ako v nemocnici, až na to, že namiesto Júlie, mama zvládla všetko sama. Tato je v robote, Emily v škole a mama teraz so mnou pár týždňov ostane. V práci jej dali dlhodobé (jasná vec, že neplatené) voľno, no aspoň tu nebudem sám. O 10tej prišla sestrička aj s technikom, aby mi do izby namontovali dávkovač podobný tomu čo má Jess. Zloženie stojana a oživenie dávkovača nezabralo šikovnému pánovi viac než polhodinu a po krátkej inštrukčii sestry, ktorú nepoznám si mama všetko vyskúšala. Pripojenie na katéter, napojenie nádrčky s liekmi, ktoré odteraz budeme skladovať v osobitnej chladničke, zapojenie prístroja a spustenie pumpy. Za pár minút už do mňa liali prvú dávku antibiotík. Okrem tých čo beriem v pilulkách, ďalšie budem dvakrát týždenne dostávať katétrom. Vraj sú účinnejšie. Na rozdiel od chema, tekuté antibiotikum do mňa natlačili ani nie za 10 minút. Úplná pohodička. Trochu cítiac únavu, stále to mám 1000 krát lepšie než trčať v pokašľanej nemocnici. Mama sestre

(ktorú nepoznám) i technikovi (ktorého tiež nepoznám) poďakovala a po obede (varená zelenina, varené zemiaky, varené kuracie + jablkový kompót) a uistení sa, že antibiotiká nevyvolali alergickú reakciu, vyrazila do obchodu a po Emily do školy. Konečne som mal chvíľu pre seba. Zoberúc telefón, začal som odpisovať Jen na raňajšie správy, keď mi mobil v rukách zacvrlikal. Neznáme číslo. Pomysliac si či to nebude nejaká reklama, ani neviem prečo som to zdvihol. (Šiesty zmysel ? Ktovie ?) "Josh ? Ahoj, tu je Jess." Kamarátov hlas mi vyrazil dych. "Si tam ?" "A... áno." Zajachťal som. "Sorry, že ti volám z iného čísla. Je to mamin mobil. Nechcel som ti volať z môjho, lebo som nevedel či mi dvihneš." "Jasné, že by som ti dvihol. Prečo by som nemal ?" V slúchadle zaznel hlasný povzdych. "Kvôli včerajšku. Sorry, že som bol na teba taký. Odkedy sa mi to svinstvo vrátilo, som na *****. Nič sa mi nechce, s nikým nechcem hovoriť, kričím na mamu. Ako úplný debil. Teda..." Jess sa zachechtal. "Ako ja." "Nie, to je OK. Nič sa nestalo. Nie som našťvaný." "Dík." Odvetil Jess stručne. "Vieš, znova dostávam to hnusné chemo a čaká ma transplantácia kmeňových buniek. Hľadajú mi darcu, ale keďže nemám súrodencov, musia hľadať inde. A neviem či niekoho nájdú. Ak nie, je po mne. A aj keby niekoho našli, mám len polovičnú šancu, že to bude fungovať." Jess na chvíľu prestal rozprávať. V slabom šume reproduktora som zachytil tiché vzlyky. "Josh, ja nechcem zomrieť." Preglgnúc, úprimne slová mnou otriasli. Teraz už Jess nič nehral. Žiadne frajeriny ani smelé vyhlásenia. Len obyčajný strach 12 ročného chlapca, ktorému hrozí smrť. Plne som ho chápal. Aj mne ak liečba zlyhá, budem na tom rovnako. "Jess, ak by si chcel, prídem za tebou." Jesse si odkašľal, no plačlivý hlas nešlo utajiť. "Prosím, príď. Prisahám, že nebudem ako debil." "Ty nie si debil. Si najlepším kámošom akého mám." "Dík." Pozrel som na hodinky. "Prídem čo najskôr, dobre ?" "Dobre. Budem ťa čakať." "Maj sa." Jess sa so mnou rozlúčil a ja s ním. Padnúc do vankúšov, chvíľu som ostal nehybne ležať. Striasalo ma, hoci ma chlad nedrvil. Keď mi Júlia prvýkrát o Jesseho stave povedala, ostal som zdrvený. No počuť to na vlastné uši priamo od neho ma úplne paralyzovalo. Až teraz mi docvaklo, že ak nenastane zázrak, Jesse zomrie. Druhý z mojich kámošov. Budem tretí ? Zavrtiac hlavou, prestal som myseľ sužovať ponurými myšlienkami. Jess ma potrebuje a ja jeho. Vyskočiac na nohy, mobil ponúkol najrýchlejšiu trasu k Jesseho domu. Autobusom s jedným prestupom a potom pár sto yardov pešo. Ak stihnem najbližší spoj, budem tam ani nie za 40 minút. Mama ani tato skôr neprídu, takže čakať na nich nemalo význam. Hodiak na seba šaty, nezabudol som mobil, rúško a peniaze na bus. A teraz, hor sa za Jessem.

Sychravé počasie nezodpovedalo začiatku septembra. Neustále mrholiac, oblohu zahaľovali sivé chmáry. Dlhotrvajúci dážď pokryl chodníky početnými kalužami pomedzi ktoré si kľúčujúci chodci hľadali suchú cestu. Ešte dobre, že som vzal čiapku. Tú som síce nebral kvôli dažďu, no tentoraz poslúžila viac než len na zakrytie plešiny. Autobus prišiel načas. Zaplnený tak z polovice, chlapec s rúskom na ksichte okamžite zaujal. Zízali na mňa všetci, vrátane vodiča, akoby som mal nejaký mor. A to som si ešte nezložil čiapku. Staršia pani ku ktorej som prisadol, keď zbadala lysú hlavu, nenápadne sa posunula do vzdialenejšieho kresla a aj zbytok osadenstva bol zrelý na to, že by radšej vystúpil. Ešte včera by mi pozornosť spolucestujúcich vadila, no teraz som bol na ňu patrične hrdý. Nech si trhnú nohou. Oni nevedia aké to je byť chorý. V druhom autobuse to už bolo lepšie, no čiapku som si pre istotu nechal na hlave. Cestou mi párkrát zacvrlikal mobil. Bola to mama. Musela sa s Emily vrátiť skôr než obvykle. Nedvihol som. Nie, kým nebudem pri Jesseho dome. Ešte by po mňa prišla na zastávku a zobrala ma domov. Vystúpiac z autobusu, ocitol som sa v typickej rezidenčnej (to znamená obytnej) štvrti plnej rodinných domčekov tvoriacich

dokonalé bludisko. Našťastie, vybavený GPSkom, podľa jeho údajov k Jesseho domu ostávalo takmer pol míle. Dážď už ustúpil a blatné kaluže mizli v kanáloch. Za normálnych okolností by mi cesta nezabrala viac než 10 minút, no po ranných antibiotikách bola moja kondička v háji. Prešľapujúc z nohy na nohu, čoskoro som začal lapať po dychu a nestrhnúc si mokré rúško z ksichtu, odpadnem pre nedostatok kyslíku. Pripadal som si ako starý dedo, a nie ako (takmer) teenager. Dvakrát som musel zastaviť a posadiť sa na (mokrú) lavičku a (mokrý) plot. Na um mi prišiel Jesseho invalidný vozík. Teraz by sa mi celkom sekol.

Premáhajúc únavu, konečne som ošarpaný domček zo včerajška uvidel. Doškintajúc k záhrade, dvere na dome sa otvorili a uvidel som Jesseho. Pridržiavajúc sa zárubne, tvár mu žiarila šťastím. Vidiac moje trápenie, Jesseho mama mi pribehla na pomoc. "Josh, kde máš otca ?" "No... On je ešte v robote." "Ty si prišiel sám ?!?" "Išiel som busom a potom chvíľu pešo." Jesseho mama zalamovala rukami. "Bože Josh, veď si celý mokrý. Ešte sa prechladíš. Daj si okamžite dole bundu aj tričko. Dám ti niečo suché na prezlečenie." "Ty si vážne cvok." Riekol Jess namiesto pozdravu. (Nebola to urážka. Skôr konštatácia faktu.) "Mal si povedať, a mama by po teba prišla." "Mama !" Spomenúc si na mobil, hneď som vytočil jej číslo. Nuž, takto... Nebudem tu dopodrobna rozoberať čo všetko som si musel vypočuť, no mama pohrozila, že sem 'doletí' najrýchlejšie ako sa len dá. Odkážuc jej, nech sa neponáhľa, po prezlečení do Jesseho trička sme konečne zavítali do jeho izby. Tentoraz nielen Jess, ale i ja som sa musel pridržať posteľe a steny, kým sa mi podarilo dotackať sa k stoličke. Premeriavajúc ma, Jess si neodpustil úškrnok. "Už vyzeráš ako ja. Vitaj späť v klube zombík." Podajúc mi zrkadlo, Jess mal pravdu. Poblednutá tvár, hlava mokrá od dažďa i potu, prepadnuté líca, plus tá plešina. Na nerozoznanie od Jesseho. "Si fešák, však ?" "No, to hej." "Keby ťa videla Jen..." Štuchol som do Jesseho. "Prestaň ! Jen sa páčim taký aký som." "Je do teba buchnutá čo ?" Široký úsmev zastúpil odpoveď. "A čo ty ? Si buchnutý tiež ?" "Áno." Priznal som zasnene. "Jen je úžasná. Každý deň si píšeme. Keby nebývala tak ďaleko, hneď by som za ňou zašiel. Je to najúžasnejšie dievča na svete." "WOW." Zanôtil Jess. "Už si mal aj mokré sny ?" "Čo je to mokrý sen ?" Jess sa zachechtal. "Pozri si to na nete. Keby tu bol Mike, tak ti to vysvetlí." Tvár mi zväžnela. "Vraj zomrel v spánku a nič ho nebolelo." Jess mávol rukou. "To doktori hovoria každému decku, aby sme neboli vystrašení až to príde. Nesmieš veriť tým ich kecom. Ja debil som im uveril, a pozri ako som skončil. Ale..." Jess zapol hraciu konzolu, podajúc mi druhý ovládač. "...srať na to. Ak to nezvládnem, aspoň ťa v noci prídem strašiť." Napriek vážnej téme som neudržel smiech. Napätie povolilo a Jess i ja sme sa začali chichotať. "A budem strašiť aj doktora Coopera a Jen." "Jen nie. Ona za nič nemôže." "Tak OK. Za Jen prídem iba vtedy keď sa prezlieka." Rehliac sa ako dvaja blázni, konečne to bol Jess, akého si pamätám. Až do príchodu mamy sme hrali počítačové hry a Jess neustále vtipkoval. O chorobe, transplantácii, bolesti či smrti nepadla ani zmienka. Aj Jesseho mamu potešila zlepšená nálada syna a doniesla nám sladkosti i džús. Jasná vec, že (moja) mama musela všetko pokaziť a len čo dorazila, schytal som spíšku výčitiek, aký som nezodpovedný, vraj keď som chcel za Jessem, mal som jej to povedať a všetky tie kecy, ako určite ochoriem a tak podobne. Našťastie, Jesseho mama sa za mňa prihovarila. Súhlasila s mamou, že môj počin nepatrí k najrozumnejším, Jesse sa však potešil a vždy budeme u nich vítaní.

A tak skončil krásny deň. Znova som Jesseho videl šťastného. Keď som večer Jen stretnutie dopodrobna opisoval, poslala mi stovku srdiečok a aktuálne foto k tomu. Vlasy je opäťovne trochu podrástli a čoskoro bude rovnako krásna ako na fotke z FB. Vlastne kecám. Jen je vždy krásna, bez ohľadu na to či má vlasy, alebo je plešatá. Tak rád by som s ňou znova bol. Snáď už čoskoro.

Štvrtok 05.09. poobede, izba - posteľ:

No fajn a som zasa chorý. Teda nie celkom, ale mám zvýšenú teplotu. Vlastne, nič mi nie je, akurát ma trochu zmáha únava. Nie však pre mamu. Keď mi ráno namerala 99,7, takmer vyletela z kože. Čo všetko si úbohý Josh Hurt musel na svoju adresu vypočúť... (Asi sa presťahujem.) Samozrejme, mama okamžite volala tatovi i doktorovi Cooperovi, vysvetliac mu akú 'hroznú vec' som včera 'vyparatil'. Doktor Cooper za mnou poslal doktora Phillipsa z môjho konzília, nech mi spraví vyšetrenia. Kým došiel, mama nad mnou bdela ako strážny anjel (či skôr strážny robot ?) a pozakrývaný paplónmi až po bradu, nedovolila mi vystrčiť nohu z postele. No fakt zábava. Ešte dobre, že zavolať Jess. Mal naplánované ďalšie vyšetrenia v nemocnici, takže aj keby ma nekvárila choroba, dnes za ním nemôžem. Pobavil ma uťahujúc si z mojej choroby, prirovnávajúc ju k tej svojej. Keby mama počula reči o mŕtvolách, zombíkoch a márnici, hovor rýchlo ukončí. Pritisnúc mobil k uchu, našťastie nemala šancu. Jess ma ešte podpichol či už viem čo je to mokrý sen a nech sa zaň nehanbím. Skrátka Jess.

Doktor Phillips prišiel na obed. O 10 rokov mladší než pán Cooper, opäť som musel absolvovať všetky tie otravné vyšetrenia a odbery. Lekár mi skontroloval katéter, prezrel mandle, odmeral teplotu, tlak, váhu a pár ďalších vecí o ktorých tu radšej písať nebudem. Musel som odpovedať na objavné otázky typu či ma niečo bolí, netočí sa mi hlava, necítim pichanie v hrudi, nedýcha sa mi ťažšie. Vyšetrenie našťastie dopadlo dobre a do nemocnice 'na pozorovanie' zatiaľ nemusím. 'Pozorovať' ma bude mama doma. Blbé je, že po tomto incidente ma k Jessemu tak skoro nepustí.

Po obede (zasa kopec zeleniny, kuracieho mäsa, zemiakov a ryže), čakajúc až mi Jen po skončení vyučeka napíše, spomenul som si na Jesseho 'mokrý sen'. To je taký somár ten Jess. Ešte dobre, že som sa na to nespýtal mamy či Jen. To by bol trapas ako hrom.

Jen mi zavolať po druhej. Bola hrozne milá. Trápilo ju, že som znova ochorel a (oveľa milšie ako mama) ma upozornila, nech na výlety v daždi nabudúce radšej zabudnem. Mala o mňa úprimný strach. Ďalší dôkaz ako veľmi jej na mne záleží. Inak, v škole je to každým dňom lepšie, akurát Jen veľa zameškala. Najmä z matiky. Navrhol som jej, že ak by niečo nevedela vyrátať, nech sa obráti na mňa - experta. ☺ Jen mi za ochotu poďakovala. Škoda, že dnes po ňu do školy prišiel otec a nemohli sme kecať dlhšie. No nevadí. Večer si znova napíšeme. Ale až večer. Teraz si na chvíľu zdriemnem. Teplotu už nemám, no stále ma berie do spánku. Tak dobrú noc. Alebo skôr, dobré poobedie.

Prekvápko

Piatok 06.09. poobede, izba - kreslo:

Prebudiť sa o 9tej ráno, celé včerašie poobedie aj noc som prechrápal ! Už som ako Jess. Heh. V mobile mi Jen i Jess zanechali kopec správ. Jesse mi skúšal 3 krát volať, no zvonenie telefónu stiahnuté na minimum nemalo nádej ma prebudiť. V krátkych odpovediach som obom kámošom priznal, že až doteraz som spal. Jen mi pohotovo odpísala, potešiac sa, že mi je lepšie, no a Jesse navrhol či by sme sa cez net nezahrali strieľačku. Zahrali, no najprv sa mama s mojou maličkosťou zahrala 'hru' na vyšetrenie (teplotu som mal v norme), ranné kúpanie, raňajky a odber krvi. Tú mi mama musí odoberať v pondelok a piatok, aby si po ňu vždy na obed (ako vyhladovaný upír) došiel doručovateľ - vysoký, vycivený chlap bez vlasov (čisto ako jeho veličenstvo gróf Dracula) a zanesol ju na rozbor (ehm, do svojho zámku). No hrôza. Ale aspoňže tá prekliata teplota už ustúpila. Aj sme s mamou o tom zviadli hádku nech zbytočne nepanikári, ale čo už ? Viem, nemyslí to zle.

Po raňajkách sme celé doobedie s Jessem hrali Call of Duty. Jasná vec, že Jess ma poväčšine odpraskol. Raz do hlavy, potom do brucha či hrude, do pravého pleca, do srdca i rozkroku, všetko komentujúc spôsobom pre ktorý som mal radšej nasadené slúchadlá. Jess nezabudol ani na podpichovanie, otázky na môj 'vzťah s Jen' či mokrý sen, ktorý som na Jesseho veľké sklamanie nedostal. Medzi rečou spomenul aj vyšetrenie u doktora Coopera. Niekoľko darcov už 'vytypovali', no ani jeden nie je celkom ideálny, a tak budú pokračovať v hľadaní v národnom a medzinárodnom registri. Na nájdenie vhodného darcu treba, aby jeho krv spĺňala niekoľko kritérií, a tých čo našli, nespĺňali všetky. Takže musí čakať. A ja s ním. Mám o Jesseho strach. Poobede, keď si šiel ľahnúť som veľa čítal o transplantácii kmeňových buniek. Podľa Wiki existuje len 25 až 50 percentná šanca na úspech. U detí to číslo môže byť aj vyššie, no Jess už vekom k deťom nepatrí. Má 12 a je rizikovým pacientom, rovnako ako ja. Škoda, že nie som veriaci a neviem sa modliť. Dnes by som sa za Jesseho pomodlil.

Dofrasa, niekto zvoní. Kto zas otravuje ?

Že vraj otravuje... Hneď mi prišlo divné kto by u nás o pol tretej mohol zvoniť. Emily je v škole, tato má kľúč a 'Dracula' dorazil presne na obed. Otvoriť šla mama. Chvíľu s neznámym rozprávala. Pre dureníe vetra (dnes sme mali ozaj hnusné počasie) mi význam slov i ich adresát unikli, no napadlo ma či to nebude roznášač reklamných novín, opravár domáceho zariadenia, či potulný kazateľ, ktorí nám z času načas zaklepú na dvere. Rozhovor nečakane skončil a ja som zachytil ako mama kráča k mojej izbe. Pristúpiac k dverám, opatrne ich poodchýlila, netušiac či nespím. "Josh, si hore ? Máš tu návštevu ?" "Návštevu ?" V prvej chvíli ma napadlo či Jess nekecal a namiesto spánku nepresvedčil mamu, aby k nám prišli. Adresu predsa pozná. Ako veľmi som sa mýlil ! Keď 'návšteva' prekročila prah mojej izby, sánka mi padla až kamsi k perine, ako kresleným postavičkám v rozprávkach. "Jen !?" Vyletiac z postele s ňa Saturn 5, zízal som na kámošku ako na zjavenie. "Ak... Ako si sa sem dostala ?" "Busom a metrom. Pri škole nám stojí bus, ktorý chodí do Bostonu a zo stanice sú to 3 zastávky metrom. V škole sme skončili skôr, a tak ma napadlo, že ťa

prekvapím. Dúfam, že sa nehneváš, no potrebovala by som helfnúť s matikou." "Hnevať sa ? Ja !?!" Ešte stále v pomykove, pripadal som si ako v sne. (Nádherom sne, úžasnom sne, najfantastickejšom sne aký si viem predstaviť.) "Jasné, že ti pomôžem, akurát tu musím trochu upratať." V izbe bol fakt príšerný neporiadok. 5 dní doma a vyzeralo to tu ako po jadrovom útoku. Knihy, staré noviny, fľašky od malinoviek, medzi tým ponožky, tričká, trenky, misky od liekov, obal na prekrytie katétra, počítačová konzola, ovládač televízora, mobil, notebook, tablet i pracovný stôl obsypaný ceruzkami a perami. Muselo to pôsobiť komicky, keď som v chvate skúšal napraviť ten bordel. Našťastie, Jen i mama mi pomohli a o chvíľku to tu vyzeralo ako pred návratom Josha Hurta z nemocnice. Posadiac Jen za stôl, mama nám priniesla sladkosti i ovocie, zanechajúc nás osamote. Jen vytiahla pracovný zošit, no skôr než sme začali, pozrela mi do očí. Bol to rovnaký pohľad ako vtedy v noci v nemocničnej izbe. "Tak veľmi si mi chýbal." "Aj ty mne." Objali sme jeden druhého. "Stále na teba myslím. Aj v škole. Kámošky sa mi smejú, že som buchnutá, ale mne to vôbec nevadí. Len závidia." Jenine slová má prinútili k úškrnu. "Aj mne Jess. Stále ma s tým podpichuje. Aj dnes keď sme hrali Call of Duty sa ma pýtal na 'náš vzťah', ako tomu hovorí." Jen ma obdarila úsmevom, no zaraz zväžnela. "Aj on by chcel mať dievča. Hovoril mi ako mal kámošku v škole, no keď ochorel, viac mu neodpísala. Aj preto je tak smutný." "Sľúbil som mu, že za ním prídeme. Len neviem kedy budeš môcť." Jen nedbanlivo pokrčila plecami. "Aj zajtra, ak budeš mať čas. Akurát večer by ma tvoji rodičia museli zaviesť k autobusu čo ide k nám na farmu. Posledný odchádza o 18:05." Oči mi zaiskrili vzrušením. "To nebude problém. Ešte tak prekecať mamu. Stále sa o mňa bojí. Veď vieš, včera tá teplota." Jen mi zovrela dlaň. "Nielen ona." Pocítiac dotyk nehy, pre aký nenachádzam vhodných slov, celý som sa rozochvel. Zasa som bol s Jen, najmilovanejším dievčaťom na svete, ktoré prišlo iba za mnou. No dobre, prišla aj kvôli matike, no hoci to nahlas nepovedala, myslím, že to bola najmä zámienka, aby sme mohli byť opäť spolu. Viem to. Také veci zaľúbenec pozná. Zlomky a úpravy rovníc sme zvládli ľavou zadnou a čoskoro sme spočítali nielen komplet domácu, ale aj pár príkladov na nasledujúcu hodinu. Asi to muselo vyzerať smiešne, lebo vždy keď Jen na mňa upriamila pohľad, hlas sa mi rozochvel a urýchlene sklopil zrak, predstieral som, že pozerám úlohy. Jen to však neprekážalo. Och, bolo mi tak fantasticky. Lepšie než pri návrate domov. Ani v raji nemôže byť krajšie. Nikdy by ma nenapadlo, že ma toľké šťastie môže postretnúť pri rátaní príkladov. No s Jen by sme mohli umývať riad či drhnúť podlahu i záchod k tomu, a stále nám bude fajn. Škoda, že nemohla ostať dlhšie. Metro jej šlo o pol piatej, a ak to mala stihnúť, musela vyraziť. Náhoda chcela, že práve v tej chvíli prišiel domov tato s Emily a odvoz na stanicu bol tak zabezpečený. Jen obom rodičom i mne za pomoc s matikou pekne poďakovala, spomenúc či by sme zajtra neskočili za Jessem. Tato, na moje veľké prekvapenie, súhlasil. A to ho Jen ani nemusela presviedčať. Odprevadiac ju až k autu, na rozlúčku sme si zamávali. Odškintajúc k posteli, v nádherom opojení som padol do perín. Škeriac sa od ucha k uchu, pripadalo mi, akoby tu stále bola. Byť zaľúbený je najúžasnejšia vec na svete. Nič krajšieho nepoznám. A to poznám veľa vecí. Dobrých aj zlých. No láska je z nich najlepšia.

Návšteva Jen vyriešila aj ďalší môj problém. Pred rodičmi už nemusím viac tajiť čo k Jen cítim. Keď mi mama prišla dať večernú dávku liekov a skontrolovať katéter, prisadla si k mojej posteli, brnknúc mi po nose. "Si rád, že prišla ?" Nebola to otázka. "Jen je moja kámoška. Vlastne, priateľka. Bola so mnou v nemocnici." "Ja viem. Je to skvelé dievča, keď za tebou pricestovala až z takej diaľky. Záleží jej na tebe." "Aj

mne na nej !" Mama sa usmiala. "To vidím. Vyzerá to, že z malého Josha nám vyrástol veľký milovník." "To ona chcela byť mojím dievčaťom." Zahabkajúc takmer ospravedlňujúco, zrak mi klesol k zemi. "Josh, na tom predsa nie je nič zlé, zaľúbiť sa. Prvé lásky bývajú tie najkrajšie. O pol roka budeš teenagerom, veľkým chlapcom a to patrí k veku. Mať niekoho rád je nádherné. Aj my s tatom sme boli takto zaľúbení, a stále sme. Naša láska je to najlepšie čo máme. Vlastne, druhé najlepšie. Najúžasnejší ste ty a Emily." Zmätený z toľkej úprimnosti, nevedel som čo mám dodať. "Josh, nehanbi sa za to čo k Jen cítiš a povedz jej to." "Ale ja som jej to povedal !" Mama pridala ďalší úsmev, pohľadiac ma po plešine. "To je dobre. Som šťastná, že sa máte radi."

Fúh. Ešte aj teraz keď to píšem, som z toho paf. Nikdy by ma nenapadlo, že moje zaľúbenie mama prijme takto. Dnes bol ozaj neuveriteľný deň. Druhý najkrajší v mojom živote. (Najkrajším bol ten, keď viete, keď mi Jen prezradila čo ku mne cíti.) A zajtra ju opäť uvidím. Jesseho i Jen. Už sa neviem dočkať. Jen, Jesse a Josh. Naše malé trojité J.

Sobota 07.09. ráno:

Tak a je to v ri... (keli). Ráno mi volal Jess. Necíti sa dobre, celú noc nespál, takže dnešnú návštevu musíme preložiť. Jess bol z toho roztrpčený, no nasadili mu nové lieky po ktorých je mu horšie. Vraj by sa to do pár dní malo zlepšiť, a tak sme sa dohodli, že si zajtra ráno brkneme, no z vlastných skúseností viem, že pri leukémii plány neprežijú ani jeden deň. Tak uvidím. Škoda. Tak veľmi som sa na stretko tešil.

Sobota 07.09. o štvrt'hodiny neskôr:

Práve sa mi tata podarilo prekecať, aby sme zašli za Jen, keď už nemôžeme k Jessemu. Aj tak sme po ňu chceli skočiť, a teraz tam aj chvíľu ostaneme. Len na 2 hodinky, a až poobede, no už sa neviem dočkať.

Sobota 07.09. pred cestou, na gauči:

Uf, aký som nervózny. Srdce mi tlčie ako zvon a chvejúcimi prstami robím toľko preklepov, že dnešný záznam budem celý večer opravovať. Čakajúc kým sa tato vymotá, na gauči mám mobil s fotkou zo včerajška. Jen je na nej nádherná. Vždy keď na ňu pozriem, hrud', ruky i celé telo mi pochyť kŕč a šteklenie v podbrušku je na nevydržanie. Ani neviem ako sa mi podarilo prežiť doobedie. Ráno kúpeľ, meranie teploty, váženie, antibiotiká, potom raňajky, čistenie zubov, toaleta a všetky tie 'bežné veci', opakujúce sa deň čo deň. Oproti včerajšku ma trochu pobolieval žalúdok, no tabletky od doktora Coopera všetko vyriešila. Stále unavený, mame a tatovi ani slova. Na obed sme mali rybu, zemiakovú kašu a špeciálne iba pre mňa, množstvo verenej mrkvy, hrášku a kukurice. Ryby veľmi nemusím, no podľa mamy (a doktora Coopera) majú veľa dôležitých živín, a tak ich budem pravidelne jedávať. (Och.)

Ako sme jedli, Emily sa ma opýtala kedy pôjdem do školy. Podpichujúc, začal som vymýšľať ako sa tam nikdy nevrátim, pretože už všetko viem. Mama sestre vysvetlila, že do školy pôjdem až keď vyzdraviem. Trochu ma zamrazilo pri spomienke na Jesseho ranný telefonát, no netúžiac po skazení nálady, radšej som ostal ticho. Ešte by ma tato na poobedňajšiu návštevu nezobral.

Fuj, už je mi horúco. Naobliekali ma ako snehuliaka, a tato stále pobehuje po dome. Vraj o 3 minúty vyrážame, čo v preklade znamená, že ak do štvrťhodiny nasadneme do auta, nastane zázrak.

Na farme

Sobota 07.09. večer, v aute a doma v posteli:

Som ťahaný ako Blue a Sugar dohromady, a predsa šťastný. Farma Jeninych rodičov je úžasná. Na východ od Bostonu, týmto smerom som nikdy predtým necestoval. Na hory chodíme do White Mountain National Forest, ktorý je na severe a New York sa nachádza zas na juhu. Len čo sme opustili rušné mesto, obytné štvrte plné rodinných domov vystriedali drobné farmy. Hovorím drobné, lebo oproti tým aké sme videli v Montane na ceste do Yellowstone, boli tieto ozaj miniatúrne. Neohradené, bez početných stád dobytky, na políčkach okolo domov majiteľov rástli ovocné sady či dlhé záhony vysadenej zeleniny a obilia. Začiatkom septembra už poväčšine zožaté, krátke stonky farmári čoskoro zaorú ako mi Jen neskôr vysvetlila.

Blížiac sa k ich farme, Jen mi odpísala, že ma čaká na bráničke. A myslela to doslovne. Sediac na vrchole dobre 2 yardy vysokej brány, uvidiac naše auto, zamávala nám. "Tam tati." Skríkol som, ukážuc prstom na kamarátku. S rúskom na tvári, auto ani poriadne nezastavilo, a už som upaľoval za ňou. Skočiac si do náručia, po piatkovom rozhovore s mamou som mal istotu, že tatovi to vadiť nebude. Teda, aspoň tomu môjmu nie. "Ahoj Jen." Pozdravil ju tato. "Dobrý deň pán Hurt. Som rada, že ste prišli. Už na vás s mamou čakáme. Poďte ďalej." Jen otvorila menší vchod pre peších a držiac sa za ruky, spoločne sme vstúpili na pozemok. Na rozdiel od väčšiny fariem cestou sem, táto bola ohradená drevenou ohradou siahajúcou od brány až kamsi do diaľky. Vykladaný chodník smeroval k hlavnej stavbe farmy - príbytku Jeninych rodičov. Poschodový dom so sedlovou strechou zdobili pekné vikiere (toto slovo som hľadal dobrú polhodinu) a vysoký komín pristavaný zboku. Namaľovaný na bielo, na rozdiel od Jesseho domčeka, tento žiaril novotou. Hneď za domom stáli stajňa, veľikánska kôľňa na seno, domček pre sliepky, kletky pre zajace i prístrešok s altánkom okolo ktorého nevysokú trávu spásala dvojica ovečiek. Nevšímajúc si príchodu dvojice neznámych, Buddy a Max obrovité psiská s bielou huňatou srstou až tak tolerantné neboli a pribehnúc nám naproti, okamžite nás začali oňuchávať. "Buddy a Max, sadnúť." Prikázala Jen ráznym hlasom a vycvičené psy na povel poslúchli. "Prepáčte. Nemusíte mať strach. Sú len zvedavé." "Ten veľký je väčší ako ja." Poznamenal som. Jen sa usmiala. "To je Max. Má 3 roky a na farme sa narodil. Buddyho sme k nemu kúpili." Jen poškrabkala statné zviera za ušami. Chcel som ju napodobniť, no tato bol proti. Aj drobná ranka na dlani by mohla spôsobiť pohromu.

"Hneď ako prideme dnu, umyješ si ruky, dobre ?" "Áno tati." Odvetil som nevrlo, keď na nás z priedomia farmárskeho domu zakričala pani Flanaganová. "Jen, prečo ich nezavolaš dnu ? Už tu na vás čakáme." "Už ideme mami." Odvetila Jen, pozrúc na mňa. "To je moja mama." Trochu nervózne som prikývol. Stretnutie s rodičmi je vždy vec ošemetná, najmä ak máte 12 a vášmu dievčaťu je o rok viac. Čo si asi tak pomyslia, až ma uvidia ? Jenina mama, na rozdiel od jej manžela, pôsobila príjemne a už z diaľky na nás mávala. Jej kudrnaté, doryšava sfarbené vlasy pripomínali fotku z Jeninho Facebooku, až na to, že Jen ich má gaštanovo hnedé. Oblečená v tradičnom oblečení s dlhou sukňou pod kolená, nebyť jeepu stojaceho v neďalekej garáži, takmer uverím, že sme prekročením brány vstúpili do minulého storočia. No zdanie (našťastie) klamalo. "Dobrý deň." Pozdravila mama mňa i tata. Obaja dospeli si potriasli pravicami. "Ty budeš Josh, však ?" "Áno." Zapištal som nepresvedčivo. "Jen mi o tebe veľa rozprávala." Pani Flanaganová mi podala dlaň a mne neostalo nič iné len gesto nemotorne napodobniť. "Zasa budem ako slon v porceláne." Napadlo mi. "Poďte ďalej. Pripravila som pre vás nejaké občerstvenie. Určite ste po dlhej ceste unavení." "To je od vás veľmi milé. Vôbec sme to nečakali." Poďakoval tato aj za mňa. Vstúpiac dnu, v sídle rodiny Flanaganovcov nás privítali Jenini súrodenci Amber a Sam. Päťročná Amber, rozkošné dievčatko s kučeravými vláskami a pehami po tvári na nás gúľalo očami, kým o 2 roky mladší Sam radšej ostal v blízkosti maminej sukne. Pani Flanaganová nás zaviedla do hostovskej izby. S krbom a podomácky vyrobeným nábytkom, steny zdobili obrazy zobrazujúce udalosti zo života Ježiša Krista. Nechýbal ani veľký kríž nad napodobeninou oltára. Stolík vyzdobený sochami anjelov i jasličkami s malým Ježiškom uprostred mi pripomenuli, že rodina Jen musí byť veľmi pobožná. Usadiac nás za hostovský stôl obsypaný dobrotami od výmyslu sveta, pani Flanaganová si zobrala stále trochu vystrašeného Sama na kolená. "Prepáčte, ale manžel nie je doma. Išiel na farmárske trhy a vráti sa neskoro večer. Kludne sa ponúknite." S tatom sme pozreli na prestretý stôl plný sladkostí, chlebičkov, arašidov, chipsov i čerstvého ovocia z farmy. "Ale to ste si s nami nemuseli robiť toľko starostí." Poďakoval tato svojším spôsobom. "S Joshom sme prišli iba na chvíľku. Pred dvoma dňami mal zvýšenú teplotu a stále je dosť vyčerpaný." "Nie som !" Tato si ma prísne premeral. "Dohodli sme sa, že tu ostaneme maximálne dve hodiny. Pamätáš ? A choď si umyť ruky." Jenina mama kývla najstaršej dcére. "Jen, ukáž Joshovi kúpeľňu." "A môžem mu ukázať aj dom a záhradu ?" Všetky pohľady sa upriamili na tata. Chvíľu váhal. "Tak dobre, ale ostaňte len tu pri dome. A žiadne hladkanie zvierat." "Jasnačka." Vyskočiac spoza stola (to preto, aby som ukázal ako nie som unavený), s Jen sme zamierili do kúpeľne. "Chceš vidieť naše kone ?" "No jasné." Jen ma zaviedla do stajne, kde mi ukázala Sugar a Blue. Ako vysvetlila, koníky sú úžasné, no starať sa o ne je celkom fuška. Potrebujú seno a trávu 2 krát do dňa, do válova doliať za 3 vedrá vody, každodenne kysť hnoj (fuj), vykefovať srsť, nezabudnúť na hrudky soli a raz za čas zavolať veterinára i kováča. Hotová veda. Otec kone používa, aby bez traktora obehlo farmu, skontrolujúc či je všetko v poriadku. S ovcami Betsy a Dolly je menej starostí. Vlastne takmer žiadne. Behajú si po záhrade ako živé kosačky a s drobnými bobkami si netreba robiť veľa starostí (akurát ich preskakovať). Stačí im voda do válova a dvakrát do roka ostriať. Pri ovciach treba dávať pozor akurát na to, aby nevbegli do záhonu a nezožrali úrodu. Aj preto tie ohrady. Betsy a Dolly ako sa ovce oficiálne volajú som nakrmil trávou. Bola to sranda, lebo ich drsné jazyky škrabali a štekli zúroveň, no inak sú to super zvieratá. Mať väčšiu záhradu, aj nám by sa jedna zišla. Aspoň by tato nemusel celé leto lietieť s kosačkou (tou motorovou) po dvore. Obišli sme králiky aj kurence a Jen mi potom ukázala ovocný sad a rozsiahle záhony

zeleniny. Krásne miesto. Hneď by som ho s našim domom vymenil. No ako mi Jen vysvetlila, bývať na farme znamená kopec práce. Nielen starostlivosť o kone, sliepky či králiky, ale najmä pravidelné pomáhanie otcovi zaberá Jen väčšinu voľného času. Hlavne tento rok, keď bola neúroda a otec nemohol najať toľkých pomocníkov ako pominulé roky. Bývať na farme tiež znamená, že do školy i najbližšieho mesta musí autobusom a do Bostonu je to ďaleko. Jen si povzdychla. "Keby som bývala bližšie, mohla by som za tebou chodiť každý deň." Preglgnúc, hrdlo mi stihol krč. "To nevadí. Mama má teraz v práci voľno a až sa o mňa prestane toľko báť, môžem za tebou chodiť častejšie. Je tu prekrásne. Aj ja by som chcel takú farmu ako vy." Jen ostýchavo sklopila zrak a došlo mi, že je akási nesvoja. Prepadla ma panika. Povedal som niečo zlé ? Nechce aby som ju navštevoval, a hanbí sa mi to povedať ? "Stalo sa niečo ?" "Nie, nič. To len otec. Vieš..." Jen ma chytila za ruku. "...on nechce, aby som sa s tebou stretávala." Jenino priznanie ma ovalilo ako obrovitánske kladivo mýtického Thora. S otvorenými ústami civejúc na priateľku, otázku tisnúcu sa mi na pery som nedokázal vysloviť. "Josh, nemaj mu to za zlé. Nemyslí to zle. Vie, že si slušný chlapec. Veľa som mu o tebe rozprávala a viem, že ťa má rád. On len..." Jen zaváhala. "Bojí sa o mňa." "O teba ? A prečo ? Tomu nerozumiem. Veď leukémia predsa nie je nákazlivá." Strach, že milované dievča vidím naposledy mnou lomcoval mocnejšie než zimnica pri zápale pľúc. "Prepáč Josh." Jen vypadla slza z oka. "Nemala som s tým začínať. Som hlúpa. Prepáč mi to. Vždy keď budem môcť za tebou prídem, nech si oco hovorí čo chce. A aj ty príď k nám, kedy len budeš chcieť." "Ale ja tomu nechápem. Prečo otec nechce, aby sme sa stretávali, keď ma má rád ?" Jen si utrela slzy, pozerúc mi do očí. "Pretože si ešte nevyzdravel. Oco sa bojí, že ak sa do teba zaľúbim a ty znova ochorieš..." Jen ma objala. "Ale na to je už neskoro. Veľmi ťa ľúbim Josh a oco ani nikto iný ma neprinúti, aby som ťa ľúbiť prestala." Ostanúc v tichosti, Jenine slová ma dojali a vystrašili zároveň. Ani v najhoršom sne by ma nenapadlo, že jej otec bude proti stretávaniu iba preto, že som stále chorý. To predsa nie je fér ! Ja nemôžem za to, že mám leukémiu. V krátkom okamihu, ktoré narušilo volanie Jeninej mamy som svoju chorobu nenávidel viac než čokoľvek iné na tomto svete. "Jen, Josh. Kde ste tak dlho ? Vonku je chladno. Vráťte sa späť." Stojac za domom, Jenina mama nevidela naše objatie. "Nehneváš sa na mňa, že som ti to povedala ?" "Nie." Na Jen by som sa hnevať nedokázal. Veď ona za nič nemôže.

Vrátiac sa do domu, skôr než ma ponúkli z dobrôt, ktoré pre nás pani Flanaganová pripravila, absolvoval som očistu rúk i tváre. Tej preto nech tato, ani Jenina mama nezbadajú, ako sa mi pred chvíľou tísli slzy do očí. Jenina mama mi poďakovala za pomoc dcére s matikou, na čo som jej ochotne prisľúbil, že v tom budem rád pokračovať. Mama súhlasila, no iba ak ma to nebude prílišne vyčerpávať. Okoštujúc z chlebičkov a koláčikov, Jen potom mamu požiadala, či by mi nemohla ukázať svoju izbu. Ani jeden z rodičov neprotestoval. Podobne ako tá moja (skôr než ma presťahovali do obývačky), aj Jenine 'kráľovstvo' sa nachádzalo na poschodí. Pekne zariadená, s mojím bordelom to nešlo vôbec porovnať. Steny zdobilo množstvo plagátov a fotografií zvierat či najkrajších kvetov z jej záhonu. Dokonale ustlatá posteľ s vyhladeným vankúšom a perinou, nočný stolík upravený ako z reklamného katalógu, na poličkách a skrinkách každá kniha, kus šatstva i školské zošity mali presne stanovené miesto, rovnako ako pracovný stôl stojaci pod oknom jedného z vikierov. A práve ten upútal moju pozornosť najviac. Presnejšie povedané, čiernobiela fotka vytlačená na tlačiarňu. Založená v úhladnom ráme za sklom, Jen k nej pohotovo pristúpila, otočiac ju naopak. Tváriac sa, že nič nevidím, akoby som

mohol nespoznat' vlastný ksicht ? Jen mala jednu z fotiek z nemocnice vytlačenú na stole. Trochu v rozpakoch, pochválil som ju ako to tu má pekne upravené, no z vážneho výrazu jej tváre mi bolo zrejmé, že pochvala je to posledné kvôli čomu ma sem pozvala. Priblížiac sa ku mne, z ničoho nič ma pobožkala na líce. "Josh, ty sa musíš vyliečiť. Každý večer sa modlím k Bohu, aby ti pomohol. Stále na teba myslím. Aj v škole. Veľmi ťa milujem. Si ten najfantastickejší chlapec na svete. Prosím, sľúb mi, že sa vyliečiš." Opätujúc bozk, pošepol som krátke sľubujem. Jen sa na mňa usmiala a ja ňu. Ešte i teraz v posteli vidím tú jej prenádhernú tvár. Jen je prekrásna, no hoc by bola najšikavejším dievčaťom v celom Massachusetts, mal by som ju rovnako rád, lebo Jen má to najkrajšie v sebe. Viem, že opäť píšem ako básnik, ale je to pravda. Niektorí tomu hovoria srdce, iní duša, no ja jej budem hovoriť Jen. Moja najmilovanejšia Jen.

Nedeľa 08.09. večer:

Dnes sa toho až tak veľa nestalo. Návštevu u Jesseho sme museli opäť odložiť (predbežne na zajtrajšok) a Jen by doobedu aj tak nemohla, keďže s rodičmi šli do kostola. My do kostola nechodíme, a tak so zabíjaním nudy pomohol Internet. Ani ten ma však veľmi nenadchol a vidiac ma otráveného, tato rozhodol, že skočíme von. V prvej chvíli ma napadlo či na výlet, no o pol tretej poobede na to bolo predsa len už trochu neskoro. Skončili sme v nákupnom centre, kde s rúskom na ksichte a lysou hlavou sa zo mňa okamžite stala chodiaca atrakcia. Mama ma presviedčala, nech si nasadím šiltovku, no mne sa páčilo ako na mňa všetci zízajú - od servírky v reštaurácii až po malé deti ukazujúce na plešaté strašidlo prstom, keď sme prechádzali okolo detského kútika. Jedno asi päťročné dievčatko bolo nadmieru úprimné. "Aha mami, tam je mimozemšťan." Mama dieťa zahriakla, no zbytočne. Vyzerám ako mimozemšťan a dievčatko má pravdu. Po ceste autobusom by som mal byť na podobné reakcie zvyknutý, no ako si má 12 ročný chalan zvyknúť na to, že je plešatý ? Keby mi aspoň vlasy začali opätovne dorastať. Ale to sa nestane. Čaká ma ďalšie chemo a po ňom možno ďalšie a ďalšie. Jenin otec má pravdu. Nie som zdravý. Aj dnešná návšteva obchodu to potvrdila. Hoci mamine otázky či ma nesužuje únava som zakaždým odbil strohým nie, ani moje klamstvá nezakryli poblednutú tvár, lapanie po dychu a neustále zastavovanie zle maskované bolesťou v kolene. Je zo mňa mrcina, alebo zdochlina, akoby povedal Jess. No najviac zo všetkého ma desí, že by Jenin otec mohol mať pravdu. Po včerajšku viem, že Jenny by nesmierne trpela, ak... Nie !!! Nesmiem takto premýšľať. Jen by určite našťvalo za to čo mi behá po rozume. Radšej jej idem napísať, nech prídem na krajšie myšlienky. ☺

Pondelok 09.09. doobedu:

Práve mi volal Jess. Je mu lepšie, a ak mám čas, môžem k nemu poobede skočiť. Už hovoril s Jen a sľúbila, že príde len čo im skončí škola. Mama súhlasila, že ma k Jessemu zavezie až pôjde po Emily a späť nás odvezie tato, keď sa bude vracáť z práce.

Inak, ráno to bola klasika. Znova ma nakŕmili antibiotikami (cez katéter i v tabletkovej forme) a mama mi odobrala trochu krvi na rozbor. Dracula si po ňu čoskoro príde. Dnes mi je trochu lepšie než včera. To asi preto, lebo Jen mi večer poslala fotku ako jazdí na Blue a napísala ako veľmi ma ľúbi. Už sa neviem dočkať až ju znova uvidím. Tie 2 dni od soboty mi prídu dlhšie ako 2 mesiace v nemocnici.

Pondelok 09.09. 13:28:

Shit, shit, shit. A mám po nálade. Volali z nemocnice. V stredu mám prísť na odber kostnej drene a miechového moku. Operáciu spravia 'ambulantne' čo znamená, že v nemocnici cez noc nestvrdnem, no zasa do mňa budú pichať tú odpornú ihlu a 2 dni budem krívať ako chromá kačka. Ja viem, je to potrebné pre nastavenie ďalšieho chema, no aj tak sa mi tam nechce. 70 dní stačilo.

Pondelok 09.09. večer v posteli:

K Jessemu ma mama zaviezla o pol štvrtej. Mysliac si, že Jen tu ešte nebude, ved' zo školy to má iste ďaleko, opak bol pravdou. Keď ma Jesseho mama zaviedla do synovej izby, rozvalení na koberci, Jen i Jess sa výborne bavili. Ako inak, na môj účet. A tentoraz s tým začala Jen. Porozprávala Jessemu ako som 'mal strach z ich ovce'. "Tak ty sa bojíš ovce ?" Spustil Jess, len čo som vkročil do izby. "Žiadnych oviec sa nebojím. Mala iba drsný jazyk a škrabalo to." "No jasné... Aj Batesová ma drsný jazyk ?" "Prečo ?" "Lebo aj z nej máš strach." Nemá výčitka smerovala k Jen. "Prepáč Josh, no musela som to Jessemu povedať. Bolo to tak milé, keď si pred Betsy cúval. Dúfam, že sa nehneváš." "Josh sa nikdy nehnevá." Odvetil Jess za mňa. "Je to slušne vychovaný chlapec. Ani nevedel čo je to mokrý sen. Už si ho konečne mal ?" "Jesse !" Zahriakla ho Jen. "O takých veciach sa nehovorí. Je to veľmi neslušné." "Dobre, dobre. Ved' si len robím prdel. Ste do seba predsa buchnutí, nie ?" Jen sa po Jesse m natiahla, že ho capne po ruke, no ten sa uhol, rehocúc sa ako zmyslov zbavený. "Buchnutí, buchnutí, buchnutí." Zošpúliac pery, naznačil bozk. "Už ste si dali jazyčkovú." Zvyknutá na kámošove nezmysly, Jen pohotovo opáčila. "A keby aj, tak čo ?" Jess vypúľil oči. "Oni sa pobozkali !!!" Zvýsknuc od radosti, Jess ma potľapkal po pleci. "Si samec Josh. Ideš na to rýchlo." "Pobozkali sme sa iba na líce." Bránil som svoju i Jeninu česť. "Tak na líce. To hovor vieš komu... Stavím sa o kilo, že..." Jesseho tvár náhle zmeravela a oboma dlaňami si prikryl tvár. "Do riti !" Zahrešiac dutým hlasom, pomedzi prsty mu začali pretekať cícergy krvi. "Pani Portmanová !" Skríkla Jen, upaľujúc po Jesseho mamu. Zakloniac hlavu, krv Jessemu stekala po brade i po krku. V pomykove som schmatol servítku zo stola, že ju kámošovi podám, keď do izby vbehla jeho mama. "Jesse, čo ti je ?" "Nič ! Nehysterčíte. Len sa mi znova pustila ***** krv." Mama pomohla synovi na nohy a spoločne s Jen ho zaviedli do kúpeľne. Ostanúc v Jesseho izbe sám, ako začarovaný som civel na kvapky krvi na koberci i zoderatých parketách. Jess mal krv všade - na tvári, rukách i tričku. Krv som videl miliónkrát, naposledy ráno pri maminom odbere, no toto bolo niečo iné. Náhlosť s akou krvácanie nastalo ma ohromila. Jen sa po chvíli z kúpeľne vrátila, zanechajúc hrešiaceho kámoša, nech sa prezlečie. "Ako ti je ?" Opýtala sa, vidiac ma poblednutého. "OK. Iba som to...

Nečakal." "Tebe sa nikdy nepustila krv z nosa ?" "Hej. Raz na telesnej a potom doma. Vtedy ešte nevedeli, že mám tú vec. No potom už nie." Potiahnuc nosom, podvedome som sám seba uisťoval, že mi nič podobné nehrozí. "Pod' Josh, posad' sa za stôl. Ja tu zatiaľ upracem." Jen zobrala zväzok servítok a navlhčiac ich v kuchyni, začala nimi stierať krvavé škvrny. Dívajúc sa na ňu, odvrátil som zrak. Jess sa vrátil čoskoro. S vymeneným tričkom i nohavicami, na tvári neostala jediná stopa. "Tak čo mŕtvoly ? Vystrašil som vás ?" Jess ani po incidente nestrácal náladu a štučnúc do mňa, hneď začal s uťahovaním. "Josh, ksichtíš sa akoby ťa práve vycical upír. Čo si taký bledý ako smrťka ? Veď to bolo iba blbé krvácanie z nosa. Tebe sa to nikdy nestalo ?" "Iba dvakrát." Jess sa uškrnul. "Ja to mám každý druhý deň. Ale stále lepšie než toto." Jess si vyhrnul tričko. Hrud' i chrbát mu pokrývali fialové fľaky. Nie tak veľké ako ten čo mi 'vyrástol' na kolene, no bolo ich toľko, že narýchlo ich nešlo spočítať. "Super nie ? Za chvíľu zo mňa bude Indián." Jess ani ja sme sa nezasmiali. "No tak, netvárite sa ako na pohrebe. Josh, ukáž aj ty svoju hrud'. Jen sa isto poteší." Splniac čo odo mňa Jesse žiadal, okrem 2 nevelkých modrín na hrudnom koši a jednej väčšej pod pazuchou, môj trup ostal čistý. "Hm. Ty sa máš." Odvrkol Jess sklamane. "Až ti dajú viac chema, aj z teba bude zombík ako zo mňa." Jesseho poznámka mi pripomenula pozajtraší odber kostnej drene. "A keď ti prestanú dávať chemo, potom modriny zmiznú ?" Jess zavrtel hlavou. "Keď mi prestanú dávať chemo, bude po mne a v noci vás prídem strašiť." "Jess, nehovor tak." Poprosila Jen. "Nesmieš to vzdávať. Uvidíš, že ti darcu nájdú." Hľadiac do zeme, uvedomil som si, že Jess má slzy na krajíčku. "Ja nikdy nebudem mať dievča ako ty Josh. Vieš ako ti závidím ?" Jen sa naklonila k mladšiemu kamarátovi, že ho objíme. "Nie, nechaj ma !" Jess si utrel zarosené viečka. "Srať na chorobu ! Poďme niečo hrať, inak tu od nudy zdochnem skôr, než ma dorazí ***** leukémia." A tak sme hrali. Karty aj stolové hry. Jess neustále vyhrával a tešiaca sa z každého víťazstva, úplne zabudol na krvácanie i strach z neistej budúcnosti. Toto po nás prišiel večer. Najprv ma hodil domov a potom zaviezol Jen na farmu.

Jen mi večer napísala aká je šťastná, že Jesseho opäť videla. Pred spaním sa za nás oboch pomodlí. Poďakujúc jej, neverím, že to pomôže. Ja ani Jess nie sme veriaci, tak prečo by nám Boh mal pomáhať ?

Znova a znova si v mysli premietam Jesseho krvácanie i trup posiaty modrinami a prestávam veriť, že sa z toho dostane. Napokon ostaneme s Jen sami.

Späť v nemocnici

Utorok 10.09. večer:

Ach... Dnešok za veľa nestál. Zajtra ma čaká operácia a zuby mi klepocú strachom. Nie ani tak z operácie samotnej ako z jej výsledkov. Čo ak budem zasa chorý ? Rodičia o ničom nevedia, no celú noc som sa budil prepotený ako myš, čelo mi horelo, a vychľastajúc fľašu čaju, ktorú mi mama na noc pripravila, stále ma trápil smäd. Musel som zájsť do kuchyne po studenú vodu. Viem, že niečo nie je v poriadku, a nie sú za tým slová Jeninho otca, ani Joshove krvácanie. Zvýšená teplota je jedným z neklamných príznakov vracajúcej sa leukémie. Plus tie fľaky na hrudi. Sú

len tri, no nespomínam si na údery, ktoré by ich spôsobili, a čo horšie, na dotyk vôbec nebolia. Ale možno iba preháňam, veď ráno mi mama teplotu nenamerala. Akurát som schudol ďalšiu libru, a to sa mi od návratu z nemocnice ani raz nedvihol žalúdok, sprevádzaný vysoko príjemným procesom vylučovania zvaným 'dávenie'...

Inak na raňajkách bola zábava. Mama s tatom došli s nápadom ako ma pred zajtrajškom upokojiť - vraj nech z operácie nemám obavy. Trpezlivo mi vysvetľujúc prečo je chirurgický zákrok potrebný i ako ma nebude bolieť, v duchu som sa iba uškŕňal. Čo už oni môžu vedieť o odbere kostnej drene a miechového moku z chrbtice ? Ale ako slušne vychovaný chlapec (akoby to Jess povedal), len som prikyvoval.

Jess mi pred obedom zavolať či nezahráme hru. Dlho sme s tým nevydržali, lebo po všetkých tých návštevách nás oboch bralo do spánku. Napíšuc Jen čo ma zajtra čaká, celé poobedie som prespal. Jen mi večer zavolala. Kecali sme iba chvíľu, no Jen vie ako človeka (najmä mňa) povzbudiť. Držiac mi palce, bude sa za mňa modliť, a až to môj stav umožní, príde ma navštíviť. Zlaté dievča. Neviem akoby som to bez nej zvládol. Asi nijak, alebo rovnako zle ako Jess. Je mi ho nesmierne ľúto. Na všetko je sám. Iba on a mama. O otcovi nikdy nerozprával, no myslím, že ich opustil. Ak by zomrel, Jesse by to určite spomenul. Rozmýšľajúc nad všetkým, mal by som byť šťastný, že mám mamu, tata, Emily i Jen. No keď vás o pár hodín čaká lumbálka, myslíte na iné veci. Snáď dnes zaspím.

Streda 11.09. pred polnocou, opäť doma v posteli:

Až doteraz som chrápal. Po dvoch odberoch kostnej drene som dúfal, že ma nič prekvapiť nemôže. Veľká chyba. Do nemocnice sme dorazili pred 10tou. Kráčajúc starou známou chodbou do kancelárie doktora Coopera, dvere na Mikeho izbe musela niektorá zo sestier či upratovačiek nechať otvorené. Uvidiac jeho posteľ, prázdna, bez všetkých tých prístrojov, ktoré najskôr presunuli k inému dieťaťu, mal som čo robiť, aby som sa ubránil slzám. Poznajúc ho len pár dní, predsa mi tak veľmi chýba.

Na stretnutí s doktorom Cooperom, ktorého sa zúčastnila sestra Batesová mi doktor oznámil čo ma čaká. Niežeby to nespomínal pri predchádzajúcom odbere, no tentoraz mi odoberú väčšie množstvo kostnej drene, aby jej ostalo dosť na podrobnejšiu analýzu. No a potom všetko začalo. Vyšetrenia, odbery, vyzlečenie donaha, zaľahnutie na operačný stôl, napichanie ihlami, pripojenie k prístrojom, lokálna anestézia a samotný odber. Najprv z chrbtice mok a následne kostná dreň z pravého boku. Ležiac na studenom stole prekrytom tenkou plachtou, len v krátkom nemocničnom oblečení s odhalenou zadnicou, nahota mi po 2 mesiacoch preležaných v nemocnici až tak nevadila. Horšie boli odbery samotné, najmä kostnej drene. Dlhá ihla s rúčkou na konci, to aby ju operatér dokázal ľahšie zavítať do kosti, pripomínala otvárač na víno. Rozdiel spočíval akurát v tom, že tou zátkou som bol ja - presnejšie, moja panvová kosť. Omámený anestéziou, odporné škripanie ako si hrubá ihla razila cestu kostným tkanivom mi naháňalo zimomriavky. Pri predchádzajúcich odberoch som ten hnusný pazvuk takmer nezačul, no teraz mi dunel v ušiach ako tatova vrtačka, keď ňou opravuje niečo na dome. Po operácii ma

odviedli na izbu na oddelení detskej chirurgie, kde ma anestézia zmohla natoľko, že som ihneď zadriemal. O 4tej po mňa prišli mama s tatom. Skôr než sme nemocnicu opustili (samozrejme, na vozíku - ako inak), lekár z operačného, ktorého meno nepoznám do mňa napumpoval ďalšie injekcie a takto dopichaného a dovŕtaného ma konečne prepustili 'do domácej liečby'. Tým však nanešťastie nič neskončilo. V aute sa mi podarilo pogrcať, a len čo sme dorazili domov, totálne vyčerpaný, rýchlo som zaspal. Ani to však nestačilo. Vonku už panovala tma, keď prebudený z hlbokého spánku, do nosa mi udrrel príšerný smrad. Nie, tentoraz za tým nebolo chemo. Ani sa mi o tom nechce písať, no dostal som hnačku. Po tej nemocničnej - domáca premiéra. Ja viem, pre niekoho kto si také poníženie nikdy nezažil to bude hrozná sranda. Nie, však pre mňa. K smrti zahanbený, bol to strašný trapas. Teraz už chápem prečo bol Jess pri prvej návšteve tak mrzutý. Mama to skúšala zahovoriť a tato zavolať do nemocnice kde mu vysvetlili, že to najskôr bude liekmi na zmiernenie bolesti, no nič z toho nepomáhalo. Sprcha a kúpeľ, mama musela vymeniť paplón i obliečku. Fuj, je mi zle keď si na to spomeniem. Horšie ako byť nahý v nemocnici či trapas s Júliou. Na večeru, zo strachu, že sa opäť poseriem, som neprehltol ani sústo, a aj teraz keď so škŕkajúcim žalúdkom píšem tieto hovadiny dúfam, že ich nikto čítať nebude. Nikdy ! Výsledky podľa doktora Coopera dorazia za týždeň a po nich opäť nemocnica a ďalšie chemo. Keď si na to spomeniem, rozmýšľam či Mikeovi predsa len nie je z nás všetkých najlepšie.

Štvrtok 12.09. večer:

Zlý deň. Vonku do večera lialo, Jess mi odpísal, že na hranie je príliš unavený a bolesť v boku ma pripútala k posteli. Som vyčerpaný a mám hrozný strach. Ráno som vstal celý prepotený, mama mi namerala zvýšenú teplotu čo by podľa doktora Coppera 'mohlo' súvisieť so včerajším odberom. Rád by som mu veril, no keď nepomohol Mikeovi a Jessemu, prečo by mal práve mne ? Nikomu to nehovorím, no veľmi sa bojím, že až o týždeň dorazia výsledky, budú zlé. Na obed sme s mamou o tom chvíľu rozprávali. Skúšala ma upokojiť argumentom, že ak liečba nezaberie, 'čo je prakticky vylúčené', nasadia mi silnejšie lieky a určite sa z toho dostanem. Viem však svoje. Aj Mikeovi a Jessemu podávali silné lieky, a ako skončili ?

Poobede som si o chorobe čítal na nete. Potenie, teplota, chudnutie, modriny po tele - všetko nasvedčuje návratu choroby. Poznajúc nejakú modlitbu, určite sa pomodlím. Škoda, že tu nie je Jen. Tá by mi poradila. No vynašiel som sa i bez nej. Na Internete som objavil modlitbu za uzdravenie chorých. Najprv čítajúc ju v duchu, potom šepotom odrecitujúc jej slová, ak by ma nepíchalo v boku, aj si pri modlení kľaknem. Neviem či to pomáha, no tak to ukazujú vo filmoch. Prečítajúc modlitbu 3 krát, aby som bol úprimný, očakávaná úľava neprišla. Veď sú to len slová. Ak by na vyliečenie stačili, nepotrebovali by sme doktorov, ani blbé nemocnice. Prečo vlastne kresťania navštevujú lekárov, keď veria, že ich modlitba dokáže vyliečiť ? Najskôr preto lebo tomu sami neveria ! Tak to bude. Aj Jenin otec predsa poslal dcéru do nemocnice, namiesto toho, aby zašiel do kostola za kňazom. Alebo snáď treba oboje ? Jen je predsa zdravá. Aspoň tak to tvrdia lekári. Naozaj neviem ako tieto veci fungujú. A tak namiesto odriekania prázdnych slov, vyskúšal som vlastnú modlitbu. "Pane Bože, ak si, veľmi ťa prosím, pomôž mi, aby som sa vyliečil. A pomôž aj Jessemu a Jen, aby sa jej choroba nikdy nevrátila. Veľmi ju milujem a nechcem umrieť. Až budem väčší,

chcem si Jen zobrať za ženu a byť s ňou šťastný. Bože, daj aby som bol opäť zdravý. Tvoj Josh." Jess by ma za kratučkú modlitbu určite vysmial a Mike by ju pichol na Internet, ale keď ja to inak neviem. Veľmi sa bojím zomierania a smrti. Nerozumiem prečo práve ja som musel ochorieť. Nikomu som nič zlé nespravil. Aj Jess, Jen a doktor Cooper vravia, aký dobrý chlapec som, tak prečo práve mňa musel Boh takto potrestať, keď je spravodlivý, ako všetci hovoria ? Nerozumiem tomu. Nerozumiem ničomu. Možno som len malé hlúpe decko, ale aj tak mi to príde nefér.

Z pohrebnej nálady ma vytrhla správa od Jen, pochváliac sa dobre napísaným testom z matiky. Aspoň jedna skvelá správa na dnešok. Zagratulujúc jej, ak by zajtra mala čas, nech len príde. Vysvetlím jej čo len bude chcieť.

A ešte jedna pekná vec na záver. Emily mi v škole na hodine kreslenia namaľovala obrázok ako ležím na posteli a usmievam sa. Objímuc ju, s mamou sme obrázok zavesili nad posteľ. Kiež by som mal viac dôvodov na úsmev. Možno zajtra, až príde môj poklad najdrahší.

Piatok 13.09. 9:50:

Je len 10 hodín a jedna dobrá správa za druhou. Jen mi volala hneď ako som vstal. Potrebuje vysvetliť 3 príklady z matiky. Že či vraj môžem ? No jasné, že môžem !!! Ukážem ti aj 1000 príkladov, ak budeš chcieť. Jen sa tomu zachichotala a ja tiež. O pár minút volal Jess. Dnes mu je 'oveľa, oveľa, oveľa lepšie' a ráno boli s mamou v obchode (samozrejme, bez vozíka). Chcel vedieť či by ma zajtra nemohol navštíviť. Nikdy u nás nebol a veľmi ho zaujíma môj hvezdársky ďalekohľad. Navrhol aj poobedňajšiu návštevu kina. Dávajú vraj super horor. Trochu ma tým zaskočil, lebo na horory deti do kín nepúšťajú, no Jess sa zaprisahával, že má na to svoju fintu a nemusím mať strach (z toho či nás pustia, nie z hororu). Neostalo mi nič iné len súhlasiť. Pôjdeme tam s jeho mamou. Veľmi sa na obe stretká teším. Vlastne, Jen by zajtra mohla s nami tiež. Nápad s hororom sa jej určite pozdávať nebude, no pre Jesseho sa rada obetuje. Ja ju presvedčím. ☺ Och, aký som šťastný, že Jesseho stav sa zlepšil. Žeby včerajšia modlitba predsa len pomohla ? Ved' aj mne je fajn. Bok ma takmer nebolí, kráčať zvládnem i bez bariel či pomoci a dnes v noci som sa prvýkrát po dvoch dňoch nespotil. Musím to skúsiť znova. Pre mňa, Jesseho a Jen. Už nesmiem stratiť žiadneho kámoša. To nedopustím !

Uvidím ťa ešte ?

Piatok 13.09. 20:17:

Len pred malou chvíľou sme dorazili domov. S tatom sme zaviezli Jen na farmu. Posledný bus jej zdrhol, a tato rozhodol, že ju odvezie. Za odmenu, že som dnes zhltnol celý obed i večeru mi dovolil ísť s nimi. Ako málo stačí na odmenu, ak ste chorý...

Ale vážne. Trochu mám strach, aby nám Jenin otec naše stretká nezarazil. Prichádzajúc na farmu, už ju čakal na bráne, a len čo sme sa rozlúčili, hneď jej začal niečo vykladať. Sediace v aute, význam slov mi unikol, no rozhadzovanie rúk neveštilo nič dobré. A pritom sme nič zlé nespravili. Len som jej pomáhal s matikou. Jen mu môže ukázať vyrátané príklady, ak nám neverí. No aj tak sa bojím. Jenin otec je prísny, drsne vyzerajúci chlap. Vôbec nie ako tato. A tak pekný deň to mohol byť.

Jen za mnou prišla po tretej ako minule. Začujúc zvonenie, upaľoval som jej otvoriť. No dobre, upaľovanie je príslné slovo, ale zvládol som to sám. Uvidiac ju, srdce mi podskočilo radosťou. S čiapkou na hlave, Jen vyzerala ešte úžasnejšie než obvykle. Oh, aká bola nádherná... Zavreli sme sa do izby, nech nás nikto neruší. Mama nám akurát doniesla zopár sladkostí a jahodový kompót, a potom nás už zanechala osamote. "Ako ti je Josh ? Mala som o teba hrozný strach, keď si mi večer neodpísal. Prosila som Boha, aby ti pomohol." "Veď aj pomohol !" Oznamil som veselo, podskočiac do výšky. "Už ma nič nebolí. Teda, trochu bok, ale rýchlo to prechádza. Aj Jessemu je lepšie. Zajtra má prísť k nám. Ak by si mala čas, môžeš prísť aj ty. Spravíme Jessemu prekvápko." Jenny sa zatvárala rozpačito. "Ja by som aj prišla, ale neviem či ma oco vezme do mesta. V sobotu autobusy chodia iba ráno a večer." "To nevádi ! Tato by ťa zobral. Prišli by sme po teba. Aj tak v sobotu nemá čo robiť." Poslednú vetu som tak trochu trochu prikrášlil, no keď nie tata, mamu isto prekecám. (A zobrali by sme aj Emily, nech uvidí Sugar, Blue, Betsy, Dolly, Buddyho a Maxa.) "To by bolo super. Len by ste ma večer museli zaviesť domov." "Pohodička. Všetko vybavím." "Tak dobre." Súhlasila Jen. "Ráno si zavoláme ?" Vrelo prikývnuc, predstava dňa stráveného s Jen ma nadnášala väčšmi než krídla anjela. Už aby bol zajtrajšok. Stretnutie dohodnuté, ako som sľúbil, s Jen sme prešli príklady čo nevedela. Pár rovníc, nič zložitých. Jen ich rýchlo pochopila. Je šikulka. Chváliac ma, ako dobre viem vysvetľovať, pravdou je, že Jen to myslí. Ak by jej s matikou mal kto (napríklad ja) pravidelne pomáhať, bude najlepšia v triede. ☺ Po matike sme celý zbytok poobedia mali iba pre seba. Jen mi ukázala najnovšie fotky z farmy, Blue a Sugar prehánajúce sa po neďalekých pastvinách, malého Sama ako dáva seno ovečkám, mamu posielajúcu mi pozdrav i kohúta Nicka, strážiaceho svoje sliepky. Ja som pre Jen nemal nič prichystané, a tak sme si pustili videá z nemocnice. Ja viem, teraz si najskôr pomyslíte či mi nešibe púšťať také veci dievčaťu, no keď mňa nič lepšie nenapadlo. A vlastne, až tak blbý nápad to zas nebol. Smejúc sa na Jesseho poznámkach i hlúpostiach čo sme do kamery natárali, pozreli sme si náš tanec (držiac sa za ruky ako vtedy v nemocničnom suteréne) a bol tu i Mike. Strohý, odmeraný, trúsiač uštipačné hlásky, a predsa kamarát. Keď videá skončili, zašli sme do záhrady. Jen ma musela podopierať, lebo bok stále trochu 'štrajkoval', no prejdúc ju celú, podarilo sa mi pre Jen nájsť kvietok. Máličko uschnutý, veď je polovica septembra, a predsa krásny. Podľa Jen šlo o chryzantému, kvet čo vydrží aj jesenné teploty. Tak aspoň nejaký darček pre milované dievča. Keď sa zotmel, predstavil som jej svoj ďalekohľad. Zastretá obloha nám umožnila pozorovať iba Mesiac, no Jen to stačilo. "Je nádherný. Takto som Mesiac nikdy predtým nevidela. Ďakujem ti Josh." "Ďalekohľad mi kúpil tato. Ale chcelo by to väčší model. Tie sú však veľmi drahé." "Mne stačí aj tento. Je mi s tebou tak dobre." Jen ma chytila za ruku. Cítiac teplo jej dlane, v hrdle mi vyprahlo. "Aj mne s tebou." Jen na mňa ustarostene pozrela. "Stále sa za teba modlím, aby ťa Boh vyliečil. Aj dnes večer budem." Zatajac dych, dojatie mnou prenikalo. "Dík. Vieš, že aj ja som sa včera pomodlil ? Za seba, Jesseho aj teba. Neviem či správne. Modlitbu som našiel na nete, no Jess mi dnes

volal, že mu je lepšie. Tak, možno to predsa len funguje." Jen moje slová potešili. "Vždy to funguje. No modliť sa môžeš aj vlastnými slovami. Boh má najradšej, ak s ním človek rozpráva srdcom, veci čo ho práve napadnú. Vtedy je modlitba najúprimnejšia." Siahnuť po tablete, zovrel som ho na hrudi, sŕa najvzácnejší drahokam. Krok, ktorý som sa chystal vykonať bude možno riadna hlúposť, no nastal čas riskovať. "Ja som jednu modlitbu vymyslel a zapísal ju. Ak by si ju chcela vidieť... Je krátka. Len prosím, nesmej sa mi. Je tam niečo aj o tebe." Jen s plnou vážnosťou prikývla. Tých slov bolo iba zopár, no keď ich Jen dočítala, v očiach sa jej ligotali slzy. "Je to nádherné Josh." "A nehneváš sa za to o tebe ?" Jen ma namiesto odpovede pobozkala na líce. "Odteraz sa budem modliť ešte viac." Jen najskôr očakávala moje ďakujem, no temné myšlienky boli proti. Sklopiac zrak, aj keď na to nenastala najvhodnejšia chvíľa, potreboval som ich dostať zo seba. "A čo ak to nepomôže ? Vieš... Mám hrozný strach. Najprv Mike, teraz Jess. Je mi ich veľmi ľúto, no nechcem skončiť ako oni. Čo ak výsledky dopadnú zle a nebudú ma vedieť vyliečiť ? Ja viem, všetci mi neustále opakujú, nech na také veci nemyslím, ako sa určite vyliečim. Aj mama a táto. Ale čo ak nie ?" Svoje obavy, strach z choroby i smrti sa mi podarilo vychrliť na jediný nádych. Ten kto chorobu nezažil by tomu neporozumel, no Jen bola výnimka. Dobre vedela, že tu lacné slová útechy nepomôžu. Žiadne presvedčanie ako bude všetko dobré, ani kecy o statočnosti či pevnej vôli. Nič z tých vecí čo zaznievajú vo filmoch a knihách. Jen ma objala, pošepnúc slová, ktoré som potreboval počuť zo všetkého najviac. "Josh, ja ťa nikdy neopustím. Rozumieš ? Nikdy." A ja som tomu dokonale rozumel. Možno to bude znieť ako ďalšia básnická somarina, no teraz už chápem čo znamená, keď zaľúbenci hovoria ako sú ich srdcia spojené. Naše srdcia presne také sú. Obaja vieme čo ten druhý potrebuje, a nemusíme o tom nahlas rozprávať. Sme prepojení tajným putom, tajomnejším než telepatia, a predsa miliónkrát silnejším a krajším.

Sobota 14.09. 9:46:

Tušil som, že k tomu dôjde. Ráno mi volala Jen a trasľavým hlasom oznámila, že dnes nebude môcť prísť. Otec jej návštevu u nás zakázal. Nemám za ňou ani chodiť, lebo oco by ju von aj tak nepustil. Dnes, ani zajtra. Oficiálne kvôli práci na farme, no obaja vieme svoje. Jen sa mi ospravedlnila (akoby za to mohla) sľúbiac, že budúci týždeň sa určite vidíme. Skúšajúc ma upokojiť nech si tým nelámam hlavu, lebo napokon všetko dobre dopadne, dosť o tom pochybujem. Jenin otec ma neznáša a mám strach, aby jej naše stretká nezakázal úplne. To by ma zabilo. Viem to. Možno by mi nepuklo srdce žiaľom, ako o tom básnia v knihách, no bez Jen si ma leukémia znova nájde, a ani najlepší doktori sveta mi viac nepomôžu. Neviem čo mám robiť. Mám Jeninmu otcovi napísať či zavolať ? Čo ak ho to našťve ešte viac ? Potrebujem super nápad.

Sobota 14.09. pred spaním:

Celé doobedie som dumal ako Jeninho otca presvedčiť o úprimnej láske k jeho dcére. Až uvidím ako ju mám rád, neverím, žeby mal to srdce zakázať nám vidieť jeden druhého. Nie, ak je kresťanom. A hneď mi na um zišla skvelá myšlienka. Josh,

si hlavička ! Ale teraz o tom radšej písať nebudem, ak by to zajtra náhodou nevyšlo. S Jen sme večer chatovali a prezradila mi to čo potrebujem vedieť. Ostáva len dúfať, že všetko klapne ako má. Musí...

Špekulujúc nad Jen, úplne mi vypadlo dnešné stretnutie s Jessem. Prišiel s mamou niečo po jednej a to zas bolo... Ako pokropený živou vodou, nebyť plešiny, ani neviem, že je chorý. Čulý, veselý, poukazoval som mu izbu, ďalekohľadom sme špehovali susedov, zakopali futbal v záhrade, zjedol všetky keksy čo nám mama priniesla, pozreli sme najstrašnejšie scény prvého dielu Piatok trinásteho a bolo nám fajn. Úplne mi z hlavy vyfučali problémy s Jeniným otcom. Až keď sa ma Jess spýtal ako sa mi darí s mojím dievčaťom (ako Jen nazýva), neostalo nič iné, len priznať farbu. Jesseho to riadne našťvalo. Na Jeninho otca spustil spršku nadávok a kriu, až do izby vtrhli moja i Jesseho mama či sa náhodou nebijeme. Okamžite začal spriadať plány ako mu pošle výhražný email a vždy keď v noci vstane, zazvoní mu na mobil, nech vidí aké je to byť chorý. Mal som čo robiť, aby som ho upokojil, skôr než vyvedie nejakú hlúposť. (Snáď sa mi to podarilo.) Jesseho hnev po chvíli prešiel do smútku. "Nikto nám nerozumie. Nevedia aké to je umierať. Idioti. Prial by som im, aby to aj oni dostali a zistili aké to je mať rakovinu." Obávajúc sa, aby kamaráta opätovne neprepadli depky, zmenil som tému. "To kino si myslel vážne ?" "Vidíš ! Dobré, že hovoríš. Jasné, že hej. Už som niekedy kecal ?" Obaja sme sa zasmiali. Kino začínalo o necelú hodinu. Najvyšší čas vyraziť. Mama chvíľu otáľala, obávajúc sa, aby sa mi rana po nedávnej operácii nezapálila, no po nedlhom prehováraní napokon pristala s podmienkou, že pôjde tiež. A tak sme vyrazili. Do kina v obchodnom centre sme dorazili práve včas. Cestou tam sa Jessemu podarilo obe mamy presvedčiť, aby s nami na film nešli, lebo 'supermanovská blbosť' nie je nič pre nich. Radšej odporučil vyskúšať 'vynikajúcu francúzsku kaviareň' vo vedľajšom supermarkete. Neviem odkiaľ to Jess vyhrabal, no do kina na poschodí sme už kráčali sami. S čiapkami na hlavách, stále mi nebolo jasné ako sa chce Jesse dostať na zakázaný film. Skúsenosti s jeho povahou mi však navrávali, že bez poriadnej hádky sa to určite nezaobíde. Jess kúpil lístky cez Internet a potvrdenie o kúpe mal v mobile. Lístky kontroloval mladý muž pred vchodom do sálu. Vysoký štíhly mladík so šiltovkou nesúcou názov kina predstavoval hradbu, ktorú prerazíme iba ak baranidlom. To by však baranidlo Jesse nesmel byť baranidlom Jessem. "Dobrý deň." Pozdravil slušne kontrolóra, ukážuc mu mobil s QR kódom na obrazovke. Mladý muž odvetil prísny pohľadom. "Tento film nie je prístupný pre deti." "Ja viem, ale mama je dolu v Starbucks. Povedala, že máme ísť sami. Ju také filmy nebavia." "Ale tento film nie je prístupný ani v sprievode rodičov." Namietol kontrolór a pripravenú čítačku zvesil späť za opasok. "A nemohli by ste nás pustiť len tak ? Máme lístky, ja aj kámoš sme takých filmov videli stovky, tak kde je problém ? Nikomu vás nebonzneme." Vzpriamiac sa v celej svojej výške, mužovi začala dochádzať trepezlivosť. "Pretože som povedal ! Tento film je pre deti neprístupný. Choďte k pokladni a ukážte im lístky. Peniaze vám vrátia." Zamykajúc Jesseho za plece, bolo mi jasné, že konflikt je na spadnutie. "Jesse pod' preč. Nemá to význam." "A veru má !" Prskol Jess podráždene, zložíac si ruky na prsiach. "Takže vy nás, platiacich zákazníkov nepustíte, však ?" "Nie, už som povedal. Peniaze vám budú v plnej výške vrátené v našej pokladni." Muž ukázal k pultíku s mladou asistentkou predávajúcou lístky do susednej sály. Jess prižmúril oči. Čakajúc, že vybuchne, začne kričať, dupať nohami, alebo len nadávať, v duchu som sa modlil, nech nás z kina nevyvedie ochranka. Veľká chyba. Jesseho som opäť raz podcenil. Všetko mal nachystané do najmenšieho detailu. Namiesto zbytočného rozruchu stačilo, aby si

strhol čiapku z hlavy. "Vidíte ?" Zvolal nahlas, nech ho začujú aj ostatní čakajúci. Niektorí sa začali otáčať. Jess strhol čiapku aj mne. "Vidíte ?" Zopakoval hlasnejšie. "Sme smrteľne chorí a umierame ! Je to poslednýkrát čo sme v kine. Mne ostáva len pár týždňov života. Mám leukémiu, tak ako Josh. Viete aké to je mať leukémiu ? Dávali vám niekedy chemo po ktorom je vám zle, nemôžete jesť, bolí vás žalúdok a hlava a neviete spať, lebo sa v noci poseriete ? Viete aké to je, keď ako Josh dostanete zápal pľúc a mesiac ste na JISke, kde sa nemôžete ani hýbať, lebo máte v penise zastrčený katéter ? Viete aké to je, keď sa po každom jedle pogrciate ?" Ohromený muž neodvetil. Naše lysiny zvýraznené Jesseho krikom ho premenili v soľný stĺp. Vychutnávajúc si svoj triumf, Jess nahodil spokojný úškrn. "Môžeme dnu ?" "Ehm, dobre." Zakoktal kontrolór, ustúpiac nám z cesty. Jess na mňa kývol a so vztýčenou hlavou, triumfálne vstúpil do sály. Akurát včas. Film práve začínal. "Hovoril som ti, že nás dnu dostanem." Pošepol mi, len čo sme si sadli. Jessemu to pripadalo smiešne, no ja som z toho nemal najlepší pocit. Zneužívať našu chorobu, klamať o tom ako zomierame mi neprišlo správne. A film aj tak za veľa nestál. Upírsky horor akých som videl tucty ma nezaujal, no Jess sa bavil výborne. Aspoň niečo. Cestou domov sme o horore mamám ani nemukli a rozlúčiac sa, Jessemu som za návštevu kina poďakoval.

Opäť myslím na Jen. Je už takmer 10 a ráno musím skoro vstávať. Nastavil som si 3 budíky. Nesmiem zaspať. Zajtrajšok bude nesmierne dôležitý. Najdôležitejší v živote.

Nedeľa 15.09. 19:32:

Cool deň, akoby Jess povedal, alebo akoby povedal Josh - jeden z najúžasnejších v mojom živote. A to som ráno vôbec neveril, že môj plán vyjde.

Cvrlikanie budíkov ma prebudilo presne o siedmej. Chňapnúc po mobile, brnkol som Jen. Tvrdila, že vstáva o šiestej, tak snád' ju nezobudím. Mobil pár sekúnd napínal moje nervy, kým sa v repráku neozval nádherný hlas priateľky. "Ahoj Josh. Stalo sa niečo ?" "Nie, len som ťa potreboval počuť." Jen si s úľavou vydýchla. "Trochu si ma naľakal. Tak skoro mi nikdy nevoláš." "Dúfam, že som ťa nezobudil." Dodal som ospravedlňujúco. "Ale nie. Už som bola nanosiť seno Sugar a Blue." "To fakt ? Ja... Chcel som sa opýtať kedy chodíte do kostola sv. Trojice ?" "O pol jedenástej. Doobedňajšia omša začína o 10:30 a poobedňajšia večer o šiestej. No vždy chodíme doobedu." "Aj dnes ?" Jen zaváhala. "Áno, aj dnes. Prečo sa pýtaš ?" "Len tak. Zaujíma ma čo dnes budeš robiť, lebo ja celý deň preležím v posteli." "Ach. To mi je ľúto. Otec ide poobede do mesta, no je na mňa naštvaný, že som v piatok prišla neskoro a nezoberie ma k vám. Ale budúci piatok máme kratšie vyučko a už som pozerala kedy ide autobus a metro, a určite prídem." "To je super ! Budem sa tešiť. No napadlo mi či by som cez týždeň neprekecal mamu, aby ma po vyučku zaviedla k vašej škole a kým ti príde bus, neskočili sme na kolu, alebo koláč, aj keď ja koláče teraz vlastne nemôžem. Však vieš." Jenny musel návrh zaskočiť, lebo slúchadlo na chvíľu stíchlo. "Prepáč Josh. Ide otec. Musím končiť. Ale je to super nápad. Večer si o tom napíšeme, dobre ?" "Tak dobre." Jen sa ešte raz rozlúčila a potom už musela zložiť. Trochu na rozpakoch, dúfal som, že ju otec nenachytil. Teraz už viem, že nie.

A späť k môjmu plánu. Bol veľmi prostý (pozor nie sprostý). Keď tato zoberie Emily do detského centra ako jej to včera sľúbil, poprosím mamu či by ma nezaviezla do kostola sv. Trojice. Tato odchádza o deviatej, takže do začiatku omše času dosť. A tam sa stretnem s Jen a jej otcom. Skúsím mu vysvetliť čo k Jen cítim, ako veľmi ju mám rád, a ak existuje ten ich Boh, tak ma musí pochopiť. Teda aspoň dúfam.

Môj plán dopadol na jedničku. Mamu síce záujem o omšu prekvapil (presnejšie šokoval), no len do chvíle kým som nespomenul, že tam bude Jen. Sľúbiac, že tatovi nič neprezradí, naobliekala ma ako polárniku a pred desiatou sme vyrazili. Trochu neskoro, no v nedeľu sú cesty voľnejšie, tak snáď to stihneme. Nestihli... Aj s GPSkom sa nám medzi farmami podarilo zablúdiť, a kým sme kostol sv. Trojice našli, omša bola v plnom prúde. Zhrozený, myslel som si, že je po všetkom, no mama mi vysvetlila, že kostoly sa po začiatku omše nezatvárajú a prísť neskoršie nie je žiadna tragédia. Mala pravdu.

Kostol sv. Trojice sa nachádza na rozľahlom pozemku, dobrých 10 míľ od farmy Jeninych rodičov. Kolesá tereňákov zaparkovaných pred kostolom pokrývalo blato, neklamný znak, že väčšina návštevníkov bohoslužby sem dorazila z neďalekých fariem. Kostol pripomínal chrámy z filmov iba v máločom. Vysoká, dobiela vymaľovaná, murovaná stavba s vežou ukrývajúcou zvonice a bežnými oknami bez farebných výplní pôsobila tuctovo. Nebyť nápisu 'Ježiš je náš pán' a názvu pri vchode, ani neviem, že ideme na omšu. To však platilo len do chvíle kým sme nevstúpili dnu. Kostol bol naplnený na prasknutie. Ľudia sedeli všade. V dlhých laviciach s kľáčadlami a stolíkmi na ktorých mali rozložené modlitebné knižky, na stoličkách lemujúcich bočné steny i na chóre ako sa poschodie, kde kostoly mávajú organ nazýva. Len čo sme vstúpili dovnútra, pristúpil k nám statný muž v elegantnom saku a bez jediného slova narušajúceho ticho chrámu nám ukázal snáď posledné dve voľné stoličky neďaleko schodiska. Mama šepotom poďakovala a ťahajúc ma za ruku, zasadli sme na určené miesto. Omša je zvláštna vec, najmä ak ste na nej prvýkrát. Starý prešedivený pán v dlhom habite pripomínajúcom nočnú košeľu je kňaz. Kňaz vedie omšu. Stojac pred pultíkom s mikrofónom, či oltárom, čo je veľký kamenný stôl obťažkaný plápolajúcimi sviecami, hrubočiznými knižiskami a neskôr i pozláteným kalichom, neustále rozpráva. Keďže sme prišli neskôr, kňaz už viedol kázeň. Rozprával o Ježišovi Kristovi, o tom ako sa za naše hriechy obetoval, ako nás po smrti všetkých spasí. Byť úprimný, jeho slovám som nevenoval veľkú pozornosť. Obzerajúc sa na všetky strany, pátral som po dôvode našej návštevy - po Jen. Nájsť útle dievča medzi hradbami dospelých predstavovalo priam nadľudský výkon. Z ničoho nič mi mama sňala šiltovku z hlavy. "V kostole sa čiapky nenosia." Nenamietol som, pretože práve v tej chvíli sa mi podarilo zhliaďnuť Jen. Sediac v jednom z predných radov, nebyť muža za ňou, ktorý sa sklonil k vedľa sediacej dcére, pomyslí si, že sme cestu sem merali zbytočne. Otočená chrbtom, Jen ma vidieť nemohla, no na tom vôbec nezáležalo. Pohľad na jej gaštanové kadere mi bohate stačil. Teraz som už vedel, že mi neujde. ☺ Inak, hoci dlhá, omša sa mi celkom páčila. Najmä, keď spustil organ. Burácavé tóny sprevádzané spevom veriacich zneli ako rajska hudba, ktorú (vraj) budem počúvať až raz umriem. Ráno som sa trochu obával či nespôsobím ďalší trapas a omšu zvládnem, no napokon stačilo len opakovať to čo robia ostatní. Keď spievali, otváral som ústa, keď si kľakli či vstali, vykonal som to isté. No a keď došlo na podávanie rúk, podal som ju všetkým naokolo. Na konci omše bolo prijímanie, kedy veriaci chodia dopredu k oltáru, kde im kňaz rozdáva drobné biele oblátky. Ako nepokrstený som na prijímanie nemohol, no

náhoda (či vyššia moc) chcela, že keď sa Jen vracala do svojej lavice, naše pohľady splynuli. Zatajac dych, srdce mi prestalo biť. Nevediac čo Jen spraví, jej krátky úsmev bol pohladením na diaľku. Môj nápad vyšiel na 100 percent. Bože, ak si, veľmi ti ďakujem.

Po omši sme z kostola vyšli medzi prvými. Väčšina veriacich nenastupovala do áut, ale tvoriac menšie hlúčky, zdravili sa podávaním rúk, diskutujúc so známymi či priateľmi. Netrpezlivo pozorujúc vstupné dvere, netrvalo dlho a dočkal som sa i ja. Jen v sprievode rodičov a mladších súrodencov vyšla von. "Idem za ňou !" Oznámil som mame, zrýchleným krokom zamieriac ku kamarátke. Len čo ma Jen uvidela, rozbehla sa mi naproti. Padli sme si do náručia. "Tak preto si chcel vedieť, kde chodíme do kostola ?" "Prepáč, že som ti nepovedal pravdu. Nevedel som či ma mama zoberie a chcel som, aby to bolo prekvápko." "Aj je !" Zaradovala sa Jen. "Keď som ťa v kostole uvidela, myslela som, že snívam. To nemôže byť Josh. Čo by si tu robil ?" "Dúfam, že sa tvoj oco nenaštve." Jen pozrela cez plece na obďaleč postávajúci zbytok rodiny. "Nie, on taký nie je. Pod', predstavím ťa." Chytiac ma za dlaň, s malou dušičkou som predstúpil pred kamarátkinho otca. Statný muž bol oblečený v sviatočnom obleku, tvár mal dokonale oholenú, vlasy umyté a učesané. Vystrojený takmer ako na svadbu. Ťaživú drsnosť vystriedal omnoho prívetivejší vzhľad. "Oci, môžem ti predstaviť Josha ? To je môj kamarát z nemocnice o ktorom som ti hovorila. Josh bol v kostole v zadnom rade." Jenin otec si ma prísne premeral. "Tak ty si ten Josh za ktorým mi chodí moja dcéra po škole bez toho, aby mi to oznámila ?" "Ale oci !" Protestovala Jen. "Josh je super v matike, a len mi vysvetľoval príklady." "Áno." Vyhĺkol som roztrasene. "My... Počítali sme rovnice o jednej neznámej, percentá a zlomky." Odmeraný postoj nečakane pominul a Jenin otec mi podal pravicu. Pocítiac pevné zovretie mozoľnatej dlane, mal som čo robiť, nech nesýknem bolesťou. "Ahoj Josh. Ďakujem ti za pomoc Jenny, no až si nabudúce dohodnete stretnutie, chcem o tom dopredu vedieť, a nie ako v piatok, že si prišla domov o siedmej." Jen sklopila zrak. "Ja viem. Už sa to viac nestane." "To dúfam." Otec potom upriamril pozornosť na mňa. "Si tu sám ?" "Nie. Tam je mama." Ukážuc k nášmu autu, mávol som mame, nech pristúpi bližšie. "Dobrý deň, pani Hurtová." Oslovil ju otec zdvorilo. "Práve som hovoril s vaším synom, ktorý pomáha dcére s matematikou. Je to od neho naozaj pekné." "Nuž, Josh je na matematiku šikulka, však Josh ?" Pohladiac ma po plešine, takmer som odpadol od hanby. Ako mohla mama tresnúť takú hlúposť ? "To vidím." Prisvedčil otec. "Poslednú písomku Jenny spravila na viac než 90 bodov." "Vážne ? Gratulujem ti Jenny." "Ďakujem pani Hurtová, ale to najmä vďaka Joshovi. To on mi všetko vysvetlil." Červenajúc sa ako paprika, len som mlčal. Chvály neznášam, najmä ak sú za nič. Veď to Jen napísala písomku tak super, nie ja. No Jeninmu otcovi sa moja pomoc zjavne pozdávala. "Keď ste už merali tak dlhú cestu sem, ak by ste sa neurazili, rád by som vás pozval k nám na farmu. Obed je už pripravený a je ho dosť pre všetkých." "Aj deti by sa mohli chvíľu zahrať." Pritakala jeho manželka. "A Josh by mi pomohol s domácimi, však Josh ?" Zaklincovala Jen. Nevediac čo dodať, odpoveď som odbil prikývnutím. Očakávaná katastrofa sa mihnutím čarovného prútu menila v triumfálne víťazstvo. No to by nemohla byť mama mamou, ak by zasa niečo neskazila. "To je od vás naozaj milé, no manžel s dcérou sú v detskom centre a musím im pripraviť večeru." "A nemohol by si Josha zaviesť ty ?" Navrhla Jenina mama manželovi. "Poobede predsa ideš do Bostonu a John býva neďaleko. Cestou k nemu môžeš Josha zaviesť domov." "Samozrejme. Prečo nie ? Ak by ste s tým pani Hurtová súhlasila, pre mňa to nepredstavuje žiaden problém." "Mami, mami, prosím, povedz že súhlasíš."

Prosíajúc ako malé dieťa o hračku, mama ma druhýkrát pohladila po lysine. "Tak dobre, no mám jednu podmienku. Ostaníš s Jenny v dome a nebudeš behať za zvieratami po farme. Len pred pár dňami si mal operáciu." "Rozkaz mami ! Vykonám ! Ostaneme iba v dome." "Áno, ostaneme." Prisvedčila Jen. "Tak v poriadku. A ďakujem vám za ochotu. Dúfam, že vám nenarúšame program." "Vôbec nie." Odvetil pán Flanagan za celú rodinu. Mimochodom, ja som Nathan a to je Mary." Trojica dospelých si potriasla pravicami. Zapnúť mi bundu až ku krku, mama sa so mnou rozlúčila a zopakujúc nech na seba dávam pozor, nastúpila do auta, kým my sme zaujali miesto v obrovitej, hoc trochu zašlej dodávke pána Flanaganu. Usadiac sa vedľa Jen, kamarátka ma chytila za dľaň, no len tak, aby nás jej otec nevidel. Vyraziac na farmu, Amber sa mamy opýtala či u nich budem spať. Mama, ja i Jen sme sa zachichotali, a Jen potom sestre vysvetlila, že poobede ma otec zavezie domov. Najskôr aby reč nestála, Jeninu mamu zaujímalo ako sa mi darí, či ma stále pobolieva žalúdok, nemávam teploty a nemorí má únava ako Jen po prvom návrate z nemocnice. Odvetiac pravdivo, priznal som strach z výsledkov odobratej kostnej drene, ktoré obdržím budúci týždeň. Jenina mama mi zaželala veľa 'božieho milosrdenstva' prezradiac, že Jen sa za mňa každý večer modlí. Sledujúc v spätnom zrkadle pána Flanaganu, okrem pár prehnane skúmavých pohľadov, nepreriekol cestou na farmu jediného slova.

Na farme ma najprv pani Flanaganová ponúkla dobrotami od kuracích stehien a opekanej ryby až po americké zemiaky, 3 druhy čerstvo uvarených kompótov a koláče k tomu. Napráskaný ako dávno nie, Jen ma zaviedla do svojej izby, dvere ponechajúc otvorené. Keďže čas pokročil a sľuby (takmer) vždy dodržiavam, pomohol som jej s pár príkladmi. Otec dvakrát zašiel na poschodie a opytajúc sa či niečo nepotrebujeme, doniesol nám malinovku a pár sladkostí. Ako sme tak počítali, v jednej chvíli sa ku mne Jen naklonila, pobožkajúc ma na líce. "Som tak rada, že si tu. Šiblo by mi ak by som ťa týždeň nevidela. Neustále na teba myslím. Aj v kostole som prosila Boha, aby sme sa stretli, a keď som ťa potom uvidela..." Chytiac sa za srdce, Jen ma druhýkrát pobožkala. "Musel som prísť. Mal som hrozný strach, že ťa otec k nám nepustí a nikdy viac ťa neuvidím. Veľmi si mi chýbala. Naozaj myslíš, že oco nie je našťvaný ? Keď sme šli v aute, neustále na mňa zazeral, akoby sa hneval." Jen zavrtela hlavou. "To si nevšímaj. Ešte ťa tak dobre nepozná, no ja viem aký si. Máš dobré srdce a určite si ťa obľúbi." Preglgnúc dojatím, tentoraz som pobožkal Jen (na líce) ja. A hoci riešiac obyčajnú matiku, bolo nám spolu nádherne. Napchávajúc sa sladkosťami, Jen striedavo vybrala jednu pre mňa a ja inú pre ňu, poukazovala mi ostatné časti domu, chvíľu sme sa hrali s Amber a Samom a aspoň z okna sme obzerali kone prehánajúce sa po dvore. Škoda, že čas rýchlo letel a s úderom tretej hodiny nastal čas návratu. Jen ma pri rozlúčke objala a v sprievode pána Flanaganu sme zamierili k autu. Zasadnúť na zadné sedadlo, len čo mohutný tereňák odlepil kolesá z blatnej kaluže, doplo mi, že celou cestou k nám ostanem s Jeninym otcom sám. "Len nič nepokaziť." Opakoval som si v duchu. Nanešťastie, netrvalo dlho, kým sa mi pán Flanagan prihovril. "Čo ste sa učili ? Počítali ste príklady ?" "Áno. Ukázal som Jen ako krátiť zlomky a ako ich sčítavať a odčítavať. A ešte som jej vysvetľoval najmenší spoločný násobok a trochu geometrie." "To všetko ste stihli za hodinu a pol ?" "Áno. Jen je šikovná. Rýchlo to pochopila." Otec na mňa pozrel v spätnom zrkadle. "Ty musíš byť dobrý v matematike, keď ovládaš siedmacké učivo." "Á... Áno. Matiku mám rád." Zakoktajúc nervózne, nevedel som ako to pán Flanagan myslí. "Jenny počítanie nikdy veľmi nešlo. Najradšej má biológiu." "Viem, spomínala mi. Ja biolu až tak nemusím. Najradšej mám matiku, fyziku a zemepis." Statný muž na

chvíľu stíchol. V kútiku duše som dúfal že vypočúvanie skončilo, keď prišiel s ďalšou otázkou. "Chodíš pravidelne na omše ?" Zmeravejúc, obliat ma studený pot. Vediac prečo to Jeninho otca zaujíma, klamať som sa neodvážil. "Nie pane. My... Nie sme veriaci. Teda mama je, ale do kostola nechodí. Vlastne... Dnes som bol na omši prvýkrát." "Naozaj ?" Odpoveď pána Flanaganu prekvapila. "A páčilo sa ti to ?" "Hej. Ako ľudia spievajú, aj organ krásne hrá. Nikdy predtým som ho naživo nepočul. Iba v telke. A všetci boli na seba tak milí. Nikto na mňa nepozeral, lebo nemám vlasy. Akurát keď hovoril ten kňaz, bolo to trochu dlhé." Jenin otec sa uškrnul. "Áno. Otec Peter máva dlhé kázne. Niekedy až pridlhé. Ale ty si neprišiel na omšu len tak, že ?" Zmeravejúc, došlo mi, že posledná veta je skutočným dôvodom vyzvedania. "Nie. Chcel som vidieť Jen. Mám ju rád a veľmi ju ľúbim." "Ľúbiš ?" Zopakoval otec pochybovačne. "Josh, nie si na také veci trochu primladý ? Máš len 12 a Jenny o rok viac. Obaja ste si veľa zažili a teší ma, že si Jenny našla kamaráta, no stále ste len deti, ak rozumieš čo tým myslím. Na lásku máte dosť času. Viem čo k tebe moja dcéra cíti. Každý deň sa za teba modlí, tvoje fotky má po celom dome, večne je na telefóne. Prvé zaľúbenie je nádherné, no láska je predsa len hlbší cit. Bol by som nerád, aby sa trápila, až vás to prestane baviť. Okrem toho, Jenny chodí do školy a pomáha mi na farme. Nesmie zanedbávať učenie. Nemám nič proti tebe Josh, avšak..." "Ale keď ja ju ozaj ľúbim !" Vyhrknuc so slzami na krajíčku, slová Jeninho otca mi ako rozžeravená dýka prebodávali srdce. "Stále na ňu myslím. Jen je to najúžasnejšie dievča na svete. Ľúbim ju z celého srdca, a ak by bolo treba, život za ňu dám. Tak veľmi ju milujem." "To sú silné slová chlapče." "Ja viem, pane. Ale myslím ich úprimne. Ak nám nedovolíte stretávať sa, srdce mi pukne od žiaľu." Teraz som už ozaj vzlykal. Hrozivá obava, že najmilovanejšie dievča navždy stratím ma celkom opantala. Otec dupol na brzdy, odparkujúc auto pri ceste. Vidiac zaslzenú tvár, podal mi papierové vreckovky. "Josh, tak som to nemyslel. Nemusíš mať strach. Nezakážem Jen sa s tebou stretávať. Len, veľa v škole zameškala a nechcem, aby sa jej zhoršil prospech. V piatok poobede či cez víkendy sa môžete navštevovať, ak mi sľúbite, že sa trochu poučíte. Keď už má tak šikovného kamaráta, prečo to nevyužiť ?" Utierajúc si líca, prikývol som. Pán Flanagan sa na mňa prvý raz usmial. "A prepáč mi. Nechcel som ťa rozrušiť. Si dobrý chlapec. Budem prosiť Boha, aby ti pomohol." "Ďakujem vám." Ani môj piskľavý hlások nedokázal utajiť ako mi v duši vyhráva organ i s celým orchestrom. Toľko strachu, a napokon takýto triumf. ☺

Opäť chorý

Pondelok 16.09. 14:44, v nemocnici (opäť):

Prečo ? Prečo to vždy musí dopadnúť tak, že krásny dňi vystrieda pohroma ? Komu som čo zlé spravil ? Visí nado mnou snád' kľatba ? Po nádhernom včerajšku, zaspávajúc s dobrým pocitom na duši, moje šťastie netrvalo ani do rána. O tretej v noci ma prebudila silná zimnica. Prepotený do nitky, zuby mi drkotali ako odhnutému kostlivcovi. Vymeniť si tričko i tepláky, triaška trochu ustúpia, no nie nadiľho. O šiestej som bol znova hore, a tentoraz už nezaspal. Keď o hodinu vstúpila mama do izby, zalamujúc rukami, zmerala mi teplotu. 99,5 stupňov Fahrenheita. Nebolo čo riešiť. Zburcujúc otca i doktora Coopera, o necelú hodinu sme si všetci traja užívali pohostinnosť ordinácie v 'Boston Children's Hospital', kde staršia pani doktorka podľa

inštrukcií pána Coopera začala s mojím vyšetrením. Všetko zbehlo tak rýchlo, až mi neostal čas brnknuť Jen. A možno je to takto lepšie. Len by som ju zbytočne vystrašil.

Vyšetrenia, to sú pre mňa, skúseného pacienta, bežná klasika. Odber krvi, moču, stolice, RTG pľúc, výtery z úst a nosa, meranie, váženie, krvný tlak i EKG, prezretie okolia katétra, modrín po tele, dokonca i do oka mi svietili. Skrátka, až na odber kostnej drene, komplet medicínska kontrola na 3 hodiny. Tým však všetko iba začalo. Po vyšetreniach za nami prišiel doktor Cooper s lekárkou vykonávajúcou spomenuté úkony. Takmer ma vystrelo, keď nám navrhli, aby som dozajtra, kým nebudú hotové testy, ostal v nemocnici na pozorovanie. Jasná vec, že som protestoval a s rodičmi zviedol nerovnú hádku - dvaja na jedného. Vyčítali mi, že si za chorobu môžem sám, lebo každý deň musím niekam behať, mama stihla oľutovať návštevu kina i Jeninej farmy. Podľa jej teórie, práve v kine som musel niečo nachytať. Tento blud sa mi podarilo vyvrátiť telefonátom s Jessem, ktorému nič nie je. A to sme celý čas sedeli pri sebe. Hádajúc sa snáď aj do večera, doktor Copper prišiel s kompromisným riešením. Ostaneme v nemocnici, kým nepríde rozbor krvi, a ak výsledky dopadnú dobre, noc strávim doma, pod neustálym dohľadom rodičov. Ak by sa môj stav opätovne zhoršil, okamžitý návrat do nemocnice, a tentoraz v nej už ostanem. Mama ani tato neboli nápadom nadšení, no napokon súhlasili. A tak tu teraz čakám na výsledky, zabíjajúc nudu písaním.

Pondelok 16.09. pred spaním, doma:

Napokon nocujem doma. Výsledky dorazili o piatej a podľa doktorky, ktorá sa mimochodom volá pani Pettersenová mi predbežne žiadnu nákazu nezistili. Podrobnejšie dáta budú zajtra, no na moju veľkú radosť ma prepustili domov. Pani Pettersenová mi zmerala teplotu, ktorá klesla pod 99, ďalší dôvod prečo neostávať v nemocnici o sekundu dlhšie. Cestou domov sme s mamou nepreriekli slova. No čo, pohádali sme sa. Tato šiel po Emily do školy a čakajúc v nemocničnej izbe na výsledky, začalo to asi takto. "Nemali sme tam chodiť." "Kam ?" "Do kina a kostola. Bola to odo mňa hlúposť. Už to nikdy viac nespravím. Budeš pekne sedieť doma a liečiť sa. Žiadne návštevy kamarátov, ani behanie po vonku. S tým je koniec." "Ako koniec ?" Vyskočiac z nemocničného lôžka, mal som čo robiť, nech neštekem prvé hnusné slovo čo mi napadlo. "Sľúbil som Jen, že ju budem doučovať." "Viem. Ale kým nebudeš v poriadku, niečo také neprichádza do úvahy. Ide predsa o tvoje zdravie. Nemôžeme riskovať, aby si opäť niečo nachytal." Mama to skúšala riečiť citlivo, no zákaz stretávania s Jen pre mňa predstavoval červenú čiaru. "Ale ide o moje zdravie a môj život, a nechcem ho prežiť ako basista zavretý v nemocnici a detskej ! Ty nevieš aké to je byť sám." Pristúpiac bližšie, mama ma skúšala pohľadiť, no zbytočne. "Josh, ja ti predsa rozumiem. Viem aké to máš ťažké, no teraz sa musíš sústrediť na liečbu. Aj Jenny by to tak chcela. Ona býva na farme. Majú tam kone, ovce, psy. A hoci si umyješ ruky, bacily môžeš priniesť na šatách. Máte predsa mobily a tablety. Môžete si kedykoľvek zavolať." "Nie !" Hnev mnou lomcoval. Po včerašom úspechu s Jeninim otcom napokon všetko zmari moja mama ? Neexistuje ! "A čo ak nejde o baktériu ? Čo ak sa tá vec vrátila ? Čo ak zomieram ?" "Josh, nehovor tak, prosím." "A prečo nie ? Aj tak si to všetci myslíte. Teplota, zimnica, únava, to isté som mal na jar. Aj vtedy ste mi rozprávali, ako bude všetko OK. Prečo

by to teraz malo byť iné ?" "Pretože ťa liečia. Dávajú ti najlepšie lieky." "Ako Mikeovi ?" Odvrátiac zrak, mama premáhala zármutok, no ja som ešte neskončil. "Mami, ak sa mi to vrátilo, nechcem ostať sám. Jen ľúbim z celého srdca a chcem s ňou byť." Ďalšia odpoveď už neprišla. Poznám však mamu. Stretnutia mi nezakáže. Má ma príliš rada a chápe, ako by mi ublížila. To nedopustí.

Jen. Práve som jej napísal. Veľmi ju vystrašili dnešné udalosti, a nepomohli ani pozitívne výsledky vyšetrení. Jen vie aké je to znova ochorieť. No takisto rozumie prečo je najlepšie o tých veciach nehovoriť, a tak namiesto tárania o chorobe ma potešila oznámením, že jej otec dovolil ma v piatok navštíviť. Aspoň jedna skvelá správa pred spaním.

Utorok 17.09. pred obedom:

Nechce sa mi písať, nemám nanič chuť. Tušil som, že mama nie je úprimná, no teraz už mám istotu. A nie je to o Jen, ale o mne. O mne a mojej chorobe. Keď som ráno vstal a chcel zísť na záchod, cez zatvorené dvere som zachytil mamine vzlyky. Musela s tatom sedieť v jedálni, lebo napriek stíšenému hlasu, ich slová zaznievali zreteľne. "Je to rovnaké ako vtedy, keď to dostal prvýkrát. Celú noc som nespala. Mám hrozný strach, že sa mu to vrátilo." "Eli, prestaň s tým ! Také reči nechcem viac počuť. Má oslabenú imunitu a môže to byť čokoľvek. Nerob zo zvýšenej teploty unáhlené závery. Aj doktor nám to predsa potvrdil." "A čo ten vie ?" Vyhŕkla mama. "Vidím na ňom aký je vyčerpaný, bledý, modriny má po celom chrbte. Keď sme včera šli na oddelenie, nezbadal si ako ťažko dýcha ? Unavilo ho pár krokov od výťahu k čakárni. John, to nie je v poriadku. Prebúdza sa spotený, trasie od zimy. Je to presne ako v máji." "Nie, nie je ! Eli, ukludni sa." "Neukľudním !" Skríkla mama, viac zo strachu, než hnevu. "Ty si s ním nebol. Aj sám cíti, že nie je zdravý." Tato niečo odvetil, no mňa už jeho odpoveď nezaujímal. Načo aj ? Všetko je jasné. Ani mama v moje vyliečenie neverí.

Utorok 17.09. večer:

Celé poobedie sa mi myslou preháňalo mamine priznanie. Keď som jej včera o chorobe vykladal, nemyslel som svoje reči až tak vážne. Chcel som ju len trochu postrašiť, aby mi nezakázala stretnúť sa s Jen. No teraz, keď to sama pripúšťa, obavy ma opantávajú čoraz viac.

Písal som si s Jen i Jessem. Obaja mi držia palce. Jen ma potešila dobre vyrátanými príkladmi i modlitbou, ktorú sa mám pomodliť, až mi bude ťažko. Ráno, ani teraz pri večeri mi mama teplotu nenamerala. Vlastne, všetko by malo byť super. No viem, že nie je. O pár dní prídu výsledky a už teraz vidím doktora Coopera, ako mi s vážnou tvárou oznamuje to isté čo predtým Mikeovi a Jessemu. Myslím, že dnes tak skoro nezaspím.

Streda 18.09. večer:

Včera sa mi pošťastilo zaspáť pred polnocou, dnes nezaspím vôbec. Dorazili výsledky. Doktor Cooper neprezradil ako dopadli, no zajtra o 10tej mám byť v nemocnici. A pritom tak pekný deň to mohol byť.

Vstanúc neskôr než inokedy, nespotený, nič ma nebolelo, a aj únava na rozdiel od predošlých dní ustúpila. Ranný kúpeľ som zmákol bez pomoci a na raňajky zhltol 2 rožky a vyprážané vajce so šunkou. Mama ma skúšala presvedčiť nech zjem i druhé vajce, no mne stačilo. Ja viem, od začiatku 'liečby' sa mi podarilo 'zhodiť' 13 libier a všetky nohavice mi bez opasku padajú, no keď raz nemám chuť, čo s tým narobím? Navyše, komu by po včerajšku chutilo? Neustále sa vracajúc k maminmu 'proroctvu', predtým sa tvárila, že je všetko v absolútnom poriadku. Nezvýšená teplota ju potešila, vtipkovala s Emily, pýtala sa na Jen i jej otca, akoby včerajší rozhovor s tatom nikdy nenastal. Mňa však neoklame. Je to obyčajná pretváрка. Neukázať pred malým hlúpym deckom strach. Lenže ja už nie som ani malý, ani hlúpy. Choroba ma zmenila. A namyslím len modriny, plešinu či chýbajúce obočie. Nerozmýšľam ako predtým. Telka, hry, nové filmy v kinách i tá blbá škola stratili na význame. Ostali len chemo, infúzie, ihly, katéter, bolesť, strach a túžba zdolať nenávidenú chorobu. A najmä byť s Jen. Bez nej to sám nikdy nevládnem.

Budík na nočnom stolíku ukazoval 7 minút pred 12tou, keď ma z ponurých úvah vytrhlo zvonenie maminho telefónu. Emily pomáhajúca mame v kuchyni (do školy nešla kvôli nádche) pribehla k nemu ako prvá. Keď zahlásila doktorovo meno, zdúpnel som. Vyskočiac na nohy, mama ma predbehla. Počúvajúc čo jej lekár hovorí, ostávalo mi len bezmocne sledovať kamennú tvár z ktorej nešlo nič vyčítať. Strohý súhlas na záver nedlhého rozhovoru mama vyslovila takmer šepotom. Zložiť telefón, obaja sme na seba pozreli. "Čo povedal?" Hlesol som neprítomne. "Došli výsledky rozboru kostnej drene. Zajtra na desiatu máme prísť do nemocnice, aby nám oznámili ako ťa budú ďalej liečiť." "Takže to dopadlo zle? Stále som chorý?" Mama zavrtela hlavou. "Josh, ja neviem. Doktor Cooper mi nič viac nepovedal. Chce to prebrať na zajtrajšom stretnutí. Poobede má poradu s konzíliom, na ktorom stanovujú ďalší postup." "Takže som stále chorý?" Mama ma pohládila po líci. "Emily chod' prosím do svojej izby." Sestra bez odvrávania poslúchla. Keď sme ostali sami, premáhajúc slzy, mama ma objala. "Josh, dobre vieš, že jeden cyklus chemoterapie nestačí. Doktor Cooper ti predsa vysvetľoval, že sa do nemocnice budeš musieť vrátiť. Aj Jenny a Jess tam boli viackrát. Neboj sa. Všetko dobre dopadne. To ti sľubujem." Prikývnuc, nemalo význam rozpútať ďalšiu hádku. Nikto, ani mama netuší čo ma (nás) zajtra čaká. Vidiac ako trpí, neprišlo mi fér trápiť ju ďalšími otázkami. Vrátiac sa do izby, zavrel som za sebou dvere a pokračoval v písaní, rozmýšľajúc nad zajtrajškom. Čoskoro došiel tato. Skúšali ma i s mamou chlácholiť, akoby to mohlo niečo zmeniť na už napísanom, do zajtrajška nevynesenom rozsudku.

Podvečer mi brnkol Jess, pochváliac sa skvelou správou. Ráno si v kúpeľni všimol ako mu na niektorých miestach začali dorastať drobné vlásky. Aj mi poslal foto a naozaj. Krátke štetinky na temene pripomínali viac mužské strnisko než zárodok bujnej hrivy, no podobne ako z drobného semienka vyklíči mohutný strom, aj z týchto vláskov vyrastú raz husté kadere, ak Jesseho telo dostane dostatok času. Chvíľu kecajúc o chorobe, Jessemu vhodného darcu stále nenašli, hoci pár darcov je

nádejných. Musia však spraviť dodatočné testy, aby mali istotu. Prezradia mu o zajtrajšku, Jess ma skúšal upokojiť. Ak by to vraj bolo so mnou zlé, ešte dnes ma zavolajú do nemocnice. Podľa Jesseho sa nemám čoho obávať. Ako s Jen, aj s chorobou budem mať (na rozdiel od neho) šťastie. Aj Jen mi drží palce. Kecali sme viac než hodinu. Sľúbila, že sa za mňa bude veľa modliť.

Každý mi drží palce, praje len to najlepšie, no je mi jasné, že ich priania, ani modlitby nič nezmenia na výsledkoch vyšetrenia. Zajtra sa rozhodne o osude Josha Hurta, chlapca čo má hrozný strach.

Som len mŕtvola

Štvrtok 19.09. niekedy pred polnocou, plačúc vystrašený:

Jess mal pravdu. Sme len mŕtvolky. Hnijúce, práchnivejúce, páchnuce, červami rozžraté, a hoci mŕtve, stále žijúce.

Dnešný deň bol príšerný. Rozmýšľajúc nad výstižnejším slovom, nič lepšie ma nenapadá. Tušiac ako to dopadne, a predsa jestvovalo zrnko nádeje. Drobné, krehké, zraniteľné. Ostalo však udusené, hlboko v neúrodnej, kamenistej pôde, odkiaľ nikdy nevzklíči.

Nedokážem spať. Premietam si udalosti posledných hodín, tváre doktora i rodičov, opakujúc každé slovo, ktoré zaznelo. Hlavu mám ako v mixéri. Celý svet sa točí, a nejde zastaviť. Musím písať, inak zošaliem.

Do nemocnice sme vyrazili pred deviatou. Cestou tam, mama ani tato neprehovorili. I ja som mlčal. Ponorení v neradosných predstavách, všetci traja sme mysleli na to isté. Príchod na oddelenie detskej onkológie bol návratom domov. Všetko povedomé, netúžil som ostávať tu minútu navyše. Zamieriac pustou chodbou ku kancelárii doktora Coopera, aj napriek pozatváraným dverám na izbách pacientov, známe miesto mi naháňalo strach. Zahlásia rodičom, že musím na záchod, niežeby mi bolo ozaj treba. Potreboval som len набраť odvalu. Mama prikývla. Stretneme sa u doktora Coopera. Známe toalety, umývadlá, zrkadlá. Keď ste v nemocnici, na všetko si časom zvyknete. No, ak vás raz pustia domov, nechcete (nechcem) sa tam vrátiť nikdy viac. Opláchnuc si tvár, chvíľu som civel na svoj obraz v zrkadle. Šero nemocničnej toalety zvýrazňovalo črty poblednutej tváre. Vpadnuté líca, vačky pod očami, vrásky na čele. Nefalšovaná múmia. "Nesmiem plakať, nech sa stane čokoľvek." Zhlboka sa nadýchnuc, ráznym krokom som zamieril k miestu stretnutia. Otvoriac dvere čakárne, sekretárka pána doktora mi naznačila, nech vstúpim do kancelárie. Narovnajúc sa, potiahol som kľučkou. Obraz, ktorý sa mi naskytol mi podlomil kolená. V šerej miestnosti so stiahnutým žaluzím sedel za vrch stolom doktor Cooper. S vážnou tvárou hľadel na mamu, ktorá utierajúc si slzy do papierových vreckoviek vzlykala. Bledý ako stena, tato ju skúšal chlácholiť. Môj príchod vôbec nezaregistroval. "Josh, som rád, že ťa opäť vidím." Doktor Cooper podišiel bližšie, potrasúc mi pravicom. "Josh !" Vyskočila mama a s plačom ma objala. Stískajúc ma pevnejšie než obvykle, došlo mi, že situácia je vážna. "Pani Hurtová.

Prosím." Riekol doktor zúčastnene, naznačiac jej, nech sa posadí. Zovretie pominulo a uvidiac maminu žiaľom zronenú tvár, skôr než sme zasadli, pobozkala ma na čelo. "Josh." Doktor Cooper sa ku mne obrátil. "Potreboval by som chvíľu rozprávať s tvojou mamou a otcom osamote. Mohol by si nás prosím počkať v čakárni ?" Neveriac vlastným ušiam, zmohol som sa na jediné. "A prečo ?" Otázka pána Coopera zaskočila. "Nebude to trvať dlho. Potom ťa zavoláme späť." "Ale ja chcem vedieť čo mi je ! Prečo tu nemôžem ostať ?" Hlasná výčitka ostala bez odpovede. "Ide predsa o mňa ! Nie som malé decko, aby ste mi klamali. Mám 12 a chcem poznať pravdu. Vy by ste ju tiež chceli poznať, keby ste boli na mojom mieste. Nebudem plakať. Sľubujem." V rozpakoch, doktor Cooper očakával rozhodnutie rodičov. S tatom sme chvíľu jeden na druhého hľadeli. Tato sklopil zrak. "Dobre." Posadiac sa na pohovku v kúte, úzkosť mi zvierala hrdlo. "Prepáč Josh." Pokračoval lekár s nepredstieranou ľútosťou. "Viem, že si mimoriadne rozumný a inteligentný chlapec. Len som ťa nechcel zbytočne znepokojovať." Doktor Cooper zalistoval v papieroch. "Ako som mame do telefónu spomínal, včera došli výsledky odberu kostnej drene, a bohužiaľ, nedopadli tak ako sme dúfali. Počet bielych krviniek je síce nižší, než na začiatku liečby, no vyšší akoby po prvom cykle chemoterapie mal byť." "Čo to znamená ?" Skočil som doktorovi do reči. "Naša liečba neuspela tak ako sme predpokladali. Počet leukocytov, tj. bielych krviniek, je o 30 percent vyšší. Nevieme určiť presnú príčinu. Môže za tým byť prerušená liečba v dôsledku tvojej pneumónie, genetická predispozícia, alebo sa liečba neujala. Štandardne uspeje u 98 až 99 percent detí. Bohužiaľ, ty patíš medzi ostávajúce 1-2 percentá." Ako to doktor vyslovil, mama začala vzlykať. "To nie je možné, to nemôže byť pravda." "Eli..." Tíšil ju otec. "Budú ho liečiť účinnejšími liekmi, však pán doktor ?" Doktor Cooper si narovnal okuliare. "Samozrejme. Existuje celé spektrum možností." "Tak ako u Jesseho ?" Zahlásia bez výčitky, na rozdiel od rodičov som nevzlykal a slzy sa mi netisli od očí. Spomenúc si na nesplnené Jesseho proroctvo, nebyť pohrebnej nálady, aj sa usmejem. "Áno Josh. Transplantácia kmeňových buniek je jednou z možností. Ďalšími sú zvýšené dávky chemoterapie a v prípade neúspechu, experimentálna liečba. Eventuálne kombinácia všetkých troch možností." "A ktorá je najúčinnějšía ?" Pošepol tato. "Štandardne by sme skúsili silnejšie dávky chemoterapie. Má to však svoje úskalía. Aj vzhľadom na prekonaný zápal pľúc by Joshova imunita výrazne klesla a musel by ostať u nás na izolačke. Zároveň, priveľké dávky chemoterapie by u tak mladého organizmu mohli viesť k mnohým nežiaducim účinkom. Preto sa konzílium prikláňa k transplantácii kmeňových buniek, ako najoptimálnejšiemu variantu. Kým nájdeme vhodného darcu, podávali by sme Joshovi nižšie dávky chemoterapie, aby sme zabránili zrýchlenému progresu choroby, ktoré by sme pred samotnou transplantáciou zvýšili. V prípade, ak by sme v dohľadnej dobe vhodného darcu nenašli, stále môžeme aplikovať intenzívnu chemoterapiu, eventuálne experimentálnu liečbu. Variant je viacero. Všetko bude závisieť od vývoja Joshovo stavu." Premerajúc si ma pohľadom, doktor Cooper skúsil úsmev. (Nevyšiel.) "Josh, nemusíš mať strach. Transplantácia kmeňových buniek vôbec nebolí. Podáva sa hrudným katétrom, ako chemoterapia." "Ja nemám strach." Zaklamal som bez začervenania. Doktor uznanlivo prikývol. "Si statočný chlapec." "A ako dlho môže trvať nájdenie vhodného darcu ?" "To je individuálne, pán Hurt. Niekedy je to otázka 3-4 dní, a inokedy prehľadanie registrov a následne testy trvajú 2-3 týždne. Keďže Josh má sestru, začneme u nej a u vás dvoch. Pri najbližších príbuzných je pravdepodobnosť zhody najvyššia. Samozrejme, Joshove parametre sme už odoslali do medzinárodnej databázy a o pár dní dôjdu výsledky." "A chemoterapia ? Naozaj ju nemôžeme skúsiť ?" "Samozrejme, že áno. Rozhodnutie je

na vás, ako jeho rodičoch. Ono, aj pri samotnej transplantácii budeme pár dní pred zákrokom nasadzovať intenzívnu chemoterapiu, aby sme počet nevyvinutých leukocytov znížili na absolútne minimum. Pri liečbe výlučne chemoterapiou je ju však nutné aplikovať dlhšie a vo vyšších dávkach." Doktor Cooper zobral zo stola niekoľko brožúrok, podajúc ich tatovi. "Ak máte záujem, toto si prosím preštudujte. Sú tam dopodrobna rozpísané jednotlivé postupy, ich výhody a nevýhody. Žmoliac farebné letáky v dlaniach, tato nič nepovedal. Nastalo nepríjemné ticho, ktoré som prerušil otázkou, na ktorú nik z dospelých nenabral odvahu. "Akú mám šancu ?" Doktor Cooper preglgol. Bolo zrejmé, že môj dotaz by najradšej prepočul. "Josh, to sa nedá presne určiť. Pri transplantácii kmeňových buniek to môže byť aj viac než 50 percent." "50 percent ?" Zdúpnela mama, znova spustiac plač. "Ja som čítal, že u detí starších ako 10 rokov je ti iba štvrtina." Doktor trpko prikývol. "Pozerám, že si si všetko naštudoval. Si ozaj výnimočný chlapec Josh. Ak by som nevedel aký si inteligentný a duševne silný, nikdy by som s tebou takto otvorene nehovoril. No pred tebou nejde nič utajiť. Máš pravdu. Štatistiky uvádzajú interval medzi 25 až 50 percentami, no do týchto čísel sa zarátavajú aj prípady, keď je návrat choroby zistený neskoro, či u detí so zlou počiatočnou prognózou čo nie je náš prípad. Budeš pod neustálym dohľadom a dáme ti najlepšie lieky aké existujú. Urobíme všetko čo je v našich silách." Zložiac si okuliare, doktor si utrel prepotenú tvár. "Nechcem, aby to znelo ako výhovorka, no obávam sa, že liečbu zásadne narušil ten nešťastný zápal pľúc. Prerušenie liečby v takto citlivom štádiu je vždy veľmi ošemetné. Je mi to ľúto, že sme tomu nedokázali zabrániť." "Nie." Odvetil som pokojne. "Nie je to vaša chyba. Kašľal som a boleli ma pľúca, no chcel som byť s Jen. Preto som vám o tom nepovedal." Tváriac sa hrdinsky, nielen mama s tatom mali slzy na krajíčku.

Cestou domov sme opäť mlčali, ak nerátam mamine vzlyky. Nevieť čo rodičom behalo hlavou, no ja som vedel, že to takto dopadne. Od chvíle čo sa mi vrátila zimnica, ma zlé tušenie neopustilo. Umieram. Taká je pravda. Žiadnych 25 ani 50 percent mi život nezachráni. Viem to. Ako odsúdenec čakajúci v cele smrti na popravu, nikto nevypočuje moje odvolanie, neudelí milosť. Zasa raz píšem ako básnik, ale je to tak. Netuším ako to Jen oznámim. Jej otec mal napokon predsa len pravdu. Nemal som sa do nej zaľúbiť. Teraz budeme trpieť obaja. Tato náhle prudko stočil volant, zamieriac na prázdne parkovisko pred obchodným centrom. Motor stíchol a všetci traja sme ostali sedieť na miestach. "Josh, poď von." Otvoriac dvere, tato ku mne pristúpil. V očiach sa mu ligotali slzy. Objímuc ma, prvýkrát v živote som ho videl nariekať. Mama sa k nám pridala a držiac jeden druhého, slzy stekajúce po našich tvári nešlo zastaviť. Tam, na opustenom parkovisku, stratení v neznámom svete sme všetci traja plakali. A hoci ostávajú bez slova, opantal ma nepoznaný pocit. Strach zo smrti.

Piatok 20.09. 11:06:

Nemôžem spať. Nenávidená choroba, mi stále zvierá myseľ. Nechcem umrieť, skončiť v tmavej, bezodnej diere, kde sa moje telo zmení v kosť a tá v prach. Pýtajúc sa sám seba prečo práve ja, nik mi neodpovedá.

Dnes ráno za mnou prišla Emily. Napadlo ma, že znudená, chce sa niečo zahrať. Len si ku mne ľahla a zakrytí perinou, obaja sme mlčali. Moja milá sestra. Mama s

tatom jej určite prezradili čo ju budúci týždeň čaká. Nechcem aby trpela. Keď sme boli menší, toľko sme sa naťahovali, hádali a bili, a teraz mi moja malá Emi môže zachrániť život. Život svojho 'brášku', ktorého, ako povedala 'veľmi ľúbi a chce, aby sa vyliečil'. "Dik Emi. Aj ja ťa ľúbim." Objímuc ju, obaja sme vedeli, že odteraz už žiadne ďalšie hádky nebudú. Nikdy viac.

Skôr než ma mama zavolala na tzv. raňajky (budík na nočnom stolíku ukazoval takmer obed), odpísal som Jessemu a Jen. Jen mi ešte večer niekoľkokrát napísala, pýtajúc sa na výsledky, no nenašiel som síl odpovedať jej. Aj dnešná správa bola stručná. "Milá Jen, prepáč, že som ti včera nenapísal. Testy nedopadli dobre. Stále som chorý a musím na transplantáciu. Dosť sa toho bojím. Keby si dnes mohla prísť, budem rád. Tvoj Josh." Odpoveď dorazila do niekoľkých sekúnd. "Prídem. Tvoja Jen." Aspoň niečo. Jess, ktorý na rozdiel od Jen v škole trčať nemusí mi rovno zavolať. Nechce sa mi rozpisovať čo presne sme rozoberali, no nech už to znie akokoľvek hlúpo, Jesseho správa o mojej transplantácii potešila. Až toto raz bude niekto čítať, nemajte mu to za zlé. Ja mu plne rozumiem. Ako Jesse poznamenal, teraz sme na tom obaja rovnako - ako dve mŕtvolky. A to znamená, že na chorobu neostal sám. Nie, Jess nechce, aby som umrel, a ja nechcem, aby umrel Jess. No ak poznáte niekoho kto prežíva to isté čo vy, zdieľa vašu bolesť, vaše utrpenie, je vám ľahšie na duši, hoc mu z celého srdca prajete skoré uzdravenie. A Jess zo všetkého najviac potreboval počuť, že v tom nie je sám. Ani ja by som netúžil po ničom inom, ak by sa mi choroba vrátila skôr než jemu. No Jesse potreboval viac. Stále presvedčený, že sa nikdy nevylieči, poprosil ma, či by mi nepomohol zaslať email, ktorý napísal pre svojich kámošov, 'pre prípad ak by sa mu niečo stalo'. Musel som sľúbiť, že ho čítať nebudem, a 'až k tomu dôjde', rozpošlem ho na zaslané adresy. Jess ponúkol to isté aj mne. Zamrazilo ma, no akoby som mohol odmietnuť? Takže, i ja mu pošlem odkaz pre Jenny a preňho. Lepších kámošov aj tak nemám. Ach. Musím končiť. Mama ma volá na 'raňajky'. Rozlúčkový list si radšej nechám na neskôr. Načo písať také veci, kým nádej stále žije a ja s ňou?

Piatok 20.09. 22:30:

Na neskorých raňajkách, či skôr skoršom obede sa zúčastnila celá rodina. Emily je stále nachladená a tato si dnes zobral voľno z práce. Mama pripravila hostinu s obľúbenou zemiakovou kašou, hruškovým kompótom, rybou i množstvom zeleniny. Bavili sme sa o hlúpostiach, akoby sa včera nič zlé nestalo. Tato pochválil mamu za vynikajúci raňajko-obed, Emily trkotala o novej kamarátke v škole a mama spomínala ako sa spoznala s tatom, čo Emily veľmi zaujalo. Prikyvujúc, úsmevy som hádzal na všetky strany, aspoň na chvíľu tak zabudnúť na ťaživé myšlienky. Aj napriek neúnavnej snahe oboch rodičov sme im napokon predsa len neušli. Rapotajúc o škole, spravila to nechtiac Emily. "Až bude Josh zdravý, zasa bude chodiť do školy?" Nastalo ticho. Mama s tatom na seba pozreli. "Áno Emi. Obaja budete chodiť do školy. Josh ťa bude ráno sprevádzať a po vyučovaní naňho počkáš a pôjdete spolu domov." Rozžiarená Emily na mňa vypútila oči. "My budeme chodiť spolu domov?" "Áno Emi, budeme." Prisľúbil som s úsmevom. Mama rýchlo zmenila tému, domnievajúc sa, že ma otázka rozrušila. Ale, vôbec nie. Ak sa vyliečim, všetko bude iné. I ja. To prisahám.

Čakajúc Jen, na filmy a hry som bol príliš unavený. Surfujúc po nete, skúšal som nájsť pár pekných pesničiek, nech ich pustím kámoške na privítanie. Nejako sa mi podarilo preklikať sa k chlapčenským zborom. Ako prváka ma mama zapísala do školského zboru, keďže podľa učiteľky umenia mám vraj pekný, melodický hlas. No neznášajúc vystupovanie pred ľuďmi, kde na mňa každý iba zazerá, rýchlo z toho zišlo. A teraz toho ľutujem. Niektoré pesničky sú ozaj nádherné a tým chlapcom čo so zborom precestujú celý svet závidím. Prehrabujúc sa Youtube, pošťastilo sa mi objaviť prenádhernú skladbu - Abide with Me od St. Philips Boys Choir, ktorý je dnes známy aj pod názvom Libera. Tak hrozne smutná, a predsa krásna. Prečítajúc o nej na Wiki, rozumiem prečo má tak neradosný text. Napísal ju kňaz a básnik Henry Francis Lyte umierajúci na tuberkulózu. V čase keď ju písal, ostávalo mu len zopár týždňov života. Ovládlo ma dojatie. Kiež by som i ja bol básnikom a dokázal stvoriť tak úžasné slová. No obyčajný chlapec z Bostonu ako ja, nič podobné nezvládne, a preto si tie slová od pána Lyteho požičiam. (Keď je tam hore, snáď sa neurazí.)

*Abide with me; fast falls the eventide;
The darkness deepens; Lord with me abide.
When other helpers fail and comforts flee,
Help of the helpless, O abide with me.*

*I fear no foe, with Thee at hand to bless;
Ills have no weight, and tears no bitterness.
Where is death's sting? Where, grave, thy victory?
I triumph still, if Thou abide with me.*

*Hold Thou Thy cross before my closing eyes;
Shine through the gloom and point me to the skies.
Heaven's morning breaks, and earth's vain shadows flee;
In life, in death, O Lord, abide with me.*

In life, in death, O Lord, abide with me.

Ani neviem koľko bolo, keď Jen dorazila. Únava i stúpajúca teplota, neklamný znak návratu choroby ma zmohli natoľko, že som zadriemal. Prebudiac sa, Jen s rúskom na tvári sedela pri mojej posteli, držiac ma za ruku. "Ahoj." Privítal som ju s úsmevom. "Ja som zaspal ?" Jen bez slova prikývla. "Prepáč. Čakal som na teba, no nejaký som rozbitý." "Máš teplotu Josh. Len pokojne lež a odpočívaj. Ostanem tu pri tebe. Oco sľúbil, že ma večer zavezie domov." Jen mi podala pohár vody, a kým som dopĺňal hladinu tekutín, papierovou vreckovou mi utrela pot z čela. Dotyky jej hebkých prstov mi prenikali priamo do duše. "Prečo máš mokré vlasy ?" Jen si prešla dlaňou po čoraz dlhšej ofine. "Trochu som bežala a chytil ma dážď. Nič to nie je. O chvíľu vyschnú." "Tak to teda nie !" Zahlásil som energicky. "Musíš si ich vysušiť, aby si mi neochorela." Mama doniesla sušič a pozorujúc ako prúd horúceho vzduchu strapatí Jenine kadere, predstavoval som si ako si i ja raz budem takto sušiť dlhé vlasy padajúce do čela. Jen mi potom porozprávala ako sa má v škole, ako otec s dnešnou návštevou súhlasil i včerajšiu večeru kde ma označil za dobrého chlapca. Pookrejúc, úprimne ma to potešilo. Nanešťastie, cez víkend Jen nepríde. Nie, žeby ju otec nepustil či sama nechcela, ale v pondelok ma čaká prvé 'udržiavacie' chemo a

mama s tatom nechcú riskovať. No sľúbili sme si, že si budeme (dlho, predlho) telefonovať. Chýliac sa k večeru, Jen čoskoro musela domov, keď mi na um zišla pesnička, môj darček pre ňu. Pustiac ju, Jen sa páčila rovnako ako mne. Vlastne viac. Je vraj nádherná. "Tak ako ty." Podpichnúc môj poklad zlatý, obaja sme sa zachichotali.

Je po polnoci a opäť cítim ako mi stúpa teplota. Nenávidím leukémiu. Ešte ráno mi nič nebolo, a teraz je zo mňa zbitý pes. Návrat choroby je vážne desivý. Neustále naň musím myslieť. Až mi začnú dávať chemo, zasa prídu vracania a hnačky, bolesti žalúdka, únava, hlad a Jen ku mne nepustia. Ak by zajtra boli Vianoce, mám len dve želania. Byť s ňou a vyzdraviť. Ale Vianoce sú o 3 nekonečné mesiace. Dožijem ich vôbec ?

Nedeľa 22.09. pol šiestej večer:

Píšem až dnes. Včera som nemal na nič náladu. Vlastne, ani dnes za veľa nestojím. Zmáha ma únava, v noci ma pochytila zimnica, mám teplotu a som napätý. Zajtra ráno ideme do nemocnice, kde mi dajú ďalšie chemo a rodičom a Emily odoberú krv na rozbor. Súrodenci sú vraj najvhodnejší darcovia, hoci nádej nie je vysoká (25%). Ale prečo by aj mala byť, keď patríam k jedinému percentu detí, ktorým prvý cyklus chema nezabral ? 1 zo 100. Som výnimočný. Výnimočná mŕtvola. Ako Jess. Dnes sme dlho kecali. Stále mu nenašli vhodného darcu. Zajtra by mali doraziť výsledky z ďalších databáz, a tak je nervózny. Neverí nikomu a ničomu. Chápem ho. Ani ja nikomu neverím. Dokonca ani najdrahšej Jen. Stále mi volá, povzbudzuje ma, každý deň sa za mňa niekoľkokrát pomodlí. Ale sú to iba slova. Obyčajné slová, ktoré na mojom osude nič nezmenia. (Poznámka: Jen, až si toto prečítaš, neuraz sa prosím. Veľmi ťa milujem, a ani nevieš ako ti ďakujem za všetko čo pre mňa robíš. Viem však svoje. Skončím ako Mike.)

Ani doma to nie je o nič veselšie. Mama okolo mňa chodí ako duch. Hoci neplače, pretvarovanie jej veľmi nejde. Rozumiem čo cíti, vidím aká je zdrvená. V noci nespí, v práci si zobrala neplatené voľno, len aby mi bola nablízku. Tato berie veci trochu pokojnejšie, často za mnou chodí, hrali sme sa na konzole, pozerali film - niečo čo nikdy predtým nerobil. Našťastie, už prestal s rečami o statočnosti, o tom ako liečbu skvele zvládam. Snaží sa byť nad vecou, aby ma viac nevystrašil, no vždy keď si vybavím jeho poblednutú tvár v doktorovej kancelárii, viem ako na tom je. Najlepšia zo všetkých je Emily. A ja hlupák, na Emi som nikdy nemyslel. Ved' má iba 9, je malá a ničomu nerozumie. Vždy som ju tak bral. Kým som neochorel, neustále sme sa škiepili, hádali, naťahovali na blbostiach, párkrát som ju udel. Nepáčilo sa mi, že ju mama s tatom neustále chránia, aj vtedy keď hádku začala ona. "Si starší a máš mať rozum." Ale ja mám 12 a som tiež len dieťa ! No podľa tata, ako starší za všetko môžem ja. Od návratu z nemocnice je však Emi iná. Pozorná, donesie mi vodu, keď mám prázdnu fľašu, pomáha s obliekaním, podáva mi veci, len aby som nemusel vstávať. Dnes sme celé doobedu hrali šachy. Emily ich rýchlo pochopila. A to nie je všetko. Kreslí mi obrázky až mám polepenú celú stenu nad posteľou. Dnes mi nakreslila dve. Na jednom som astronautom na Mesiaci a na druhom s Jen a rodičmi pozeráme štart rakety. Všetci zdraví a šťastní.

Emi, až raz budeš čítať moju knihu, chcem ti povedať, že ľutujem všetko čo som ti kedy spravil. Hanbím sa priznať ti to do očí, a tak to píšem tu. Snáď si to niekedy prečítaš. Tvoj bráška Josh.

Darca

Pondelok 23.09. pred odchodom do nemocnice:

O chvíľu ideme do nemocnice, no toto si musím zapísať. Jesse mi práve volal. Našli mu vhodného darcu !!!!!!!!!!!!! Skoro ráno im volal doktor Cooper a oznámil šťastnú novinu. Darca vraj vyhovuje vo všetkých kritériách, a preto Jess dostane kmeňové bunky už čoskoro. Ešte nevie kedy, no v stredu má nastúpiť do nemocnice, kde mu začnú podávať silné chemo na zníženie počtu rakovinou napadnutých bielych krviniek. Jess prekypoval šťastím ako blcha v psom kožuchu, a ja s ním. Keby to tak vyšlo dnes aj mne. Za pár hodín budem múdrejší...

Pondelok 23.09. doma o štvrtej v mojej posteli:

Tak a sme späť. V nemocnici sme stvrdli do tretej, no Emily to zvládla skvele. Moja statočná sestrička. Keď jej doktor Cooper vysvetľoval ako jej budú odoberať krv potrebnú pre analýzu, ani raz nezaprotetovala, neplakala keď jej do žily pichli dlhú ihlu. Sediac pri jej lôžku, chytila ma za dlaň a pevne držala. Ešte pred pár mesiacmi, by som ruku odtiahol. No teraz to nešlo. Robí to len pre mňa - svojho brášku. A ja som na ňu hrdý a za všetko ti Emi ďakujem. Si tá najúžasnejšia sestrička na svete a ľúbim ťa. Ešte raz, sorry za všetko čo som ti predtým spravil. ☹

S doktorom Cooperom sme pred chemom mali možnosť chvíľu pokecať. Spomínal mi Jesseho. Darca čo mu vyhládali má 5 zo 6 kritérií úplne zhodných a v jednom je len drobná odchýlka. Lepšieho už nájdú iba ťažko. Podľa doktora je vysoká šanca, že sa transplantácia ujme. To by bolo perfektné. Veľmi si želim, aby to Jessemu vyšlo. Ja výsledky z Emilinho, maminho a tatovho rozboru budem poznať o pár dní, no aj keby to nevyšlo, moje parametre rozposlali do medzinárodných databáz darcov, kde určite niekoho nájdú. Len to niekedy chvíľu trvá. Tak neviem. Snáď má doktor pravdu.

Po odberoch prišiel rad na moje chemo. 3 hodiny sedenia v známom kresle, ktoré sa má opakovať minimálne 3 krát. Doktor chce mať istotu, že nedostanem alergickú reakciu. Ak nie, ďalšie chemá mi už budú dávať doma. Vždy k nám príde sestra, pripojac ma na dávkovač. Fakt sa na to veľmi 'teším'. No stále lepšie než trčať v nemocnici, zavalený spomienkami na Jen, Jesseho a Mikea. Aspoň, že to prvé chemo nedopadlo zle. Trochu unavený, žalúdok ma nebolel, akurát vracajúc sa autom domov, pustila sa mi z nosa krv. Ale iba trochu. Nič hrozné.

Pred chvíľou sa ozval Jess. Pozýva nás s Jen na 'rozlúčkovú párty' pred nástupom do nemocnice, zajtra u nich doma. Jen sľúbila, že dôjde a ja tiež. Mame s tatom som

to zatiaľ neoznámil, no viem, že ma pustia - teraz, keď sme na tom s Jessem rovnako. Vlastne, nie rovnako. Jesse darcu má. Ja nie.

Utorok 24.09. 21:21:21, doma, v obavách:

Konečne pekný deň. Nie, krásny deň. Teda, až na ten záver. Celý večer sme strávili u Jesseho. Josh, Jen, Jesse, naše staré dobré J+J+J. A bolo nám skvele. Najprv sme hrali spoločenské hry, ktorých má Jess desiatky, potom nám Jess ukázal videá z futbalových zápasov na škole. Je vážne šikovný. Ja by som kľučky aké robí on nikdy nedokázal. Ani neviem ako sme k tomu došli, no začali sme kecať o najkrajších zážitkoch, aké sa nám prihodili. Pre Jesseho bol najskvelejším výlet na západne pobrežie. San Francisco, Los Angeles, Las Vegas, Grand Canyon nad ktorým leteli vrtuľníkom, Las Vegas, obrovské sekvoje, púšť, národný park kaktusov, San Diego. Najkrajšie 3 týždne jeho života. Až raz bude zdravý, opäť tam zájde, a ak to bude iba trochu možné, zoberie nás so sebou, aby nám všetko poukazoval. Jen spomenula narodenie Sama, o ktorého sa od detstva starala. Dávala mu jesť, pomáhala mame s prebaľovaním, hrala sa s ním, učiac ho prvé slová. Narodenie bábätko, sledovať ako rastie je pre Jen najúžasnejšia vec na svete. Rad prišiel na mňa. V Kalifornii sme neboli, a keď sa Emi narodila, bol som ešte primalý, aby som ju mohol prebaľovať (našťastie). A tak som kámošom rozpovedal o opekačke s tatom na výlete v Apalačských horách. Celý deň šliapajúc po kopcoch, navečer sme uprostred lesa vztýčili stan a tato spravil vatru, na ktorej sme opekali slaninu, špekáčky i klobásy s cibuľou. Iskry odlietali z plameňov, hviezdy sa trblietali na nočnej oblohe, a hoci vonku panovala zima, pri ohni nám bolo teplúčko a krásne. "Opekačka, to je niečo ako barbecue ?" Zaujímalo Jesseho. "Nie. Opekačka sa robí na ohni. Nepotrebuješ gril. Opeká sa priamo nad vatrou. Z konárov vystrúhaš také tyčky, pichneš na ne slaninu, alebo špekáček, ktorý narežeš a otáčaš ho nad ohňom. Ako sa špekáček pečie, začne sa na mieste kde si ho narezal roztvárať, až po chvíli z neho máš opečený špekáček. S cibuľou, horčicou a chlebom je fakt super." Pretínajúc ma pohľadom, Jessemu zaiskrili oči. "A čo keby sme si spravili opekačku aj my ?" S Jen sme sa seba pozreli. "Teraz ?" "Jasné, že teraz ! V našej záhrade. Zoberieme drevo z krbu, z konárov spravíme tyčky a v chladničke sa niečo nájde." Priložiac si dlane k ústam, Jesse hlasno zakričal. "Mamííí." Vystrašená mama okamžite pribehla. "Čo je ? Stalo sa niečo ?" "Máme párky, klobásy, slaninu a cibuľu ?" "Párky a slaninu máme. Prečo ?" "Chceme si spraviť opekačku v záhrade." Mama zdúpnela. "Jess, to v žiadnom prípade ! Dobre vieš, že také veci jesť nemôžeš a vonku je už chladno." "Jesť to nebudem a dobre sa oblečiem. Nejaké ďalšie otázky ?" Mama si chytila hlavu do dlaní. "Jesse čo to zasa vymýšľaš ? Veď vieš kam zajtra ideš." "Veď práve ! A čo ak sa už odtiaľ nikdy nevrátim ? Chcem vidieť ako sa robí opekačka. Joshovi ju spravil otec." Sklopiac zrak, mama chvíľu mlčala. Mal som dojem, akoby sa jej Joshova spomienka na otca dotkla. "Tak dobre. Ale toho jedla sa ani nedotkneš !" "Jasné mami. Si tá najlepšia mama na svete." Len čo bolo všetko dojednané, začali sme s prípravami. Keďže vonku sa už pomaly stmievalo, zababušení po uši, vyrazili sme postaviť pahrebisko. Veľké kamene v záhrade chýbali, no pár tehál z pivnice stačilo. Kým záhradu pohltila tma, z konárov kriku som pre každého vystrúhal dve paličky a opekačka mohla začať. Ukážuc Jessemu ako párok správne napichnúť a narezať, ako zapáliť vatru, ako na paličku nastoknúť krúžky cibule, nech sa dostatočne prepečú i ako masťou z mäsa potrieť chleba, aby lepšie chutil, byť

úprimný, samotné jedlo na Jesseho veľký dojem nespravilo a mama naň nemusela dávať pozor, aby z neho nejedol. Zato vatra to bol iný príbeh. S Jen neustále prikladajúc pod oheň, vždy keď Jesse do plameňa prihodil nazhŕňané lístie, vyleteli z neho stovky iskier k hviezdami posiatej oblohe. Zabudnúc na dom i hluk prechádzajúcich áut, cítil som sa ako vtedy s tatom v lese. A nielen ja. "Tak vám závidím, že máte otcov." Riekol Jess zadumane, pozorujúc plápolajúce plamene. "Ja som svojho otca nikdy nepoznal. Odišiel od nás, kým som bol malý. Žije niekde vo Washingtone a vraj má novú rodinu. Asi lepšiu než tá naša, lebo ani raz mi nenapísal." Potiahnuc nosom, uvedomil som si, že Jess vzlyká. "To mi je ľúto." Jess na nás pozrel. "Ľudia, ja mám taký strach. Včera som mal hrozný sen. Zdalo sa mi, že umieram a veľmi to bolelo." Obrátiac sa k Jessemu, Jen ho objala. "Jen, tak ti závidím, že si zdravá. Aj ja by som chcel, no viem, že nikdy nebudem." S kamarátkou sme len mlčali. Žiadne slová nedokážu zdolať strach malého chlapca zo smrti, ktorá sa nad nami vznáša ako temný anjel.

O Jesseho mám obrovský strach, a vlastne o seba a o Jen tiež. Nechcem prísť o ďalšieho kámoša. Pane bože, ak naozaj existuješ, nedopušť, aby Jesse zomrel. S Jen je jediným priateľom, ktorého mám. Zo všetkých síl ťa prosím, pomôž mu.

Streda 25.09. po večeri:

Celý deň vonku panovalo ponuré šero. Studený vietor vanúci od severu priniesol doterný chlad s prehánkami a temné mračná okupujúce oblohu len zvýrazňovali môj zármutok. A, nielen môj. Zlá nálada doľahla i na mamu. Najprv v nemocnici, kde zabíjajúc celé doobedie pumpovaním chema, navštívila doktora Coopera i Blacka. Nemusím byť psychológom, aby mi neuniklo ako ju rozhovor s lekármi rozrušil. A doma to nebolo o nič lepšie. Neustále za mnou behala s nápojmi, prevareným ovocím, sladkosťami, vitamínmi i liekmi, s úsmevom sa pýtajúc či mi niečo nechýba, nesužuje žalúdok, nepotrebujem do kúpeľne či na záchod. Je to od nej milé, a predsa viem, že to robí tak trochu aj pre seba. Potrebuje počuť môj hlas, veriť že sa stav 'jej Josha' zlepšuje, že to nie je také zlé ako doktor hovorí. Rozmýšľam, aké to bude až všetko zlyhá a ja zomriem. Tato má Emily, no mama má najradšej mňa. Jasná vec, aj Emily veľmi ľúbi, žeby za ňu života dala, no mňa má radšej, lebo som jej prvé dieťa. Viem to, hoci mama by také niečo nikdy nepripustila. Ak sa mi niečo stane, ak zomriem, pre mamu a moju milovanú Jen to bude zo všetkých najťažšie. Mama o chorobe vôbec nehovorí, akoby ani neexistovala. Aj dnes na večeri s tatom rozprávali o hlúpostiach, o výlete minulý rok na Aljaške, ako stavali náš dom predtým než sme s Emily prišli na svet, tato skúšal byť vtipný, spomínajúc ako mame na škole dvoril, a tá ho dlho odmietala. Aj som sa zasmial, nech nekazím náladu. Viem, že to robia iba pre mňa, aby sa mi aspoň na chvíľu podarilo zabudnúť na niečo na čo zabudnúť nejde. Emily mi nakreslila ďalší obrázok - ako sedíme vo vesmírnej rakete a pozerajúc z okienka, letíme k ligotavej hviezde. Každý je na mňa milý, chce mi pomáhať, starať sa o mňa ako o krehkú, zraniteľnú kvetinku, na ktorú sa zo dňa na deň mením čoraz viac.

Inak, ozval sa Jess. Napísal až teraz večer. V nemocnici doňho stihli napumpovať prvú (ako to Jess okomentoval) 'konskú' dávku chema. Je vyčerpaný, bolí ho žalúdok

a točí sa mu hlava, no už sa nevie dočkať až to všetko skončí a bude mu lepšie. Nejakto to musí pretrpieť. Iná možnosť nie je. Pre Jesseho, ani pre mňa.

Idem ešte brknúť Jen. Potrebujem počuť jej nádherný hlas a Jen ma vždy dokáže povzbudiť.

Štvrtok 26.09. po odchode Jen:

Jen práve odišla. ☹ Navštívila ma dnes, lebo zajtra oslavujú narodeniny Amber, a hneď po škole musí domov. Rozprávali sme sa o Jessem i o párty v záhrade. Jen ma pochválila za šikovne vyrezané prútiky. Opekačka sa jej veľmi páčila. Vidiac ma utrápeného, skúšala byť veselá, dokonca mi dala bozky na obe líca. (Najprv iba na jedno, no pekne poprosiac, súhlasila i s druhým. ☺) Pôvodne som jej o tom nechcel veľmi rozprávať, no keď Jenny naliehala s dôvetkom, že sa mi určite uľaví, rozpovedal som jej o sne z uplynulej noci.

Zdalo sa mi o nemocnici a Jessem. Napichnutý na trubičky s umelou výživou i pľúcnu ventiláciu, vedel som, že umiera. Hrozivé chrčanie sprevádzajúce každý jeho nádych mi dunel v ušiach ako siréna a plačúca mama pri lôžku ho hladila po zápästí. Slzy jej stekali po tvári a ja, bezmocne hľadiac spoza preskleného okna izby jednotky intenzívnej starostlivosti, nedokázal som im pomôcť. Mrazivý sen z ktorého si i teraz pamätám najmenšie detaily. Jen ma skúšala upokojiť. Vraj sny nemám brať vážne, doktor Cooper s lekármi a sestrami vedia čo robia. Nanešťastie, nočná mora bola príliš skutočná. Doobedu som veľa študoval o transplantácii kmeňových buniek. Nielen mizivá šanca na úspech, ale najmä hrozba infekcie pri ktorej pacient s oslabenou imunitou môže zomrieť, ma nenechávala pokojným. Jesseho mama mala pravdu. Nemali sme robiť tú opekačku. A hoci sa Jess jedla ani nedotkol a pri ohni bolo teplučko, spravili sme hlúposť takto riskovať. Kiežby som tému opekačky s tatom v lese nikdy nezačal.

Zajtra, až mi budú dávať ďalšie chemo, skúsím pána Coopera presvedčiť či by mi nedovolil Jesseho navštíviť. Aspoň cez okno mu zamávať, lebo na izbu ma isto nepustia. Možno bude súhlasiť. Aj dnes sme si písali. Jess znova vtipkoval o mŕtvole 1 a 2, spomínajúc rozhovor s Júliou, ako sa tam oňho vzorne starajú i ako všetko zvláda. Ja však dobre viem čo prežíva. Ak ma zajtra uvidí, určite sa poteší. I ja to potrebujem. Dúfam, že pán doktor bude súhlasiť.

Piatok 27.09. 16:48:

Tak a moje odvolanie bolo definitívne zmietnuté. Rozsudok nad Joshom Hurtom je spečatený. Emily ani mama s tatom nemôžu byť mojimi darcami. Naše krvi sú príliš rozdielne. Dnes nám to po cheme oznámil doktor Cooper. Mama plakala, tato takmer nedýchal, iba ja som ostal pokojný. Nič iné som predsa nečakal. Doktor rodičov upokojoval, aby nestrácali nádej. Výsledky mojich testov zaslali do národnej i medzinárodných databáz a vraj existuje vysoká šanca, že vhodného darcu napokon

objavia. Kecy, kecy, kecy. Nikoho nenájdu, viem to. Aj mama to tuší, hoci si to nepripúšťa.

Aspoň na niečo bola návšteva nemocnice dobrá. Stretol som Jesseho. Leží na izolačke a do izby ma prirodzene nepustili. Dávajú mu silné chemo, aby mu pred transplantáciou kmeňových buniek znížili imunitu, zvýšiac tak šancu, že jeho telo transplantované bunky prijme. Preto leží na izbe s vlastnou ventiláciou a navštevovať ho môžu iba lekári a sestry vo vydezinfikovaných plášťoch. Našťastie, Jesseho izba rovnako ako tá v ktorej som na izolačke ležal ja mala veľké presklené okno. Pristúpiac k oknu, Jesse sledoval televízor zavesený nad posteľou. Pripojený na umelú výživu, nemohol sa veľmi hýbať, navyše práve pri ňom bola jedna zo sestier. Zaťukajúc na sklo, Jess si ma všimol a zamával mi. Zoberúc mobil, odpísal ako rád ma vidí, pýtajúc sa či už mám darcu. Priznajúc pravdu, to som ešte netušil s čím nás doktor o pár hodín (ne)prekvapí. Jess prekríženými prstami naznačil, že mi drží palce. Po cheme i stretnutí s doktorom som za ním skočil znova. Vrchná sestra ma spočiatku nechcela pustiť, no keď jej tato vysvetlil akú novinu nám dnes oznámili, ustúpila. Jess bol na izbe sám, a vôbec sa nehýbal. Najprv ma napadlo či ho nezmohol spánok, no odošlúc mu správu na mobil, rýchlo sa prebral. Zápasíac s trubičkami, naklonil sa k nočnému stolíku po telefón. "Emily ani mama s tatou nemôžu byť darcami. Majú odlišnú krv." Jessemu chvíľu trvalo než jedným prstom vyťukal odpoveď. "Vitaj v klube." Prekríženými prstami sme si dali gesto na rozlúčku. Oba budeme potrebovať more, či skôr oceán šťastia.

Idem ešte napísať Jen. Bude smutná, no je mojou láskou a má právo vedieť ako na tom som. A potrebujem počuť jej hlas. Snáď si budeme môcť zavolať.

Nedeľa 29.09. poobede:

Žerú ma mrle. Nie naozaj. To sa len tak hovorí. Som nervózny. Jess sa mi už druhý deň neozval. Naposledy písal v piatok večer. Poďakujúc za návštevu, prezradil mi, že transplantáciu má naplánovanú na budúci týždeň. A odvtedy nič. Skúšam mu písať, volať, pozerám si či má zapnutý chat, ale všetko zbytočné. Mama tvrdí, že Jess je po cheme vyčerpaný a najskôr väčšinu času prespí. Kiežby mala pravdu. Volajúc jeho mame, ani raz mi nedvihla, a to som zvonil viac než minútu. Rozprávajúc s Jen, tiež si myslí, že Jesse iba odpočíva a určite sa ozve. Mne sa to však nezdá. V nemocnici bol Jess tak slabý. Ledva dokázal písať. Dávajú mu silné chemo, no vidiac ho na lôžku, pripomenul mi mňa pri zápale pľúc. Ak by teraz dostal chorobu, nechcem si to radšej predstaviť. Mám oňho strach. Veď za týždeň, dva tam môžem ležať ja. Jen ma skúša povzbudzovať, vraj mi darcu určite nájdu, len musím byť trpezlivý. Ale ako môžem byť trpezlivý, keď neviem čo sa deje s mojím kámošom? Keby som tak mohol za ním skočiť a presvedčiť sa či len spí. Mama je však proti a v nedeľu by ma na oddelenie najskôr aj tak nepustili. A tak mi neostáva nič iné len čakať. Bude to dlhé, predĺhé čakanie.

Jess tu bol a vždy bude

Utorok 01.10.:

Dlho premýšľajúc ako tento záznam začať, nič lepšie mi nenapadá než toto. Jesse Portman, najlepší kámoš akého som kedy mal včera zomrel. Zasa plačem. Musím prestať. Sorry Jess...

Neviem ako dlho vydržím písať. Je mi strašne, v noci som takmer nespál, slzy sa mi neustále tisnú do očí. Vždy keď zavriem viečka, znova vidím strašný výjav - kamaráta umierajúceho na nemocničnom lôžku. Hrud' sa mu pomaly dvíha a mama sediaci pri jeho posteli mu utiera pot z čela. Túžim zaspáť na 100 rokov, nech ma zmrazia v kryospánku a prebudia až raz ľudstvo nájde liek na hrozný žiaľ sužujúci moje telo i dušu. No viem, že ak to teraz nenapíšem, nikdy viac nenájdem dosť síl zaznamenať posledné okamihy kámošovho života.

Všetko začalo i skončilo včera. Od rána som mal zlé tušenie, že s Jessem niečo nie je v poriadku. Tretí deň nereagoval na moje správy, žiaden záznam na Facebooku, SMSka, odkaz cez chat, nič. Vonku bolo ponuré, daždivé počasie. Temné chmáry pokryli oblohu a ľadový vietor ako baranidlo pravidelne dorážal na okná. Aj keď ma teplota, ani únava netrápili, opantal ma nedobrá pocit, že sa chystá čosi zlé. Boli asi 3 hodiny popoludní, keď zarinčal telefón. Mama umývajúc riad ho dvihla. Dlho nehovorila. Vlastne, nehovorila takmer vôbec, zväčša iba prikyvujúc. Keď zložila, vedel som, že sa niečo stalo. Zízajúc na mňa, neprehodila slovká a pristúpia bližšie, objala ma. "Josh, volala Jesseho mama. Tvoj kamarát ja ťažko chorý. Dostal silnú infekciu a jeho stav sa cez noc veľmi zhoršil." "Umiera ?" Odvetil som sucho. Mama si utrela slzy. "Myslím, že áno." Vyhrnúc sa z objatia, priskočil som k skrini s oblečením. "Musím ho vidieť. Idem za ním." Napäto očakávajúc odpoveď, bol som pripravený pohádať sa i utiecť z domu. Našťastie, mama mi rozumela. "Obleč sa, a nezabudni si rúško. Ideme za ním."

Skôr než som na seba hodil šaty, zavolať som Jen. Vracajúc sa autobusom zo školy, rozplakala sa ako nikdy predtým. Nečakaná správa ju natoľko rozrušila až ma pochytil strach, aby jej nepuklo srdce žiaľom, lebo potom by určite puklo aj mne. Jen mi za všetko poďakovala, sľúbila, že za Jessem príde tak skoro ako to len pôjde. My sme to v podvečernej špičke stihli do nemocnice za pol hodinu. Na izbu nás nepustili, no veľkým preskleným priezorom sa mi naskytol desivý obraz. Presne ako v sne, Jess ležal v bezvedomí, napojený na umelú pľúcnu ventiláciu. Hrud' mu stúpala a klesala podľa taktu prístroja, jediný znak, že je stále nažive. V izbe s ním ostala jeho mama a sestra Batesová. Neviem prečo prišla práve ona, keď na infekčnom nerobí. Rozlúčiť sa s pacientom, ktorý ju neznášal ? Snáď. Jesseho mama hladila syna po zápästí a zaslzené oči si už ani neutierala. S rúskom pritísnutý k sklu, neubránil som sa plaču. Najlepší kamarát mi umiera a ja Joshua Hurt s tým nedokážem nič spraviť. Chcel som bŕšiť do skla, kopať, kričať, zúriť, niečo rozbiť, zničiť celý svet i Boha, ktorý toto utrpenie dopustil. A len som tam tak stál, slzy mi stekali po lícach a bezmocný ako najkrehkejší tvor v širom vesmíre, ticho sledoval ako život opúšťa telo môjho priateľa. Pani Batesová si ma po chvíli všimla a zanechajúc Jesseho mamu osamote, vyšla na chodbu. "Josh !" Riekla pohnutým hlasom. "Nemal by si tu byť. Môžeš sa nakaziť." "Nie !" Zavrtel som hlavou. "Neopustím Jesseho. Vy to nepochopíte, ale ja tu musím byť. Aj keby som mal ochoreť." Nemá výčitka mi skalila tvár. "Povedali ste, aj doktor Cooper to tvrdil, že sa vylieči. No on umiera. Ako Mike."

Sestra Batesová pristúpila bližšie, privinúc ma k hrudi. "Je mi to tak ľúto Josh. Robili sme čo sa dalo, no Jesse dostal silnú infekciu, ktorú jeho oslabený organizmus nedokáže zastaviť. Viem ako ho máš rád, no teraz musíš myslieť na seba." "Nie ! Ja neodídem." Odsekol som ráznejšie, aby to počula i mama na lavici za mnou. Sestra Batesová chápavo prikývla. "Dobre teda. Posad' sa. Donesiem vám ochranné plášte a respirátory. Sú účinnejšie než rúška." Poslúchnuc radu skúsenej sestry, pani Batesová sa čoskoro vrátila, s ochrannými odevmi i respirátormi na tvár. V lekárskom ošatení, usadený vedľa mamy, sledoval som posledné okamihy života môjho priateľa. Viem, že Jess by to takto chcel. Nebyť sám, obklopený mamou a najlepšimi kámošmi. Čoskoro dorazil i tato. Bol po Emily a teraz prišiel mamu vystriedať. Doniesol mi niečo na jedenie a pitie, hoci hlad a smäd ma teraz netrápil. S prichádzajúcim večerom ruch na oddelení ustal. Sestra z infekčného niekoľkokrát zašla skontrolovať Jesseho, jeho mame priniesla vodu na pitie i akési prášky. Jesseho navštívil aj službukonajúci doktor, no až na kontrolu pľúcnej ventilácie, viacej robiť nemohol. Jessemu ostávali hodiny, možno minúty života, a nikto na svete mu nedokáže pomôcť. Všetci len čakáme kým naposledy vydýchne. Umieranie v nemocničnom prostredí je strašné. Dúfam, že až raz nastane môj čas, stane sa to doma v mojej posteli a mama, tato, Emily i Jen budú pri mne, ako ja teraz pri Jessem.

Bolo niečo po siedmej, keď sa presklené dvere na oddelení detskej infektológie roztvorili a dnu vstúpila Jen. Sprevádzaná otcom, vybehol som za ňou. Jen sa mi vrhla okolo krku. Plakala. "Ešte žije." Spoločne pristúpiac k oknu izby, držali sme jeden druhého za dlane. "Je nádej ?" Sklopiac zrak, výraz mojej tváre hovoril za všetko. "Rozprával som s pani Batesovou. Jesse umiera." Vzlykajúc, Jen ma objala. "Je mi to tak ľúto Josh." Neodvetil som. Jen úprimne verila v Jesseho vyliečenie. Bola o tom presvedčená, a ja nemám žiadne právo vyčítať jej omyl. Ved' i ja som dúfal v to isté, hoci neveril.

Usadiac sa na lavici s výhľadom do Jesseho izby, ani jeden z nás kamaráta neopustí. Mama pri ňom stále sedela, utierajúc mu pot z tváre, hladiac ho po lícach, prihovárajúc sa mu, aj keď Jesse slová, obrazy, dotyky ani maminu prítomnosť vnímať nemohol. Trvalo to hodiny. Vonku už panovala hlboká noc a tato sa ma snád' 5 krát opýtal či nechcem ísť domov. Nechcem. Nechceme. Opretá o moje plece, Jen som hladil po vlasoch. Prsty sa mi zabárali do čoraz hustejších kader a energia, ktorá nimi presakovala ma držala pri vedomí. "Jen ?" Dievča na mňa vyčerpane pozrelo. "Nemohli by sme sa za Jesseho pomodliť ? Ja sa neviem modliť, no ty poznáš modlitby. Ak by si ich hovorila nahlas, budem ich opakovať po tebe." Utrúc si vlhké mihalnice, Jen sa placho usmiala. "To je super nápad Josh." Pomodliac sa Otčenáš, Zdravas Mária i Sláva Bohu Otcu, neviem či to Jessemu nejako pomohlo, no mne sa uľavilo. Bola to naša spoločná rozlúčka s ním. Aj Jenin otec modliaci sa s nami iba ťažko skrýval svoje dojatie.

Nástenné hodiny nad vstupom na infekčné oddelenie ukazovali hodinu po polnoci, keď z Jesseho izby zaznelo výhražné pípanie prístrojov. Jen, ktorá mi medzičasom na ramene zaspala sa strhla. Obaja sme priskočili k oknu izby, do ktorej vbehol lekár so sestrou. Jesseho srdce prestalo biť. Cez pootvorené dvere sme počuli ako doktor konštatuje zástavu srdca a pýta sa mamy či nemajú vykonať resuscitáciu. Mama zavrtela hlavou. Náš Jess si ďalšie utrpenie nezaslúži. Jen vyhrkli slzy, a hoci ju otec chlácholil, rozplakala sa. Ja som ani vzlykať nedokázal. Hľadiac na bezduché telo

chlapca, ktorého hrud' i srdce raz a navždy zastali, časť mňa umrela s Jessem. Hoci nás obaja rodičia skúšali odhovoriť, nešlo to. Držiac sa za ruky, s Jen sme vstúpili do Jesseho izby. Jeho mama nás objala opakujúc, že Jessemu je už teraz lepšie. Jen prikyvovala, no mňa premkol iný pocit. Z miesta sálal zápach smrti. Jess ležal na lôžku bez života, bez duše. Na tvári sa mu stále trblietal pot. Pritisnuté viečka ostanú navždy zavreté. Belavá tvár s kruhmi pod očami pôsobila cudzorodo a vzdialene, až som ju takmer nespoznal. Akoby to ani nebol Jess, ale bábka a skutočný Jess čoskoro vbehne do izby, rehocúc sa ako si z nás vystrelil. A predsa to bol on. Môj najlepší kamarát. Jen k nemu pristúpila a na čelo mu dala krížik. Ja som to nedokázal. Áno, odteraz až do konca mojich dní budem za zbabelca, sraľa, uľňukanú babu, ale nešlo to. Trasúc sa hrôzou, z bezduchého tela vyžarovala smrť a pochabá myšlienka, že ju dotykom prenesiem na seba ma celkom ovládla. Hľadiac na mŕtveho priateľa, vedel som, že ho vidím naposledy. Zbohom Jess, kámoš môj. Tak veľmi mi budeš chýbať. (Zasa plačem.)

Jess bude mať pohreb v piatok. Neviem či naň pôjdem. Predstava ako vidím kamaráta v truhle ma desí väčšmi než samotné umieranie. Prečo ? Prečo sa to muselo stať práve jemu ? Netuším. Nenávidím život, nenávidím smrť i seba za to, že je zo mňa taký zbabelec.

Streda 02.10. poobede:

Zaspiac až nad ránom, vstal som na obed. Nemám teplotu, nič ma nebolí, a predsa je mi horšie ako so zápalom pľúc. Celý svet zastrela nepreniknuteľná hmla a ja blúdím sám v temnote, bez priateľov, bez rodiny, bez Jennifer, bez Jesseho. Nikdy viac neuvidím jeho tvár, nezačujem prenikavý hlas, nezahráme strieľačky či obľúbené Stratego. Nikdy nepôjdeme do kina, ani k nemu domov, neukážem mu hviezdy na oblohe, a on ma nenazve mŕtvolou. Takou na akú sa sám premenil. Bez života, bez duše, bez Jesseho.

Prečo ? Prečo ?? Prečo ??? Chcem kričať, no nemám síl, chcem plakať, hoci nevládzem, chcem byť s ním, aj keď nemôžem. Prečo musel malý chlapec zomrieť ? Jesse predsa nikomu nič zlé nespravil. Občas trochu vystrájal, no nerobia to všetky deti ? Ja s Emily tiež. Každý koho poznám z času na čas blbne. Veď sme iba deti ! Jess nebol o nič horší než my ostatní, tak prečo musel odísť ? Veď aj pani Batesová, ktorú neznášal sa s ním prišla rozlúčiť.

Jen mi opakuje ako je Jess na lepšom mieste, tam kde nikdy nikto netrpí. Ale Jess predsa netrpel ! Ešte pred týždňom sme boli spolu, hrali, srandovali, a teraz leží v márnici, v tom strašnom chladiarenskom boxe - sám a v tme. Nie, neverím, že je na lepšom mieste. Žiadne také miesto nie je, a nikdy nebolo. Ak by Boh existoval, nikdy nedopustí aby deti ako Jess či Mike po všetkom tom utrpení zomreli. To by ani jeden 'milujúci otec', ako o ňom Jenny básni, nedovolil. Môj tato určite nie, a jej otec tiež. Tisíce detí deň čo deň umierajú v bolestiach a samote, a ten 'náš otec' sa na to len díva ? Drísty ! Tato má pravdu. Všetko sú to rozprávky pre malé deti a tých čo majú strach zo smrti. Sprosté klamstvá, aby sa im ľahšie umieralo. Ako môžu ľuďom takto klamať ? Prečo iné deti smú byť šťastné, chodiť do školy, užívať si život, riešiť smiešne detské problémy, kým moji kamaráti prichádzajú o život ? Ak by Boh

existoval, toto by sa nestalo. Nerozumiem prečo Jenny takým veciam verí. Kvôli otcovi ? Nie. Ona tomu verí úprimne, ako všetci tí ľudia v kostole. Ale prečo, keď aj sami vidia aký je ten ich Boh nespravodlivý podrazák ? Tak veľmi sme ho s Jen prosili, modlili sa za Jesseho, a predsa ho nechal zahynúť. Nerozumiem ako Jen dokáže veriť v takého Boha. Ak by ozaj existoval, musel by nás vypočuť.

Celú noc som premýšľal aký zmysel má môj život. O 100 rokov, keď sa ja, mama, tato, Emily i Jen dávno pominie, nikto nebude vedieť, že nejaký Joshua Hurt žil a chodil po svete. Neostane po mne ani spomienka. A keby som aj mal deti a tie mali vlastné deti, nebudú si na mňa pamätať. Veď ani ja nepoznám meno môjho pradedu. Keď po smrti nič nie, načo je dobrá všetka tá bolesť, nekonečné trápenie ? Prečo som sa vôbec narodil ? Ak nič nemá zmysel, nech ráno radšej neotvorím oči a moje telo rozožerú červíky. Aspoň na niečo budem užitočný.

Jess, tak veľmi mi chýbaš. ☹

Štvrtok 03.10. poobede:

Dnes len krátko. Doobedu som schytal ďalšie chemo po ktorom mi prišlo zle. Dvihol sa mi žalúdok, zatočila hlava a nechýbalo veľa, aby raňajky skončili na koberci. Morí ma únava a neustále berie do spánku. Ráno sme s Jen trochu chatovali. Z Jesseho smrti je zdrvená ako ja. Pripomenúc mi zajtrajší pohreb, v žiali som naň celkom zabudol. Nie na pohreb samotný, ale sľub, ktorý sme si s Jesseom dali. Oblial ma studený pot a vrhnúc sa po mobile, skúsil som pani Portmanovej zavolať. Jesseho nesmú spáliť. Tak si to želal. Nedvíhajúc telefón, poslal som jej správu, poprosiac Jen či by jej aj ona nezavolala. Dúfam, že odkaz dostane. Ak by Jesseho... (Nie, nechcem na to myslieť.) Nechápem ako som ja somár mohol na také niečo zabudnúť. Ale, to tá bolesť. Opantala ma ako temný závoj pre ktorý nič nevidím. Podľa tata bude pohreb na cintoríne, takže všetko by malo byť OK, no aj tak by som to rád počul od pani Portmanovej. Musím večer brnknuť Jen či s ňou hovorila.

Piatok 04.10. počas pohrebu:

Tento záznam píšem vo chvíli keď mi najlepšieho kámoša zahrabávajú do zeme. Na pohreb od nás šla len mama. Ja s Emily a tatom sme ostali doma. Šťastná náhoda chcela, že mi ráno opäť prišlo zle, povracal som stôl, schytal teplotu a napchaný antibiotikami, rodičia jednomyselne rozhodli, že nikam nejdem. Aj keď to nerád pripúšťam, dosť sa mi uľavilo. Nevieť akoby som zvládol pozerieť na Jesseho truhlu, vidieť jeho mŕtvolne bledú tvár, ktorú pred 4 dňami život navždy opustil. Určite tam odpadnem. Nie, netúžim mať pred očami jeho mŕtvolu. Jesseho si chcem pamätať takého akého som ho poznal. Šťastného, veselého, uťahujúceho si zo mňa i ostatných. Spomínať na opekačku v záhrade, na blbnutie v nemocnici, na tanec s Jen v suteréne, na pozorovanie hviezd. Iba tak chcem naňho spomínať, a viem, že aj Jesse by si ma chcel pamätať rovnako. Naozaj som rád, že som na ten pohreb nemohol.

Vybavujúc si posledné hodiny Jesseho života, prestávam veriť, že mi nájdú vhodného darcu. A aj keby, určite sa niečo pokazí. Dostanem nákazu ako on, alebo transplantácia zlyhá. Viem, že sa to nepodarí, nech si mama s tatom rozprávajú čo len chcú. Nechcem zomrieť v nemocnici ako Jess. Ak mám umrieť, nech je to tu - doma.

Mama, tato a Jen stále dúfajú. Dnes ma mama dokonca vyhrešila, že málo jem. (To sa stalo ešte pred tým mojím grcaním.) Ale keď ja vážne nevládzem. Každým dňom ma únava zmáha čoraz viac. Už som ako Jess. A skončíme rovnako. Cítim to.

Nedeľa 06.10. podvečer, sám, v posteli:

Sorry Jess. Nevieť či si tam hore a počuješ ma, ale ak áno, prepáč mi za nesplnený sľub. Hrozne ma to mrzí. Nevedel som čo ti idú spraviť. Písal som Jen i tvojej mame, tato mi tvrdil, že je to len cintorín. Nikto mi neprezradil, že tam majú aj tú strašnú vec. Odpusť mi, ak môžeš.

Jesseho spálili. Ako mrcinu skapaného zvieraťa, smetie z kontajnera, lístie v záhrade. Z chlapca, ktorého som poznal neostalo nič, len kôpka popola. Ani neviem čo viac mám dodať. Keď mama tatovi nedopatrením spomenula urnu, vyletel som z postele sťa vystrelený šíp. "Čo ?" Hlas mi preskočil. "Oni ho spálili ????" Mama sa tvárila, že mi nerozumie, hoci som jej pred pohrebom jasne vysvetlil aké bolo Jesseho pranie. "Josh, tak to chcela jeho mama." "Chcela ?" Hnev mnou lomcoval. "A čo Jess ? On to predsa takto nechcel a sľúbil som mu, že to nedovolím ! Veď som jej písal, aby to nespravila." Mama sa zatvárila nešťastne. "Ja viem zlatko, ale nemohli sme nič robiť. Je to rozhodnutie jeho mamy. Nemôžeme jej prikazovať ako má svojho syna pochovať. To nejde." Zmeravejúc, celé telo mi oťaželo, akoby naň zatlačila váha atmosféry Venuše. Ako zombík, vlečúc nohy za sebou, dokráčal som k posteli, zvaliac sa do prepotenej periny. Mama s tatom za mnou dobehli, upokojujúc ma táraninami typu - 'Jess bude žiť v našich srdciach'. Nepočúval som ich. S vankúšom na tvári, mohol som len ticho nariekať. Keď odišli, pohltili ma mdloby. Prebudiac sa večer, napísal som Jen. Nevedela o tom. Jenny sa na pohrebe necítila dobre, a preto odišli ešte pred skočením obradu. Chudák Jen, mal som držať jazyk za zubami. Veľmi ju to vzalo. Aj jej Jess spomínal, aký má strach z krematória. Nie je to však jej chyba. To ja som zlyhal. Iba ja !

Teraz už viem, že zahyniem. Nesplnil som najdôležitejší sľub aký som v živote dal, zradil najlepšieho kamaráta. Nič iné ako smrť si nezaslúžim. Ak by toto mama čítala, vyletí z kože a s tatom ma budú do nekonečna presviedčať, aký je to nezmysel. Darcu mi nájdú, transplantácia sa podarí, a ak by nastali komplikácie, stále je tu chemo či experimentálna liečba. Len musím mať nádej, viac jesť a dodržiavať liečbu. Aké jednoduché...

Nech si veria čomu chcú. Ja viem svoje. Za podraz kámošovi zaplatím tú najvyššiu cenu - vlastným životom. Viem to.

A je zo mňa mŕtvola

Pondelok 07.10. doobedu v nemocnici:

A znova tvrdnem v nemocnici. Usadený v kresle na ošetrovni, lejú do mňa chemo, infúziu, transfúziu krvi a boh vie čo ďalšie. Ráno nám volal doktor, aby sme dnes prišli na oddelenie. Zdôrazňujem 'prišli'. Mama, tato i ja. Hneď ma napadol súvis s transplantáciou. Akiste mi darcu nenašli, inak by to doktor oznámil do telefónu. Oficiálnym dôvodom mala byť transfúzia krvi v dôsledku anémie, ktorú mám. Anémiu dostanete vtedy, ak máte v krvi málo červených krviniek. A my, pacienti s leukémiou ich máme veľmi málo. Preto sme neustále unavení, nevládzeme chodiť, chce sa nám spať. Infúzia krvi počet krviniek dočasne zvýši a trochu sa mi uľaví. Ale neuľavilo. Aspoň nie pri príchode do nemocnice. Návrat sem bol strašný. Neustále si predstavujú Jesseho ako prosiac o pomoc, horí v peci z ktorej nieto úniku. Vyzerá tak peklo ? Aj tam ľudia horia pre svoje hriechy ? Jesse predsa žiadne veľké hriechy nespáchal ! Iba maličké, za ktoré by ho žiaden 'dobrotivý otec' do večného ohňa poslať nemohol. Je to blbosť, ktorej neverím, a predsa sa mi stále pred očami zjavuje Jesseho horiace telo. Najradšej by som upadol do blaženého bezvedomia.

Chemo mi dnes dávala Júlia. Nevidiac ju viac než mesiac, veľa sme toho nenarozprávali. O čom aj ? Že Júlii je ľúto čo sa stalo Jessemu ? Aj mne je to ľúto, a predsa na tom nič nezmením. Už nikdy. Sedím v kresle píšuc tieto hlúposti a premýšľam čo rodičom doktor Cooper práve hovorí. Len čo ma Júlia napojila na kvapačku, došiel na ošetrovňu, že potrebuje s nimi hovoriť. Dobrá finta ako sa ma zbaviť. Ale záleží na tom ? Aj tak tuším čo im oznámi. Žiadneho darcu mi nenašli, a preto umriem. No skôr než k tomu dôjde, napchajú do mňa ešte viac chema a experimentálneho svinstva, aby nikto nepovedal, že to neskúsili. No ja už nechcem do žíl ďalšiu chémiu. Ak mám zomrieť, tak doma a bez chema. A taktiež nesmiem plakať. Nech mi rieknu čo len chcú, sľubujem, že nezaplačem. Ani teraz, ani potom. Budem za hrdinu, za akého ma vždy chceli mať, hoci rozochvený, slzy mi tečú po lícach. No ak Jesse s Mikeom umieranie zvládli, zvládnem ho i ja. A možno to tak má byť. My chorí musíme umrieť, aby sme uvoľnili miesto zdravým, novonarodeným deťom, ktorým my mŕtvoly len zaberáme miesto na zemi.

Pondelok 07.10. večer, doma:

Mama a tato prišli asi po hodine. Mama mala oči celé červené, neklamný znak plaču. Aj tato, bledý ako stena, ani neskúšal predstierať pokoj. V duchu sa pousmejúc, predsa len som sa nemýlil...

Obaja si ku mne prisadli, každý z inej strany. Otec chcel byť čo najohľadupľnejší a pohľadiac ma po líci začal oslovením. "Drahý Josh." Vedia aké je to preňho ťažké, pohotovo som mu skočil do reči. "Takže mi darcu nenašli, však ?" Otec smutne prikývol. "Zatiaľ nie. No doktor spomínal, že ti nasadia silnejšiu chemoterapiu a už pripravujú experimentálnu liečbu, ak by darcu nenašli." Trpko sa pousmejúc, nemykol som svalom na tvári. "Mami, mne nič nepomôže. Nechal som Jesseho spáliť, a preto si smrť zaslúžim." "Josh, prestaň s takými hlúposťami !" Odsekla mama rázne,

pobozkajúc ma na čelo. "Nedovolíme, aby sa ti niečo stalo. Rozumieš ?" Áno, rozumiem. Mama potrebuje veriť a tato tiež. Krutú pravdu si nedokážu pripustiť. Dospelí deťom často klamú v presvedčení, že by im úprimné slová mohli ublížiť. No v skutočnosti sú to oni čo potrebujú klamať samých seba. Rodičov mám rád, a preto ak chcú, nech si žijú v ilúzii. Ja im ju brať nebudem. Aspoň jedna vec je na tom všetkom dobrá. Nemusím do nemocnice. Chemo, infúzie i transfúzie budem dostávať doma. Tato mi to vybavil. Dobré vie, že sem by ma už nikto k návratu nedonútil.

Cestou domov ani jeden z nás neprehovoril. Žiaden plač či vzlyky. S kamennou maskou, nedávam na sebe nič poznať. Pred malou chvíľou som poslal správu Jen, a mobil hneď vypol. Milujem ju, no dnes na lútosť nemám náladu. Až zajtra, pozajtra a ďalší deň, podľa toho koľko mi ich ešte ostáva.

Tu Josh Hurt, chlapec mŕtvola.

Utorok 08.10. doobedu:

Kričí, bez prestávky, stále dokola. Jeho zúfalý hlas doráža v mnohorakých ozvenách, a predsa mu nedokážem pomôcť. Šaty vzplanuli, koža zlieza na kosť. Z očí ostali len jamky, tvár sa mení v bezduchú lebku. Udierajúc kostenými dlaňami o nepoddajné vráta kremačnej pece, chce sa dostať z múk do ktorých ho moja zrada uvrhla...

Nenávidím sny. Len čo zažmúrim oči, sú späť. Opakujúca sa nočná mora, prenasledujúca ma nástoľčivejšie než môj tieň. Aj dnes ma navštívila, trápiac ma až do rána. Keď som sa celý prepotený strhol na posteli, uvidel som jej nežnú tvár. Jen. Prišla ma navštíviť. Takto skoro k nám nikdy predtým nezavítala. "Zlý sen ?" Spýtala sa, čítajúc mi myšlienky. Prikývol som. "Prepáč, že som ti nenapísala, no musela som ťa vidieť. Škola nám začína až pred obedom. Nie si smädný ?" Jen mi podala fľašu s limonádou. "Mama ti doniesla raňajky. Nechceš niečo zjesť ?" "Ani nie." "Josh, musíš jesť. Mama mi hovorila ako málo ješ. Ak nebudeš viac jesť, budeš slabý." "Aj tak na tom nezáleží. Je po mne." Jen ma chytila za dlaň. "Tak nehovor. To nie je pravda. Vždy je nádej." "Pre mňa nie. Zradil som ho. Najlepšieho kámoša." "Hlúposť !" Zahlásila Jenny rezolútne. "Ak je to tvoja chyba, potom aj moja. Aj mne Jess prezradil, aký má strach z krematória, a ja som, na rozdiel od teba, na pohrebe bola, a nezabránila tomu. Nič zlé si nespravil. Ani ty, ani ja. Nesmieš veriť nezmyslom. Potrebujem ťa." Jenine slová mnou pookriali. "Dík." Napadlo ma či v snahe zlepšiť mi náladu, Jen odštartuje chválospev o nestrácaní viery, o tom ako všetko dobre dopadne. No Jen, tá čo prežila, najlepšie vedela aké slová potrebujem počuť. Žiadne rečičky pre vystrašené deti, iba čistú, neprefiltrovanú pravdu. "Josh..." Jen ma objala. "Viem, že si teraz myslíš, že ti nikto nerozumie, nedokáže pochopiť ako ti je. Že si na všetko sám. No nie je to tak. Ja ti rozumiem. Viem aké to je keď sa choroba vráti, keď ti všetci opakujú blbosti ako treba vydržať, ako sa z toho dostaneš. Aj mne ich rozprávali, a myslela som si o nich to isté čo ty teraz. Mama, oco, lekári - všetci boli klamári, ktorí ma chcú utešiť len aby som neplakala, nebola smutná, nemyslela na smrť. To však nejde. Nie sme malé deti, a ja ti klamať nikdy nebudem. Rozumieš ?" Preglgnúc, odvetil som krátkym povzdychom, ďalej hľadiac do perín. Vedel som, že i letmý pohľad na jej milú tvár obráti včerajší záväzok z ošetrovne nikdy neplakať v prach. S plachým úsmevom, Jen ma pobozkala na líce. "O chvíľu mi

ide metro, no sľubujem, že sa za teba budem modliť najsilnejšie ako vládzem. Ráno, večer, keď pôjdem autobusom domov. Budem prosiť Boha, aby ti pomohol, pre teba aj pre mňa." Premáhajúc dojatie, Jen na chvíľou zaváhala. Priložiac si pravicu k srdcu, sľub ktorý sa chystala vysloviť neplánuje porušiť. "Josh, ak by ma Pán nevypočul prisahám, že tu budem stále s tebou. Nikdy ťa neopustím. Veríš mi ?" Opätovné prikývnutie, tentoraz už s lícami nasiaknutými pramienkami slz. Nevydržal som. Ďalší sľub čo nesplním. Avšak, na tomto mi vôbec nezáleží. Jen to povedala tak nádherne, že žiadna bytosť čo má srdce v hrudi by nedokázala neplakať.

Jen odišla do školy a dnes ju viac neuvidím. Poslal som správu, poďakujúc za všetko. Jen mi odpísala len tri slová, s ktorými si vystačím do jej ďalšej návštevy. "Milujem ťa Josh."

Aj teraz keď to píšem, neustále hľadím na odkaz. Vždy keď na naň pozriem, je mi lepšie, akoby ma pokropili kvapky vody života. Aj raňajky sa mi napokon podarilo zvládnuť, a to bez vracania. ☺ A hoci mnou lomcuje hrozný strach viem, že ak mi Jen bude nablízku, všetko čo ma čaká, zvládnem ľahšie než by som mal na chorobu ostať sám.

Streda 09.10. večer:

Asi to bude znieť divne (uletene, bláznivo, morbidne - doplňte si čo chcete), no oddnes som odštartoval prípravy na prichádzajúcu smrť. Nie, nemyslíte si, že je zo mňa hrdina a nemám strach. Mám, a príšerný. Ale skôr než zomriem, musím splniť zopár drobností. Celé doobedie som nad nimi premýšľal. Teraz keď viem, že umieram, je to celé jednoduchšie. V prvom rade, musím dokončiť denník. Neviem ako dlho vydržím s písaním, no ak by ma sily opustili, Jen mi pomôže. Takisto musím napísať závet. Závet je list, v ktorom ľudia odkazujú majetok a svoje veci blízkym. Ja majetok nemám, no niekoľko maličkostí ako hračky, modely rakiet, knihy, konzolu a 50 dolárov v prasiatku mi ostali. Nie je toho veľa, no nechcem, aby ich mama s tatom len tak vyhodili, akoby tu Josh Hurt nikdy nebýval. Nech ich dajú hore na povalu, ak im budú zavadzať a Emily a Jen si môžu zobrať čo len chcú. No najdôležitejšie na čo nesmiem zabudnúť je dať do závetu moje želanie, aby ma nespálili ako Jesseho. Z toho mám najväčšie obavy. Snáď ešte väčšie než zo smrti. Mama, tato, Emily i Jen, každý o tom musí vedieť. Nesmiem to zbabrať ako u Jesseho. (Jess, ešte raz mi prepáč.) A potom list do školy, rozlúčiť sa so spolužiakmi, ďalšie dva kámošom Ronniemu Sullivanovi a Mikeovi Robinsonovi. Neviem či ich budú čítať a či už na mňa nezabudli, no boli, sú to kámoši. (Jess mi napokon ten svoj email neposlal, no jeho kámoši už akiste vedia čo sa stalo.)

Tak a to je asi tak všetko čo ma doobedu napadlo. Ale inak to bolo celkom normálne doobedie. Včerajšia únava už pominula (najskôr tým, že chemo prestalo účinkovať), ráno som zhltnúť celé raňajky, sám sa okúpam, napísal Jen, z nosa sa mi pustila krv (takže s kúpeľom som si dal repete) a na obed spráskal celý obed. ☺ Ani zle mi neprišlo (tabletky od doktora Coopera robia zázraky) a Jen ma potešila. Po škole k nám príde. Super správa. Inak, tato v práci, Emily v škole a mama mlčanlivá ako sa to za posledné dni stalo (blbým) zvykom.

Po obede som naklusal do izby. Zavrúc za sebou dvere, napadlo ma, že porozmýšľam nad obsahom závetu, keď ma pri pohľade na obývačku zmenenú v moju detskú prepadol ďalší z 'geniálnych' nápadov. (Už mi šibe ako Jessemu.) Plná hračiek, stavebníc Lego, kníh, časopisov, mojich rakiet, školských potrieb, zošitov, fotiek mňa s mamou, tatom, Emily a kopec iných vecí čo sem rodičia pred návratom domov pre mňa navláčili z poschodia, uvedomil som si jednu vec. Nič z toho viac potrebovať nebudem. Do školy už nezavítam, s hračkami neplánujem strácať drahocenný čas, na čítanie kníh nemám náladu, skutočnú raketu neuvidím (iba ak v telke) a už dávno nevyzerám ako na fotkách spred roka či dvoch. Tak načo to tu straší ? Odložím ich, nech v izbe neostane nič čo by ma pripomínalo. Veď aj mama s tatom musia pochopiť aké to bude, až tu nebudem. Zápasíac s únavou, začal som s ukladaním všetkých, teraz už nepotrebných zbytočností do krabíc a šuplíkov. Väčšie veci ako automobilová dráha či Lego Technic zaliezli pod posteľ, tablet, fotky, knihy skončili v šuplíkoch (nech na ne nie je vidieť) a školská taška sa stratila za skriňou. Za pár minút všetko čo v obývačke pripomínalo život Josha Hurta zmizlo. Izba neniesla ani pamiatku na chlapca mŕtvolu. A tak to má byť, lebo až tento svet opustím, presne takto to tu bude vyzeráť. Nech si na to všetci zvykajú. Usadený v kresle, sledoval som vyprázdnenú izbu, predstavujúc si ako sa náš dom zmení až zomriem.

Bolo niečo po tretej, keď moje dumanie narušilo zvonenie domového zvončeka. "Jen !" Normálne by som utekal k dverám. Dnes však nie. Nech mama nezbadá 'úpravy' izby, skôr než sem zavedie kamarátku. Mysliac si, že spím, opatrne zaklopala, poodchýliac dvere. Nevidiac ma v posteli, roztvorila dvere dokorán, aby namiesto predstavenia Jen, ostala zarazene civieť na nepoznanie zmenenú obývačku. "Josh, čo si to urobil ? Kde sú všetky tvoje knihy, hračky, fotky ?" "Sú preč." "A prečo ?" Výraz maminej tváre dokazoval, že ničomu nerozumie. "Pretože ich viac potrebovať nebudem." Odpoveď ju musela ohromiť, lebo na pár sekúnd na mňa ostala vyjavene zízať. "Josh, prečo hovoríš také nezmysly ? Samozrejme, že ich potrebuješ. Sú to predsa tvoje veci." Mama otvorila jednu zo krabíc a začala z nej vyťahovať knihy a časopisy. "Nechaj ich tam !" "Nie, nenechám ! Tie veci pekne vrátiš späť, a už nikdy od teba nechcem počuť tak hlúpe reči, rozumieš ?" "Nie, nevrátim !" Odvrknúc naštvane, mamin hnev som bol pripravený ignorovať. "Mne sú nanič, a ty to dobre vieš. Toto je moja izba a chcem ju mať takú ako teraz." Mama chcela niečo odseknúť (určite nič pekné), keď hroziacemu konfliktu zabránila moja drahá Jen. "Pani Hurtová, mohla by som sa s Joshom porozprávať ? Len na chvíľu, sľubujem." Prísne si premerajúc dievča, možno mamu napadlo či v tom nie je zapletená. Našťastie, bez zbytočných komentárov pribuchla dvere, zanechajúc nás osamote.

Jen podišla k jednej z krabíc, vytiahnuť z nej model vesmírnej stanice. "Je pekná. Čo je to ?" "Skylab." Odvetil som ledabolo, akoby na tom nezáležalo. "Ak chceš, tak si ho zober. Mne je nanič." "Prečo tak hovoríš ?" "Lebo je to pravda !" Jen sa usadila v náprotivnom kresle, nie blízko, ani ďaleko odo mňa. "Josh, kým si tu, všetko potrebuješ. Šaty, hračky, posteľ i zubnú kefku." Pri poslednom slove som sa neubránil úškrnu, no zaraz zvažnel. "Hračky a modely nie. Tie si zoberte, ak chcete. Alebo ich daj Samovi. Až bude väčší, možno sa mu zapáčia." Jenny položila model mohutného Skylab do stredu stola. "Nie. Tu sa mi páči najviac." Vyskočiac na nohy, Jen potom vytiahla model raketoplánu, ktorý skončil v otvorenej skrinke pod televízorom. Vyberajúc jednu vec za druhou, vždy sa opýtala kedy som tú hračku dostal, o čom tá kniha či časopis je, kto mi daný model rakety podaroval, s kým som

na fotke a prečo sa na nej mračím, až kým všetky veci neskončili späť. Teda nie celkom späť, pretože Jen knihy zotriedila podľa žánrov, modely rakiet a vesmírnych satelitov rozmiestnila na stolíky, police i vrch skrine, takže izba vyzerala o dosť lepšie než pred mojou deštrukciou. Keď skončila, opäť si ku mne prisadla.

Hľadiac na dokonale upravenú izbu, od dojatia som len ťažko hľadal slová. "Musím ti povedať jednu vec. Prepáč, že som taký, no mám hrozný strach. Nechcem zomrieť. Nie ako Jess a Mike. Chcem byť s mamou a tatom, s Emily a tebou. Ja..." Vzlyky mi zabránili dokončiť myšlienku. Jen ma objala, akoby pevným stiskom skúšala preliať časť životodarnej energie, ktorá mi tak chýba. Držiac jeden druhého ako to len šlo, Jen mi utrela slzy. Hoci neplakala, tón jej hlasu prezrádzal čo prežíva. "Josh, každý raz zomrie. Ty, ja, naši rodičia, Emily, Amber i Sam. Každý kto sa narodí, musí raz odísť. Jess s Mikeom odišli skôr, a možno aj ty a ja. Ale viem, že všetci sa opäť stretneme na krajšom mieste, kde už na nás Jesse s Mikeom čakajú." Zápasiac sám so sebou, túžil som, aby Jen mala pravdu, no rozum velil opačne. "Ale keď ja tomu neverím." Pobozkajúc ma po líci, Jen s plachým úsmevom dodala. "To nevadí. Aj tak sa to stane. Boh by nedovolil, aby tak skvelí chlapci ako Jess a Mike len tak zomreli. A ja viem, že sú tam hore a dávajú na nás pozor, ako naši anjeli." "Ale keď tato hovorí, že anjeli nie sú. Sú to iba rozprávky pre malé deti." "A čo ak sa tvoj otec mýli ? Ani on predsa nevie všetko. Ja verím, že Jess a Mike sú v nebi a čakajú tam na nás a až zomrieme, aj my budeme ako oni." "Ako anjeli ?" "Áno." Nasledujúca myšlienka ma prinútila k úsmevu. "Takže až budem v nebi, budem tvojim anjelom ?" "A ja tvojim." "To nie ! Nechcem, aby sa ti niečo stalo." Jen ma pobozkala, tentoraz na pery. "Ani ja nechcem, aby sa ti niečo stalo." Venujúc mi ďalší bozk, nečakaná myšlienka skalila obraz seba samého s krídlami na chrbte. "A myslíš, že môžem byť anjelom, keď nie som veriaci ?" "Samozrejme. Náš kňaz páter Peter hovorí, že nebo je dosť veľké pre všetkých. Aj pre tých čo neveria." Skrúšene hľadiac do zeme, odpoveď ma neuspokojila. "Myslíš, že i ja by som mohol byť kresťanom ? Je to ťažké ?" Jen sa zachichotala. "Vôbec nie. Vlastne je to celkom jednoduché. Stačí iba krst." "Ale to robia len malým deťom, a ja mám 12." "Aj deti ako ty či dospelí môžu byť pokrstení. Stačí len chcieť. Ak by si chcel, ja ti pomôžem." Neodvetil som. Aspoň nie na Jeninu ponuku. Také veci si je treba poriadne premyslieť. Veď čo by na to riekol tato ? Určite by ho to našťvalo. Povzdychnúc si, ani neviem prečo, ale pocítil som úľavu. Ako vždy keď je Jen pri mne. "Ďakujem ti za všetko čo pre mňa robíš. Veľmi ťa ľúbim a prepáč, že sa správam hlúpo. Ak by si chcela pomôcť s matikou..." Jen zažiarila šťastím. "Dnes nie. Dnes chcem byť len s tebou. Ani nevieš, aká som rada, že ťa mám. Vieš... Keď mi bolo najhoršie, keď sa choroba vrátila, myslela som, že nikdy nebudem mať chlapca. A potom mi Boh poslal teba. Najúžasnejšieho chlapca na svete." Srdce mi zaplesalo radosťou, a hoci večne hanblivý, tentoraz som pobozkal Jen na pery ja. Držiac sa za ruky, obaja sme klesli do kresla a len tak na seba hľadeli. A bolo nám ako v tom raji, kde vraj na nás Jesse s Mikeom čakajú.

Večer sme pozreli môj obľúbený film Nekonečný príbeh o chlapcovi, ktorý musí vykonať hrdinský čin - zachrániť ríšu fantázie. A hoci vidiac ho snád 20 krát, vždy sa naň teším ako pri premiére. Aj Jen sa film veľmi páčil a dokonca povedala, že malý Bastian je mi dosť podobný. ☺ Zlatá Jen. Vždy vie potešiť. Keby som i ja mal čas spraviť niečo veľkolepé. Ale čo ? Zatiaľ neviem, no snád ma niečo napadne.

Štvrtok 10.10. po rozhovore s rodičmi:

Tak a je to v ťahu. Od budúceho týždňa do mňa začnú liať ďalšie chemo. A tentoraz nie tú slabotu čo doteraz, ale plné pátky chemického koktailu.

Od rána som mal divný pocit, že mi mama s tatom idú niečo dôležité oznámiť. Prečo by si inak tato bral dovolenku ? Moje tušenie sa čoskoro naplnilo. Po raňajkách, keď už bola Emily v škole, prišli za mnou obaja. Mama si prisadla ku mne na gauč, kým tatovi stačilo kreslo oproti. "Josh." Spustila mama. "Musíme sa porozprávať." Listujúc v knihe o vesmírnom programe, odvetil som letmým pohľadom. "O čom ?" "O tvojej liečbe. Posledné dni sme s tatom a doktorom Cooperom veľa diskutovali ako ti čo najlepšie pomôcť. Doktor Cooper navrhuje chemoterapiu, kým nenájdu darcu kostnej drene. Silnejšie dávky než predtým, no zatiaľ len na 2 týždne. Potom by ti v nemocnici spravili ďalšie testy a upravili liečbu." "Upravili ?" Utrúsil som posmešne. "Mami, vieš aká je šanca, že sa vyliečim, keď mi prvé chemo zlyhalo ? Ja nechcem ten hnus. Zasa mi bude zle, budem grcať, poštiť a poseriem sa, nebudem vladať ani pár krokov. Vieš aké to je keď to musíš brať ?" Mama sa zatvárila skrušene. "Vieme, že je to pre teba ťažké zlatko, no musíme to skúsiť. Nemôžeme len tak čakať či lekári nájdu darcu. Musíme vyskúšať všetko čo sa dá." "Ale ja to nechcem !" Pridal som na decibeloch. "Nemáte právo mi rozkazovať. Nechcem skončiť ako Jess, napichaný ihlami v odpornej nemocnici." Mama preglgla, bezradným pohľadom odovzdajúc slovo tatovi. "Doktor Cooper povedal, že ak ťa nezačneme liečiť, do 2 mesiacov zomrieš." Ľadový pot mi prešiel po tele. 2 mesiace. Dúfal som viac. "Josh." Pokračoval tato. "Chemoterapiu by ti dávali tu doma. Nemusíš do nemocnice. Už som to s doktorom dohodol. Každý deň za tebou príde sestra a dá ti terapiu. Dostaneš aj lieky proti bolestiam žalúdka, tie najlepšie na svete. Si predsa rozumný chlapec a ide len o 2 týždne." "A čo potom ?" "Potom ti spravia testy a..." "...a budú do mňa pichať ďalšie chemo, až kým neskončím ako Jess a Mike ?" "To sa nestane. Ak liečba nepomôže..." Tato sa zhlboka nadýchol. "...ostaneš s nami doma. Nedáme ťa do nemocnice. To ti sľubujem." "Prisaháš ?" "Prisahám." "A Jen ? Bude ma môcť navštevovať ?" Tváre oboch rodičov zväžneli. "Sám dobre vieš, aké je to nebezpečné. S Jen predsa môžeš hovoriť cez mobil." Zošpúliac pery, predstava, že milované dievča neuvidím nekonečných 14 dní ma neupokojovala. "A kedy mi to dajú prvýkrát ?" "Od pondelka každý deň." Tvár mi posmutnela. "Zasa budem sám." Mama ma objala. "Viem a veľmi nás to bolí, no aj Jen bude isto súhlasiť. Ani ona to nevzdala a vyliečila sa. Lúbi ťa, a chce, aby si bol zdravý." Nič som nepovedal. Rodičia už rozhodli. Čakajú ma ďalšie 2 týždne pekla na zemi po ktorých najskôr aj tak umriem. No pre Jen to urobím. Mama má pravdu. Ak nie pre seba, pre môj poklad nádherný to musím skúsiť. Jen by pre mňa spravila to isté.

Výlet s Jen

Štvrtok 10.10. večer:

Som prešťastný, až lietam ! Ideme na výlet do hôr !!!!! S Jen !!!!!!!!!!! Už zajtra !!!

Tato za mnou prišiel pred večerou či by sme cez víkend nezašli do hôr, nech prídem na iné myšlienky. Súhlasil som pod podmienkou, že zoberieme Jen. Jen mi práve odpísala. Otec ju pustí !!! Celý víkend iba s ňou. Čakajú ma 3 najkrajšie dni môjho života !!!!!

Nedeľa 13.10. už doma:

Práve sme sa vrátili z výletu. Musím všetko rýchlo zaznamenať, nech na nič nezabudnem, lebo... Naozaj to boli najúžasnejšie 3 dni môjho života.

Vyraziac v piatok na obed, najprv sme skočili po Jen do školy a potom hor sa do White Mountain National Forest, tatovo obľúbené miesto výletov. White Mountain sme navštívili niekoľkokrát, no ani raz som sa na výlet netešil tak ako dnes. (Teda, v piatok, nie dnes.) Držiac Jen za ruku, srdce mi plesalo radosťou. Celé 3 dni ostaneme spolu. ☺

Avšak, nie všetko šlo podľa plánu. Ráno mama dostala hysák, keď na Internete zistila, že vo White Mountain celú noc intenzívne snežilo (rozumiete, v októbri !) a denné teploty klesli pod bod mrazu. Spustiac ódy ako sa tam nachladím, schytám zápal pľúc a nebudem môcť na chemo, s tatom sme museli vynaložiť všetok náš presviedčací talent, aby sme ju zlomili. S čiapkou na hlave, naobliekaný ako snehuliak, nastúpil som do auta. Za chvíľu mi začalo byť horúco, a tak sme museli zastaviť, aby ma zas zobliekli. Nuž mama... Ale inak cesta prebiehala fajn. Doktorove lieky na žalúdok pomohli aj v aute a tých 150 míľ ubehlo ako nič. Drobné mestečká onedlho vystriedali husté lesy New Hampshire. Čím ďalej sme šli, tým viac snehu pribúdalo, až kým stromy obsypané bielym páperím nepripomínali vianočnú rozprávku. Napokon sme zastali pred chatou kde tato objednal ubytovanie. V zajatí smrekových lesov (to mi prezradila Jen), nad drevenou chatou postavenou v nemeckom štýle (to mi prezradil tato) sa týčila zjazdovka s vlekom, ktorý napodiv premával. Množstvo áut na veľkom parkovisku svedčilo, že nie sme jediní koho napadlo stráviť víkend vo White Mountain. Vystúpiac z auta, s Jen a Emily sme sa začali ohadzovať snehom, kým nás mama nepostavila do laty.

Prvý problém (ten najkrajší) nastal hneď po príchode. Na recepcii tato zistil, že objednal zlé izby. Namiesto dvoch s oddelenými posteľami mu zarezervovali jednu s manželskou posteľou a prístelkou pre dieťa a druhú s 2 posteľami. A čo teraz ? Kto kde bude spať ? "No, vy môžete s Emily spať v tej s prístelkou a my s Jen budeme v druhej izbe." Napadla ma spásanosná myšlienka. Mama pozrela na tata a on na ňu. "V žiadnom prípade !" Riekli takmer duetom. "Ale prečo ?!? Nebojte sa, nič sa nestane." (Táto poznámka vážne nepatrila k nerozumnejším aké moje ústa kedy vyslovili.) "Josh, to neprichádza do úvahy. Nemôžeme vás nechať samých na izbe. Akoby sme to pánovi Flanaganovi vysvetlili ?" "Ja mu to nepoviem pán Hurt." Oznamila Jen milo. Tato previnilo pozrel na kámošku. "Jen viem, že máš Josha rada, ale pochop, toto nejde. Máte 12." "Jen má 13." Opravil som tata. "Dobre, tak 13. To ale na veci nič nemení. Stále ste len deti. Nájdeme iný hotel, kde budú mať voľné izby. Veď tu po okolí je ich mnoho." Naštvaný, bol som pripravený hádať sa, keď mi skrsla spásanosná myšlienka. "A nemajú tie izby spoločné dvere ?" Obrátiac sa k recepcnej, mladej, asi 25 ročnej sympáťáčke, ktorá našu zvadu s nenápadným

úsmevom počúvala, súhlasne prikývla. "No vidíš !" Vybuchol som nadšením. "Vy budete spať v jednej izbe, my s Jen v druhej, dvere ostanú otvorené, a keď chcete, môžete nás skontrolovať." Nedá sa povedať, žeby tato prekypoval nadšením, a boh vie akoby to skončilo nebyť mamy. "John, zoberme to. Josh je unavený a potrebuje si oddýchnuť. Keď už sme sem došli, tak tu ostaňme. Nebudeme teraz večer blúdiť po hoteloch." Tato naposledy zaváhal. "Tak dobre teda. Ale tie dvere ostanú otvorené !" "Áno." S Jen sme vyskočili do výšky. Prvý problém by sme mali za sebou. Zavítajúc na izbu, prechodové dvere, ktoré pre nás upratovačka nechala odomknuté som nenápadne privrel. Len na skúšku. Pokus nevyšiel. Mama vždy ostáva v strehu. "Hej chlapče, takto sme sa nedohodli !" Nuž, čo už ? Hlavne, že budeme s Jen spolu.

Začnúc s vybaľovaním, Jen mi so všetkým pomohla. Šaty uložila do skrine, na poličke v kúpeľni pripravila zubnú kefku, pastu i antibakteriálne mydlo, nezabudla na pláštenku chrániacu katéter pri kúpaní, moje lieky, džúsy na pitie i notebook s tabletom. Ponúkajúc svoju pomoc, Jen to zvládla sama. Vraj sa nemám zbytočne vysilovať. Celá mama... ☺

Keďže bolo iba niečo po štvrtej, skočili sme von. Tato požičal sánky na ktoré sme s Emily a Jen nasadli a hodnú chvíľu nás ťahal po snehu. (Musím uznať, že tato je vážne silák.) Potom sme sa všetci guľovali, dokonca aj mama sa pridala (Jen som 3 krát trafil do tváre a nasypal jej sneh za golier) a postavili snehuliaka. Iba maličkého. Väčšieho spravíme až zajtra. Na chatu sme dorazili za tmy, vďaka čomu som Jen a celej rodine mohol poukazovať súhvezdia. Tu na horách, bez svetelného smogu z pouličného osvetlenia, ich vidieť ďaleko viac než u nás v meste. Ďalší dôvod prečo je tu tak krásne.

Pri večeri v reštike sme si rozprávali vtipy, Jen nám vykladala o živote na farme, napráskali sme sa pizzou, posedeli pri krbe. No proste paráda... A na izbe sa Jen o mňa opäť vzorne starala. Pred sprchou mi pomohla s pláštenkou na katéter, uteráky položila na vešiak pri vani nech sa po ne nemusím ťahovať, a keď som v sprche podkízol, vyzvedala či sa mi nič nestalo.

Teraz napíšem niečo čo dúfam, že Jen nikdy neprečíta. (Alebo ak áno, nenaštve sa. ☺) Keď sa v kúpeľni prezliekala do pyžama, dvere ponechala pootvorené, nevšimnúc si zrkadlo na náprotivnej stene. Čestne priznávam, pokukoval som po nej. Ale Jen, nemaj obavy. Nič som nevidel. Teda, až na tvoju čarokrásnu tvár. To blbé zrkadlo umiestnili privysoko. ☺

No a potom sme zaľahli, každý do svojej postele. Vonku práve začalo snežiť a rozhrnúc závesy, s Emily a Jen sme sa kochali snehovými vločkami dopadajúcimi na okenný rám i sklo. Ozaj ako v rozprávke. Napokon nás tato vyhnal do postelí. Unavený po všetkých krásach, spánok si dával načas. "Si hore ?" Pošepol som po chvíli, nech Jen nedopatrením neprebudím. "Áno." Odvetila, obrátia sa ku mne. "Som tak rád, že sme spolu. Milujem ťa." "Aj ja teba Josh." Jen načiahla ruku a spoločne sme sa chytli za dlane. "Stále myslím na Jesseho. Nemohli by sme sa zaňho pomodliť ? Ty vieš tak pekné modlitby." Posadiac sa na posteli, Jen sa na mňa usmiala. "Modlitbu si môžeme aj vymyslieť. Taká sa Bohu páči najviac." "Myslíš, že by som ju mohol vymyslieť i ja ?" "Jasnačka. Tú čo si mi ukázal bola nádherná. Stačí hovoriť to čo máš na srdci. Skús to." "Tak dobre." Pritisnúc viečka, vybavil som si obraz kamaráta ležiaceho v nemocničnej izbe. "Bože, ak si tam hore a počuješ

nás, pomôž nášmu kámošovi Jessemu, aby bol navždy šťastný a nikdy viac netrpel. Mal len 12 a prežil veľa bolesti. Daj, aby bol s tebou v raji a dával tam aj s Mikeom na nás pozor. O to ťa prosí Josh a Jen." Modlitbu vystriedalo krátke ticho. "Josh..." Jen od dojatia preskočil hlas. "To bola najkrajšia modlitba akú som počula." "Myslíš, že sú v raji ? Mike a Jess neboli veriaci. Veríš, že aj neveriaci sa tam môžu dostať ?" "Určite. Boh by nikdy nedopustil, aby malých chlapcov čo si toľko vytrpeli zatratil. Takého Boha by som nechcela." Hľadiac na dievča, aj v šere tmavej izby vynikali črty jej prenádhornej tváre. "Som tak šťastný, že som ťa stretol." "Aj ja teba Josh." Jen mi na uhasenie smädu priniesla trochu pomarančového džúsu a šťastní sme zadriemali.

Na druhý deň nás Emily zbuntošila skoro ráno a po raňajkách sme vyrazili na sánkovačku. Vlek na kopci pre deti našťastie premával, a keďže lyžiarov tu mali pomenej, dovolili nám spúšťať sa na boboch. Ja som jazdil s Jen, mama s Emily a tato sám. Na obed som zjedol všetko jedlo, a nebolo mi vôbec zle. Doktorove tabletky mi mama dala viac menej len pre istotu. Poobede sme sa guľovali a podvečer si neďaleko chaty postavili snehuliaka s uhlíkmi z krbu, konárikmi a mrkvou z kuchyne. Super deň zdupľovaný večerným snežením. Až do ôsmej sme s Jen a Emily posedávali pri krbe v jedálni a moja maličkosť žiarila šťastím ako svetluška. Veľmi som si prial prebudiť sa ráno do rovnakého dňa, stále a stále, ako v tom filme. Ako na potvoru, pri večernom kúpaní sa mi opätovne pripomenula choroba. Jen mi ani nemusela merať teplotu. Rozochvený, ledva sa mi podarilo dotrmačať sa k posteli. Jenny ihneď pochopila, ktorá bije. Priložiac mi ruku k čelu, tvár jej posmutnela. "Nehovor to prosím mame." Stíšiac hlas, aby ma rodičia vo vedľajšej izbe nezačuli, Jen prikývla, podajúc mi džús. Kým mama, tato a Emily nič netušiac zaspali, Jen nado mnou bdela ako môj anjel strážny. Akiste vyčerpaná po dlhom dni, ani únava ju neodradila od nosenia pitia, obkladov na čelo i nočníka, nech nemusím na toaletu. Dokonca ho i sama umyla. Trochu sa hanbiac, Jen ma ubezpečila, že niet začo. Rada to pre mňa spravila. Jenny, ako ti za všetko poďakujem ?

Napokon ma premohla únava, nie však nadiľho. Budík na nočnom stolíku ukazoval 15 minút pred polnocou keď ma prebudila zimnica. Takto hnusnú zimnicu som nemal už dávno. Drkotajúc zubami ako vycivený zombík, aj napriek vykúrenej izbe, chlad prenikal pod kožu, zavrtavajúc sa do kostí. Potom presiaknuté pyžamo oziabalo ešte viac a rozochvetý sťa steblo trávy vo víchre, mal som strach, že otrasy rozheganej postele prebudia rodičov. Na veľké (ne)šťastie, napokon prebudili Jen. "Ako ti je ?" Pošepla, opatrne zavrúc prechodové dvere. "Nie dobre. Je mi hrozná kosa. Mám zimnicu. Asi mi stúpa teplota." Jen vytiahla z nočného stola infračervený teplomer, priložiac ho k čelu. "Presne 100." S plachým úsmevom som preglgol. "Myslel som, že to bude viac." "Asi ti ešte stúpne." Jen zobrala perinu zo svojej postele a položila ju na mňa. "To nemôžeš ! Veď tu zmrzneš !" Zaprotestujúc, už aj som sa hrabal spod paplónov. "Neboj. Ja to zvládnem. Niečo si dám na seba." "Nie." Ráznyim slovom som zmietol Jennin plán. "Nemôžeš byť celú noc hore. To nedopustím." Pokynúc hlavou, Jen na mňa tak zvláštne pozrela a potom vykonala niečo čo mi vzalo dych. Lahla si ku mne, prikryjúc nás zdvojenou perinou.

Dôležitá poznámka pre tých čo by to raz čítali: Nemyslite si, že k niečomu došlo. Nie, to v žiadnom prípade. Prisahám ! Jen je slušné dievča, ktoré by nikdy nič zlé nespravilo. Len mi chcela vyhriať perinu. Keď máte tú strašnú chorobu a ste uzimení, vaše telo nemá dostatok energie, aby vyhrialo obyčajný paplón. Jenny mi len pomohla. Nič viac. Ono, aj tak by som nevedel ako na to ☺, a vlastne, keď ste chorí,

nič vo vašom tele nefunguje ako má. ☹ No bez mučenia priznávam, že sme si dali pusku na pery. Iba jedinú, hoci i tá stačila. Je to divné, ale bozkom ma Jen prinútila zabudnúť na všetok chlad a opäť mi bolo ako na návšteve v raji. Teraz keď je jasné, že sa dospelým nikdy nestanem, som rád, že viem aké je to mať dievča. Verte mi, je to tá najúžasnejšia vec na svete.

Vstanúc o niečo neskôr než včera, Jen už ležala vo vlastnej posteli, prikrytá perinou a prechodové dvere boli znova dokorán. Jen to musela spraviť v noci, keď ma premohol spánok. Zimnica našťastie ustúpila, a ani teplotu som si nenameral. Mama s tatou nič nezistia. Čo sa stalo v noci, ostane len našim malým tajomstvom.

Nedeľa už bola krátka. Trochu sme sa povozili na sánkach okolo chaty, vyfotili pri našom snehuliakovi a držiac sa s Jen za ruky, okolo obeda sme vyrazili domov. Emily si nás celú cestu doberala, že sme do seba buchnutí, no mne ani Jen to nevadilo. Veď Emily má pravdu, ktorú majú viac síl, s radosťou vykričím do širého sveta.

Vonku je už tma a teší ma, že sa mi podarilo všetko zapísať. Zmáha ma únava, no kašľať na ňu. S Jen som prežil najkrajšie chvíľky môjho nedlhého života, ktoré by som za nič na svete nevymenil. Jen, ďakujem ti za všetko. Si najväčším pokladom aký ma mohol postretnúť. Veľmi ťa ľúbim. Tvoj Josh.

Chemo 2.0

Pondelok 14.10. večer:

A prvé chemo mám 'úspešne' za sebou. Ledva vládzem písať, taký som zničený. Toto chemo je neporovnateľne horšie než to čo mi dávali predtým.

Ráno, len čo som sa okúpал a niečo zjedol, došla k nám sestrička. Vlastne to nebola sestrička, ale lekárka, pani Edwardsová. Prvé dni mi chemo bude dávať ona, aby mi vedela poskytnúť pomoc, ak by 'k niečomu' došlo. Ako prvé mi naordinovala lieky proti zvracaniu, a kým začali účinkovať, pripojila sáčok s priezračnou tekutinou na stojan s dávkovačom. Najprv do mňa nalejú chemo a potom ma ako upíra, nakrmia čerstvou krvou (cez žilu - aby nedošlo k nedorozumeniu).

Celé martýrium (mami dík za to slovo) zabralo 3 hodiny po ktorých ma premohla únava. No veľa som toho nenaspal, pretože sa opäť ozval žalúdok. Raňajky skončili na dlážke a ja v kúpeľni. Aj preto mi zajtra cez katéter okrem chema dajú výživu. To, nech neumriem od hladu. Je mi zle, točí sa mi hlava, vidím rozostrene a v žalúdku mám prázdnejšie než v intergalaktickom priestore. Podľa pani Edwardsovej sa to vďaka transfúziám časom zlepší. Len musím vydržať. Čo ale mám robiť, keď mi je na zdochnutie práve teraz ?

Ako som už spomínal, keď dostanete leukémiu, nefungujúce biele krvinky sa začnú množiť ako bláznivé a v krvi máte čoraz menej červených. Červené krvinky roznášajú kyslík po tele, ktorý ak vám chýba, neustále cítite únavu. Krvné transfúzie by to mali

zmierniť, no kto by už tomu veril ? Ja nie. A čo horšie, chemo okrem pokazených, likviduje aj tie dobré biele krvinky. Výsledok ? Mama, tato, dokonca i Emily budú nasledujúce dva týždne okolo mňa chodiť vo vydezinfikovaných plášťoch s respirátormi na tvári. Toaleta na prízemí je odtiaľ len moja, a každý kto chce vstúpiť do obývačky si musí umyť ruky, nasadiť respirátor a dať rukavice. Príšerné. Pripadám si ako mimozemšťan uväznený na vojenskej základni. No tí aspoň netrpia (teda ak ich zvedaví vedci práve nepitvú zaživa).

Ešte dobre, že mi ostala Jen. Prísť za mnou nemôže, a tak si veľa píšeme. Ona jediná vie aké to je keď do človeka pchajú silné dávky chema. 1000 doktorov vám môže kecať čo len chce, ak sami nezažili čo to znamená, keď vám príde zle, keď vás všetko bolí, keď bez pomoci nezájdete do kuchyne po vodu či na blbý záchod. Pripadám si ako živá mŕtvola. Presne ako to Jess hovorieval. Sme len zdochliny čakajúce na koniec. Tak načo sa mám trápiť ? Ja viem, kvôli Jen (a mame, tatovi a Emily). Oni stále veria. Ja už nie. Neviem aké to pre nich bude až odídem. Keď som chodil do školy, spolužiaci sa mi často posmievali, že som mamin maznáčik. A to len preto, lebo ma mama vozievala do školy. Vtedy ma to šťvalo, no teraz im už rozumiem. Závideli. Nikto nemá takú dobrú mamu ako ja. Moja mama by ma nikdy nenechala spáliť ako Jesseho. A v tom to je. Mám najlepšiu mamu i tata na svete. Keď som ich dnes videl v debilných plášťoch, došlo mi aké je to pre nich ťažké. A aké ťažké to musí byť pre Jen ? Nikdy sa predtým mnou nestážuje, neplače, skrýva keď je unavená, no ja dobre viem ako veľmi trpí. A to všetko iba kvôli mne a tej svinskej chorobe. Chcel by som byť zdravý - pre seba i pre nich.

Utorok 15.10. poobede:

Denník uväzneného mimozemšťana, deň druhý. Ďalšie chemo natečené do žíl. Podľa pani Edwardsovej mi malo byť lepšie, no nie je. Dnes som síce (zatiaľ) negrcal, no cítim sa horšie než včera. Stúpa mi teplota, morí únava a hlad. Pani Edwardsová mi okrem chema a infúzie dala i výživu, takže celá operácia trvala namiesto troch, nekonečné 4 hodiny. Hlava rotujúca rýchlosťou pulzaru spravila z písania denníka nesplniteľný sen a premáhajúc bolesť v žalúdku i celom tele, so zaťatými zubami čakám na koniec (chemoterapie).

Teraz sa mi trochu uľavilo, no vážne iba trochu. Prepotený, musel som si prezliecť šaty a mama pre mňa pripravila kúpeľ, lebo ten ranný som nestihol. Má na to vlastný recept. Nekúpem sa v teplej vode z kohútika, lebo tá by mohla obsahovať baktérie. Mama radšej vodu v kastroloch prevarí a kúpem sa až keď vychladne. A to nie je všetko. Neustále okolo mňa behá v smiešnom plášti s respirátorom na ksichte. Ak by jej z nemocnice poslali ochranný skafander, stavím sa, že bude chodiť v ňom. Ale nerobím si srandu. Viem ako jej na mne záleží, hoci o tom nehovoríme. Iba by sa rozčítala, a ja tiež. Kiežby tu bola Jen. Cez chat to nie je ono. Potreboval by som vidieť jej tvár, dotknúť sa hebkých dlaní, cítiť teplo jej srdca a byť spolu. Mama je však striktné proti. Chápem ju. Teraz keď mám imunitu v **** (ťahu), stačí obyčajné nachladenie, a je po mne. Keby aspoň na minútu mohla zavítať, nálada mi poskočí.

Musím prestať. Zas ma chytá triaška. Najskôr zimnica. Bože ako nenávidím túto chorobu.

Piatok 18.10. poobede:

Píšem až teraz, lebo posledné 3 dni boli ako z hororu. V utorok, chvíľu potom čo som dopísal záznam, ma chytila fakt zlá triaška. Podskakujúc na posteli ako Regan v Exorcistovi, telo mi zvierali krčie, srdce bilo šialeným tempom a lapajúc po dychu, napadlo ma, že je po mne. Keď vystrašená mama s tatom pribehli, pýtajúc sa čo mi je, len som chrčal, tak ma striasalo. Potom už šli veci rýchlo. Sanitka (kde mi pichli akési svinstvo), nemocnica, vyšetrenia. Bolo mi tak mizerne, že poväčšine som nič nevnímal. Pamätám si ako okolo mňa behali lekári a sestry, na katéter mi napojili akési hadičky, a ani nevediac kedy, upadol som do bezvedomia. Na druhý deň už triašky ustali. Došiel pán Cooper, robili mi ďalšie vyšetrenia a testy. Doktor s rodičmi dlho rozprával, spomínajúc akýsi šok, ktorý mi silné chemo malo privodiť. Veľmi mu nerozumejú, doplo mi, že s chemom je koniec. Navždy. Mám naň alergiu, či čosi také. Mama najprv plakala, potom mi vykladala ako bude všetko fajn, hoci sama dobre vie, že nebude. Ďalšiu noc si ma v nemocnici nechali na pozorovaní a potom ešte jednu. Ostáva mi pár týždňov života, a ja trčím v blbom špitáli, kde mi aj tak pomôcť nevedia. Ale už som doma. Dnes ma pustili. Chemo mi viac nedajú, len výživu a transfúzie. A pani Edwardsová najskôr mala pravdu. Tie transfúzie ozaj robia zázraky. Necítim sa tak slabý ako za posledné dni a mamin obed skončil v žalúdku. (Snáď sa tam aj chvíľu zdrží. ☺)

Idem brknúť Jen. Chúďa dievča, nesmierne sa o mňa bála. Neustále mi písala. Teraz, keď mi nedávajú chemo, by snáď mohla prísť. Opýtam sa na to mamy, hoci odpoveď poznám dopredu. V pondelok majú dôjsť výsledky testov a potom sa uvidí čo ďalej s Joshom Hurtom. Nechcem ďalšiu nemocnicu ani lieky. Túžim ostať doma s rodinou a mojím dievčaťom. Hrozne sa bojím smrti, mám strach z toho čo príde, no už žiadna nemocnica prosím. ☹ Chcem byť doma, chcem byť s Jen.

Sobota 19.10. 16:26:

Snívam, a či bdiem ? Ani sám neviem. A záleží na tom ? Mne nie. Rozochvený, zimnica a krčie sú v tom nevinne. To srdce mi plesá radosťou a šťastím. Želanie sa stalo skutočnosťou.

Bolo poobede a ako po ostatné dni plynúceho týždňa, únava ma vyčerpala. Bezsený spánok prázdnejší než telo bez duše narušil jemný záchvev. "Josh ?" Začujúc hlas z diaľky, roztvoril som viečka. Mama sa nado mnou opatrne skláňala. Ustarostený výraz, ktorý jej za posledné týždne prischol k tvári bol na chvíľu preč a zazdalo sa mi, že sa usmieva. "Josh, ako ti je ?" "OK, len som smädný." Mama mi z nočného stola podala pohár džúsu, čakajúc kým ho dopijem. "Stalo sa niečo ?" Mama posunkom ukázala k oknu do záhrady. Zmeravel som. Za sklom stála postava. Známa postava. Milovaná postava. Jen !!! A mávala mi. S maminou pomocou som z postele 'vyskočil' tak rýchlo, ako to len vyčerpané telo dovoľovalo. Kymácajúc sa k oknu, mama mi vysvetlila, že majú s otcom cestu okolo, Jen ma prišla navštíviť, lebo sa jej za mnou cnie. "Jen !" Zvýsknuc od radosti, nečakané stretnutie mnou

pookrialo a srdce šlo z hrude vyskočiť. "Ako sa máš ?" "Už lepšie. Nie som tak unavený ako predtým." Jen sa usmiala. "Prepáč, že som ťa prebudila, no veľmi mi chýbaš." "Aj ty mene." Priznal som. "Keď mi mama napísala čo sa stalo, mala som o teba hrozný strach. Bála som sa, že ťa už nikdy neuvidím." "Mňa sa len tak ľahko nezbavíš." Jen sa pousmiala, posunúc dlaň pravej ruky nahor. Napodobniac ju, Jen spravila to isté s druhou rukou a ja tiež. Chvíľku sme sa takto zabávali. Ja viem, povieť si, malé hlúpe deti, ale veď my sme malé deti (snáď nie hlúpe) a s Jen je každá hra tou najkrajšou ! Kiežby mohla sedieť vedľa mňa, držiac ju za ruky, cítiac vôňu jej vlasov, kochať sa jej nádherou. No aj na to príde. Až v pondelok budú vedieť výsledky mojich testov, Jen ma znova navštívi, a tentoraz nebude žiadneho skla či steny, ktoré by nás dokázali rozdeliť.

Pondelok 21.10. 13:27:

Tak, a oddnes je zo mňa oficiálne pokusné morča. Presnejšie, experimentálne morčať. Alebo ešte presnejšie, pacient na ktorom budú skúšať experimentálnu liečbu. Experimentálnu liečbu dávajú nevyliciteľným pacientom (aké povzbudivé), u ktorých iná liečba nezabrala. Sú to neotestované lieky s 'možnými vedľajšími účinkami'. Inak povedané, aj keby ma zachránili od leukémie, môžu mi zničiť pečeň, obličky, srdce, mozog, a tak ďalej (vyberte si). Super 'deal', však ? No našťastie, mi ich budú dávať doma. Neznižujú imunitu, takže mama s tatom nebudú musieť okolo mňa behať ako astronauti v skafandroch. Aspoň tak nám to doktor Cooper s ďalšími 5 lekármi z môjho konzília vysvetľovali. Testy vykonané minulý týždeň 'nedopadli najlepšie' - však prečo by aj mali, keď mi chemo podávali len 2 dni, a preto mi nasadia liek s 20 písmenami v názve. Podľa doktorov, u 'terminálnych pacientov' dosahuje 'pozitívnych výsledkov' a existuje nádej, že mi pomôže. (Čo znamená 'pozitívne výsledky', to lekári radšej nespresnili.) Nuž áno, terminálny pacient - to som ja. Cestou domov som na Internete hľadal čo ten výraz znamená. Je to krajšie pomenovanie pre smrteľne chorého. Prečítajúc to, musel som tablet vypnúť. Tak ma to vydesilo. Ja viem, spôsob akým o sebe posledné dni píšem môže vyzeráť, že sa smrti vôbec nebojím. No opak je pravdou. Mám hrozný strach, a každý deň čoraz väčší. Nechcem skončiť ako Jesse s Mikeom. Doteraz mi nemocnica, liečba, aj to blbé zvracanie prišlo ako jedno veľké dobrodružstvo. Bolestivé a otravné, no stále cesta z ktorej existuje návrat. Teraz už viem aký hlúpy som bol. Terminálny, tj. umierajúci pacient - to už nie je Jesse, Mike, ani herec v telke či neznámy človek. Teraz som to ja ! A hoci u doktorov hrajúc frajera (kým mama nariekala a tato menil odtiene bielej), zuby mi drkocú strachom. Nechcem do tmavej diery, sám a opustený, kde ma rozožerú červy. Doteraz to bola pohoda, no už nie je. Umieram, a nieto cesty späť. Nie pre mňa.

Zavolám Jen, nech mi povie niečo pekné. Ona ma vždy dokáže povzbudiť. Čo by som si bez milovaného dievčaťa počal ?

Utorok 22.10. večer:

Zasa mi je o kúsok lepšie. Bodaj by aj nebolo, keď ma navštívilo moje šťastie - moja najmilovanejšia, najľúbeznejšia, najčarovnejšia Jen. A že to vôbec nebolo jednoduché.

Včera keď sme si volali mi Jen oznámila, že zajtra má kratšie školu, a ak by som mal záujem, môže za mnou prísť. Jasné, že mám záujem ! Blbšie bolo ako presvedčiť mamu. Nemôžem nechať Jen strašiť za sklom. Vonku je zima a okrem toho, chcem byť s ňou, držať ju za ruku, pohladať po hebkých vlasoch.

Celý večer si lámajúc hlavu, netúžil som po ďalšej hádke s rodičmi, no nedopustím, aby mi v stretnutí zabránili ! Tlačili ma do ďalšieho chema, a ja som to pre nich urobil. Za tú blbú alergiu predsa nemôžem. Teraz je čas nech aj oni ustúpia. Mám právo vidieť Jen !

Právo, neprávo, keď som ráno pripravený predniesť svoju požiadavku zavítal do kuchyne, nebolo mi všetko jedno. Mama práve dokončovala raňajky a tato odišiel zaviesť Emily do školy. Oстане to iba medzi nami dvoma. Hlavou mi hmýril tucet spôsobov ako mamu osloviť. Napokon som vybral ten najstručnejší. "Mami, môže dnes za mnou prísť Jen ?" Otočená chrbtom, mama prestala s krájaním zeleniny. Krv mi stuhla v žilách. Určite to odmietne. Očakávajúc pohromu, odpoveď ma šokovala. "Áno, ale obaja musíte mať respirátory." Neveriac vlastným ušiam, spýtal som sa znova. "Môže. No maximálne tak na hodinku, hodinku a pol. Dobré ?" Vyskočiac od radosti, vhuhol som mame do náručia. "Si tá najlepšia mama na svete !" Mama odvetila plachým úsmevom, nič nepovediac. Zato ja som utekal oznámiť šťastnú novinu mojej milej. Natešená, odpísala mi ako sa na stretnutie teší.

Únava posledných dní aj vďaka infúziám krvi ustala a oblečený v rifliach a tričku s nápisom NASA, netrpezlivo som Jen vyčakával. Prišla niečo po tretej. Hoci s rúskom na tvári, och, ani nedokážem opísať ako mi srdce búšilo, keď otvoriac dvere mojej izby, po viac než týždni skončila mi opäť v náručí. Mamina hodina a pol sa natiahla o ďalšiu hodinu. Vykladajúc o triaške i 'pobyte' v nemocnici, Jen pre zmenu prezradila, ako jej kámošky závidia 'jej chlapca'. Niektoré Jen ani neverili, až kým im neukázala moje foto (s vlasmi i bez vlasov). Zato o mňa má Jen neustále strach a na každej prestávke sa nezabudne za 'najmilovanejšieho Josha' pomodliť. Potešiac ju, spomenul som ako sa mi po transfúziách uľavilo, a ani únava ma už toľko nezmáha. Ešte pár dní a môžem behať maratón. ☺ Jen sa zasmiala a opäť nám bolo krásne.

Keby som i ja mohol do školy, pochváliť sa mojim dievčaťom. Určite by mi všetci, vrátane Donnieho Blackburna závideli. A je čo závidieť. Jen je najúžasnejšie dievča na svete, ktoré si vybralo práve mňa. Môže byť svet úžasnejší ? Pre mňa nie.

Opäť v školskej lavici

Streda 23.10. 17:48:

Zvláštny deň. Nie je ani 6, a už sa toho toľko udialo. Ráno, ako každý deň, za mnou naklusala sestrička s výživou a tentoraz i čerstvou krvou. Hoci to znie hnusne,

transfúzie ozaj pomáhajú. Včera ani dnes žiadna únava, a aj napriek tomu, že hrud' i chrbát mi špatia čoraz početnejšie modriny, je mi celkom fajn. Chodím sám, žiadna pomoc rodičov, aj na poschodie sa mi podarilo vybehnúť hneď trikrát, nepridržiavajúc sa zábradlia. Vážne je to super, len nesmiem hľadiť na kvapačku, ako mi ňou do katétra tečie krv. Bfff...

Mama deň čo deň telefonuje s doktorom Cooperom. V pondelok mám ďalšie testy. Musia zistiť či navrhované experimentálne lieky mi vôbec môžu podávať. Mama stále verí. Aj ja by som chcel, no viem svoje. Nevyjde to ako nič doteraz. Ale čo už ? Zúfanie mi nepomôže.

Kým ma nalievali transfúziou, surfoval som po nete, a len tak zo srandy, zavítal na stránku našej školy. V mojom priečinku na mňa čakali desiatky úloh a zadaní. Zadaní čo nikdy nespravím, príkladov, ktoré nikdy nevypočítam. Pri pohľade na triedne fotky nechýbalo veľa, aby mi slzy vhrkli do očí. Je to divné, no vidiac spolužiakov s ktorými som nikdy nebol veľkým kámošom, prepadla ma hrozná závisť. Prečo oni môžu do školy, sú spokojní a šťastní, okrem učenia nemajú žiadne väčšie starosti, kým ja tu umieram ? (Nad posledným slovom som hodnú chvíľu premýšľal, lebo pri pohľade naň ma vždy zamrazí. Je však pravdivé, a ja nie som mama. Nebudem si klamať.) Tak rád by som školu navštívil. Aspoň na jediný deň. Znova zažiť aké je to sedieť v lavici, počúvať učiteľky, ísť cez prestávku na dvor či skryť sa na záchod, stresovať pri trimestrálnom teste. Asi je to pre vás zdravých ťažké pochopiť, lebo každé decko v mojom veku školu neznáša, no veľmi sa mi po nej začnelo. Ako hlúpučkému prváčikovi kráčajúcemu prvýkrát do školy.

Zabudnúť na všetku bolesť, vyskúšal som pár príkladov z matiky. Zložené zlomky, priama a nepriama úmera, výrazy s premennou, promile, zmiešané čísla. Nič hrozné, čo by Josh Hurt nezvládol. 4 z 5 príkladov mi vyšli z voleja, a pri poslednom len maličké zaváhanie pri zle prevrátenom zlomku. Ale inak pohoda. Samého ma prekvapilo aký dobrý som. ☺ To isto preto, lebo učím Jen.

Študujúc príklady z matiky, zrazu mi napadlo, že ak už do školy nesmiem zájsť, mohol by ju aspoň z diaľky uvidieť. Oproti je nákupné centrum s potravinami, reštikami, športovými potrebami i hračkárstvom. A majú tam aj kaviareň, odkiaľ vidieť na dvor pred školou. Geniálna myšlienka. Ako ju však zrealizovať ? Jasné, musím presvedčiť mamu, nech ma poobede zoberie na nákupy. Chcem nejakú hračku, alebo najnovší atlas hviezd. Niečo si už vymyslím.

Po skončení transfúzie som zašiel do kuchyne, kde mama pripravovala jeden obed pre seba, Emily a tata a iný, špeciálne prevarený pre mňa. "Mami, nudím sa. Nezašli by sme do obchodu niečo kúpiť ? Tak ako predtým." S mamou sme po škole často chodievali na nákupy. Samozrejme, skôr než nastúpila choroba. Prekvapujúca požiadavka mamu neprekvapujúco zaskočila. "Zlatko, nie si na to príliš vyčerpaný ? Ak niečo chceš, tato ti to donesie." "Ale ja nie som unavený !" Namietol som. "Tak dlho sme nešli na nákupy. Zobral by som respirátor a ostali len chvíľku." "Josh." Povzdychla si mama. "Vieš, aké je to riskantné. V obchode je veľa ľudí. Čo ak sa tam nakaziš ?" "Nenakazím. Umyjem si ruky a po návrate domov sa okúpem. Pozri, veď mi už nič nie je." Na dôkaz svojich slov som vyskočil do výšky a začal robiť drepy. "Vidíš ?" "Tak dobre, dobre. Len už toľko neskáč, lebo sa spotíš." "Dík." Natešený, upaľoval som do izby, hodiť na seba šaty.

Až v aute sa ma mama opýtala kam chcem ísť. Prezradiač meno obchodného domu, premerala si ma v spätnom zrkadle. "Myslíš ten pred vašou školou ?" Prikývnuc, mama sa zdržala komentára, hoci bolo jasné, že hlavný cieľ 'nakupovania' už pochopila. O pár minút sme zaparkovali pred obchodným centrom. Vystupujúc z auta, pohľadom som zavadil o trojposchodovú budovu oproti, obkolesenú vysokým plotom. Na dvore za školou panovala pustota. Desať minút pred jednou, čoskoro bude prestávka a dvor i nádvorie zaplnia deti. Mama si môj smutný pohľad musela všimnúť. "Chceš sa tam pozrieť ?" Zavrtel som hlavou. Nasadiač si šiltovku a rúško, spoločne sme vyrazili do centra.

Blúdiac od obchodu k obchodu, nemal som nič v pláne kupovať. Ved' čo také by už 'terminálny pacient' mohol potrebovať ? Ani neviem ako, napokon sme skončili v obchode so športovými potrebami. Športovanie, najmä hodiny telesnej, mi nikdy neprirástli k srdcu. Chodiac od regálu k regálu, obzeral som basketbalové lopty, baseballové pálky, tenisové rakety, futbalové kopačky, pingpongové stoly, hokejové rukavice, kajaky, lyže, potápačské okuliare. Toľko športov, ktoré nikdy nevyskúšam. Nemali sme sem chodiť...

Napokon som zastal pred regálom plným hokejok. Hokej, aspoň ten skutočný, som nikdy nehral. S touto sme si v zime na jazere v parku občas zapinkali, no na ozajstnom štadióne som nikdy nebol. (Myslím hrať hokej, nie ho pozeráť. Na ten sme samozrejme boli veľakrát.) Hľadiac na žltočiernu hokejku s neprehliadnuteľným nápisom BAUER, zatúžil som po nej. Prečo ? Ani sám neviem. Hlúpy nápad rozmazaného dieťaťa, alebo snáď túžba ukázať leukémii prostredníkom ? Netuším. Možno oboje. Mama našťastie nenamietala, a tak celý natešený, nesúc vzácny dar, predstavoval som si ako vo finále Stanley Cupu dávam rozhodujúci gól do bránky súpera. Ja viem, smiešne. Ale prečo nemať sny ?

Chodenie po obchodoch ma riadne vyčerpal, a tak som navrhol oddych v kaviarni. Sadnúc k oknu odkiaľ sa nádvorie pred školou rozprestieralo ako na dlani, uvidel som ako prvé deti opúšťajú školu. Niektorí určite zavítajú aj sem, kúpiť niečo pod zub. I ja som často nakupoval dolu v potravinách zapekané šišky, pizze či hot dogy. Tentoraz mi musela stačiť horúca čokoláda. Prevarená, nič iné by mi mama nedovolila. Uchlípajúc z dymiaceho nápoja, zrak mi priľnul k nádvoriu. Pochopiac čo prežívam, mama taktne mlčala. Škola. Ešte raz tam ísť, rozlúčiť sa s učkami a spolužiakmi, povedať im ako mi je a čo prežívam. Nech na mňa celkom nezabudnú.

Dumajúc nad neblahým osudom, zrazu spoza chrbta skríkol niekto moje meno. Obrátiac sa za hlasom, za preskleným vstupom kaviarne stál Jake Nills, spolužiak z triedy. S Jakeom sme nikdy neboli veľkí kámoši, ale ani nepriatelia. Jakea zaujíma šport, najmä basket a baseball - nič pre mňa. No Jake sa na rozdiel od mnohých ku mne vždy správal slušne. Naradovaný, mávol som naň. Jake trochu ostýchavo vstúpil do kaviarne. "Dobrý deň." Pozdravil nesmelo mamu. "Mami, to je môj spolužiak Jake. Môže si k nám prisadnúť ?" "Samozrejme. Aj tak ešte potrebujem skočiť do potravín. Počkej ma tu. Vrátim sa." Mama mi podala dvadsať dolárovku. "Objednajte si niečo chlapci, ale ty Josh nič neprevarené, dobre ?" "Áno, mami." Peniaze skočili vo vrecku. Nevieť či nás mama nechala osamote zámerne, lebo len čo odišla, Jake hneď spustil. "Ty vole, keď som ťa uvidel, myslel som, že snívam. Čo tu robíš ?" "Sme na nákupoch." Jakeovi som ukázal hokejku. "WOW. To je BAUERka

! Ty ideš hrať hokej ?" "Nie, ale páčila sa mi, a tak mi ju mama kúpila." "Len tak ? Ved' je to značka ! Naši by mi takú nikdy nekúpili." Jake spomaleným pohybom naznačil švih. "Je fakt super." "Ak chceš, môžem ti ju žičať." "Nie, je tvoja. Ja mám radšej basket." Jake pozrel na môj respirátor. "Čo to máš na ksichte ?" "To je respirátor proti blbej nákaze. Musím ho mať stále na ksichte, keď idem vonku. Je to shit, ale inak by ma mama nepustila. Horšie je toto." Zložiac si šiltovku z hlavy, Jakeovi vyskočili oči z jamiek. "WOW. Vyzeráš ako Mike Gustafson." (Mike Gustafson je známy pankáč z našej školy.) Usmejúc sa, do smiechu mi nebolo. "To kvôli tej chorobe ?" "Hej. Keď ti dávajú chemo, vypadajú ti vlasy, obočie, aj všetky chlpy. Preto radšej nosím čiapku. Nech nikoho nevystraším." "Môžem sa dotknúť ?" Neproutestoval som. Zvedavý spolužiak mi prstami prešiel po plešine. "Nemáš tam nič." "Ani chĺpok." Jake na chvíľu zaváhal. "Takže do školy asi ešte neprídeš." Tentoraz som zaváhal ja. "Najskôr až budúci trimester." Bola to samozrejme lož, no milosrdnejšia než pravda. Jake si povzdychol. "To máš štígro. Celý november a december máme samé testy. Najhoršia bude matika. Ak môžeš, radšej tam ani nechod'. Bude to zabijak. Inak, počul si čo sa stalo Donovi Blackburnovi ?" Pokrčiac plecami, Jake sa zarehotal. Ani on Dona nemusí. "Ty vole, ten blbec neustále podpichoval Sam." "Myslíš Thorsenovú ?" "Hej, ju. Nevedel, že má staršieho brata. Je na strednej a hrá futbal. Don sa jej stále posmieval a buzeroval ju. Ved' vieš aký je ?" "Je to debil." "To hej." Súhlasil Jake. "No Sam všetko vykecala bráškovi a ten si na Dona počkal po škole a rozbil mu hubu. Dva týždne mal Blackburn monokel a musel nosiť slnečné okuliare. No v triede Smithová trvala, aby si ich dal dolu a všetci sme sa rehotali. Mal si tam byť. To bola taká pecka. Ten kretén schytal čo si zaslúžil." Predstavujúc si Dona Blackburna s modrinou na ksichte, hoci nepatrím k zlomyseľným ľuďom, ako Jake správne poznamenal, Don si takú hanbu zaslúžil. Škoda, že som pri tom nebol. Jake mi porozprával aj ďalšie príhody zo školy. O učiteľke angličtiny pani Nicoletovej, ktorá otehotnela, ako si Torrens na telesnej pri preskoku koňa vyvrtol členok a museli volať záchranku, či o falošnom požiarom poplachu pri ktorom starší žiaci zdrhli zo školy a skončilo to podmieneným vylúčením. Nanešťastie, prestávka už končila a Jake musel späť do školy. Dokonca si ani nič neobjednal. Lúčiac sa, zaželel mi veľa šťastia, opytajúc sa či o mne môže v triede povedať. Súhlasil som.

Mama sa čoskoro vrátila. Pozorujúc vyprázdňujúce sa nádvorie, opantál ma pocit bezmocnosti. Jake už akiste sedí v triede a dozajtra na mňa zabudne. So slzami na krájkčku, mama si ku mne prisadla, položiac mi čiapku na hlavu. Hladiac ma po pleci, obaja sme mlčali.

Štvrtok 24.10. po 8mej večer:

Práve som chatoval s Jen, chváliac sa koľko príkladov sa mi dnes podarilo vyrátať. Jen to potešilo a je na mňa hrdá. ☺ Škoda len, že nemohla prísť. Dnes mali dlhé vyučko, a keďže Sam znova ochorel, musela skoro domov, pomáhať mame. Nevadí. Zajtra si to vynahradíme. Jen k nám príde o druhej a sľúbila i prekvapenie. Už sa neviem dočkať.

Inak, celú noc som nad tým premýšľal, a ráno dospel k rozhodnutiu. Do školy pôjdem. Vlastne, už som bol, a pôjdem znova. Na test z matiky. Najbližší je budúci

týždeň, takže musím zamakať. Kým mi dávali výživu (dnes našťastie bez transfúzie), celé doobedie som rátal príklady. Pár vecí ako plocha zrezaného kužeľa a objem valca mi nie je zatiaľ jasných, no zajtra to skúsím znova, a keby niečo, tato mi pomôže. On ani mama netušia čo plánujem, a ani im to neprezradím. Nech aj ja mám pre nich prekvápko.

Ale späť k škole. Poobede som ju po dlhom čase opätovne navštívil. Mamu sa mi podarilo prekecať - vraj tam musím po veci. Chvíľu sa zdráhajúc, zabralo až ubezpečenie, že pôjdeme poobede, keď už v triede nikto nebude. Najprv sme zašli po Emily do školy. Vidiac rodičov sprevádzajúcich svojich potomkov k autám, prepadol ma smútok. Pripomenulo mi to ako po mňa mama s tatom chodievali, kým som bol menší. Žiadna bolesť, únava či strach. Občas zlá známka, sem-tam nejaká tá bitka so spolužiakom. Prečo sa tie časy nevrátia ? Kludne nech mám znova 9 ako Emily, len nech vyzdriem. Ja viem, blbosť. No nedokážem si pomôcť.

Vyraziac k našej škole, temné myšlienky ma rýchlo opustili. Emily nám rozprávala zážitky zo školy, kde sa pohádala s kamarátkou Jude, aj o tom ako Tom Jones na angličtine poťahal Tinu Willsonovu za vlasy. S mamou sme sa na tom dobre zabávali.

O pár minút sme zastali na parkovisku priamo pred vchodom. Takmer o piatej, na rozdiel od junior škôl pre menšie deti, nádvorie pred tou našou ostalo prázdne. Nikde ani živej duše. "My ideme do Joshovej školy ?" Opýtala sa prekvapená Emily. "Iba na chvíľu. Josh si potrebuje zobrať nejaké veci." "A môžem ísť s vami ?" Mama prikývla, pozrúc na mňa. "A bude ti mať kto otvoriť ? Je už dosť neskoro." "Hej. Školník ma pozná." Vykročiac k bráne, práve keď sme prichádzali, z dverí vyšiel pán Carpenter. Statný školník vzbudzujúci rešpekt aj u najstarších žiakov si ma hneď všimol. "Joshua ? Čo ty tu robíš ?" "Prišiel som si po veci. Mohli by ste mi otvoriť triedu ?" Pán Carpenter si sňal šiltovku. "Dobrý deň madam." Pozdraviac mamu, zalovil vo vrecku. "Ty si u pani Ivingej, však ?" "Áno pane." Školník mi podal jeden z kľúčov. "Zober si čo potrebuješ, a nezabudni zamknúť. Alebo ak chceš, môžeme ísť spolu." "Nie, netreba. Hneď som späť." Zanechajúc školníka s mamou a Emily, s igelitkou v ruke, šprintoval som schodami nahor. Prvou zastávkou sa stala skrinka na prízemí. Prezuvky, náhradná nabíjačka na mobil, veci na telesnú - všetko skončilo na dne nákupnej tašky. Vypracúc skrinku, zamieril som na poschodie k našej triede. Ponechali mi môj stôl ? Budem tam mať svoje veci ? Do školy som nezavítal dva mesiace, ak nerátam prázdniny. Čo ak nám zmenili triedu ? S malou dušičkou pristúpiac k známym dverám s nápisom pani Ivingová na skle, kľúč zacvakol v zámku. Vstúpiac dovnútra, telom mi prenikol záchvev vzrušenia. Stôl pre učiteľa, dvojica tabúl (na fixky aj elektronická), 18 stolov so stoličkami v 3 radoch, veľká nástenka zaberajúca stenu napravo, premietačka, kvety na parapetoch. Za tých pár mesiacov sa tu toho veľa nezmenilo. A prečo aj ? Tá istá učiteľka, tá istá trieda, tí istí žiaci - až na jedného. Tretia lavica v pravom rade. Tam som sedával. Srdce mi podskočilo vzrušením. Otvoriac zásuvku, ulavilo sa mi. Peračník, poznámkový blok, pohár, dokonca i balík žuvačiek. Všetko ostalo nedotknuté, akoby všetky tie mesiace boli iba predĺženým víkendom. Klesnúc do lavice, fantázia zapracovala. Predstavujúc si aké to dnes v škole bolo, koho učky vyvolali, kto sa s kým pohádal a čo nové som sa mohol naučiť a nenaučil, premkol ma žiaľ. Mama s Emily ma už akiste čakajú, no minútku ešte vydržia.

Nikdy by ma nenapadlo, že mi škola bude tak chýbať. Keď tam chodíte, odrátavate každú hodinu a deň, až po vytúžený piatok. Ráno treba skoro vstávať, obliekať sa, umyť, najesť. Učenie, skúšky, testy, domáce, projekty. A po nich krátke prázdniny a potom opäť vyučko. Často som si predstavoval aké cool by bolo nechodiť tam rok či dva. Ostať doma, nič nerobiť, žiadne učenie. A teraz, keď sa mi to prihodilo, chcem spať. Asi mi fakt šibe. A možno je to tým, že my deti vždy túžime po niečom čo mať nemôžeme. A ja sa sem už najskôr nikdy nevrátim. Položiac bradu na lavicu, slzy mi stekali po lícach. Predstavujúc si aké to bude až tu nebudem, spomenie si na mňa niekto ? Pôjdu mi na pohreb, alebo len pošlú veniec ? Budem im chýbať, ako chýbajú oni mne ? Utrúc si slzy, čas ma tlačil a nechcel som, aby mama zistila, že som plakal. Zbaliac veci zo zásuvky, poslednýkrát som pohľadom preletel triedu. Zrakom zastaviac na bielej tabuli, skrsol mi nápad. Podíduc bližšie, chytil som fixku a úhladným písmom do jej stredu napísal 3 krátke slová. "**Josh tu bol.**"

Zamknúc triedu, o chvíľu som dobehol na nádvorie, kde ma už mama s Emily netrpezlivo očakávali. Trkocúc so školníkom, ani si neuvedomili ako dlho som bol preč. Ospravedlniac sa za zdržanie, pánovi Carpenterovi som vrátil kľúče. Statný školník mi chlapycky zovrel dlaň. "Drž sa chlapče." "Ďakujem."

Áno, ďakujem. Mame za to, že ma sem zobrala a pánovi Carpenterovi za kľúče. Aspoň na chvíľu si pripomenúc aké to je byť tým kým nikdy nebudem. Obyčajným žiakom, ako Emily a Jen.

Na Konci sveta

Piatok 25.10. 13:07:

Netrpezlivo čakajúc na Jennifer, čoskoro by mala prísť aj so sľubovaným prekvápkom. Nedočkavosť mi nedáva pokoja.

Inak doobedu to bola každodenná klasika. Kúpeľ, raňajky, transfúzia krvi, výživa a samozrejme matika. Prejdúc si ďalšie príklady, hlavne z geometrie, tú ako jedinú na matike veľmi nemusím. Trojuholníky, kosoštvorce, gule, kužele, valce, priemety, plochy, objemy. Vždy rovnaké vzorce. Viac ma bavia rovnice a čísla. Ale čo už ? Nejako to zvládnem. Nie som predsa žiadne béčko. ☺

Inak, mama si už moje počítanie všimla, a hneď vyzvedala čo robím. Nuž čo ? Učím sa, pretože som veľa zameškal. O pláne ísť na písomku z matiky pred ňou radšej pomlčím. Určite by ma začala odhovárať. No mne je vážne lepšie. Transfúzie robia zázraky. Únava je v ťahu, poobede nespím, vládzem chodiť ako pred príchodom choroby. Ešte tak tie vlasy...

Aha, niekto zvoní. To bude určite Jen.

Piatok 25.10. 22:38, doma v posteli:

Fúh, to ale bola paráda ! Jeden z najkrajších dní v mojom živote. A za všetko môže moja milovaná láska.

Jen k nám dorazila niečo po jednej. S batohom na chrbte, musela prísť priamo zo školy. Len čo sme sa uvideli, mama, nemama, padli sme si do náručia. Objat milované dievča, nič krajšie na tomto svete nepoznám.

No a teraz k tomu prekvapeniu. Napadlo ma, že to bude darček, hračka, kniha, DVDčko, niečo čo mi cestou k nám Jen kúpila. Veľká chyba. Žiadne dary, ani hlúpe hry. Pôjdeme na výlet ! Len my dvaja, na Jenino obľúbené miesto. To bude to prekvapenie. Vraj to nie je ďaleko a vlakom sme tam za chvíľku. Teraz ešte presvedčiť mamu.

Prezradiac jej naše plány, odpoveďou bolo neprekvapujúce, zato striktné 'nie'. Vraj som príliš oslabený, chytím zápal pľúc, príde mi zle, skolabujem, a tak podobne. Po nedlhom presviedčaní sa 'nie' zmenilo v 'zoberiem vás tam autom'. Lepšie než nič, no stále nie dost'. Ak to má byť prekvápko, nech mi ho ukáže sama Jen. Pridajúc pár síz, nejaké tie vzlyky, a aj trochu vydierania ('ty nevieš aké to je zomierať', 'čo keď je to poslednýkrát čo idem von'), podarilo sa mi mamu obmäkčiť. Malý zázrak, ale z Josha Hurta sa stal majster presviedčania. (OK, vydierania - ale iba drobného.) Jess ma vtedy pred tým kinom dobre naučil. Díky Jess. Za všetko.

Dom sme opustili niečo pred druhou. Akurát včas. Vlak odchádzal zo zastávky o 20 minút. Žiaden problém pre nového Josha Hurta. S dnešnou dávkou transfúzie moje nohy boli opäť vo forme. Vlakom necestujem často, no vždy sa naň nesmierne teším. A dnes dvojnásobne. Vlastne, trojnásobne, štvornásobne, tisícnásobne... Na stanicu Forest Hill sme dorazili včas. Jen kúpila lístky mobilom, majú o starosť menej. (Svoje prekvápko si naplánovala do najmenšieho detailu.) Z Forest Hill na South Station a odtiaľ iným vlakom dolu na juh, k pobrežiu. Jen myslela ozaj na všetko. Pripravila pre nás horúci čaj i skvelé žemle - vlastná práca. Túliac sa jeden k druhému, spoločne sme sledovali ubiehajúce pobrežie lemujúce trať. Nad oceánom, ako to v toto ročné obdobie býva obvyklé, stúpala vodná hmla. Ligot slnečných lúčov s námahou prenikal hustou hmlou. Za zastávkou East Weymouth vlak zamieril do rekreačnej oblasti plnej parkov. Opadané listnáče pôsobili smutným dojmom. Nie však pre mňa, nie keď je tu Jen. Napraviať mi golier a narovnávať šiltovku, neustále sa ma pýtala ako mi je. Ustráchaniejšia než mama, otázky ma neobťažovali, práve naopak. Robí to len pre mňa, pretože ma ľúbi a ja ju. Teraz, keď je zo mňa 'terminálny pacient' a nemám času nazvyš, každá chvíľka s Jen má pre mňa cenu zlata (či skôr diamantov). Aj som zatúžil, aby vlak nikdy nezastavil a viezol nás ďalej, do neznáma, až na koniec sveta. Nanešťastie, sprievodkyňa v rozhlase čoskoro oznámila stanicu Nantasket Junction - našu konečnú.

Opustiac železničný vozeň, privítala nás ľudoprázdna stanica. Jen mi zips vetrovky vytiahla až ku krku. "Je to trochu ďalej. Asi míľu. Zvládneš to ? Ak nie, môžeme sa vrátiť, alebo zavolať taxík." "Teraz, keď sme tu ? Jasné, že to zvládnem. S tatom sme chodili aj na 10 míľové výlety." "Tak dobre, ty turista." Žmurkla Jen natešene. "Ale keby si bol unavený, musíš mi to povedať. Sľúbila som mame, že na teba dám pozor." "Žiaden strach, pani generálka. Som fit." Držiac sa za ruky, vyrazili sme málo používanou cestou na sever k oceánu. Pod nohami nám šuchotalo lístie, ktoré sme

ako dva buldozéry rozhrabovali a občas som pár listov šuchol Jen pod nohy a ona mne. Ja viem, keby nás niekto videl, určite si niečo pomyslí. Ved' také veci nerobí ani Emily. Keď ste však zaľúbený, všetko je inak. Akoby vaše telo i myseľ omladli. Prechádzajúc okolo vidieckych domov a rekreačných chát, chodník náhle skončil a nám neostalo nič iné len na cestu. Kráčajúc za sebou, šiel som ako prvý. Keby niečo, nech auto radšej zrazí mňa, akoby malo ublížiť Jen. Netrvalo dlho a stromy sa rozostúpili, odhaliac výhľad na malebnú zátoku. Slnko pomaly klesalo k horizontu a perleťové lúče sa trblietali na morskej hladine ako drahokamy. Šliapajúc ďalej, hoci som mal v nohách viac než míľu, únava ma obchádzala. Akoby mi Jenina prítomnosť dodávala prepotrebných síl a každým ďalším krokom zo mňa opadávala strnulosť. Čoskoro sa pred nami vztýčil drevený plôtik a za ním nevelký domček aké bývajú na vstupe do národných parkov. Nemýlil som sa. Cieľ bol na dosah. "World's End." Koniec sveta, hlásal nápis na drevenej tabuľke vedľa domčeka, za ktorým sa kľukatila kamienkami vysypaná cestička. "Tak a sme tu." Riekla Jen s úľavou. "Nie si unavený ? Nič ťa nebolí ?" "Nie." "Ale ono je to ešte kus cesty. Chcem ti ukázať moje obľúbené miesto, kde si s mamou a tatom v lete robíme picknick. Je odtiaľ úžasný výhľad na zátoku." "To je super. Zvládnem to." Moja odpoveď Jen potešila.

V toto ročné obdobie opustený Koniec sveta nikto nestrážil, a bez zbytočných otázok i zvedavých pohľadov sme vstúpili dnu. Cestu pozdĺž pobrežia dotvárali očarujúce výhľady na more. Je zvláštne, ale v lete chodiac na pláž s rodičmi, nikdy mi nedošlo, aké je more v skutočnosti krásne. Vždy sme sa len kúpali, blbli vo vode, no až teraz, uchvátený drobným vlnkami na jagavej hladine, machom pokrytými ostrovčekmi na ktoré dotierali večne bijúce vlny i čerstvým vánkom strapatiacim Jen vlasy ma nádhera okolitej prírody pohltila. Toľko úžasných vecí je na svete, ktoré nikdy nespoznám. Pochmúrne myšlienky našťastie rýchlo zahnať kamarátkino oznámenie, že sme na mieste.

Zostúpia z okružnej cesty, zamierili sme k pobrežiu. V týchto miestach Konca sveta cestička vystúpala na skalné bralo hrdo sa týčiace nad morom. Obsypané množstvom krovín a stromov chrániacich návštevníkov pred vetrom, strmý útes bičovaný neustávajúcim vlnobitím poskytoval dokonalý výhľad na zátoku Hingham Bay i ostrov Peddocks Island kde kedysi sídlila pevnosť Fort Andrews. A za ostrovom celé mesto ako na dlani. "WOW." Zaplesal som uveličene. "To je paráda !" "Páči sa ti tu ?" "Že váhaš ? Je tu nádherne." "Ty si na Konci sveta nikdy nebol ?" Zvažujúc odpoveď, nechcel som Jen uraziť, no klamať jej nebudem. "Dávno, s rodičmi. Ale to som bol ešte malý. A nie tu, na tomto mieste." Doprajúc si hlboký nádych morského vánku, rozpažil som ruky dokorán, ako morský vták páperím vystlané krídla. S Jen sme objali jeden druhého. "Dík. Ostaneme tu chvíľu ?" "Jasnačka. Nie si unavený ?" "Iba trochu." Veselo zažmurkajúc, dali sme si pusy na pery. "Musíš si sadnúť a niečo zjesť. Všetko som pripravila." Jen zhodila batoh a začala vybaľovať veci. Na vlhkú trávu položila igelitovú plachtu kam poukladala nápoje i jedlo. Doniesla i deku, nech neseďme v chlade a prikrývku, ak by ma oziabalo. Kým Jen usilovne pripravovala naše posedenie, podišiel som až na okraj útesu. Na opustenom mieste, nechránený zábradlím, naklonil som sa nad okraj. Hlboko pod mojimi nohami dotierala spenená voda na neustále vlhké skaliská, vedúc s nimi neúprosný, nikdy nekončiaci boj. Ohlušujúce dunenie mora mnou prenikalo ako konská dávka chemoterapie. Cítia ako mi slabnú končatiny, moje vedomie pomaly ustávalo. Magická hĺbočina ma priťahovala čoraz mocnejšie a telo sa poddávalo gravitačnému poľu planéty. Stačí sekunda a všetkému bude koniec. Žiadne lieky, infúzie, ihly ani nemocnice. Krátko

okamih bolesti a neistotu, utrpenie i strach navždy pohltí prívetivá temnota. Nohy mi oťaželi a cítiac ako mi trup prepadáva okrajom priepasti, neviem akoby to skončilo, nebyť hlasu ktorý ku mne doľahol. Vzdialený, a predsa blízky. "Josh." Nakloniac sa, vystretú pravicu kamarátky som mal takmer na dotyk. "Pod', chyt' ma. Tie kamene sú klzké." Vyplašený výraz v Jeninej tvári mi dodal prepotrebnej sily a naše dlane spojilo puto mocnejšie než všetka príťažlivosť Zeme. Bol som zachránený. Môj život neskončí roztrhaný na útesoch pobrežia. Pocítiac neopísateľnú vďačnosť, naše pery priľnuli. Bozk aký býva určený len pár vyvoleným. Na okamih sme splynuli v jedinú bytosť s jedinou dušou. "Ďakujem ti." Jen sa usmiala. "Pod'. Potrebuješ si oddýchnuť a niečo zjesť." Posadiac sa na rozprestretý igelit, Jen mi podala dymiacu šálku horúceho čaju a spoločne sme zjedli syrovú bagetu i kusisko marhuľovej rolády. Najedený na prasknutie, zaľahol som pokochať sa pohľadom na čarokrásnu zátoku. Jen ma prikryla dekou a len sme jeden vedľa druhého odpočívali. Opretý Jen o rameno, slová boli zbytočné. Škoda len, že deň sa pomaly chýlil k záveru a nemohli sme ostať dlhšie. (Najlepšie navždy.)

Vyraziac späť, musím čestne priznať, že som Jeninmu tempu nestíhal. Dlhá cesta na Koniec sveta ma zmorila a chvíľami to vyzeralo, že najbližší vlak nám ujde, čo by znamenalo stráviť na opustenej stanici minimálne hodinu navyše. To by však nebola Jen, ak by sa nevynašla. Stopovanie. Také veci poznám iba z filmov. Nevieť či to bola náhoda, alebo sme mali šťastie, no Jen sa podarilo stopnúť prvé auto prechádzajúce okolo. Veľký tmavý jeep šoférovala stará pani, dosť cez sedemdesiat. So zvráskavenou tvárou a sivými, kučerami, trochu pripomínala moju babku. "Dobrá deň madam." Oslovila ju Jen, ako sa na slušne vychované dievča patrí. "Nemohli by ste nás zaviesť na stanicu Nantasket Junction ? Za chvíľu nám ide vlak a ja i kamarát sme unavení a nestíhame." Stará pani venovala Jen prívetivý úsmev. "Samozrejme deti, nastúpte si. Je to len kúsok. Hneď sme tam." "Ďakujem vám." Zaradujúc sa, Jen mi pomohla do auta. Zavadiac šiltom o strop kabíny, čiapka sa mi zosunula z hlavy, odhaliac nepeknú plešinu. Majiteľka auta si ju nemohla nevšimnúť, rovnako ako kropaje potu na čele. "Si v poriadku chlapče ?" Vyčerpane som prikývol. "Som len trochu unavený." Jen si ku mne prisadla, utrúc mi pot. "Už je dobre Josh. Za chvíľu sme tam." Stará pani naštartovala mohutný voz, a ani nie za 2 minúty sme zastali pri opustenej stanici. Chystajúc sa vystúpiť, vodička sa k nám otočila. "Kde bývate ? V Bostone ?" "Ja nie, iba Josh. Ale po mňa príde otec k Joshovi." Ozrejmila Jen za oboch. "Hm, práve tam idem. Ak by ste chceli, môžem vás zaviesť domov. Nech nepostávate v tejto zime na stanici." "Ďakujem, ste ozaj milá, no nechceme vás obťažovať. O chvíľu nám ide vlak a zo zastávky to už nie je ďaleko." Jen to nemyslela zle. Slušné vychovanie jej velilo nezneužívať ochotu dobrotivej pani. Boston je veľký a stará dáma mala akiste namierené iným smerom než my. No ja už som mal vážne dosť. Vyčerpanie na mňa doľahlo väčšmi, než som dúfal. "Jen, ja nevládzem. Nechcem, aby po nás mama musela prísť." Zložiť si čiapku z hlavy, odvrátil som zrak, nech moja žiadosť nevyzerá ako vydieranie. "Viete, mám leukémiu, a keď dlho chodím, vždy sa rýchlo unavím. Ak by ste bola tak láskavá zaviesť nás domov, veľmi by ste mi pomohli." Zaskočená priznaním, stará pani na chvíľu stratila reč. Rýchlo sa však spamätala. "Samozrejme, chlapče. Zaveziem vás kam len budete chcieť. Kde bývaš ?" "Na Eliot street. Je to pri jazere Jamaica Pond."

Cestu domov si už vôbec nepamätám, keďže som ju celú prespal. Keď sme sa pred domom s našou dobrodinkou lúčili, mimochodom volá sa Gladys, zaželala mi veľa šťastia. Je super, že dobrí ľudia stále nevymreli. A ja ich mám vôkol seba čoraz viac.

Teraz, keď som chorý, stal sa zo mňa niečo ako magnet priťahujúci to lepšie v ľuďoch. Rozmýšľam či je to ozaj iba pre tú chorobu, alebo dobro drieme v každom z nás, len ho nedokážeme prejavíť, až kým na nás nedoľahne bolesť iného. Neviem. (Teraz aspoň viete, prečo ma triedna v škole nazývala filozofom. ☺) Tak či onak, dnešný deň bol úžasný. Od nádherného výletu, až po milú pani. Toľko si snáď ani nezaslúžim. Skôr než pôjdem spať, musím Jen poďakovať. Neviem ako sa jej za všetko čo pre mňa robí odvdáčiť. Najskôr iba úsmevom. Myslím, že milovanej Jen to bude stačiť. ☺

Sobota 26.10. 11:35:

Vstanúc skoro ráno pred siedmou, únava zo včerajška pominula. Teda, trochu mi trpeli nohy, ale to nemôže prekvapíť, keď pol roka vylihúvam v posteli. No inak mi bolo (zdôrazňujem minulé čas) fajn. Raňajky som zjedol na posedenie, žalúdok ma nebolel, ani hlava mi nerotovala ako po iné dni. Jen mi ešte neskoro večer poslala zopár fotiek z výletu. Aj teraz si ich pozerám. A potom sa veci začali (ako inak) komplikovať. Najprv mi pri kúpaní mama zle pripevnila ochranný plášť takže sa do okolia hadičky dostalo pár kvapiek vody. Tato zbuntošil polovicu nemocnice, kde mu poradili použiť dezinfekčnú handričku. Super rada. 20 minút okolo mňa (samozrejme nahého) obaja behali. Och... Ale namočený katéter bol ničím v porovnaní so správou od Jen, že dnes, a najskôr ani zajtra nepríde. Amber v noci dostala horúčku a rodičia s ňou museli k lekárovi, zanechajúc malého Sama na starosť najstaršej dcéry. Mne by mama s tatom opatrovanie Emily nikdy nezverili, no na farmách je to iné ako tu v meste, kde je všetko na skok. Čo už ? Po nádhernom piatku musela prísť nepríjemná sobota. Ako vždy...

Jen dnes nepríde, zato prišlo čosi iné. Doniesla ich predobedom poštárka. Celý balík listov od spolužiakov zo školy. Muselo ich byť minimálne 50. Keď začala škola, tiež mi nejaké prišli, no vtedy ma ani nenapadlo o ne zavadiť. Aj dnes som ostal na pochybách. Najlepší kámoši sú preč, a aj keby nejakým zázrakom liečba zabrala a ja sa vrátil do školy, mám toho toľko zameškané, že by ma akiste šupli do nižšieho ročníka. A to som bol z matiky, fyziky a zemepisu najlepší v triede. Pokašľaná choroba.

Ani nevediac prečo, napokon som neodolal a obálky predsa len začal otvárať. Rukou písané listy striedali pohľadnice s motívmi školy, zopár fotiek z triedy, nejaké tie srdiečka od dievčat. Napísal snáď každý z triedy a pozdravy prišli aj od spolužiakov z iných tried. Ich obsahy sa ponášali ako vajce vajcu. "Držíme ti palce." "Veľa zdravia." "Nevieme sa dočkať až sa vrátiš." "Drž sa." "Sme na teba hrdí." K tomu zopár vtipov i moja fotka obkreslená množstvom kvetov. (Asi pohrebných, pomyslel som si trpk.) Napísal i Nick Barker. Sucho, iba z povinnosti, zaželel mi veľa zdravia. Čítajúc tie slová, prepadol ma zvláštny pocit. Nemám päť, aby som nevedel ako sa také listy píšú. Vymyslí ich riaditeľka, triedna či niektorá z horlivých žiačok, a hoci sa do ich písania nik zo študentov nehrnie, lepšie špekulovať nad prihlúpym listom, než skúšanie či vyučko. Áno, tak to býva. Ani mne by sa taký list písať nechcelo. Zmenilo by sa niečo, ak by spolužiaci vedeli, že umieram ? Prečo sú ľudia na seba milí, až keď zistia, že je zle ? Prečo na seba nie sme dobrí vždy ? Ako včera tá stará pani. Nevedela čo mi je, a predsa nám zastavila.

Skôr než som schytal 'tú vec', okrem Ronnieho nikto z triedy o mňa nejavil záujem. Bol som 'Josh - bifľoš', ktorý nehrá futbal ani basketbal, spolužiačky na mňa kašľali, spolužiaci tiež a Nickovi a Donovi som bol akurát tak na posmech. A zrazu bolo všetko inak. Keď mama pred prázdninami nahlásila, že budúci rok nenastúpim, na druhý deň celá škola vedela čo mi je. A razom sa z Josha Hurta stala miestna celebrita. Každý túžil so mnou rozprávať, zistiť ako mi je, či to nebolí, kedy nastúpim do nemocnice a čo mi tam budú robiť, či nemám strach, a mnoho iných prkotín. Zaujímali sa o mňa, až keď som ochorel. Ale asi by som im to nemal zazlievať. Veď ja by som nebol iný.

Je mi smutno. Kiežby prišla Jen. Hneď mi poskočí nálada. Tento víkend za veľa stáť nebude.

Sobota 26.10. 21:18:

Mám úžasnú mamu, skvelého tata, super ségru a milovanú Jen. Čo viac si chlapec ako ja môže priať ? Byť tak zdravý, nič mi nechýba. Ale zdravý nie som, a nikdy nebudem. Nenávidená choroba všetko skazí, tak ako dnešné poobedie.

Na obed som veľa nezjedol. Nejako mi nechutilo, a vlastne ma hlad ani nekváril. Vidiac ma roztrpčeného, mama s tatom ma skúšali rozveseliť spomienkami na minulotýždňový výlet, no veľmi im to nešlo. Pýtajúc sa na Jen, nemalo význam im klamať. Nechcem, aby si mysleli, že sa na nich hnevám, alebo niečo také. Jen nepríde a to je dôvod prečo nemám na nič chuť.

Posmutnený, so slzami na krajíčku, práve keď som zapisoval riadky vyššie, prišiel za mnou tato, navrhnuť či by sme sa niečo nezahrali. Nemám toľko spoločenských hier čo Jess, no niečo predsa. Napríklad Monopoly, karty, šach. Súhlasiac, smútku nadnes stačilo. Tato do hry zapriahol aj mamu a Emily. Emi pravidlá neovláda, a tak asistovala mame. Dariac sa mi viac než obvykle, takmer všetko som povyhrával. (Už som ako Jess.) Monopoly, karty, Scrabble, domino. Veselí, všetci sme sa zabávali, smiali, mama doniesla keksy a chlebičky, ktorými sme sa napráskali, čas letel a mne sa aspoň na chvíľu podarilo zabudnúť na všetky moje súženia. Ako to však býva zvykom, idylka nemala dlhého trvania.

Bolo niečo po ôsmej, keď sme naposledy hrali Monopoly. Vyhrávajúc, mame s tatom už veľa vecí na predaj neostávalo. Najvyšší čas, lebo žmurkajúca Emily sa pýtala do postele. (Nie naozaj, no inokedy o tomto čase už zvykne spať.) Nakláňajúc sa po kocku, z ničoho nič sa mi z nosa pustila krv. Celý 'vodopád', či skôr 'Niagara' krvi. Zakryjúc si tvár, mama mi pohotovo podala vreckovku. Zbytočne. Pretekajúc pomedzi prsty, krv potriesnila stôl, tanier s nedojedenými keksami i hraciu plochu. Upaľujúc do kúpeľne, tato mi bol v päťách. Nakloniac sa nad umývalu, kvapky krvi stekali v drobných cícerkoch k odtoku a pri pohľade na ne mi zaštrajkoval žalúdok. Ani nevediac ako, obed, chlebičky i keksy skončili na dne umývadla. "Josh, zakloň hlavu !" Tato mi priložil práve odbalený tampón k nosu. "Vodu !" Zachrčal som. Tato mi podal naplnený pohár, hoci ma smäd netrápil. To len odporná kovová pachuť v ústach musela preč. Z obývačky ku mne doľahol plač Emily. Pýtajúc sa čo mi je,

mama ju skúšala chlácholiť. Zbytočne. Vystrašená sestra dnes tak skoro nezaspí. Odporná choroba. Stačil krátky okamih, a zničila drobný záblesk šťastia, ktorý pre mňa mama, tato a Emi s toľkým úsilím vykresali. Nenávidím ju. Nenávidím chvíľu keď som ju dostal i všetko čo s ňou súvisí.

Umytý, ležiac v posteli, s pachutou krvi prebitou niekoľkými pohármi pomarančových džúsov, zasa mi raz bolo do plaču. Hoci nevinne, všetko som skazil. Po koľký raz už ? Ešte dobre, že Jen to nevidela. Ani jej to neprezradím. Nebudem ju trápiť. Stačí, že som vystrašil moju malú sestričku.

S výčitkami, nahnevaný na seba, do izby nečakane vstúpil tato. Mama hore na poschodí uspávala sestru a očista kúpeľne i stola tak ostala na ňom. "Ako ti je ?" Pokrčiac plecami, odložil som tablet. Tato si ku mne prisadol a chvíľu na mňa mlčky hľadel. "Josh." Riekol pohnutým hlasom. "Nič ťa nebolí ?" "Nie. Ja... Prepáč, že som všetko pokazil." "Pokazil ?" Láskyplne ma pohladil po líci ako to len mama vie, musel sa premáhať, aby mu predtým mnou nevyhĺkli slzy. "Josh, ty si predsa nič neskazil. Nebola to tvoja vina. Nemôžeš zato, že si chorý. Si náš milovaný syn a obaja ťa veľmi ľúbime." Zatínajúc nechty do dlaní, nevedel som čo mám povedať. "Nič mi nevychádza akoby som chcel. Vieš, že budúci týždeň chcem ísť do školy na test z matiky ? Mame to som nespomínal, veď vieš aká je. No ja tam chcem ísť. Akurát neviem či sa stiahnem pripraviť. Tak veľa som zameškal." "Ja ti pomôžem. Len sa zbytočne nevysiľuj. Ak ti zajtra bude lepšie, prejdeme si príklady čo ti nejdú, dobre ?" "Dobre." Tato mi brnkol po nose. "Josh, ani nevieš aký som šťastný, že ťa mám. Môj milovaný synček. Nepoznám nikoho tak statočného ako ty." "Ale ja sa bojím tati. Nechcem zomrieť. Chcem byť s vami a Jen." Objímuc ma, obaja sme pocítili dojatie. "Ja viem Josh. Aj my chceme a navždy ostaneme s tebou. Navždy, rozumieš ?" Áno, rozumel som, ako nikdy predtým. Tato ma ľúbi rovnako ako Emily. A ja hlupák som si myslel opak. Hoci nedlhý, večerný rozhovor s tatom patrilo k najkrajším a najúprimnejším aký sme kedy mali. Teraz už viem, že na chorobu nie som sám, a nikdy nebudem. Mám perfektné dievča, skvelú sestru a úžasných rodičov. Ani tisíc leukémií nás nezdolá.

Test z matiky

Nedeľa 27.10. 16:58:

Smutná nedeľa. Vonku neustále kropí, tmavé mračná od oceánu zahalili slnko do šedivého závoja a Jen mi nesmierne chýba. Ráno sme si dlho volali. Amber je už lepšie, hoci má stále teplotu. Jen aj dnes ostane doma, ak by sa sestre priťažilo a rodičia s ňou museli k lekárovi. No potešila ma vyznaním lásky i priznaním ako veľmi jej chýbam. Škoda len, že ani zajtra neuvidíme jeden druhého. Volal doktor Cooper (ten chlap robí snáď 168 hodín týždenne) a doobedu máme prísť na ďalšie testy, infúziu a transfúzie, ktoré po novom budem dostávať 2 krát týždenne. Počet červených krviniek pri piatkovom odbere krvi, ktorý mi sestra pred transfúziou spravila stúpol, a tak bude postačovať pondelok a štvrtok. Infúzie tiež, hoci ak budem grcať ako včera, dostanem ich častejšie. Odkedy som chorý, schudol som 17 libier,

tričká na mne visia a nohavice bez opaska na poslednej dierke padajú. Vyzerám ako Slender man, akurát ten na vycivenom tele aspoň nemal modriny.

Tato nezabudol na sľub zo včerajška a na obed sme prerátali 22 príkladov. Vysvetlil mi ako je to so zrezaným kužeľom, zhodnosťou trojuholníka, osovou súmernosťou a našiel chybu pri úprave rovnice. Test je v stredu a ešte toho musím veľa spočítať, no s tatovou pomocou to zvládnem. Musím. Pre seba i pre tých na ktorých mi záleží. Nech na mňa majú byť za čo pyšní.

Pondelok 28.10. večer:

Mám dobrú i zlú novinu. Najprv tá zlá. Písomka je v stredu, a keďže do 2hej sme stvrdli v nemocnici, dnes z ráťania veľa nebolo. Snáď zajtra. A teraz tá dobrá. Doktor mi písomku povolil. Mama ostala v šoku, keď som sa na to pána Coopera opýtal, no napokon aj ona súhlasila. Teraz už len, nech to neskončí fiaskom.

Inak, v nemocnici to bola riadna zaberačka. Výživa, transfúzia, odbery, výtery, prehliadka na naháča, kontrola modrín po tele a iné vysoko 'príjemné' záležitosti. Výsledky by mali doraziť do 3 dní, a aj napriek tomu, že doktor Cooper hýril optimizmom, jeho reči neberiem vážne. Zasa sa niečo pokazí, zlyhá, nevyjde a budem na tom horšie než predtým. No mame sa s tým zdôverovať nebudem. Stále verí v zázrak. Ja nie. A myslím, že ani tato. Celý deň ostal vážny, takmer nehovoriac, iba sem tam na mňa pozrel, pridajúc plachý úsmev, čo nikdy predtým nerobil. Opúšťajúc ordináciu po všetkom tom mučení, dokonca ma objal. Aj on chápe aká je pravda. Umieram. A žiadna liečba s tým nič nespraví.

Utorok 29.10. 18:48:

Dnes len krátko. Musím skoro spať. Zajtra ma čaká test z matiky. Celý deň ráťajúc príklady, až na 2 mi všetky vyšli. No nervy stále pracujú. Čo ak dajú ťažšie, alebo som na nejaké zabudol? Jen mi dvakrát volala, povzbudzujúc ma. Je to od nej milé, no zajtra v lavici ostanem na všetko sám. Ale čo už? Jen mi sľúbila, že cez víkend za mnou naisto príde. Amber je lepšie, takže môže v piatok, sobotu i nedeľu. Nebyť písomky, skáčem od radosti po plafón. Ale ako tato hovorí, najprv povinnosti, potom zábava. Po včerajšej transfúzii sa mi opäť ulavilo a potešiac mamu, niečo som aj zjedol, takže ani žalúdok viac nestoná. Len nech zajtra na písomke 'nehodím šabl'u'. To by bol iný trapas. Ani grkanie, ani krv z nosa, či katéter. Nevieť či za to môže voda čo sa mi tam pri kúpaní dostala, no koža okolo katétra trochu sčervenala a svrbí. Ešte dobre, že ďalšiu transfúziu mám až vo štvrtok. Do písomky o tom rodičom ani slovka. Ešte by ma nepustili do školy.

Inak mama volala pani Irwingovej oznámiať jej moje plány. Som zvedavý ako trieda zareaguje až ma uvidí. Spoznajú ma vôbec? Ale prídem iba na test a potom hajde domov. Vlastne s nimi ani nepokecám. Hlavne, aby test dopadol dobre.

Ak existuješ Bože, pomôž mi prosím. Nech mamu, tata a Jen nesklamem. Tvoj Josh Hurt.

Streda 30.10. 8:51:

Joj, to je ale tréma. Za pár minút odchádzame do školy. Ešte nikdy ma pred testom nedrvilo napätie ako dnes. A nielen kvôli testu. Po pol roku opäť v škole. Ako sa spolužiaci zatvária až ma (bez vlasov)vidia ? Nebudú sa mi smiať ? Čo spraví Don ? Stále bude tvrdiť, že vyzerám ako dievča ? Ostávam len na matike a potom rýchlo domov. Tak to mama dohodla. Nech už to mám za sebou.

Streda 30.10. 15:17, doma, za stolom:

A mám to za sebou. Nie, nie som (ešte) mŕtvy. To len písomka je za mnou. Teda test. Nevieť ako dopadol, a ani to netúžim vedieť. Bol fakt ťažký. Mať viac času na učenie, ale čo už ? Nič s tým nenarobím.

Do školy sme vyrazili o desiatej. Matiku máme v stredu ako tretiu hodinu, no mama sa s triednou dohodla, že prídeme o niečo skôr - ešte pred prestávkou, keď sú deti v triedach. Pán Carpenter nám otvoril bránu a viediac prečo sme tu, zavolať triednu. Pani Irvingová dobehla z druhého poschodia tak rýchlo ako jej to statná postava umožňovala. Pani Irvingová je v pohode učka. Nikdy nekričí, nemá hlúpe poznámky, a neraz sa ma zastala, keď ma Don či Nick provokovali. A dnes bola ešte milšia než obvykle. Neustále opakujú ako rada ma vidí i ako mi na písomke drží palce, vedel som, že to myslí úprimne. Po krátkom rozhovore s mamou, ktorá triednu opakovane upozornila, aby na mňa dávali pozor pre katéter čo mám na hrudi, ma pani Irvingová zaviedla do triedy. Hodina matiky práve začínala a pani Kwongová rozdávala testy. Vstúpia dnu, trieda onemela. 17 párov očí (ešte stále) spolužiakov ma prebodávalo pohľadom. Boli tu všetci. Will Whitmore, Sarah Brownová, Maria Perezová, Jasper Harris, Jake Nills, Jennifer Hallová, Mitch Campbell, Tina Youngová, Amy Clarková, Allison Hardingová, Josh Lee, Kate a Leila Allenové, Angela Torresová a samozrejme Adam Wilkinson, Nick Baker a Don Blackburn. Skrátka, komplet zostava. Jediný kto chýbal z minulého roka bol Ronnie Sullivan, ktorý na mňa akiste už dávno zabudol.

Teda poviem vám, vidiať všetkých spolužiakov pokope ako si ma obzerajú (najmä moju plešinu), nebolo mi všetko jedno. Nebyť učiteliek, snáď aj vezmem nohy na plecia. Nesmelo pozdraviac, zopár spolužiakov (ešte nesmelšie) odzdravilo. Prekvapení, zjavne im moju návštevu nikto neoznámil. Triedna razom vysvetlila, že som prišiel iba na test a po hodine si ma vyzdvihne. Nezabudla ma dať za vzor čo sa na test príkladne pripravoval (mama zasa raz kecala) a zaželala mne i celej triede veľa úspechov.

Zasadnúc do lavice, pani Kwongová mi požičala pero, ktoré som neuvážene spolu s ostatými vecami pri minulotýždňovej návšteve triedy zobral domov a show mohla začať. Zlomky, percentá, úpravy výrazov, plocha ihlana, Pytagorova veta. 15

príkladov, a tak málo času k tomu. Test bol dosť ťažký, aby ma spolužiaci mali čas otravovať. Občas na mňa niekto hodil pohľadom, ale inak pohoda. Dobré, že som neostal na celé vyučkov. Po hodine ma pani Irvingová čakala pred triedou. Vyzvedajúc ako test dopadol, priznal som pravdu. Triedna ma hneď upokojovala. Som jej najlepší žiak a ona dobre vie aké to mám ťažké. Rozlúčiac sa, za všetko som jej poďakoval.

Mama ma čakala pred školou, a nebola sama ! Srdce mi zaplesalo radosťou, keď som uvidel kto pri nej stojí. Jen. Nič mi neprezradila, mama ju tajne na 3 hodiny vybrala zo školy (Jen si to dohodla s učkou a otcom), aby ma prišla povzbudiť. Zašli sme do cukrárne. Rozladený z ťažkého testu, Jen ma neustále upokojovala. Pre ňu budem vždy ten najšikovnejší z najšikovnejších. Tak, snáď ju nesklamem.

Je to zvláštne, ale keď nad tým teraz premýšľam, je mi ľúto, že som neostal dlhšie. Zásť aspoň na jeden deň do školy, vyskúšať si aké to je byť znova žiakom. No zajtra ma čaká nemocnica, transfúzia a výsledky testov. Ani neviem či chcem, aby dobre dopadli. Ďalšie liečenie, ktoré aj tak vyjde navivoč ma zabije skôr než prekliata leukémia. Chcem ešte raz navštíviť školu, vidieť na vlastné oči štart ozajstnej rakety a byť s Jen. Mojm milovaným dievčaťom.

Štvrtok 31.10. 18:14, doma:

Dnes bol ozaj zlý deň. Horší než včerajší test z matiky i všetky testy čo som kedy napísal. Začalo to v nemocnici, kde mi podávali transfúziu a výživu. Sestra Batesová si všimla zapálenú kožu okolo katétra, pohotovo zalarmujúc doktora Blacka zastupujúceho pána Coopera. Ten mi naordinoval silné antibiotiká - ako inak v injekčnej forme, upozorniac rodičov, aby mi neustále kontrolovali teplotu a sledovali zápal. Ak sa zhorší, musím okamžite do nemocnice a katéter mi budú musieť odstrániť. Aj preto mi dnes transfúziu a výživu podávali do žily čo trvalo komplet doobedie. Ľavú ruku som musel mať celý čas vystretú, takže na písanie denníka nešlo ani pomyslieť a s Jen sme si vymenili len zopár správ. Inak hrozná nuda. No problémy tým len začali.

O jednej dorazil doktor Cooper s 'radosťou' novinou. Testy dopadli dobre a môžem podstúpiť experimentálnu liečbu. Radosťou v úvodzovkách, lebo hoci máme od dojatia vyhlásili slzy, nadšenie rýchlo vystriedalo zdesenie. A aké ! Liečenie by trvalo minimálne mesiac, ktorý by som zabil v nemocnici. Nie tu v Bostone, ale v New Yorku, kde sa na takúto formu experimentálnej liečby špecializujú. Úplne sám, bez rodičov, bez Jen. A čo je 'najúžasnejšie', úspešnosť liečby sa pohybuje okolo 10 percent, a aj to v tom lepšom prípade. Mama opäť plakala, táto tiež a ja som radšej ostal civieť do zeme. "Tak a teraz je zo mňa oficiálne mŕtvola." Napadlo ma trpké. Vždy som si myslel, že až mi to raz oznámia, definitívne tak spečiatim môj osud, budem roztrasený, k smrti bledý, rozplačem sa od strachu. Určite to príde neskôr, no vo chvíli keď nad mnou doktor Cooper vyriekal svoj oriel, ostal som pokojný a strnulý ako socha z kameňa. Žiaden smútok, ani hnev. Veď nič iné sa predsa čakať nedalo. Doktor nám dal pár dní na rozmyslenie či tú liečbu chcem(e) podstúpiť. Bez nej mi ostávajú maximálne 2 mesiace života. 2 mesiace z ktorých mám mesiac stvrdnúť v nemocnici v cudzom meste ? Ani náhodou !

Tušil som, že mama bude protestovať, že to skončí hádkou. Ani sa mi o tom nechce písať, no večer bol fakt strašný. Nielen mama s Emily, ale i tato nariekal ako malý chlapec. Nikdy predtým som ho tak zdrveného nevidel. Objímali ma, hladili po 'vlasoch', mama mi dala veľa bozkov, neustále opakujúc ako nechce, aby 'jej jediný synáček' zomrel. Nevydržiak to, začal som vzlykať i ja. A to ešte mi zavolala Jen. Nie, nedokážem pokračovať. Prepáčte...

Napokon sa žiadna hádka nekonala. Myslím, mám taký pocit, že aj mama prišla o poslednú nádej. Vymeniť 10 percent za polovicu života je zlý obchod. Pýtajúc sa na to tata, prisľúbil mi, že rozhodnutie ostane na mne. Iba na mne. A ja už som sa rozhodol. Neskončím ako Jess. Ostanem tu doma s tými čo ma milujú a ktorých milujem ja.

Inak, dnes máme Halloween. Zvonku dolieha hlasná hudba, deti naobliekané v kostýmoch kostier, zombíkov a príšer blúdia od dverí k dverám žobrujú o nejaké sladkosti. V oknách i na verandách pred domami vydlabané tekvice, na uliciach krik a hluk, iba ja tu sedím doma sám. Naozaj, trefnejší deň oznámiť mi, že čoskoro sa v jednu z kostier premením si doktor Cooper ani vybrať nemohol. ☹

Opäť školákom

Piatok 01.11. zasa 18:14:

Dnes sa toho udialo toľko, že to nenapíšem do polnoci. A zajtra ráno má prísť Jen. Musím si švihnúť.

Všetko začalo (veľmi prekvapujúco) skoro ráno. Prebudiac sa o piatej, nebolo to kvôli včerašku. Na ten radšej nemyslím. Stačí mi spomienka na Jen plačúcu v telefóne. Nie, preč s tým ! Napadlo mi niečo ozaj bláznivé. Pôjdem do školy ! Na jediný deň, no tentoraz celý. Teplotu nemám, únavu necítim, hlava ma nebolí, žalúdok odpočíva v pokoji (RIP). Až na svrbenie okolo katétra, nič mi nie je. Čo hrozné by sa mohlo stať mne, živej mŕtvole ?

Keď som požiadavku predniesol rodičom, mama (podľa výzoru jej tváre v noci vôbec nespala) namietala iba trochu a tato prisľúbil zaviesť ma do školy i späť. V práci si do konca roka vzal voľno. Jen už nemusí mať strach ako sa od nás dostane domov. ☺

Do školy sme vyrazili skôr než obvykle. Dobrý nápad. Kolóny áut kompletne zapratali ulice a zaseknutí v zápche, za mesiace zabití doma i v nemocnici som zabudol aká vie byť bostonská premávka hustá.

Usadený na zadnom sedadle, v aute panovalo ticho. Tato, ako sa to od momentu čo som ochorel stalo dobrým zvykom, nepustil rozhlas ani CDčko. Mĺkvy, pozorujúc autá na semafore pred nami, iba ja som vedel čo mu behá po rozume. "Mama dnes nespala ?" Tato sa strhol, akoby ho moja poznámka vyrušila z hlbokého spánku. "Nie, Josh. Obaja sme nespali." "Prepáčte." "Prepáčte ? A začo ?" Zopakoval otec

zroneným hlasom. "Ty predsa za nič nemôžeš." "Ale áno. Keby som šiel do toho New Yorku... Ale keď ja chcem ostať s vami." "Ostaneš ! A my s tebou." Vidiac tata zápasiaceho s dojatím, odľahlo mi keď sa kolóna pred nami pohla a on sa musel venovať riadeniu. Prišlo mi ho ľúto viac než seba. Ja viem, pomyslíte si, že frajerujem, no je to tak. Až zomriem, svet pre mňa raz a navždy skončí. Ale iba pre mňa. Pre mamu, tata, Emily, Jen a všetkých čo ma mali radi bude ďalej pokračovať, a ja v ňom viac nebudem. Nikdy. Aké by to bolo, ak by som ja stratil ich ? Prísť o mamičku, tatka, drahú Emily či milovanú Jen ? Nechcel by som žiť, a predsa musel. Aj oni budú musieť, bezo mňa. Už rozumiete prečo mi je tata tak ľúto ?

Nepekné myšlienky našťastie zahnala škola. Zaparkovali sme pred nádvorím, pomaly sa plniacim prichádzajúcimi deťmi. "Ako ti je ? Zvládneš to ?" Nasledovalo rozhodné prikývnutie. "Dobre Josh, ale keby sa ti urobilo zle, cítil že máš teplotu, okamžite nám zavolaj. S triednou sme dohodnutí. Vie, že prídeš. Tak sa drž !" "Budem." Zraziac si šiltovku do očí, so školským batohom na chrbte som vyrazil k bráne, ako za starých dobrých školských čias.

Tak takto. Na Eastern Side Middle School moja maličkosť nikdy nepatrila k známym či extra populárnym žiakom. Takým čo sa radi ukazujú na plesoch a školských stretnutiach, frajerujú na zápasoch futbalu či basketu, takým čo ostatní závidia a za chrbtom ich neustále ohováraajú. Nie, ja futbal nehrávam, basketbal a baseball tiež nie, zo školy chodím vždy domov, a okrem spolužiakov z triedy, ma nikto veľmi nepozná. A mne to takto vždy vyhovovalo. No dobre, občas som Donovi závidel, ako za ním dievčatá letia, ale fakt len občas. Zrýchleným krokom preklúčkujúc nádvorím, nik ma nezastavil ani nespoznal. K prázdnej skrinke som ísť nemusel, a keďže do zvonenia ostávalo pár minút, zamieril som na toaletu. Zamknúc sa v prvej kabínke, chvíľu trvalo, kým sa mi podarilo nabráť dych. Poklus nádvorím, chodbou i schodami ma úplne vyčerpal. No existoval ešte jeden dôvod prečo sa skryť práve tu. Nepôjdem do triedy až kým nezazvoní. Takto to bude najbezpečnejšie.

Hneď ako zvonec oznámil začiatok vyučeka, vykročil som k triede. Tentoraz si ma niekoľko žiakov všimlo. Na 2. poschodí sú triedy nášho i o rok vyššieho ročníka a medzi deťmi sa akiste rozšírilo čo mi je. Niektorí sa za mnou otočili, no ignorujúc ich, zastavil som až pred presklenými dverami našej triedy. Učka ešte nedorazila. Zložiac si čiapku z hlavy, čas váhania skončil. Vstúpia dnu, 17 párov očí ma prebodlo pohľadom. Nie pre moju plešinu, či štíhlu 'sexy' postavu. Mysleli si, že som učka. Nastalo hrobové ticho, aké nespôsobí ani príchod pána Kilroya - učiteľa prírodných vied a postrach celej školy. Vyjavení, s ústami dokorán, nikto ani necekol. Osmeliac sa, zasadol som do svojej, ešte vždy prázdnej lavice. Ani neotvoriac vak, show začala. Ako na povel, celá trieda ku mne naklusala, zavalila ma otázkami ako mi je, ako dlho som bol v nemocnici, koľkokrát ma operovali, aké je to byť bez vlasov, kedy sa vrátim do školy, či som konečne vyliečený a iné, silne duchaplné dotazy. Prekrikujúc jeden druhého, nevedel som komu skôr odpovedať. Boli tu všetci, vrátane Nicka Barkera a Dona Blackburna. Tí sa na nič nepýtali, iba počúvajúc, občas nahodili úškrn, ako keď Allison Hardingová zahlásila, že bez vlasov vyzerám lepšie, a keď Mitcha Campbella zaujímalo či mi chlpy vypadali aj 'tam dole'. Ale inak pohodička, hoci párkrát ma spolužiaci prinútili zaklamať. Ale čo im povedať, keď z vás ťahajú či ste zdraví a kedy pridete do školy ? Majú 12-13 ako ja, no nerozumeli by tomu. Pred pol rokom ani ja nie. A preto som klamal. Pre nich i pre seba. Odmenou mi bol dobrý pocit byť opäť jedným z nich - obyčajným žiakom obyčajnej

triedy. Aj preto poznámku Adama Wilkinsona ako mi musí byť fajn, že môžem byť pol roka doma som odbil úsmevom, a keď Kate Allenová chcela vedieť čo mi vytrča spod bundy, odhalil som hrudný katéter, vysvetliac im na čo slúži. Nie, otázky ma neotravovali. Vlastne som za ne celkom vďačný. Aj ja môžem byť raz v živote triednou superstar.

Inak, vyučko bolo celkom fajn. Dost som zameškal a mnohému nerozumel, no nikto si ma nedoberal, žiadne prihlúple poznámky, dokonca ani od Nicka a Dona. Každá hodina začínala mojím privítaním, či už to bola pani Wittová, pán Roberts, alebo učiteľka angliny slečna Nicoletová. Každý ma rád videl, želajúc mi veľa zdravia i skorý návrat do školy. Ja viem, také priania zdraví ťažko chorým bežne dávajú, no nemyslím, že by to boli len prázdne slová spomenuté zo slušnosti. Každý vidí ako vyzerám. Vychudnutý, bledý, bez vlasov a obočia. Za tie mesiace som si na svoj ksicht už zvykol, no pre tých čo ma v stredu na písomke nevideli, som musel pripomínať vycivenú kosť. Kosť čo každé druhé jedlo vygrcá. No s takými vecami sa v škole chváliť nebudem. Nemusia o mne vedieť všetko. Horšie to bolo s tým čo neskryjete. Keď som počas tretej prestávky musel na záchod, zatočila sa mi hlava a pridržiavajúc sa steny, len tak-tak, že som neskončil na dlážke. Pán Carpenter, ktorý bol práve na chodbe si ma všimol a pohotovo mi priskočil na pomoc, vyhrešiac ostatné deti za ich 'nevšímavosť'. A zrazu mi chcel každý pomáhať. Ale iba po pisoár. ☺

Najzaujímavejšou sa napokon stala posledná hodina. To sme mali sociálnu náuku s mojou obľúbenou učiteľkou pani Bellovou. Tá o mojom príchode už vedela a ako ostatné hodiny, aj táto začala mojím privítaním. Po ňom, ako obyčajne, pani Bellová navrhla niekoľko tém, ktoré by sme na hodine mohli preberať. Nestihla ich ani dopovedať, keď sa prihlásil Nick Barker či by som triede neporozprával o liečení. Pani Bellová ho okamžite zahriakla, no na Nickovu stranu sa rýchlo pridali ďalšie deti. Netušiac či Nick len provokoval, alebo to myslel vážne, no naťahujúc sa s učiteľkou, zrazu ma prepadla veľká túžba o všetkom im povedať. Úprimne, ani sám netuším prečo. Bola za tým túžba frajerovať, 'pochváliť' sa vecami, ktoré nikdy nezažijú, aby videli ako trpím a ľutovali ma ? Fakticky neviem. No prianie zdôveriť sa, podeliť sa o všetku tú bolesť ma prinútila dvihnúť ruku.

"Áno Josh ?" Riekla pani Bellová. "Ja im to chcem povedať. Nemám s tým problém." Učiteľku moja odpoveď viditeľne zaskočila. Zmätená, skúsila zvrátiť to čo nerozumným návrhom ponechať na triede výber témy sama spôsobil. "Naozaj Josh ? Lebo nemusíš, ak nechceš." "Nie, ja chcem, pani Bellová. Teda ak môžem." "Iste, že môžeš. Len by som bola nerada, aby si bol nútený do niečoho čo ti je nepríjemné." "To nie. Ja len... Mohol by som si zobrať stoličku ? Bolia ma nohy." Pani Bellová posunkom naznačila Jakeovi Nillsovi v prednej lavici, aby svoju stoličku postavil pred tabuľu. Vystupovanie pred spolužiakmi, či už v triede, alebo na divadelnom krúžku mi vždy naháňalo husiu kožu. No tentoraz to bolo iné. Tréma, nervozita, potenie i trasúci hlas ostali zakopané hlboko v zemi. Veď čo by ma už po včerajšku mohlo vystrašiť ? Očami prebehnúc po spolužiakoch, vyžarovala z nich dychtivá túžba hľtať každé moje slovo.

"Chcete sa na niečo opýtať ?" Pošepol som zachrípnutým hlasom. "Bolelo ťa to keď ti dávali tú vec ?" Jasper Harris mal na mysli hrudný katéter. "Ani nie. Vlastne vôbec. Keď mi ho operovali, uspali ma, takže som nič necítil. Na druhý deň to trochu píchalo,

ale potom to prešlo. Akurát sa s tým blbo spí a pri kúpaní mi mama musí katéter prelepiť, aby mi tam nenašla voda. Ale inak sa naň dá zvyknúť. Keby mi ho nedali, museli by mi pri každom cheme pichať do žíl ihlu. Takto je to lepšie." "A ako dlho ho budeš mať ?" Zaujímalo Josha Leeho. "Kým ma budú liečiť. Nevieť ako dlho to potrvá, ale potom mi ho vyberú." "A ako funguje ?" Vyzvedala Leila Allenová. "Nóóó... Je to vlastne taká trubička, ktorú mi pri operácii zasunuli do žily." Prstom som opísal približné miesto kde katéter vchádza do tela a ďalej do cievneho systému, ako sa tomu odborne hovorí. "Keď mi dávajú chemo, výživu, alebo transfúzie krvi, na hrudi mám taký ventil cez ktorý ma pripoja na ďalšiu trubičku a tú na dávkovač, ktorý tlačí chemo do žily." "A nebolí to ?" Zvolali Jake Nills a Amy Clarková takmer súčasne. "Nie. Len to trvá hrozne dlho. 3 až 4 hodiny, ktoré musím preležať v kresle. Je to dosť nuda. Akurát ma z toho bolí hlava a je mi na vracanie. Ale na to mi dávajú lieky." "A ako dlho si bol v nemocnici ?" Chcela vedieť Maria Perezová. Moje rozprávanie ju natoľko upútalo, že civejúc s otvorenými ústami, snád' ani nedýchala. "Dva mesiace. Vlastne, celé prázdniny." Triedou to zahučalo. "To si tam bol aj v noci ?" "Jasná vec." "A čo si tam robil ? To ti stále dávali to chemo ?" Pozrúc na Adama Wilkinsona, zavrtel som hlavou. "Chemo mi dávali raz za 2, alebo 3 dni, a aj to len doobedu. Mali sme tam herňu i školu, hoci tá nebola povinná, takže som tam chodil iba niekedy." Niektorí žiaci sa zachichotali, akiste si pomysliac aké super by bolo navštevovať dobrovoľnú školu, kam chodíte iba keď sa vám zachce (teda nikdy). Skutočné dôvody prečo som na hodinách pani Smithovej tak často chýbal som si radšej nechal pre seba. "A mali sme tam aj herňu, kde sme sa hrali s kámošmi. Jen, Mikeom a Jessem. S Jessem bolo vždy kopec srandy." Pri spomienke na mŕtveho priateľa mi neostávalo než sa pousmiať. Ak by tu sedel namiesto mňa, určite sa nezabudne pochváliť všetkým čo sme zažili. Snád' na jeho pamiatku, prehovoril som zaň. O tanci s Jen, o údržbárovi čo spadol na našom klzisku, o neslušných fotkách, ktoré Mike poslal na zlú tlačiareň, o Jesseho 'elektrošoku' a ako nás tým vystrašil, o návšteve pitevne i opekačke v jeho záhrade. Spolužiaci mali z rozprávania skvelú zábavu. Smiali sa, dávajúc mi ďalšie otázky, hlavne na Jesseho, a keď sa mi nedopatrením pošťastilo priznať, že som do Jen buchnutý, triedou zaburácal potlesk. Dokonca aj od Nicka a Dona. Je to zvláštne, ale za celé tie roky mi v škole nebolo tak fajn ako dnes. Konečne sa z 'bifľoša Josha' stal obyčajný chlapec, jeden z nich. Super pocit. Ako to ale býva zvykom, radosť netrvala dlho.

Tina Youngová za nič nemohla, a ani jej to nevyčítam. Zaujímala ju tá najprirodzenejšia vec na svete - ako sa má Jess. Tvár mi zväžnela a srdce začalo tlčiť na poplach. Prezradiť či neprezradiť pravdu ? Vzpriamiac sa na stoličke, pohľadom som preletel po triede. Ak im teraz zaklamem, zradím Jesseho druhýkrát. "On... Jesse zomrel." Krátka veta spôsobila šok. Nastalo ticho ako v najvzdialenejšom kúte medzihviezdneho priestoru. Smiech, úsmevy i nahlúple úškrny vystriedalo nefalšované zdesenie. Spolužiaci na mňa nemo zízali, akoby z mojich úst zaznalo zaklínadlo, obrátiace ich v soľné stĺpy. Aj pani Bellová mlčala. Hypnotickú atmosféru narušilo zvonenie oznamujúce koniec vyučeka. Nikto nevstal, nezačal sa baliť, ani neutekal na obed, akoby to všetci, vrátane mňa, po iné dni spravili. Z kliatby, ktorú som dvojicou slov na triedu uvrhol som ich mohol vyslobodiť iba ja. Sklopiac zrak, ťažko sa mi dýchalo. "Viete..." Pošepol som pohnutým hlasom. "Bol som pri tom keď umieral. Chceli mu transplantovať kmeňové bunky, no dostal silnú infekciu a..." Vetu ostala bez konca. "Bol to najlepší kámoš akého som kedy mal." Potiahnuc nosom, pritisol som viečka k sebe. Teraz, keď vedía o Jessem, je čas spoznať celú pravdu. "Ja... Klamal som vám. Nemám sa lepšie a do školy sa už nikdy nevrátim. Umieram.

Doktor Cooper čo ma lieči hovorí, že mi ostávajú 2 mesiace života. Potom zomriem." Nečakajúc na odpoveď, s námahou som vstal a pristúpiac k lavici, zbalil si veci. Ostatní ďalej mĺkvo sedeli. Nikto sa ani len nepohol. Netúžiac po ľútosti, ani slovách útechy, mať tak teleport, presuniem sa domov, nezachytiac strach v ich tvárach, nezačujúc vzlyky ani plač. No bohužiaľ to nešlo. Nielen dievčatám, ale i pani Bellovej vyhrkli slzy do očí. Uvidel som Jakea Nillsa i Willa Whitmorea bledých ako stena a Nick Barker zízajúc do lavice ani nepípol. Zrazu sa dvere na triede roztvorili dokorán. "Josh, ty si ešte tu ?" Zafučala pani Irvingová, vyčerpaná z rýchlej chôdze po schodoch. "Tvoj otec na teba čaká pred školou. Už som sa bála, že si odišiel. Si zbalený ?" "Áno." "Tak poď. Zavediem ťa k nemu." Nasledujúc triednu, na prahu dverí som sa naposledy otočil. "Ahojte." Netuším či môj úsmev vyšiel, no pevne verím, že áno.

Neviem či som spravil dobre, keď som im o sebe i Jessem povedal. Možno som si mal môj príbeh nechať pre seba a zbytočne ich nestrašiť. Jen mi písala. Podľa nej je najlepšie byť úprimný. Tak snáď má pravdu. Vlastne, určite má. Milovaná Jen má vždy pravdu. Už sa neviem dočkať zajtrajšieho stretnutia.

A už nie som robotom

Nedeľa 03.11. podvečer, v nemocnici:

Tak, a znova trčím v pokašľanej nemocnici. Nie, neumieram, ani ma nezaviezli do New Yorku. Za všetko môže ten môj blbý katéter.

Začalo to v sobotu ráno, práve keď mala dôjsť Jen. Prebudiac sa s teplotou, na prsiach, v mieste kde mám katéter ma hrozne páliło. Tentoraz už žiadne svrbenie čo odbijem škrabaním. Štípalo to a pri dotyku sčervenaná koža doslova 'horela'. Bolo jasné, že je zle. Mama s tatom mi zmerali teplotu a obratom zavolali doktorovi Cooperovi. Ten nariadil okamžitý presun do nemocnice, priamo na chirurgiu, kde nás už budú očakávať. A tak aj bolo. V nemocnici mi doktor Hill skontroloval hrud', skonštatujúc zápal. Najskôr za to mohla voda čo mi tam pred pár dňami natiekla. Tak či onak, katéter musel preč. 'Medikamentózna liečba' by nemusela stačiť a nákaza by sa pri oslabenej imunite mohla rýchlo rozšíriť. Mamu hneď zaujímalo, ako mi bez katétra budú dávať transfúzie a výživu, no doktor Hill ju ubezpečil, že postačí aj kvapkačka do žily, prípadne ručný katéter. Je rovnako účinný, akurát 'procedúry' trvajú o niečo dlhšie. Inak povedané, v kresle či na posteli stvrdnem o hodinu, dve dlhšie, ruku budem mať zafixovanú, aby mi ihla nepoškodila žilu, no konečne sa normálne okúpem a vyspím na boku. Nie zlý kšeft.

Operácia musela byť vykonaná ihneď. Bol som pri vedomí, keď ma privádzali na operačný sál číslo 8. Áno, ten, ktorý sme s Jen a Jesse v noci 'navštívili'. Pri spomienke na Jesseho ma pochytil smútok. Znova som ho videl ako sa zo mňa rehoce po zistení, že elektrošok len fingoval. No aspoň mi to pomohlo zabudnúť na obavy z operácie. Tá, na rozdiel od zavedenia katétra je oveľa jednoduchšia. Hadičku opatrne vytiahnu zo žily a dieru na žile i hrudi zašijú. Nič čo by skúsený chirurg do 30 minút nezvládol. Vďaka nákaze ma napchali silnými antibiotikami, no

inak pohoda. Postačila aj lokálna anestézia, hoci vyčerpaný chorobou a liekmi, čoskoro som zadriemal. Operácia podľa mamy netrvala ani spomínanú polhodinu. Zbytok dňa som poväčšine prespal. Ako sa ukázalo, doktor Hill mal pravdu. V okolí katétra vznikol zápal, ktorý sa našťastie nestihol rozšíriť a s antibiotickou liečbou by mal rýchlo ustúpiť. Dokonca tak rýchlo, že už zajtra ma prepustia domov. A to som sa obával, že tu stvrdnem týždeň...

Na obed som písal Jen. Nie je príbuzná, a na oddelenie ju nepustia, no sľúbila, že len čo budem doma, príde za mnou. Inak, včera večer pani Kwongová zverejnila výsledky testu z matiky. Dostal som A+ ! Ako jediný z celej triedy !!! To mi ozaj dvihlo náladu. Viem, že sa do školy už nikdy nevrátim a toto bude moja posledná známka. A+. Nesklamal som mamu, tata ani Jen, ktorú známka potešila snáď viac než mňa. Opakujúc ako je na mňa hrdá a ako mi verila, až príde k nám, musíme to poriadne osláviť.

Pred večerou ma navštívila sestra Júlia. Mala službu, no keď sa dopyčula, že ležím na chirurgii, prišla sem. Pýtajúc sa ako sa mám, ako mi to ide s Jen, porozprával som jej o výlete v horách, teste i dni v škole. Bola rada, že sa mi tak darí, znova ma pochváliac akým skvelým pacientom som (bol). Dokonca mi sľúbila, že až bude mať čas, príde k nám na návštevu. To by bola paráda. Júliu mám veľmi rád a ona mňa.

Aj napriek víkendu zabitému v nemocnici, potešilo ma, že katéter je konečne preč. Až sa rana zahojí, budem spávať na boku i ležať na hrudi. Žiadne ďalšie diery na tele. A ihly v rukách vydržím. Teraz už len Jen. Neviem sa dočkať, až ju znova uvidím. Pomaly aj zabúdam ako vyzerá. ☺ Nie nezabúdam. Na Jen sa zabudnúť nedá. Nie, kým dýcham.

Pondelok 04.11. 16:12. doma:

A opäť doma ! Tentoraz už bez katétra. Hruď mám stále previazanú obväzmi, no tie pôjdu za pár dní dolu. Dostávam silné antibiotiká a únava mi ťaží viečka, ale pár viet napíšem.

Dnes sa stalo zopár skvelých vecí. V prvom rade, prišla za mnou Jen. Len do nemocničnej kantíny, kam ju otec zaviezol, no konečne sme videli jeden druhého. Jen krásne každým dňom. Stále dlhšie vlasy jej začali kučeraviť a o mesiac, dva bude vyzeráť ako na fotke z Facebooku. Porozprával som jej o škole - o písomke i o piatku, nezabudnúc na poslednú hodinu. Neviem či som dobre spravil, lebo pri spomienke ako málo času mi na tomto svete ostáva ma Jen dojatím objala a pobožkali sme sa. Snáď ju moja neopatrnosť nezranila. Zajtra za mnou príde znova a strávime spolu celé poobedie. Tato sľúbil, že ju večer zavezie domov. Konečne budeme len my dvaja.

Inak, život bez katétra je super. Kým mám obväzy, mama mi pri kúpaní stále musí dávať ochranný plášť, no až sa rana zacelí, okúpem sa ako ostatné deti. Doktor Cooper zatiaľ nenaplánoval kedy mi dajú ručný katéter. Pozajtra doobedu dostanem transfúziu do žily tak, snáď to zmáknem. Určite to zmáknem. Veď o tretej má prísť Jen.

Jediná blbosť je, že som nafasoval invalidný vozík, ako mrzák so zranenou chrbticou. Dôvod ? Nevládzem chodiť. Tie tri dni v nemocnici ma natoľko vyčerpali, že bez pridržania nespravím pár krokov. Doktor Cooper tvrdí, že je za tým nákaza i celkové vyčerpanie organizmu a po zajtrašej transfúzii a výžive by sa môj stav mal postupne zlepšovať, no takých sľubov som už počul priveľa. Aspoň, že ma žalúdok nebolí. Na doktorovo odporúčanie musím jesť po malých dávkach a s prestávkami. Tak málo času mi ostáva, a ešte aj to jedenie ma bude zdržovať...

Utorok 05.11. 20:59:

A zasa mám náladu v keli. A pritom tak krásny deň to mohol byť (bol)...

Natešený na stretnutie s Jen, vstal som pred siedmou. Bolesť v hrudi postupne ustáva. S maminou pomocou sme zvládli kúpeľ a skontrolovali ranu. Vyzerá to, že infekcia je na ústupe. Zápal sa oproti včerajšku zmenšil a svrbenie tiež poľavilo. Mama zaslala fotku miesta po katétri doktorovi Cooperovi. Záver ? Do nemocnice nemusím ! Dvakrát denne žeriem antibiotiká, ale inak pohodička. Dokonca i raňajky s dupľou som zhltol bez grcania. Kuracina, zelenina, zemiaky. Moje obľúbené. Ja viem, na raňajky obed, divné však ? Ale keď posledné 3 dni ma viac-menej krmili len vnútrožilnú stravou, čo sa čudujete ? A všetko samé výživné a lahodné 'pochúťky' typu tuky, cukry, soli, vitamíny, aminokyseliny, lipidy, skrátka lepšie než francúzska reštika s päticou Michelinových hviezd. Čo vám budem hovoriť ? Vyskúšajte. Alebo radšej nie. Byť hladný a nemôcť sa najesť je des. Nikomu to neprajem.

Jen prišla niečo po druhej. Aj dnes ju doviezol otec. Jen je fakt skvelá. Doniesla mi darček - najnovšie vydanie Veľkého atlasu hviezd. Sama si naň nasporila. A ja hlupák pre ňu nič nemám. Och... Ospravedlňujúc sa, len sa usmiala a brknúc mi po nose zahlásila, že najväčším darčekom pre ňu som ja. Rozumiete ??? Ja !!! Josh Hurt, chlapec, ktorý umiera. Píšuc to, zasa mi je do plaču. Tak úžasné dievča ako Jen, nemá nikto na svete. Čím som si ju zaslúžil ?

V atlase sme si chvíľu listovali, no o tretej poobede, ešte to pár hodín potrvá kým slnko zapadne a hviezdy si budeme môcť ukázať aj na oblohe, ako vtedy v nemocnici. A tak ma napadlo, či by sme si nevyšli von. Aspoň na chvíľu. Ja viem, po vlastných to nepôjde, no Jen súhlasila, že ma bude tlačiť. Naobliekajúc ma, najprv sme zamierili iba pred dom a do záhrady. Spustnutá, pod kolesami vozíka vŕzgalo neodhrabané lístie. Posledné mesiace rodičia na záhradu a dom nemali vôbec čas. (Prečo asi ?) Napokon sme vyšli na ulicu. Mame sa to nepáčilo, vraj má pršať, no ja som trval na svojom. Spor vyriešila ako inak Jen sľúbiac, že nepôjdeme ďaleko a pre istotu zoberieme príplášte.

Josh na vozíku. Jasná vec, že som sa okamžite stal centrom pozornosti. Susedia v záhradách i ľudia na chodníku na mňa nenápadne poškľoľovali, tváriac sa, že nie. Jedno asi 5 ročné dievčatko sa ma opýtalo čo mi je. Jen pohotovo vysvetlila, že ma bolia nohy. Heh, bolia nohy ! No Jen má vlastne pravdu. Nie som invalid, iba nevládzem. Tak či onak, cítil som sa menejcenne. Byť celý život odkázaný na vozík, nechcem si to radšej predstaviť. Musí to byť horšie, než tá moja leukémia.

Zamieriac do neďalekého parku, Jen mi poukazovala jednotlivé stromy, vysvetliac ktoré kedy kvitnú, aké majú plody i aké lesné zvieratá si na nich pochutia. Rozprávala toho toľko a s takým zápalom, že sa mi zo všetkých tých bukov a bukvíc, dubov a žaluďov, borovíc a šišíek, agátov, vrb, jedličiek, tisov, jaseňov, smrekov, topoľov a neviem čoho ďalšieho zatočila hlava. Jen o kvetoch a stromoch vie snád všetko.

Napokon sme zastali pred kvetinovým záhonom, alebo aspoň tým čo z neho neskorá jeseň zanechala. "Vyzerá ako ten čo máš doma." Podotkol som, zakloniac hlavu. Jen sa usmiala a pristúpiac bližšie, prehliadla záhon okom znalca. "Mali tu chryzantémy, ktoré kvitnú v septembri, tam rástli hortenzie a rododendrony a tu na okraji tulipány." Jen vyhrabávala zvyšky zoschnutých rastlín, okamžite vediac o akú odrodu sa jedná. "Aj ty si také vysadiš ? Myslím tie tulipány." "Hej, ale až na jar. Už mám uložené cibulky. Kúpili sme červené a žlté. No červené mám radšej. Sú aj fialové, ružové a viacfarebné, no najkrajšie sú červené. Z tulipánov sa dajú vysadiť pekné tvary." "Ako napríklad čo ? Srdce ?" Jen sa usmiala. "Vidíš to ma vôbec nenapadlo. To je super nápad Josh. To by som mohla vysadiť. Len musím kúpiť viac červených." "A dajú sa tým robiť písmená ?" "Písmená ?" Nerozumela kamarátka. "Napríklad J+J ?" Jen premklo dojatie. Pristúpiac ku mne, pomohla mi na nohy a obaja sme sa objali i pobožkali. "Josh, milujem ťa." "Aj ja teba." Pošepol som sladko. "Vysadím ti záhon aký budeš chcieť, dobre ?" Prikývnuc, poďakoval som. Teraz ešte vymyslieť rovnako krásny dar pre Jen od jej milovaného Josha. Niečo ma určite napadne. Fantázia to je moje.

Cestou domov, ako naschvál, začalo liať. Najprv trochu, no postupne čoraz viac. Jen hnala invalidný vozík čo jej sily stačili, kým ja, rozťahujúc ruky dokorán, výskal som sťa malý chlapec. Chladné kvapky jesenného dažďa mi zmáčali tvár, prenikajúc pod nezazipsovaný pršíplášť, no záležalo na tom ? Mne nie. Teda, až do chvíle kým sme nezabočili na našu ulicu, kde už na nás mama s dáždnikom v ruke nervózne čakala. Vyhrešiac oboch, darmo som jej vysvetľoval, že všetko to bol môj nápad. Jen sa cítila previnilo. Navyše, obaja sme sa museli prezliecť. Kým mi mama pomáhala s prezliekaním, Jen robila to isté vo vedľajšej izbe. Tričko a tepláky dostala od mamy. V odraze zrkadla som na ňu nenápadne poškúľoval, až kým si ma nevšimla.

Prezlečení a znova spolu, Jen na mňa zapýrene žmurkla. "Také veci gentlemani nerobia." "Ale ja som ešte iba chlapec, a nie gentleman." "Pre mňa áno." Obaja sme sa zasmiali a potom až do večera hrali hry, pozerali videá, a keď sa konečne zotmel, ukázal som Jen niektoré z hviezd v atlase. Bolo nám krásne. Kiežby mohla ostať dlhšie (najlepšie navždy), no o siedmej ju tato musel odviezť domov.

No a potom to prišlo. Vždy keď mi je chvíľu fajn, musí nasledovať rana. Dnes od mamy. Vlastne ma ňou chcela potešiť. Spomínajúc darček pre Jen, navrhla, že až nejaký vyberiem a bude mi lepšie, skočíme poň do obchodu a kúpime aj darček pre Emily. Budúci týždeň má narodenky. Úplne som na ne zabudol. A vtedy mi to došlo. Ja mám narodenky až v apríli. 16. apríla sa mám stať teenegerom, ktorým nikdy nebudem. Zamrazilo ma. Nikdy neoslávim narodeniny, ani neuvidím Jenin rozkvitnutý kvetinový záhon. Nepošle mi fotku tulipánového srdca ani počiatkové písmenká našich mien. Nikdy nezažijem jar či leto a možno ani Vianoce. Neokúpem sa v mori, neuvidím štart skutočnej rakety, nepôjdem do školy, nezahrám si futbal, nezájdeme s tatou na

výlet. Nikdy si Jen nezoberiem za ženu, nebudem mať deti, ani vnúčatá. Nič z toho sa nestane, lebo budem mŕtvy. Z Josha Hurta ostane len kostra zahrabaná v zabudnutom kúte cintorína. Slzy mi tečú po tvári, hoci viem, že plač ani prosby nič na mojom osude nezmenia. Ostane len nekonečný chlad a tma. Mám hrozný strach, a niet nikoho kto by mi pomohol. Nechcem umrieť. Ešte nie. Veď mám iba 12.

Streda 06.11. 7:54:

Nikdy nebudem teenagerom. Na h**** nálada zo včerajška pretrváva i dnes. Umývajú sa ráno v kúpeľni, znova som si uvedomil aká strhaná a poblednutá je moja tvár. Vyzerám ako smrťka. Alebo, akoby Jess povedal, ako živá mŕtvola. Pozeral som video z výletu v Hudson Valley, kde nás tato cez jarné prázdniny zobral lyžovať. Škeriac sa do kamery ako debil, ksicht mi nešpatili kruhy pod očami ani prepadnuté líca. Po poblednutej pokožke ani chýru a musel som mať minimálne o 20 libier viac. Cvaknúc sa mobilom, spomenul som si na Mikea. Vyzeral dosť podobne, keď mi ho Jess s Jen predstavovali. Nevedel som, že umiera. Tak ako ja teraz. Smrť mi sadá na pery. Nikdy sa nestanem teenagerom. Nezažijem, ako tato hovorí, to 'najkrajšie obdobie života každého človeka'. Teraz už viem, prečo som na lyžovačke nevládol šliapať na vlek, bol neustále zadýchaný a na izbe sa potil, hoci klíma ostala vypnutá. Tato tvrdil, že za to môže moja lenivosť a neustále vysedávanie pred počítačom. Neveril mi, že som vážne unavený a fakticky nevládzem. Iba ja som tušil, že niečo nie je v poriadku. Už vtedy som bol chorý, akurát to okrem mňa nikto nevedel.

Za chvíľu má prísť sestra z nemocnice. Zas ma 4 hodiny budú kŕmiť čerstvou krvou a šŕavnatými sacharidmi s chrumkavými lipidmi - tentoraz, premiérovo do žily nad zápästím. Už sa neviem dočkať...

Streda 06.11. 17:18:

Neviem či ma tam hore niekto počúva, ale najskôr áno, lebo toto náhoda byť nemôže. Dnes mi infúziu prišla podať Júlia. Áno, moja Júlia z nemocnice. Pomocná sestra, ktorá k nám obvykle chodí ochorela, a keďže Júlia dnes nemá službu, ponúkla sa miesto nej. Ja viem, sľubovala mi návštevu, no ani vo sne by mi nenapadlo, že to bude tak skoro. WOW. ☺

Namiesto 4 hodín nudy, sme 4 hodiny kecali. Júlia mi porozprávala čo nové na oddelení, ktoré deti nemocnicu opustili, aj o tých čo prišli. Mala pre mňa odkaz od Jacka, Aarona a Miry, želajúc mi veľa pús od Jen a reč sa zvrtila i k nej. Spomínajúc včerajšiu návštevu i to ako som po Jen v zrkadle poškľoval, Júlia sa zasmiala, nazvúc ma 'malým milovníkom'. ☺

Ani neviem prečo, no Júlia ako skúsená sestra si najskôr všimla môj zármutok a opýtala sa naň. Pravdupovediac, do reči mi veľmi nebolo. No ak niekto dokáže uľaviť mojej duši okrem milovanej Jen, je to práve Júlia. "Viete, včera mama spomínala, že Emily má budúci týždeň narodky. A došlo mi, že ja narodky nikdy mať nebudem.

Nikdy nebudem teenagerom ako Jen." Sťažka povzdychnúc, bolesť mnou prenikala. "Prečo práve ja musím zomrieť ?" Júlia zvažovala. "Josh, každý raz zomrie. I ja, tak ako moje deti a ich deti. Nieкто z nás odchádza skôr, a iný neskôr. A ty Josh, odídeš veľmi skoro." Potiahnuť nosom, nahromadené slzy skončili na rukáve. "Ale prečo ja ? Raz ste mi rozprávali o Bohu, o tom aký je dobrý. Ako však môže byť dobrý, keď dopustí, aby deti ako ja, Jess, Mike, tak skoro zomreli ? Bol som v škole, stretol spolužiakov, hovoril im o sebe. Prečo sú oni zdraví, a ja nie ? Nikomu som nič zlé nespravil. Všetci ste mi hovorili, aký dobrý pacient som. Tak prečo sa to muselo stať mne ?" Slzy nešli zadržat' a sebaľútosť víťazila. Júlia mi podala papierovú vreckovku. "Josh, to naozaj netuším. Veľakrát na oddelení sa na to pýtam samej seba, a odpoveď nepoznám. Mám takú teóriu, hoci je to len môj výmysel." "A povieť mi ju ?" Veľmi som túžil poznať akékoľvek vysvetlenie, hoc aj vymyslené. "Vieš Josh, podľa mňa každý človek na Zemi má svoje poslanie, ktoré by mal za života splniť. Pre niekoho je poslaním mať deti, pre iného objaviť nový vynález či liek čo zachráni milióny iných, pre ďalšieho napiecť chleba, ktorý jeme." "Myslíte, že aj ja mám poslanie ?" "Áno Josh, verím tomu." "A aké je moje poslanie ? Mám len 12 a nič som nevymyslel, ani piecť neviem." Júlia sa usmiala, pohladila ma po líci. "Myslím, že tvojím poslaním Josh je spraviť tých čo ťa poznajú lepšími ľuďmi." "Lepšími ľuďmi ? Koho ?" Nerozumel som. "Každého okolo teba." Zachmúriac sa, odpoveď ma veľmi neuspokojila. "Tomu nechápem. Hovoríte o Jen ?" "Nielen o nej. Tvoja mama a otec ťa majú radšej, než kedykoľvek predtým. Si ich najmilovanejší syn. S Emily sa nehádajte, a ste na seba milí. Sám si mi to povedal. Jen si našla chlapca. Toho najúžasnejšieho chlapca, akého poznám. A čo ja, pani Batesová, pani McCarthyová, pani Rodriguezová a všetci z oddelenia ? Vždy keď si na teba spomenieme a spomíname často, vráti sa nám chuť pokračovať v práci, lebo vieme, že to má zmysel, hoci tebe sme pomôcť nedokázali. A potom tvoji spolužiaci v škole. Boli k tebe milší ako predtým, však ? Som si istá, že až budú mať raz svoje deti, rozpovedia im o Joshovi, spolužiakovi čo statočne bojoval s chorobou a nepodvoliac sa, prišiel na test z matematiky, aby dostal A+. A až dokončíš svoj denník viem, že ho raz nieкто vydá a pomôže mnohým deťom bojujúcim s ťažkými chorobami ako ty." Júlia na chvíľu zastala, premáhajúc dojatie. "Josh, ty ani sám netušíš ako veľa si toho za svoj krátky život dokázal. Viac než väčšina z nás dospelých. Ty si svoje poslanie už teraz splnil, a nikto kto ťa pozná na teba nezabudne. To mi ver." S chvejúcimi perami, keď Júlia skončila, nechýbalo veľa, aby ma vzlyky premohli. Júliine slová boli smutné a nádherné zároveň. Ani neviem či som si také vysvetlenie zaslúžil.

Júlia mi sľúbila, že až mi bude ozač ťažko (a koniec blízko), opäť ma navštívi. Ako spomenula, navždy by si vyčítala, ak by za mnou neprišla. Ani neviem ako jej mám poďakovať. Povzbudenie, ktoré mi vyjaviť je krásne. Lepšie než všetky lieky čo mi doktor Cooper kedy predpísal. Prezradil ho Jen, aj jej sa veľmi páčilo.

Hoci ma stále ťaží smútok, cítim sa lepšie než ráno. Teraz už viem, čo je zmyslom môjho života. Dokončiť denník. Ak ho nestihnem, či nebudem vládvať, Jen sľúbila, že ho za mňa dokončí. Možno ten Boh predsa len nie je taký kruťas ako vyzerá.

Štvrtok 07.11. večer, doma:

5 hodín makačky. Celé poobedie prechádzam staršie záznamy, opravujúc zle naformulované vety. Niečo som aj vyhodil, iné pridá. Ak má denník vyjsť, čaká ma ešte kopec práce...

Aspoňže mi nie je tak blbo ako posledné dni. Psychicky aj fyzicky. Júliine slová ma veľmi povzbudili. Celý večer si lámajúc hlavu nad nimi, myslím, že má pravdu. Mojm poslaním je dopísať denník. Tak veľa som na ňom pracoval a je tam všetko. Ak pomôže iným deťom, ak pomôže Jen, mame i tatovi, nepísal som ho zbytočne. Len ho musím trochu poopravovať, nech nevyzerá akoby ho písalo 12 ročné decko...

Inak, dnes som bez pridržania došiel do kúpeľne a späť, niečo zjedol a vychľastal (vypil) celú fľašu tekutín. Kiežby mal doktor Cooper pravdu a znova sa mi vrátili sily chodiť. Nechcem ostať prilepený k vozíku.

Podvečer sme kecali s Jen. Vyučko mali až do pol piatej, no zajtra im posledné dve hodiny odpadnú a poobede ma navštívi. Rozprávajúc jej o Júlii i o mojom poslaní, Jen potešilo, že mi je lepšie. Už sa neviem dočkať zajtrajška. Jen, až raz budeš toto čítať, chcem aby si vedela ako veľmi ťa ľúbim. Bez teba by môj život nemal zmysel. Za všetko ti pekne ďakujem. Tvoj Josh.

Kde je Jen ?

Sobota 09.11. ráno, doma, sám a smutný:

Včera som nedokázal zaznamenať ani slovka, a i dnes sa musím premáhať. Nerozumiem prečo, no Jen k nám neprišla, hoci mi to sľúbila. Celé poobedie na ňu čakajúc, a nič. Neprišla, ani nezavolala. Keď som jej poslal SMSku, neodpísala mi, nedvíhala telefón, nebola na chate, ani na Facebooku. A dnes to isté. Nerozumiem tomu. Zdržala sa v škole, ukradli jej mobil, vybrali sa baterky, oco jej zakázal stýkať sa so mnou, či sa jej nedajbože prihodila nehoda ? Až mi je zle, keď si na to pomyslím. A čo ak je odpoveď prostejšia ? Čo ak o mňa stratila záujem ? Nechcem, aby sa Jen niečo stalo, no to posledné ma desí zo všetkého najviac. Bez Jen nechcem žiť ani sekundu. Ale čo iné sa dalo čakať ? Jen je nádherné a milé dievča, a ja umierajúcim mrzákom na vozíku. Ako ma vôbec napadlo, žeby o mňa mohla mať záujem ? Veď v škole má akiste kopec nápadníkov, zdravých, silných chlapcov s vlasmi, čo nepripomínajú vycivené kostry. A možno je to takto lepšie. Lepšie pre Jen. Nech viac netrpí. Aspoň neuvidí ako slabnem, ako odchádzam (do hrobu). Jen si nezaslúži kripla ako ja. Jej otec mal pravdu. Som len mŕtvola, a čím dlhšie s ňou budem, tým väčšími ju zraním. So slzami na krajíčku, je mi do smiechu keď si pomyslím ako som sa jej chcel pochváliť, že bez pomoci prejdem celý dom a sám vyšliapem na poschodie (pridržiavajúc sa zábradlia - samozrejme). To sú moje 'úspechy', ktorými chcem ohúriť milované dievča ? Trapas, však ?

Bože, ak existuješ, daj aby sa mi Jen ozvala. Ty vieš, ako veľmi ju milujem. Nedopušť, aby som ostal bez nej. A ak to má byť pre Jen takto najlepšie, radšej nech zomriem tu a teraz. Bez nej nechcem žiť.

Sobota 09.11. 20:17, sám, smutný a k smrti vystrašený:

Ruky sa mi chvejú, po lícach mi tečú slzy. Pred malou chvíľou mi Jen odoslala krátku správu. Je v nemocnici ! Má vysokú teplotu, triašky, zvracala. Lekár nariadil okamžitú hospitalizáciu, kým nespravia testy. Jen to nespomenula, no ja veľmi dobre viem o aké testy ide...

Čo ak to má znova ? Čo ak sa jej choroba vrátila ? Ak ju dostane tretíkrát ako Mike... Nie, to sa nesmie stať ! Nesmie, nesmie, nesmie, nesmie, nesmie !!!!!!!!!!!!! ☹☹☹

Nedokážem pokračovať. Teraz nie.

Sobota 09.11. 21:28:

Jen, sorry že som ti neveril a napísal tie hlúposti. Je mi to nesmierne ľúto. Ale to vieš, tie depky. Si to najúžasnejšie dievča na svete a z celého srdca ťa milujem. Nech sa ti to nevráti. Radšej umriem ja, než by si mala byť opäť chorá. Hrozne sa o teba bojím.

Nedeľa 10.11. 6:30:

Nedokážem spať. Celú noc sa prebúdzajú, neustále na ňu myslím. Čo ak sa jej leukémia ozaj vrátila ? Do noci som o tom čítal na Internet. Zvýšená teplota, malátnosť, bledosť spôsobená anémiou (primárne červených krviniek), problémy s príjmom potravy patria medzi typické príznaky opakovanej leukémie. A Jen všetko z toho má. Poslala mi fotku. Takto bledú som ju nikdy predtým nevidel. Ani v nemocnici. Smutný pohľad, kruhy pod očami, tvár sťa z vosku. Vyzerá ako ja. A ja idiot som si myslel, že ma nechala. A ona pritom tak veľmi trpela. Hlupák sprostý, to som !

Nedeľa 10.11. obed:

Prepadá ma čoraz väčšie zúfalstvo. Odoslal som Jen niekoľko správ, no neodpovedá mi. Volat' sa jej neodvážim. Čo ak spí ? Je nedeľa a v nedeľu vyšetrenia nerobia. Takže musí spať. Čo iné ? Tak rád by som ju videl, vyjaval jej ako ju mám rád, ako mi na nej záleží, ako by som za ňu život položil. No mama s tatom o návšteve nemocnice nechcú ani počuť. Aj som sa s nimi o tom pohádal. Oni nerozumejú čo prežívam, nechápu aký strach o ňu mám. Mama opakovala, že to najskôr bude chrípka, veď november je chrípkovým obdobím. No čo iné by mohla povedať ? Vraj sa nemám trápiť. Ts... Odsekol som jej, nech sa ani ona o mňa netrápi. Odstala ticho. Tato však má pravdu. Leží na infekčnom a tam púšťajú iba príbuzných. Určite nie umierajúcich kriplov ako ja.

Za všetko môžem ja. Nenapíšuc o nej hlúposti viem, že sa to nestane. To Boh ma potrestal za moju neveru. Ako ma len mohlo napadnúť, že by ma Jen chcela opustiť ? Milované dievča by takú zradu nikdy nedopustilo. Bola to skúška vernosti v ktorej som neobstál. Ak to znova dostane, bude to len moja vina. Načo vlastne žijem ? Ak má Jen kvôli mne trpieť, nech namiesto nej trpím radšej ja.

Nedeľa 10.11. 15:43:

Jen mi stále neodpísala. Keď mama videla aký som skleslý, zavolala doktorovi Cooperovi či nevie niečo o Jen. Vedel. Hoci je víkend, ošetrojúci doktor z infekčného mu telefonoval. Jen má vysoké teploty, je dehydrovaná (to je vtedy, ak nepijete dosť vody) a neprijíma potravu (všetko vyvracia), preto jej museli dať infúzie, nasadili silné antibiotiká a odobrali krv. V pondelok by mali prísť prvé výsledky, no podľa doktora Coopera to nebude nič vážnejšie, než obyčajná infekcia tráviaceho traktu (žalúdka). V nemocnici si ju nechávajú 'len na pozorovanie'. No áno, pozorovanie. To poznám. Lekári vás pozorujú a pozorujú a napokon vám zistia leukémiu. Ako mne. Aj mňa na konci majú 'len pozorovali', a dnes umieram. Neverím mu. Neverím nijakému doktorovi. Neustále iba kecajú, myslia si, že všetkému rozumejú. Jen to schytá ako ja, Jess a Mike. Všetci umrieme.

Nedeľa 10.11. 19:39:

Jen sa konečne ozvala !!! Mala slabý, ledva počuteľný hlások. Musela byť veľmi vyčerpaná. Takmer celý deň prespala. Ešte vždy ju trápí teplota a nie je jej dobre, no cíti sa o máličko lepšie než včera. Najmä keď ma počuje. ☺ Neustále na mňa myslí a ľutuje, že mi celý deň nemohla zavolať. Mala vybitý mobil a robili jej vyšetrenia. Brnkla mi až večer z nemocničnej izby.

Začujúc jej prenádherný hlas, ani nedokážem opísať svoje pocity. Srdce mi tíklo ako vtedy keď, akoby to Jess povedal, som sa do nej prvýkrát buchol. Ona na mňa neustále myslela, a ja hlupák som bol v tom, že ma nechala. Zaslúžil by som si pár faciek. Ospravedlňujúc sa, Jen netušila za čo, a ja zbabelec jej pravdu nepriznám. Ale čo na tom už záleží ? Teraz chcem len jediné. Aby bola zdravá. Iba to je dôležité. Bože, ak existuješ a ja viem, že áno, lebo si ma včera vyslyšal a Jen mi zavolala, daj aby bola opäť zdravá. A prepáč mi za tie moje hlúpe slová. Nikdy viac to nespravím.

Pondelok 11.11. 16:48:

Jen mi práve písala. Má sa lepšie, hoci ráno vracala. Výsledky testov ešte nie sú k dispozícii, a tak mi stále tečú nervy. Najmä po hroznej nočnej more z uplynulej noci. Snívalo sa mi o Jen. O jej pohrebe. Biela truhla v opustenom chráme a v nej Jen, mŕtve dievča bez duše. Belavé pery bez farby, oči bez iskry, telo bez života. Zatrásuc bezvládnymi ramenami, márne som ju skúšal prebudiť. Pohladiac ju po líci, z chladnej pleti sálala smrť. Desivá predstava, ktorá by sa mohla stať skutočnosťou.

Jen som o sne samozrejme ani nemukol. Posledné po čom túžim je ju ešte väčšmi vystrašiť.

Inak, ráno sme s mamou zvedli ďalšiu hádku - o návšteve Jen. Zajtra mám dostať infúziu, tak prečo nie v nemocnici ? A keď tam budeme... No mama trvá na svojom. Žiadna nemocnica, žiadne návštevy. Veď to zakázal všemohúci, vševediaci doktor Cooper. Napokon mi neostalo nič iné, len vytiahnuť 'najťažšie kalibre'. Nič nezjem, kým neuvidím Jen ! Ja viem, pomyslíte si, že sa zo mňa stalo malé trucovité decko, no ja ju vážne musím vidieť. Chcem aby vedela ako veľmi mi na nej záleží. Viac než na sebe. Mama po dlhom naliehaní napokon pristala na kompromis. Zavolá doktorovi Cooperovi, nech on rozhodne.

Kým mama telefonovala (najprv doktor nedvíhal), modlil som sa za Jen modlitbu čo mi dala i vlastnými slovami. "Pane Bože zachráň moje dievča, najmilovanejšiu Jen. Daj, aby sa jej nič zlé nestalo, aby bola opäť zdravá a šťastná. Nech sa jej nevráti tá hrozná choroba a zas ju uvidím. Ak chceš, zober si radšej mňa ako ju. Je mi hrozne ľúto čo som o nej napísal a sľubujem, že to nikdy viac nespravím. Tvoj Josh."

Len čo som s modlitbou skončil, mama vstúpila do obývačky, zvestujúc mi skvelú novinu. Doktor Cooper súhlasil s návštevou pod podmienkou, že nevstúpim do jej izby a uvidíme sa len cez okienko. Na ksichte budem mať respirátor a ochranný odev, aký mala ona, keď za mnou na infekčné prišla. Zo všetkým vrelo súhlasiac, hneď mi stúpila nálada. Tak ma to potešilo, že skočiac za dom (bez blbého vozíka !!!), nafotil som šuštiacimi listami posiatu záhradu. Ja viem, nevyzerá tak vábne ako v lete, no Jen určite poteší, ako každého kto miluje prírodu. Fotky aj s pár pesničkami som jej odoslal, nech ju trochu povzbudím, a hoci prekvápka zbožňujem, napokon to nevydržiac, o zajtrajšej návšteve som jej povedal. Jen bola naradovaná. Za fotky i pesničky mi poďakovala a na stretnutie sa veľmi teší. A nezabudla pripomenúť, nech si správne nasadím respirátor. Predsa len, je na infekčnom.

Keby už bol zajtrajšok. Neviem sa dočkať. A kiežby moja modlitba Jen pomohla. Je to fantastické dievča, ktoré si to zaslúži. Večer sa za ňu opäť pomodlím. Nie som veriaci, no myslím to z úprimného srdca a podľa Jen to stačí.

Utorok 12.11. 7:25, v aute na ceste k nej:

Sedím v maminom aute. Sme na ceste do nemocnice, kde ma o pár minút čaká výživa s transfúziou a poobedňajšie stretko s milovaným dievčaťom. V noci sa mi o nej opäť snívalo. Mám o ňu veľký strach. Mama s tatom ma presviedčajú, že to bude obyčajná viróza, no prečo by dievča s 'obyčajnou virózou' nechávali lekári tak dlho na infekčnom ? To robia iba vtedy, ak majú podozrenie na zákernejšiu chorobu. Tak ako keď si v nemocnici 'na pozorovanie' nechali mňa...

Utorok 12.11. 18:18:

A ďalší deň sa chýli ku koncu. Jeden z mojich posledných. Mal by som byť šťastný, veď vidiac moju milú, pred malou chvíľou mi poslala nádhernú fotku. Avšak nie som. Je mi hrozne. Ale pekne poporiadku.

Výživu i transfúziu mi dávala Júlia. Mala veľa práce (veľa nových pacientov), no pár viet sme predsa len prehodili. Najmä o Jen. Keď Júlia včera zistila, že je hospitalizovaná, večer ju navštívila. Rozprávala s Jen i lekárom na infekčnom podľa ktorého najskôr pôjde o žalúdočno-červenú infekciu. Jen zvracala a stále je veľmi oslabená, no postupne sa zotavuje. Budú jej robiť ďalšie testy a potom sa uvidí ako ďalej. "Ako ďalej ? No predsa leukémia ! Čo iné ?" Pomyslel som si neveselo, zdôveriac sa s obavami obľúbenej sestre. Júlia ma upokojovala, namietajúc, že ani Jen si návrat leukémie neprípúšťa. Znejúc presvedčivo, neuveril som jej slovka. Mám už svoje skúsenosti. Pochopiac, že argumenty nezaberú, Júlia mi spomenula ako jej Jen rozprávala o mne. Veľmi ma ľúbi a nesmierne jej na mne záleží. Stále dúfa v moje vyliečenie. Každé ráno i večer sa za mňa modlí k Bohu. Zápasiac s dojatím, napokon som Júlii vylial svoje srdce. Nech radšej zomriem ja, než by sa Jen malo niečo stať. Úprimne slová myslené so smrteľnou vážnosťou, hoci keď nad nimi teraz premýšľam, o žiadnu obeť vlastne nejde, keďže zomriem tak či tak. No Júlii sa moje vyznanie páčilo. Poprosiac ju či nepozná nejakú modlitbu za najlepšieho priateľa, Júlia mi vysvetlila, že žiadna modlitba nefunguje na 100 percent, pretože nikto z nás smrteľníkov nepozná božie plány. No napokon mi jednu predsa len doniesla. Kartičku na zadnej strane zdobil obrázok Panny Márie a vpredu krátky text modlitby za priateľa. Nebudem ju sem prepisovať, keďže je určená len Jen, no prečítajúc ju nahlas i potichu, neustále myslím iba na ňu. A hoci nie som veriaci a modliť sa neviem, snád si ju tí hore vypočujú, nezabudnú na dievča, ktorému je určená.

Po nekonečnej transfúzii trvajúcej dlhšie než obvykle som konečne zavítal za tou, ktorú milujem. V sprievode mamy a staršej sestry, s respirátorom na ksichte a natiahnutý v priliehavom 'pršiplášti' (dezinfekčnom obleku) sme zastavili pred izbou 13 ročnej pacientky. Tou istou, kde som ležal ja. Sestra odhrnula elektronicky ovládané žalúzie vnútorného okna a mne sa naskytol pohľad na Jen. Spala. Ako princezná z rozprávky o snehovej kráľovnej, zaborená do vankúša, dlhé vlasy jej padali do čela, robiac ju ešte krajšou než si ju pamätám. Pôsobila tak krehko a zraniteľne, sťaby drobná kvetinka uprostred ničivej víchrice. Kvetinka, ktorú mi zákerná choroba túži vytrhnúť z dlaní. Tak rád by som vstúpil dnu, ochrániac ju vlastným telom, no nešlo to. Ako sestra správne usúdila, Jen potrebuje oddychovať a nemôžeme ju teraz budiť. A ja nie som sebec, ani nikdy nebudem. No, poprosiac sestru o fixku, najprv nechápala čo s ňou zamýšľam. Píšuc čo najúhľadnejším písmom, sklo nedávno umytého okna Jeninej izby skrášlil krátky odkaz. "Josh bol tu. Milujem ťa Jen." A za text dokresliac malé srdiečko, sestru som poprosil, aby správu nemazali kým ju Jen neuvidí. Milá pani súhlasila.

A prečo ten smútok ? Veď som videl Jen a teraz pred chvíľu mi poslala fotku okna s dopísaným odkazom a veľkým srdcom za ním: "Milujem ťa Josh." Doktor Cooper nariadil odber kostnej drene i moku z miechy. Vraj len pre istotu, a niet sa čoho obávať. No akoby som mohol ? Myslím, že moja modlitba nezabrala.

Streda 13.11. 19:22:

Vstal som neskoro, takmer až na obed. Tato musel odskočiť do roboty, Emily bola v škole, a s mamou sme ostali sami. Skôr než som niečo zjedol a absolvoval ranný kúpeľ, napísal som Jen. Od včera sa neozvala. Najskôr spala. Po raňajko-obede som sa za Jen 3 krát pomodlil modlitbu od Júlie, poprosiac Boha, aby sa mi čo najskôr odpísala. Moje prosby ostali nevypočuté. Či bol za tým spánok, alebo len ďalšie vyšetrenia, kľč mi zvieral žalúdok. Čo ak sa jej stav od večera zhoršil ? Bát sa o toho, koho milujete je hrozné. Byť tak pri nej, vidieť ju hoc len ako spí, ťažoba by opadla. No neistota je zo všetkého najhoršia. Isto, mohol by som brnknuť doktorovi, a ak sa do do zajtra Jen neozve, najskôr to aj spravím. Ale čo ak príde so zlým správami ? Až teraz, keď mám o Jen taký strach, začínam rozumieť aké muky musí milované dievča pre mňa prežívať. Už chápem prečo jej otec odmietal naše stretnutia i zaľúbenie. Všetko predvídajúc, nechcel, aby pre mňa trpela. No takisto viem, že okrem utrpenia existuje aj to krásne - láska. Vždy keď mi odpíše, moje srdce radosťou zaplesá, celé telo pochyťí triaška a je mi rovnako nádherne ako keď mi prvýkrát prezradila, že ma miluje. A takisto viem, že aj Jen to cíti rovnako, keď ma vidí a počuje. Naša láska porazí každú bolesť. (To je takmer ako z ľúbostného románu, avšak je to pravda. Teraz už tomu rozumiem.)

Boli asi 2 hodiny poobede, keď trápiac sa myšlienkami nad Jen, skrsol mi priam geniálny nápad. (No dobre, až tak geniálny zas nebol, ale prišiel som naň sám.) Pôjdem sa pomodliť za Jen do kostola !!! Pocítiať ako mnou preniká nová nádej, vyskočil som z postele, utekajúc za mamou zvestovať jej onú, 'geniálnu' myšlienku. Nechodiac okolo horúcej kaše, rovno som navrhol či by ma nezaviedla do kostola. Jen čaká odber kostnej drene a chcem sa za ňu pomodliť. Mama napodiv neprotestovala, dokonca môj nápad označila za 'skvelý'. Natešený, začal som sa obliekať. Mama mi chcela pomôcť, no obliekanie dnes zvládnem sám. Aj keď chrám Márie Panny nie je od nášho domu ani pol míle, radšej sme šli autom. Mama chcela zobrať vozík, no ubezpečiac ju, že to dám aj po vlastných, ani neviem prečo, ale odkedy Jen ochorela, každým dňom sa cítim silnejší. Akoby mi jej utrpenie dodávalo energiu žiť. Nemyslím toľko na seba, ani na to čo ma čaká. Teraz má prednosť milovaná Jen.

Zaparkujúc pred kostolom, chrám Márie Panny je nevelký katolícky kostolík so 150 ročnou históriou. Postavili ho po občianskej vojne, keď bol Boston oveľa menší než dnes a na tomto mieste stála jedna z osád obklopujúcich mesto. Kamenný chrám s vykladanými oknami a dvoma vežičkami vzdialene pripomínal európske chrámy, aké som videl na obrázkoch. Vždy som túžil do jedného z nich zavítať. V chráme Márie Panny sme boli iba raz, na krstínach Donny Captonovej na ktoré nás pozvali pán a pani Captonovi. Ale to už bolo hrozne dávno. Dnes chrám, na rozdiel od krstín, zívá prázdnotou. Podľa oznamu na dverách, omša mala začať až o šiestej a vstúpiac dnu, v chráme sme sa s mamou ocitli ako jediní.

Prítmie kostola spolu s nezameniteľnou arómou dubových lavíc ma uchvátilo. Steny chrámu zdobili početné obrazy a maľby. Na kríž s oltárom dopadali farebné lúče prenikajúce vykladanými oknami znázorňujúcimi podoby svätých. Historická, ako mi mama neskôr vysvetlila, dnes už nepoužívaná kazateľnica pripomínala domček v korune stromov, aké na vidieku zvyknú otcovia stavať svojim deťom a nádoby so svätenou vodou pri vstupe slúžia na prekrížovanie sa. Mama mi pri príchode jeden krížik na čelo spravila.

Zasadnúc do poslednej lavice, vytiahol som kartičku s modlitbou od Júlie. Opýtajúc sa či pri modlení je treba kľačať, podľa mamy to povinné nie je, no mne sa to páčilo viac a 3 krát v duchu prečítajúc modlitbu, moje myšlienky smerovali k Jen. Prosiac Boha, aby kamarátke pomohol a neuvrhol na ňu strašnú chorobu, odriekal som slová vlastnej modlitby. Najlepšie čo ma napadlo. Skončiac, v maminých očiach sa trblietali slzy. Pohladiac ma po plešine, navrhla či by sme sa nepomodlili spolu. Vraj to pomáha. S radosťou súhlasiac, mame trochu preskakoval hlas, no krátku modlitbu sme zvládli hneď 3 krát. A opäť mi bolo fajn.

Už doma, tato prišiel z práce skôr než my. Mama našťastie šikovne zahovorila miesto našej cesty. Tato kostoly a náboženstvo neznáša. Podľa neho sú to 'báchorky na ohlupovanie ľudí'. Ale mne sa tie 'báchorky' páčia. Aj preto som rád, že mu mama o 'tajnej návšteve' nič neprezradila. Ostane to iba medzi nami. Nami a Bohom. Ešte keby mi Jen odpísala. Spomenúc jej návštevu kostola i modlitbu, snáď ju to poteší.

Streda 13.11. 23:47:

Zaspiac skoro, skoro som aj vstal. Prebudil ma sen o Jen (a potreba ísť na záchod). Blikajúci mobil na nočnom stole znamenal len jediné. Odpísala mi ! Poďakujúc za návštevu kostola i modlitbu, dnes sa neozvala skôr, lebo doobedu jej odoberali kostnú dreň i mok z miechy a celé poobedie prespala. Trochu cíti bolesť v boku, nie je to však také zlé. Správa o odbere kostnej drene ma naľakala. Prečo by odber museli vykonať tak rýchlo ? Znamená to niečo ? Neviem, no s obavami som sa Jen radšej nezdôveril. Potrebuje myslieť pozitívne, nie ako ja. A to som ešte netušil čo ma nasledujúce minúty čaká.

Kráčajúc na toaletu, stál som takmer pri dverách, keď z izby na poschodí doľahli známe hlasy. Mama s tatou o niečom hlasno diskutovali. Nastražiac uši, vystúpil som o pár schodov vyššie, nech ich zreteľnejšie začujem. Dvere na rodičovskej izbe už roky nepriliehajú, vďaka čomu sa mi občas podarí dozvedieť sa veci, ktoré mali predtým mnou zostať utajené. Ani dnes to nebolo iné. Asi som sa mal predsa len radšej pocikať...

Hádali sa. Ako inak, o návšteve kostola. Podľa tata by ma mama nemala podporovať v 'tých hlúpostiach' čo mi narozprávala 'tá sestra'. Vraj ma tým len zbytočne stresuje. Tato nechce, aby ma 'bludmi ako po smrti skončím v pekle' strašili. Mama protestovala, brániac sa aký som bol v kostole šťastný (akože aj bol), no tato ju nepočúval. Aj sa na tom pochytili a mama tatovo správanie označila za ehm - 'idiotské'. Priložiac si dlaň k perám, nechýbalo veľa a rozosmejem sa. No, byť úprimný, teraz keď to zapisujem, do smiechu mi nie je. Prečo je tato tak nabrúsený voči kresťanstvu ? To si vážne myslí, že je pre mňa lepšie vedieť, že po živote nič nie je, a keď zomriem, neostane zo mňa nič viac než tá kostra, alebo len hŕba popola ? Nie, on tomu vôbec nerozumie. Netuší aké to je umierať, vedieť, že vám ostáva pár týždňov života po ktorých nastane tma a koniec sveta. Až s mamou pôjdeme do kostola nabudúce, nesmiem zabudnúť pomodliť sa zaňho. Nech mi rozumie. Nech vie ako mi je a ako Jen nesmierne ľúbim.

Štvrtok 14.11. 7:30:

Čoskoro vyrážame do nemocnice po ďalšiu výživu a dostanem i trochu krvi (v transfúzii). Snáď mi dodá sily, lebo od rána ma ničí únava. V noci som toho veľa nenaspal. Neustále budený obavami o Jen, drvila ma zlá predtucha. Hospitalizácia, narýchlo spravený odber kostnej drene, únava, teplota - to nebude náhoda. Doktor Cooper dobre vie prečo sa tak ponáhľal. Ak sa Jen choroba vrátila, musia ju čo najskôr zistiť. Čím neskôr, tým horšie. Prepadá ma beznádej. Ako jej pomôcť, čo len môžem urobiť ? Pomodliac sa ráno, spravím to zas, no neviem či to zaberie. Veď ani pokrstení nie som. Čo ak sa Jen mýli, a modlitby fungujú iba ak ste veriaci ? Potom je všetko márne a to ma hrozne ubíja. Dnes ju snáď opäť uvidím.

Štvrtok 14.11. 14:16, v aute na ceste domov:

Som späť vo svojej posteli, a hoci únava ma stále morduje, je mi lepšie než ráno. Nakŕmili ma krvou i vnútrožilnou stravou, videl som Jen, držal ju za dlaň. Môže mi byť lepšie ? Hej, až bude zdravá.

No áno, transfúzia a výživa. Dnes Júlia nemala službu, a ani doktor Cooper sa na oddelení neukázal, majú akúsi poradú. Sestra McCarthyová, hoci skúšala byť milá a utahujúc si ako mi začali rásť vlásky (iba také kratučké), takže za chvíľu sa stanem vlasáčom, o stave najmilovanejšej kamarátky mi nič nové neprezradila. Jen ráno odpísala, no len stručne. Teší na stretnutie. O tom ako jej je, ani slova.

Hneď ako ma sestra McCarthyová odpojila od kvapačky, zamierili sme s mamou na infekčné. Srdce mi búšilo napätím. Čo ak ma tam nepustia ? V utorok našu návštevu dohodla Júlia brknúc lekárovi na infekčnom, ale čo dnes ? Usmialo sa na mňa šťastie v podobe sestry Knoxovej - tej čo mi pred dvoma dňami doniesla fixku. V 'pršiplášti', s respirátorom na ksichte, pristúpil som k oknu na izbe. Jen ma už čakala. Keď sestra Knoxová odhrnula elektronicky ovládané žalúzie a ja uvidel svoju milú, rozjasnila sa mi tvár. Jen, vyskočila na posteli a kymácajou chôdzou pristúpila k sklu. Rana po včerašom odbere stále bolela, no i napriek útrapám, žiarila šťastím. A ja tiež. Jen ma pozdravila a niečo dodala, no cez dvojité okno toho veľa počuť nebolo a na chodbe kričať nešlo. No Jen sa razom vynašla a na mobil vyťukala krátku správu, ukážuc mi ju. "Som tak šťastná, že ťa vidím." "Aj ja. Ako ti je ?" Odpísal som rovnako. "Lepšie. Nedvíha sa mi žalúdok a ráno som zjedla trochu bagety. Rana už tak nebolí, aj keď trochu krívam." "Všimol som si." Odkaz so smajlíkom na konci Jen rozosmial. "Nebolo to také zlé ako som si myslela. Bolelo to iba trochu. Výsledky by mali byť za pár dní." "Veľmi sa o teba bojím." Jen chápavo prikývla, vyťukajúc túto správu. "Nemaj strach Josh. Je to iba črevná chrípka. Aj doktor Tins z infekčného si je na 100% istý, že to nič vážnejšieho nebude. Už som niečo také pred pár rokmi mala. To vieš farma, tam sa ľahšie nakazíš. Tie odbery sú len pre istotu." Dočítajúc odkaz, vrele som súhlasil, dúfajúc, že má doktor pravdu. Jen sa znova sklonila k mobilu, napíšuc pár ďalších viet. "Josh, dávaj na seba pozor. Stále na teba myslím a modlím sa za teba. Ďakujem ti, že si bol za mňa v kostole. Keď som to čítala, neverila som vlastným oči. Si ten najúžasnejší chlapec na svete." "A ty najúžasnejšie dievča na

svete." Doťukajúc krátky text, zrazu ma opantala neprekonateľná túžba dotknúť sa Jen. Len na chvíľu, končekmi prstov. Obzrúc sa po chodbe, mama šepotom rozprávala so sestrou Knoxovou. Dosť ďaleko, aby realizácii šibnutého plánu mohla zamedziť. Pristúpiac k dverám izby, opatrne som ich odchýlil. "Čo to robíš ? To nesmieš !" Vyhŕkla Jen. "Nakazíš sa." "Ja musím." Napriahnuc dlaň, Jen gesto zopakovala. Naše prsty splynuli a mnou prenikol záblesk nebeského šťastia. "Nakazím ťa." Zdúpnela Jen. "To je mi fuk." Chystajúc sa vstúpiť dnu, prísny hlas mamy všetko ukončil. Otočená chrbtom, musela ju upozorniť sestra Knoxová. Stretnutie s Jen bolo u konca. Zamávajúc kamarátke na rozlúčku, naše pery čeril úsmev. Za môj drobný výčin som si cestou domov vypočul prednášku o nezodpovednosti, no záleží na tom ? Mne nie. Hlavne nech sa Jen má lepšie. To je jediné na čom v skutočnosti záleží. Moje modlitby predsa len nevyšli nazmar. Trochu sa vyspím a večer sa za Jen znova pomodlím. A potom znova a znova, až kým nevyzdravie.

Darček pre Jen

Piatok 15.11. 20:08:

Zvláštny deň. Dnes sa toho stalo toľko, že to nenapíšem do polnoci. Avšak knihu musím dokončiť.

Ráno sme viac než hodinu kecali s Jen. Má sa lepšie, prestala zvracať, teploty ustúpili, na raňajky zjedla ryžu i varenú zeleninu a rana po odbere prestáva bolieť. Ak pôjde všetko dobre, budúci týždeň ju pustia domov. Včera poobede boli za ňou rodičia. Rozprávali s doktorom, podľa ktorého už identifikovali vírus spôsobujúci črevnú chrípku - akýsi norovírus. To znamená, že nákazu takmer určite dostala z jedla. Nemám sa obávať, žeby opäť ochorela na tú 'hroznú chorobu' ako Jen leukémiu nazýva. Je si tak istá, no ja stále neviem. Zažil som už toľko sklamaní a bolesti. Prečo by to práve teraz malo byť iné ? Radšej som sa za ňu znova pomodlil.

Po kúpeli a raňajkách, kde sa musím pochváliť, už týždeň som nevracal, usadený v obývačke na gauči, z ničoho nič si ku mne mama prisadla, navrhnuť či nepôjdeme von. Do kina, hvezdárne, obchodu - kam len budem chcieť. Vonku síce mrholilo a chladný vietor už od rána dul od mora, no mame to napodiv neprekážalo. Máme predsa auto. Teraz aj trochu ľutujem, no nejako som nemal náladu. Neustále myslou upretý na kámošku, mama pochopila čo mi behá po rozume. "Trápiš sa kvôli Jen ?" Prikývol som. "Čo ti napísala ? Má sa lepšie ?" "Je jej lepšie a budúci týždeň by ju mali pustiť domov. Podľa doktora to bola črevná chrípka." "No vidíš !" Zvolala mama povzbudivo. "Aj pani Knoxová mi včera tvrdila to isté. Ak by sa jej choroba vrátila, malo by to úplne iný priebeh." "Ale prečo jej potom robili ten odber ?" "Je to iba prevencia Josh. Aby mali istotu, že je v poriadku. Ak by mal doktor Cooper podozrenie na leukémiu, už by ju previezli na jeho oddelenie." Zošpúliac pery, mlčal som. Chcel by som mame veriť, no kým nebudem mať istotu, pochybnosti ostanú. "A čo keby sme si pozreli nejaký film ?" Pokrčiac plecami, nedbal som. Mama vybrala jedno z DVDčiek, vložiac ho do prehrávača v spodnej časti televízora. Prisadnúc si, objala ma. "Prepáč, že som na teba v nemocnici kričala. Je mi to ľúto, no mala som

strach, že sa nenakazíš." "To je v poriadku mami." Stručné odpustenie mamu potešilo. Pravdou je, že nebolo čo odpúšťať. Nemyslela to zle.

Pustili sme si našu obľúbenú komédiu Krotitelia duchov. Chvíľu ju pozerajúc, mama sa neustále smiala a i mne sa aspoň na pár minút podarilo prísť na iné myšlienky. Krotiteľov duchov - originál z roku 1984 vážne zbožňujem. Mám rád Slimera, popleteného pána Tullyho, z krotiteľov najmä Raya Stanza, ich zbrane aj pasce na duchov. Sledujúc lov Slimera v luxusnom hoteli, zrazu ma napadla strašná hlúposť. Ak existujú duchovia, o pár týždňov budem jedným z nich. Neviem či zeleným a slizkým a či budem po nociach strašiť ľudí, no budem mŕtvy. To je moja istota.

Spomienka na ducha mi pripomenula stredajšiu hádku rodičov. Obrátiac sa k mame, čakal som až si ma všimne. "Prečo tato nechce, aby sme chodili do kostola ?" Mama sa zatvárala prekvapene. "To máš odkiaľ ?" "Keď som išiel v noci na záchod, počul som vás ako o tom hovoríte." Mama ma chytila za dlaň, ako vždy keď chce niečo dôležité povedať. "Nemaj mu to za zlé Josh. Myslí to dobre. Má ťa veľmi rád a nechce, aby si bol vystrašený niektorými vecami, ktoré v kostoloch hovoria." "Že skončím v pekle ?" Mama si povzdychla. "Áno, aj to. Vieš, nie všetko treba brať doslovne. Mnohé príbehy Ježiš rozprával obrazne, aby im vtedajší ľudia ľahšie rozumeli. Pred 2000 rokmi neexistovali školy, mnohí ľudia nevedeli čítať ani písať, preto musel kázať v podobenstvách, aby tomu chápali. Rozumieš ?" Prikývol som. "A ty veríš v Boha ?" "Áno. Hoci nechodím do kostola, verím v neho a veľa sa modlím, aby ti pomohol." "A veríš aj v peklo ?" Mama zaváhala. "Nie v také ako ho opisujú niektorí. Neverím, žeby tam pálili duše v ohni. Je to iba obrazný opis, aby zastrašil ľudí od robenia zlých vecí. Ježiš povedal, že jeho otec - Boh, všetkých ľudí nesmierne miluje a je otcom každého z nás. A ktorý otec by poslal svoje deti na tak strašné miesto ? Ak existuje peklo, tak to bude miesto, kde nemôžeš byť s Bohom, ktorý ťa má rád. A nie tie hlúposti čo dávajú vo filmoch. Tie si vymysleli filmári, aby boli zaujímavé." Trpko sa pousmiejúc, mamine slová dávali zmysel. "Myslíš, že moja modlitba môže pomôcť, hoci nie som veriaci ? Myslíš, že ju Boh a Ježiš počujú ?" "Samozrejme, Josh. Ak ju odriekaš z úprimného srdca, určite ju počujú a Jen pomôžu. Veď sám vidíš, že keď sme sa za ňu pomodlili v kostole, dnes sa má lepšie." Mama vyslovila svoje slová s toľkým zápalom a presvedčením, že ich bolo ťažké odmietnuť. Mal by som byť šťastný, no ostávala ešte jedna vec čo ma trápila. "Hovorila si, že veríš v Boha. Veríš aj v nebo ?" "Áno, Josh. A viem, že raz sa tam všetci stretneme." Ruky mi pokryl pot. Vediac, že nasledujúcou otázkou mamu nepoteším, chcel som poznať odpoveď. "Keď zomriem, budeš veľmi smutná ?" Mama ma objala. "Josh, tak nehovor." Vymaniac sa z maminho zovretia, videl som ako jej slzy vhrkli do očí. "Mami, ja musím. Nechcem, aby si sa trápila. Veď ak sa raz všetci stretneme v nebi, prečo by si mala byť smutná ?" "Samozrejme, že budem smutná. Si môj najmilovanejší syn, za ktorého by som život položila." Mama si musela utrieť zaslzenú tvár. "Viem, že sa zasa stretneme, no kým sa tak stane, budeš mi tu veľmi chýbať. Ostaneme s tatom a Emily sami. Rozumieš ?" Preglgnúc, túžba zmierniť žiaľ, ktorý sa mi nerozumnými slovami podarilo vyvolať ma prinútila vysloviť nasledujúce slová. "Budem tam hore na vás dávať pozor." Mamu premohli city a pritisnúc ma k hrudi, začala ma láskať. "Och Josh... Si ten najúžasnejší syn, akého si mama môže priať. Dala by som všetko keby si sa vyliečil, keby bolo možné zobrať tvoju chorobu na seba." "To nie, mami !" Namietol som vážnym hlasom. "Tak nehovor ! Kto by sa potom staral o Emily ? Je ešte malá a tato musí veľa pracovať." Mama ma pobozkala. "Júlia má pravdu. Máš úžasné srdce Josh. Ty sa žiadneho

pekla báť nemusíš. Pán si ťa zoberie rovno do neba, odkiaľ na nás všetkých budeš dávať pozor. Platí ?" "Áno, platí." Tváriac sa statočne, slzy mi stekali po lícach. Mama mi ich utrela. "Mami, chcel by som ťa poprosiť o jednu vec. Mohla by si mi sľúbiť, že to urobíš až tu nebudem ?" "Čo také Josh ?" "Chcel by som, aby ste vydali môj denník. Na Internetu som čítal, že niektoré vydavateľstvá ti môžu vydať knižku, keď si za ňu zaplatíš. Nestojí to až tak veľa. 100 kusov za 700 dolárov. Jednu dajte Jen a ďalšie si nechajte, alebo ich dajte komu budete chcieť. Mama ma pobozkala na čelo. "Spravíme to, Josh. Dávam ti svoj sľub." Tentoraz sme objali jeden druhého. Na film už ani jeden z nás nemal náladu a sediac zakrytí dekou, sledovali sme kvapky dažďa stekajúceho po okne za ktorým sa rozprestierala pustá záhrada. Bol som šťastný, že je mama so mnou a ja s ňou.

Teraz keď viem, že moja kniha bude vydaná, musím na nej ďalej pracovať, kým len vládzem. A až nie, budem ju diktovať Jen. Neviem či tie moje hlúposti okrem Jen, Emily, mamy a tata niekedy niekto prečíta, no ak áno, chcem aby ste vedeli, že som tam hore a myslím na vás. Váš Josh. ☺

Sobota 16.11. večer:

Sedím na posteli a vyčerpaný únavou, hľadím na fikus. Môj darček pre Jen, ktorý som sám vybral. Snáď sa jej bude páčiť až jej ho budúci týždeň do nemocnice odnesiem. Bude to moje malé prekvápko.

Ráno sme viac než hodinu kecali. Jen sa má lepšie. Už žiadne horúčky, ani zvracanie, zvládla celé raňajky a poobede ju navštívia otec s mamou. Teší sa na stretnutie so mnou a ja až jej dám svoj dar. No najväčšiu radosť mám, že sa jej stav zlepšuje. To je jediné na čom mi záleží.

S mamou sme aj dnes ostali sami doma. Tato zobral Emily osláviť jej narodenky u kamarátky Nory. Prečo tam ? Lebo Josh. Teda, tato to takto nepovedal, no nemám päť, aby mi to nedošlo. Skrátka, kým som doma, iba ťažko môže Emi pozvať kamarátky k nám. Veď čo ak by ma niektorá z nich zbadala ? Emily je na môj ksicht už zvyknutá, no jej kámošky by bráška Josh - vycivená 'mŕtvola' nepochybne vydesil a potom by v škole kecali ako má Emily doma brata upíra. (A to ani nevedia, že ma dvakrát do týždňa kŕmia čerstvou krvou. ☺) Aj keď tato s vysvetľovaním prečo musí zobrať sestru ku kamarátke dosť otáľal, nenaštvalo ma to. Prečo aj ? Zajtra si len my štyria spravíme vlastnú oslavu. Kiežby tu tak mohla byť aj Jen...

Na oslavu narodeniek však treba darček, a ja som pre Emily nič nemal. Po obede za mnou prišla mama, navrhnuť či neskočíme do obchodu nejaký kúpiť. Súhlasil som pod jedinou podmienkou - žiaden invalidný vozík. Mama neprotestovala.

Ak do obchodu, tak jedine do poriadneho obchodného centra. Tam, kde majú všetko. Na Copley Square zásadne chodievame tatovým autom, lebo to čo tam zvykneme nakúpiť by sa do maminho nezmestilo. No dnes nám postačí aj to menšie. Hypermarket Copley Place má 2 poschodia s obchodmi a na treťom sú reštiky a vyhládka. Na dlhé, križujúce sa uličky lemované z oboch strán najrozličnejšími obchodmi či stánkami je treba mapu - tak veľké to tam majú. Na prejdienie celého

centra nestačia ani dve tri hodiny. Ešte dobre, že v strede každej chodby je dosť lavičiek, kde si unavení manželia/deti môžu oddýchnuť, kým ich manželky/mamy vymetajú obchody.

So šiltovkou na hlave, ako do prvého sme zavítali do neďalekého hračkárstva Tadpole o pár ulíc ďalej. Emily sme kúpili kolieskové korčule a objednali detskú trampolínu, keďže tá na záhrade je už natrhnutá. Ja som si odniesol novučičké Lego mesačnej základne a pre Emily kúpil kolekciu malých anjelikov. To bude môj darček pre ňu. Po hračkárstve sme navštívili obchod so šatstvom v Coply Place. Nakupovanie šiat a topánok je vždy poriadna nuda, aspoň pre mňa, no len do chvíle kým som neuvidel dievčenské tričko s nápisom Jennifer. A razom som mal darček pre Jen ! Neviem či nie je priveľké, ale to nevadí. Veď doň dorastie. Mama mi kúpila bundu a športové topánky (tie už veľmi neužijem) a pre Emily blúzku so sukňou na školský vianočný ples. Napokon sme navštívili obchod s počítačovými hrami. Niežeby som ich nemal dosť, no nová hra vždy poteší. Kúpiac strieľačku a vesmírny simulátor Orbiter, ktorý mám stiahnutý aj zadarmo, podľa obalu DVDčka by na ňom mali byť bonusové misie a vylepšená grafika.

Unavený z dlhého chodenia, napokon sme skončili v cukrárni. Mama mi kúpila pomarančovú šťavu a zákusok. Ja viem, nemal by som jesť nič nevarené, ale doktor Cooper tu predsa nie je. ☺ Na okamih, celkom zabudnúť na problémy Jen i moju chorobu, predstavoval som si ako si doma postavím Lego, ako Jen ukážem tričko s jej menom, ako bude zajtra na Emilinej oslave. S mamou sme sa dohadovali či šaty na ples nebudú Emily veľké, ako tato donesie večer z oslavy u kamarátky Nory kopec koláčov, ako si prikúrim v krbe a pustíme CDčko od Jen. A bolo nám skvele. Jasné, že sa muselo niečo pokasľať. Ako vždy keď mi je chvíľu dobre.

Len čo sme vyšli z cukrárne, zatočila sa mi hlava. Podľa mamy som zbledol sťa smrťka (nejaká zmena ?) a stratil rovnováhu. Ak by ma nezachytila a neodvliekla k najbližšej lavičke, okvácnem. No tým show iba začala. Posadiac sa, z nosa sa mi pustila krv. More krvi. Nová bunda, tričko i topánky, všetko bolo od krvi. Zakloniac hlavu, nech prúd 'životodarnej tekutiny' zastavím, trochu krvi mi natieklo do úst a pocítiac odporne slasnú pachuť so železitou príchuťou, dvihol sa mi žalúdok, takže koláč i pomarančový džús s nestráveným obedom skončili na dlážke, potriesniac i lavičku a neďaleký kvetináč. Premeniac sa v magnet silnejší než v CERNe, ľudia sa za mnou otáčali, znechutene ohŕňajúc nosom nad kalužou zvratiek a krvi, mamičky s deťmi radšej zamierili inou chodbou preč a posedávajúci na vedľajších lavičkách sa zdvihli, upaľujúc preč, akoby stretli prenášača morovej nákazy - minimálne. Pribehli aj dve predavačky a strážnik, pýtajúc sa či nepotrebuje pomôcť. Mama statnému černochovi v uniforme poďakovala za ochotu, ospravedlňujúc môj 'výčin' slovami 'asi niečo zlé zjedol'. Jedna z predavačiek, snád' 25 ročná blondýna s dlhými vlasmi zapletenými do vrkoča a menovkou Mary na tričku opakovala, ako bude všetko dobré, zatiaľ čo jej staršia kolegyňa privolala upratovaciu službu. Kým mama rozdávala ospravedlnenia na všetky strany - okoloidúcim, manažérovi obchodného domu i neďaleko sediacim dámam, ktorých zasiahlo pár kvapiek mojich zvratiek, podpierať ma, s Mary sme zamierili na neďalekú toaletu. Mama mi doniesla staré topánky i kúpené tričko a utekala späť na miesto 'incidentu' i do vedľajšej drogerie zaobstarať ďalšie tampóny do nosa, keďže posledné čo mala sa jej práve minuli. Kým som špinil umývadlo svojimi zvratkami a krvou, Mary ma skúšala upokojiť. "Nič si z toho nerob chlapče. Také veci sa stávajú. Upratovacia služba to uprace."

Prikývnuc, priložil som posledný čistý tampón k nosu. "Ako ti je ? Už lepšie ?" Mary posunkom ukázala na škvrtu krvi špatiacu mi bradu. "Áno, madam." "Madam ?" Zachichotala sa predavačka. "Hovor mi radšej Mary. A ty sa ako voláš ?" "Josh." "Josh ?" Zvýskla Mary, akoby práve vyhrala milión. "Ako môj syn !" Vyskúšal som úsmev, no len tak, aby sa mi opätovne nepustila krv. "Najskôr si na raňajky zjedol niečo zlé. Aj mne sa to občas stáva, keď sa ponáhľam do práce a jedlo do seba rýchlo nahádzem." "Ale ja nemám pokazený žalúdok." Namietol som. "Len sa mi spravilo zle z tej krvi." Predavačka chápavo prikývla. "Aj ja, keď som bola malá, občas sa mi pustila krv z nosa. Je to veľmi nepríjemné. Viem si to predstaviť. No nič sa nestalo. Všetko bude v poriadku, Josh." Ani sám nevediac prečo, znova ma pochytila neodolateľná túžba milej predavačke vyjaviť moje tajomstvo. "Nie, nebude to dobré." Zosunúc si šiltovku z hlavy, Mary podvedome cúvla, akoby sa pred ňou vzpriamil leprou nakazený pacient. Nemal som jej to za zlé. Byť na jej mieste, reagujem rovnako. "Mám leukémiu a umieram. Preto už nikdy nebude nič dobré." Ohrozená predavačka si prekryla ústa dlaňami. "Pre... prepáč, Josh. To som nevedela." "To nič." Odvetil som pokojne. "Ďakujem vám za pomoc. Ste milá." Mary iba prikývla, nezmôcť sa na slovo.

Mama za môj výstup našťastie nič neplatila. Vracajúc sa z toalety bez čiapky, manažérovi v saku, ktorého sem privolali i statnému strážnikovi dopálilo, že za nemilú príhodu ozaj nemôžem.

Kráčajúc k autu, prechádzali sme okolo kvetinárstva, keď som zastavil. "Mami, chcel by som kúpiť Jen kvet. Ona zbožňuje kvety a určite sa poteší." Mama sa zatvárila nešťastne. "Josh, teraz nie. Čo ak ti znova príde zle ?" "Nepríde, sľubujem." A tak fikus pre kámošku spočíva na mojom nočnom stole. Ešte ho zalejem vodou a pôjdem spať. Zajtra máme Emiline narodky, tak snáď zasa niečo nepokašlem.

Nedeľa 17.11. 19:20:

Ďalší pokašaný deň. A tentoraz ho nepokašľala choroba, ale ja sám.

Jen sa má zle. Znova jej vyskočila teplota, bolí ju hlava, necíti sa dobre a únava ňou lomcuje. Presne ako ja, keď som ochorel. Jen si myslí, že to bude kvôli zlému spánku a studenej vode, ktorú večer vypila. Vraj si nemám robiť starosti a vôbec mi to nemala spomínať. To však nejde. Ak niekoho ľúbite, ak vám na ňom záleží, žeby ste zaň život dali, ako sa dá nerobiť si starosti ? Teraz už chápem prečo sa mama vždy tak bála, keď som po vyučku zapozdil na školský bus a nedvíhal jej mobil. Aj ja mám strach.

Dnes sme oslávili Emiline narodky. Desiate. Mysliac na Jen, úplne som na ne zabudol. Musela mi ich pripomenúť mama. Poobede vystrojila malú oslavu, no najprv sa ma opýtala či mi to nebude vadiť. Spočiatku nerozumejúc prečo by mi oslava sestriných narodiek mala vadiť, po chvíli mi to docvaklo. Ja už svoje narodky v apríli nikdy neoslávim. Pre Emily však spravím čokoľvek, tak akoby to ona spravila pre mňa.

Na rozdiel od minuloročnej oslavy sme narodky oslávili len my štyria. Kým bola Emily s tatom na prechádzke, mama položila na stôl vyzdobený vlajočkami 'Happy Birthday' či 'Emily 10' ovocnú tortu s 10 sviečkami, ktorú večer pripravila. Navarila i koláče, objednala zmrzlinu, chlebíčky, čipsy, slané tyčinky a iné veci. Na kreslá v jedálni porozkladala darčeky, vrátane mojich anjelikov, takže až sa Emily vrátila, čakalo ju milé prekvápko. Žiariac radosťou, sfúkla sviečky, odbaľovala darčeky a tato si nás na kameru natáčal. Zjedol som z chlebíčkov i torty, dal si kúsok z každého koláča, s Emily sme postavili v strede izby trampolínu. Hoci narodky mala ona, jeden darček mala pripravený pre mňa. Zberateľskú kolekciu figúrok z filmu Votrelec, vrátane hrozivého Xenomorpha. Vždy som po nich túžil, no podľa mamy by mimozemská príšera Emily vystrašila. A teraz mi ju s tatom sama kúpila. ☺ A to nebolo všetko. Mama z Internetu objednala astronautický oblek s prilbou, ktorý som si hneď aj vyskúšal, aby nás tato mohol cvaknúť. Všetkým nám bolo skvele a opäť som raz na všetko zlé zabudol. Nie však nadhlo.

Emily mala ešte jeden darček o ktorom nikomu nepovedala. "To je pre teba." Riekla, podávajúc mi zložený list papiera. "Čo je to ?" Opýtala sa mama zvedavo. "To je darček pre Josha." Keď som list roztvoril a uvidel kresbu mňa a Jen obkreslenú veľkým srdcom a pod ním nápis Josh + Jen, hrdlo mi stiahol krč. S dlhými kučeravými vlasmi, Jen na obrázku vyzerala rovnako nádherne ako v skutočnosti. "Páči sa ti ?" Zaujímalo Emily. Prikývnuc, pri pohľade na obrázok ma sily opustili a slzy vhrkli do očí. "Mami, čo sa stalo Joshovi ?" Zastonala vystrašene Emily. Mama sa ku mne naklonila. "Čo je Josh ? Je ti niečo ?" "Jen... Dnes jej zasa prišlo zle. Čo ak sa jej to vrátilo ?" "Josh." Odvetila mama trpezlivo. "Doktor Cooper, ani doktor z infekčného si to nemyslia. Sám si predsa vravel, že lekári už našli vírus, ktorým sa Jen nakazila." "Tak prečo je jej stále zle ?" "Pretože každá liečba nejaký čas trvá." Pridal tato pokojne. "Nemaj strach, Jen sa určite vylieči." "A čo ak nie ?" Odsekol som podráždene. "Musíš veriť." Pretnúc mamu príkrym pohľadom, ako sa to zvykne hovoriť, praskli mi nervy. "Ja som tiež veril, a teraz umieram !" Po krátkom vyhlásení nastalo hrobové ticho. Mama a tato na seba zarazene civeli a Emily sklopila zrak, smutne hľadiac do stola. "Nemal by si hovoriť také veci." Napomenul ma tato. "A prečo nie ? Veď je to pravda !" Schmatnúc jeho fotoaparát, nalistoval som fotku na ktorej stojím v astronautickom obleku vedľa Emily. "Pozri ako vyzerám ! Ako mŕtvola. Nechcem, aby aj ona takto skončila. Vy neviete aké to je byť chorý a umierať. Nikto iný okrem Jen mi nerozumie." Kričiac hlasno až mi z pier odlietali sliny, jedinou odpoveďou mi bol vzlykot sestry. Emi sa rozplakala. Podarilo sa mi zničiť Emilinu narodky. Jej 10te ! Vstanúc od stola, zamieril som do izby, tresnúc za sebou dverami.

Padnúc na posteľ, bolo mi mizerne. Hnev za pokazenú oslavu sa miešal so strachom o Jen a ešte jednou vecou. Samotou. Prešli desiatky minút, a mama ani tato nevstúpili dnu. Nikto za mnou neprišiel ponúknuť mi džús či niečo na zjedenie, nedobehla Emily pochváliac sa kolieskovými korčuľami, žiadne slová povzbudenia ani starosti, akoby som pre rodinu, pre tých čo mám rád, prestal existovať. Došlo mi, že musím niečo urobiť. Vyjdúc z izby, oslava už skončila a mama v kuchyni ukladala špinavý riad do umývačky. Zamieriac k schodom, len čo som vystúpil na prvý, mama ku mne pribehla, ponúknuť mi pomoc. Odmietol som. Zvládnem to aj sám.

Ukladajúc darčeky do políc, Emily bola upratovaním tak zaujatá, že si môj príchod vôbec nevšimla. "Emi ?" Emily na mňa prekvapene pozrela. Od návratu z nemocnice som nebol v jej izbe viac než 3-4 krát. "Josh !" Sestrička ma naradovane objala.

"Pod', pomôž mi. Páči sa ti ako som ich uložila ?" Emily sa pochválila radom anjelikov, úhladne naskladaným na polici pred knihami. "Urobila si to super." "Aj som im dala mená." Emily opatrne vybrala dvojicu anjelikov - čiernovlasého chlapca a dievča s hnedými kučerami. "To je Josh a Jen. Nehneváš sa, že som im dala také mená ?" Premáhajúc dojatie, zavrtel som hlavou. "Pod', zahráme sa s nimi." A tak sme sa hrali. Ako Jen pomáha Joshovi, lebo anjeli Josh má zlomené krídlo a Jen ho veľmi ľúbi. A mne došlo, že Emily mi odpustila. Josh si vážne somár. Emily ťa má rada, a ty jej takmer skazíš narodky. Prekliata choroba. Za všetko môže ona.

Ešte sa pomodlím za Jen a pôjdem spať. Písala mi, že sa má lepšie než ráno. Budem na ňu myslieť celú noc.

Pondelok 18.11. 13:39, doma, bledý a napätý:

Sedím na gauči, pozerajúc na vzpriamený fikus, darček pre Jen. Určite ju poteší. Najprv pristál na nočnom stole, no ten je ďaleko od okna. Mama mi poradila nech ho preložím na okenný parapet a zalejem vodou (hoci fikusy vraj veľa vody nepotrebujú), aby mal dosť svetla. Teraz v zime ho však nie je dosť ani pri okne, a tak na parapete skončila aj lampa z písacieho stola, nech fikus pre Jen rastie ako z vody, tak i zo svetla. Až tu nebudem, zelenkastý kvietok, spomienka na mňa ma prežije. Hlavne nech Jen vyzdravie.

Dnes sme kecali až pred obedom. Od 8mej do mňa pumpovali ďalšiu výživu, a tentoraz mama rozhodla, že sestra príde k nám. Staršia pani okolo 50tky, ani raz sa neusmiala a jej meno mi už vyfučalo z hlavy. Keďže mi však dávali len výživu, do 11tej sme boli hotoví.

Na rozdiel od minulého týždňa, Jen zavolala mne. Vidiac jej tvár v okne chatovacej apky, srdce sa mi rozbúšilo vzrušením. "Jen ?" Spýtajúc sa hlúpo. "Josh ?" Odvetila Jen rovnako 'hlúpo', pridajúc chichot. "Ako ti je ?" "Dobre. Nič ma nebolí, dnes mi zobrali krv a robili výtery, a všetko je super. Celé raňajky som zjedla, a už sa mi nedvíha žalúdok, ani nie som unavená. Doktor Knox povedal, že zajtra by ma mohli pustiť domov." "Už zajtra ?" Vyhŕkol som radosťou. "Hej. Dôjdu výsledky kostnej drene, no doktor si je istý, že to bol len pokazený žalúdok." Pri spomienke na odber z bedrovej kosti ma striaslo, no nič som nepovedal. "A ty sa máš ako ?" "Super. Keď je tebe super, tak aj mne." Jenny sa zachmúrila. "Nie, vážne Josh. Ako ti je ? Celý večer som na teba myslela. Veľmi mi chýbaš." "Je mi fajn. Fakt. Predvčerom sme boli v obchode, a vôbec som nepotreboval vozík. Boli sme Emily kúpiť darčeky na jej včerajšie narodky a..." Úmyselne natiahnuc trochu čas. "...niečo sme kúpili aj tebe." "Mne ?" Začudovala sa Jen. Nakloniac sa po tričko, kameru mobilu som nasmeroval na veľký nápis Jennifer na hrudi. "Jéj, to je super Josh ! Ďakujem ti. Si zlatý." "Mám ešte jeden darček, ale ten je prekvápko. Ukážem ti ho až k nám prídeš." "Prídem. Už som o tom hovorila s otcom a súhlasil. Aj tak, aspoň týždeň nepôjdem do školy. Budem za tebou chodiť každý deň." "Tato po teba môže prísť. Má dovolenku." Jen sa usmiala, no razom zvažnela. "Josh, dávaj na seba pozor. Keď si prišiel ku mne na izbu, celú noc som poriadne nespala či som ťa náhodou nenakazila." "Mňa ? Som predsa chlap. Niečo vydržím !" Jen sa uškrnula, keď z mobilu doľahol hlas sestry ako volá pacientov na obed. "Och, už musím ísť. Poobede mám ešte nejaké vyšetrenia a

potom príde mama s otcom, ale ráno ti brnkne. Dobré ?" "Jasné, budem čakať." Rozlúčiac sa, do kamery sme si zamávali. Dnešný rozhovor bol nedlhý, no potešil viac než ten zo včerajška. Jen je lepšie a to je najdôležitejšie. Možno moje modlitby predsa len fungujú. Teraz ešte tie prekliate testy. Už aby boli výsledky. Dnes v noci toho pre zmenu nenaspím veľa ja. Ale čo už ? Taký je život, ak milujete dievča, ktoré miluje vás. A Jen ma veľmi miluje. Viem to.

Inak, jedno sorry pre teba Jen. Prepáč, že som ti nepovedal ako mi v obchode prišlo zle. Nie je to preto, žeby som ti chcel klamať. Iba mám strach, aby si sa pre mňa netrápila. Viem, že to pochopíš. No pre istotu som to predsa len radšej napísal. ☺

Pondelok 18.11. večer:

Cítim sa uťahany ako kôň. S mamou, tatom a Emily sme boli na prechádzke v záhrade i parku. Vonku silno fúkalo, no aspoň nás nikto neočumoval, keď ma tato zobral na ruky potom čo som zakopol o kameň. Oddýchnuc si na lavičke, domov som dokrival (to kvôli modrine pod kolenom) sám a bez vozíka. Zajtra o tom porozprávam Jen. Bude rada. Dnes som sa za ňu snád' 20 krát pomodlil modlitbu od Júlie a idem znova.

Pane Bože, ak ma počuješ, pomôž mojej kamarátke, aby zajtrašie testy dobre dopadli.

Utorok 19.11. 17:44:

Teda, to bol ale deň... Josh Hurt je šťastný, najšťastnejší chlapec na svete !!! A nemusím mať najnamakanejšiu konzolu, ani najnovší iPhone. Nemusím chodiť na drahom Porsche ako Tedd Tinder od ôsmakov, ani mať svaly ako Don Blackburn. Stačí, ak mám Jen. Najkrajšiu, najlepšiu, najmúdrejšiu, najšikovnejšiu, najúžasnejšiu a najzdravšiu Jen. ☺

Ráno som vstal už pred ôsmou. Skontrolujúc mobil, žiadna správa od Jen neprišla. "Asi ešte spí." Pomodliac sa Júliinu modlitbu, zbhol som do kúpeľne opláchnuť si tvár. Uvidiac sa v zrkadle, vyzerám fakt hrozne. Ksicht bledý ako vysušená múmia, popraskané pery, tmavé kruhy pod očami, prepadnuté líca, hrud' posiatá červenými, modrými i fialovými modrinami. Ani makeup nepotrebujem, aby ma zobrali za komparzistu na zombíka. Ak Jen pustia z nemocnice a zajtra ma takto uvidí, naľaká sa. A v tej chvíli mi skrsol šibnutý nápad. Zoberúc mamin púder, kúsok som si naniesol na pravé líce. Rozotrúc ho pod očami i na nose, vyzeral som ako zombík so zlým makeupom. Chichotajúc sa sám na sebe, kúsok púdro mi vnikol do nosa a smiech vystriedalo kýchanie a kašeľ. Mama vbehla do kúpeľne, uvidiac ma s púdom na ksichte. No áno, takto trápne mi nebolo od chvíle čo sa mi na telesnej pri skoku do výšky podarilo zlomiť tyč. Našťastie, všetko dobre dopadlo. Priznajúc moje obavy, mama ma rýchlo upokojila. Ak človek ľúbi iného, nezáleží na tom ako vyzerá, lebo ľúbi jeho srdce, a nie tvár. Mama mi navyše sľúbila, že trapas s púdom ostane len

medzi nami. Tak ho aspoň napíšem do denníka, nech je sranda. Škoda len, že ma nenapadlo spraviť foto. To by ste čumeli...

Smiech ma pri spomienke na Jen rýchlo prešiel. Bolo niečo po ôsmej a čoskoro ju čaká ranná vizita, kde jej oznámia výsledky odberu kostnej drene. Čas odtekal po kvapkách a neustále sledujúc budík na nočnom stole, očami som posúval hodinky vpred. Prešla ôsma, deviata i desiatá hodina, a od Jen žiadnych správ. Pochodujúc po izbe, ako tiger v klietke, nevedel som čo mám robiť. Mám jej zavolať ? Čo ak mi nedvihne, lebo je práve na vyšetrení, alebo výsledky nedopadli dobre ? Čo ak jej oznámili, že leukémia je späť a Jen plače v otcovom náručí ? Určite mi nedvihne. Zúfalý, ak by som mal vlasy, začnem si ich trhať. Budík ukazoval 11:15, keď som to nevydržal a chytiac mobil, klepol som na Jenino číslo. V rovnakej chvíli pri dverách niekto zazvonil. Mobil mi vypadol z dlaní, a ani sám nevediac prečo, utekal som otvoriť. Uvidiac Jen, telo mi zmeravelo. V sprievode otca a mamy, s úsmevom natešene prikývla. Je zdravá !!!!! Padnúc si do náručia, oči sa mi zaplnili jazierkom slz. Nie od bolesti ani smútku. Toto boli slzy dojatia, radosti a nekončiaceho šťastia. "Nič ti nie je ?" Potvrdenie som potreboval počuť nahlas. "Nie. Testy dopadli dobre. Som zdravá." Srdce mi radosťou podskočilo. Ak by tu Jen nemala otca, pobožkám ju na pery. Takto mi muselo stačiť líce. Obe líca. ☺ Toto bola najšťastnejšia chvíľka môjho života. "Veľmi ťa ľúbim. Stále som sa za teba modlil." "Ja viem Josh. Ďakujem ti za všetko. Veľmi si mi pomohol. Bez teba, by som to nezvládla." Pozrúc na seba, nedbajúc otca, pobožkali sme sa - tentoraz už na pery.

Pozvúc Jen i rodičov k nám, predstavil som jej tričko i môj tajný dar. Jen fikus úprimne potešil. "Je nádherný. Ty si ho šiel kúpiť pre mňa ?" Skromne som prikývol. "Nevedel som či sa ti fikusy páčia, lebo mne hej." "Jasné, že sa mi páčia. Dám si ho na stôl do izby a budem sa oň starať. Fikusy potrebujú veľa svetla." "Ja viem." Ukážuc na lampu položenú na parapete, Jen sa zasmiala. "Si hlavička."

Jenino vyliečenie sme ja, mama, tato, Jen a jej rodičia oslávili, ako sa patrí, v neďalekej reštike. Sadnúc si vedľa seba, držali sme sa za ruky, a Jeninmu otcovi to na moju radosť vôbec neprekážalo. Jenina mama nám potom vykladala ako sa o dcéru bála, aby znova nedostala 'tú chorobu'. Jen ma pred otcom pochválila ako som sa za ňu celý čas modlil, za čo mi pán Flanagan poďakoval, pripomenúc, že Ježiš nikdy nezabúda na tých čo ho prosia o pomoc. S obavou pozrúc na tata, našťastie sa zdržal komentára.

Vtipkujúc, spomínajúc príhody z detstva, zabávajúc sa na historkách z nemocnice, ktoré sme s Jen rodičom vykladali, všetkým nám bolo fajn. Po chvíli čašníci priniesli jedlo. Ja som si dal kuracinku a paradajkovú polievku. Jediať pomaly, aby mi neprišlo zle, Jen mi prispôsobila tempo, nech sa necítim trápne, neustále sa ma vypytujúc či som OK, či sa nepotrebujem napiť, pripomínajúc, že sa niet kam ponáhľať. Za všetko jej poďakujúc (hoci iba úsmevom), Jen najlepšie vie, aké to je, keď vám zahapruje žalúdok.

Po dobrom obede sme ďalej trkotali o všeličom možnom, keď v rádiu zaznela správa o odloženom štarte rakety. "To je Falcon 9 !" Vyhĺkol som, prerušiac ostatných. "Na IIS má vyniesť zásoby pre astronautov." "Ty by si chcel byť astronautom Josh ?" Opýtal sa Jenin otec. "Keď som bol v tvojom veku, sníval som, že raz budem ako Neil Armstrong." "Ja sa ním nikdy nestanem pán Flanagan." Odvetil som bez

výčítiek. "Ale chcel by som vidieť ozajstný štart rakety." Zabládil som do stropu, predstavoval som si štartovaciu rampu stonajúcu pod mohutnými otrasmi duniacich motorov, kúdoly dymu stúpajúce k oblohe, hrozivý hluk rozliehajúci sa do okolia a nad tým všetkým štíhla sa ceruzka, kralovala raketa, stúpajúca kolmo nahor k nebesiam. Vidieť ju tak naozaj, to by bolo niečo. Nanešťastie, všetko krásne raz musí skončiť a Jen musela domov. Chápal som to. Po týždni v nemocnici si môj poklad potrebuje oddýchnuť. Vlastne i ja potrebujem oddych. Toľko šťastia na jeden deň človeka vyčerpá. Ale zajtra ma Jen opäť navštívi. Všetko je dohodnuté. Ráno po ňu skočí tato a celý deň budeme spolu. Len my dvaja.

Ešte sa za Jen pomodlím a pôjdem spať, nech som zajtra fit.

Darček pre Josha

Streda 20.11. večer:

Dnes bol opäť krásny deň s úžasným prekvápkom na záver. Chvejem sa od vzrušenia a určite tak skoro nezaspím, hoci zajtra ma čaká kopec práce. Už teraz mám cestovnú horúčku, a to sme ani nezačali s prípravami na cestu. Och, ako veľmi sa teším. ☺

Tato doviezol Jen o 10tej ako sľúbil. Netrpezlivo ich vyzerajúc z okna na poschodí, len čo som uvidel tmavozelený Ford, zběhol som na prízemie. Otvoriac dvere, Jen v rukách držala veľkú, plochú krabicu zabalenú v darčekom balení. "To je pre teba." Riekla s úsmevom, podajúc mi prekvapenie. "Čo je to ?" "Taký malý darček ?" "Malý ?" Pozrúc na obrovitanskú krabicu, obaja sme sa zachichotali. "Nie je tak pekný ako tvoj kvet, no nič lepšie ma nenapadlo." Odniesúc dar do izby, po chvíli zápasenia s balením som uvidel obrázok raketoplánu Discovery. Velikánske puzzle tvorené 1000kou častí ma uchvátilo. "To je krásna !" Zavzdychal som. "Páči sa ti ?" "Je super." Objímuc kamarátku, hneď sme sa pustili do skladania. 1000 častí je 1000 častí a kým sa nám puzzle podarilo zložiť, bol obed. Ale námaha stála za to. Majestátne plavidlo s palivovou nádržou a dvojicou výkonných motorov na tuhé palivo sa na pozadí blankytnej oblohy vznášalo k nebesiam. Cvaknúc sa pred ním, obaja sme 'prekypovali šťastím' (dík mamy za frázu). Je úžasné byť znova s najmilovanejším dievčaťom. Asi budem na houby spisovateľ, no ten pocit vidieť ju, počuť jej hlas, dotknúť sa jej hebkej dlane nedokážem slovami opísať. Vážne.

Kým sme skladali puzzle, mama pre nás pripravila obed, ktorý sa zaobišiel bez 'dávania' i krvavého vodopádu z nosa. A mamine varené zemiaky s pažitkou, maslom a petržlenom chutili ozaj skvele.

Poobede za nami došiel tato s návrhom či by sme si niekam nevyrazili. Vraj je otvorená hviezdáreň a niekoľko prehliadok ostalo voľných. Pozrúc na Jen, obaja sme súhlasili. Jen, na rozdiel odo mňa - pravidelného návštevníka, vo hviezdárni nikdy nebola, takže jej môžem všetko poukazovať. ☺ Teda aspoň taký bol plán, pretože hoci sme s tatom boli iba v trojici, prideliť nám sprievodkyňu - pani Keithovú. Staršia dáma ma i bez vlasov hneď spoznala a dovolila, aby som jej úlohu prebral ja. (Dobre,

niekoľkokrát ma opravila, ale iba v detailoch.) Jen som povysvetľoval ako hvezdársky ďalekohľad funguje, porozprával jej o zrkadlách, ktoré musia byť nastavené s milimetrovou presnosťou, vysvetlil princíp rádioteleskopov i ďalekohľadov pozorujúcich hviezdy v neviditeľnom spektre. Jen prekvapilo, že hviezdy ktoré vidíme sú v stave v akom boli pre stovkami až tisíckami rokov, pretože tak dlho k nám ich svetlo galaxiou letí. Napokon sme nazreli samotným ďalekohľadom, hoci nie tak ako si Jen predstavovala. Musel som jej ozrejmiť ako moderné ďalekohľady fungujú. Dnes si už astronómovia nemusia ničť zrak pozeraním do okulárov. Všetko spracúvajú počítače, od pohybu ďalekohľadu, cez ukladanie nasnímaných dát na disk, až po detailnú analýzu údajov. Dávno preč sú časy, keď Clyde Tombaugh celý rok porovnával fotky oblohy, aby objavil Pluto. Jen bola návštevou hvezdárne nadšená a ja natešený, že sa jej to páčilo.

Po hvezdárni sme zamierili do neďalekého planetária. Ani planetárium Jen nikdy nenavštívila. Raz tam mali ísť zo školy, no Jen bola práve chorá (nie na leukémiu). Dnes sme si všetko vynahradili. Ako sama priznala, hoci ju trochu boľel krk, sledovať všetky tie galaxie, hviezdy a planéty bola jedna z najúžasnejších vecí, aké kedy videla. Tatovi za návštevu poďakovala. Škoda len, že sme v planetáriu neostali sami a nemohol som jej povyklať viac.

Cestou domov dopodrobna vysvetľujúc ako moderné planetárium funguje nás tato náhle prerušil. "Čo keby sme si cez víkend spravili taký malý spoločný výlet ?" "Spoločný, myslíš s Jen ?" Zahabkal som zaskočene. "Jasné, že s Jen. Ja, ty, mama, Emily a samozrejme Jen. A mohli by sme ostať aj cez týždeň, keď Jen teraz do školy nemôže." S otvorenými ústami, lapajúc po dychu, napadlo ma či tato nežartuje. "Ja by som veľmi rada šla pán Hurt, ale neviem či ma oco pustí." Tato sa cez plece pousmial. "Pustí. Už som s ním o tom hovoril a súhlasil." "To je paráda !" Skríknuc natešene, obaja sme sa objali. "A kde pôjdeme ?" Tato sa v spätnom zrkadle zatváril trochu čudesne. "To musíš uhádnuť." "New York ?" Tato zavrtel hlavou. "L.A. ? Kalifornia ?" "Viac na východ." "Las Vegas ?" "Ešte viac." "Rockies ? Nie. Tie sú na západ. Tak Apalačské hory ? Tam kde sme sa boli sánkovať ?" "Trochu viac na juh." "D.C. ?" "Ešte viac na juh." Rozmýšľajúc aké mesto môže byť južnejšie od Washingtonu D.C., Jen ma predbehla. "Pôjdeme sa pozrieť na štart rakety ?" "Bingo ! Uhádla si." Zmeravejúc, neveriacky som ostal zízať na tata. Z výrazu jeho tváre mi došlo, že to myslí vážne. "To naozaj ?" "Áno. V sobotu ráno odlietame na Floridu a budeme tam celý týždeň. Už som rezervoval hotel. Chcel si predsa vidieť štart skutočnej rakety a budúci týždeň štartuje ten tvoj Falcon, o ktorom si nám toľko rozprával." "To, to... hej." Tato spokojne prikývol. "Super, no mám niekoľko podmienok. Jen bude bývať na izbe s mamou a Emily a my dvaja spolu. Sľúbil som to tvojmu otcovi." "To je v poriadku, pán Hurt." Súhlasila Jen. "A berieme aj invalidný vozík, keby si ho potreboval. A cez týždeň skočíme do nemocnice v Orlande po transfúziu. Doktor Cooper im poslal potrebné podklady, takže všetko je zabezpečené." "Áno tati." Od radosti sa mi zahmlilo pred očami. Sen sa stane skutočnosťou. Uvidím štart naozajstnej rakety ! S Jen sme sa znova objali. Bude to najúžasnejší výlet v našich životoch.

Celý večer som študoval, kde všade sa v Orlande dá ísť. Kennedyho centrum vesmírnych letov, múzeum astronautiky, vyhliadka k odpaľovacím rampám odkiaľ vypúšťajú rakety, Disney World a Sea World, Universal studio a kopec ďalších atrakcií. Zajtra si to začnem spisovať. Musím pripraviť detailný plán aj pre prípad,

žeby pršalo. No hoc by mal prísť hurikán, kašlem na to. Ani on mi Jen nezoberie. Budeme spolu, celých 7 dní. ☺

Štvrtok 21.11. večer:

Už len 2 dni a odlietame (na Floridu) !!!

Vstal som skoro, veď ma čakalo kopec práce. V mobile som našiel krátku správu od Jen ešte zo včerajška. Spomínala ako sa na výlet teší, hoci z lietadla má trochu strach. Jen nikdy neletela. Odpíšu jej, že tam budem ja, niet sa čoho obávať. ☺ Jen mi poslala aj MMSku s fotkou fikusu na okennom ráme. Na kvetináči bolo jej úhladným písmom dopísané: 'Od Josha.' A srdiečko za mojím menom. Srdiečko (to moje) poskočilo radosťou, a to bolo iba ráno. ☺

Po raňajkách a očiste nastal čas príprav. S Emily, ktorá dnes do školy nešla sme začali vyberať miesta, ktoré by sme v Orlande radi navštívili. Emily by chcela k moru (zbytočne jej vysvetľujúc aké je v novembri more studené), do Disney World, 'pozrieť rakety' i ZOO. Pre mňa je prioritou 1,2,3,4,5,6,7,8,9,10 návšteva Kennedyho centra a samozrejme, štart rakety. Len ho nesmú opäť odložiť.

Dohadujúc sa s Emily kam pôjdeme skôr, prisadla si k nám mama i tato. Usmievajúc sa, myslím, že i oni boli šťastní. Konečne sme všetci spolu, natešení ako za 'starých dobrých čias', aspoň na chvíľu zabudnúc na všetko zlé. Vlastne, iba jedna vec ma trápila. Čo ak si to Jenin otec rozmyslí? Tato ma síce upokojoval, že sa to nestane a letenky i hotel sú už rezervované, no keď ja stále neviem. Nespravil som blbosť, keď som Jen pred ním pobozkal? Snáď nie.

Celé doobedie študujúc okolie Orlando, zapisoval som si všetko, od ulíc kde sa atrakcia, ktorú túžim vidieť nachádza, cez otváracie hodiny, až po trasy autobusov, ak by sa nám požičané auto nedajbože pokazilo. Aj telefóny na autopožičovne a opravovne mám, tak ako mapu mesta v počítači, prvom mobile i druhom mobile a na disku, ktorý beriem so sebou. Horšie je, že Jen sa stále neozvala. Poslal som jej 4 správy, a ani ťuk. Tak neviem či len mobil zabudla, alebo jej ho otec zakázal. Na to druhé nechcem radšej ani pomyslieť.

Poobede som jej skúšal volať, a opäť nič. Začala ma prepadávať zlá predtucha, že zasa niečo nevyjde. Veď prečo by som mal byť šťastný práve teraz, keď sa vždy napokon všetko pokazí? Nevediac čo robiť, poprosil som mamu či by ma nezobrala do kostola. Chcem sa poďakovať za Jenino vyliečenie. Mama súhlasila. V kuchyni bol aj tato. Nič nepovedal. Aspoň sám vidí, že to ja sám tam chcem ísť. Napokon sme zobrali aj Emily. Prosíkala mamu a tato nenamietal, hoci on s nami nešiel.

V kostole omša začínala až o šiestej, no ja som prišiel iba poďakovať za kamarátkino vyliečenie a poprosiť, aby ju otec pustil na výlet. Pomodlili sme sa s mamou a Emily i vlastnými slovami. "Pane Bože, tak veľmi ti ďakujem, že si Jen pomohol. Daj, aby s nami mohla na výlet." Popravde, neviem či modlenie, aby kamaráta pustil oco na výlet sa ráta, ale poďakovanie za vyliečenie určite. I ja sa poďakujúc za výlet po akom som vždy túžil, teraz už len aby odložený štart opäť neodložili. S tým však nič

nenarobím. Okrem toho, Kennedyho vesmírne centrum uvidíme všetci: ja Jen, mama, tato i Emily, ktorej sa inak v kostole veľmi páčilo. Neustále sa mamy vypytovala načo je ten 'stôl' vpredu, prečo 'Ježiško' visí na kríži, prečo majú lavice dosku na kľakanie, a tak podobne.

Cestou domov som opäť skontroloval mobil. Od Jen žiadna odozva. Vidiac ma smutného, mama ma skúšala povzbudiť. Všetko je s Jeninym otcom dohodnuté a nemusím mať strach. Rád by som ti veril mamy, ale keď toto má byť môj posledný výlet, musí byť tým najkrajším. A to bude iba s mojou najmilovanejšou priateľkou.

O tom, že modlitby fungujú, a niekedy aj dosť rýchlo som sa mal možnosť presvedčiť už o pár minút, keď mama zatočila k nášmu domu. Velikánsky, ošarpaný jeep parkujúci pred našou záhradou nešlo nespoznáť. "To je Jen !" Vykrikol som, zbadajúc moju milú vedľa tata a jej otca, ako spolu rozprávajú, až kým tato neukázal na prichádzajúci Ford. Mama auto ledva zastavila, a už aj som šprintoval za Jen. Padli sme si do náručia. "Pustil ťa ?" Jen sa otázke začudovala. "Tvoj otec. Ideš s nami na výlet ?" "Jasné, že idem. Prečo sa pýtaš ?" "Celý deň ti volám. Báľ som sa či ti oco nezakázal s nami ísť." Jen si povzdychla. "Och, prepáč. Vybil sa mi mobil a oco nemá v aute nabíjačku." Vyplaziac jazyk, balvan väčší než Ayers Rock mi spadol zo srdca. "A ja som bol v kostole sa pomodliť, aby ťa oco pustil." "Si zlatý, Josh. Ďakujem. Hovorila som ti, že modlitby fungujú." Prikývnuc, únava z celého dňa na mňa doľahla a Jen mi pomohla do izby. Potom sme až do večera ostali spolu, plánujúc cestu.

Byť úprimný, musím chlapsky priznať, že som sa mýlil. Jenin otec nie je taký kručas za akého som ho mal. Lúčiac sa večer, poďakoval mi za modlitby pre Jen, pochváliac ma za moju statočnosť. A potom riekol vec, ktorá ma potešila zo všetkého najviac. "Josh, ďakujem Ježišovi, že moja dcéra stretla práve teba. Si skvelý chlapec a prepáč mi, ak som o tebe niekedy pochyboval." Poďakujúc za povzbudivé slová pánu Flanaganovi i Bohu, tomu druhému len v tichosti. Ďalšia modlitba čo zafungovala. Krásny deň.

Ešte len 1.5 dňa a letíme !!!

Piatok 22.11. 20:35, doma za stolom:

Ešte len 1 deň a letíme !!! Vlastne iba 0.5 dňa !!! Lietadlo odlieta o 11:35. Mal by som ísť do postele, lebo ráno treba skoro vstávať a zájsť na farmu po Jen, no rýchlo dopíšem pár poznámok za dnešok.

Doobedu to bola taká domáca transfúzna klasika. Sestra z nemocnice do mňa napumpovala celý sáčok čerstvej krvi a výživu k tomu. No hej, zasa upírom. Ešte aj ksicht mám bledý ako vycivený Nosferatu. Napadlo ma či nejako takto nevznikli prvé legendy o príšerách sajúcich krv. Ľudia pred stáročiami nepoznali choroby, nevedeli čo je to leukémia, ako pri nej pacient stráca červené krvinky a pokožka mu vybledne. Ak navyše vychudol ako ja, pery mu sčerveneli, kosti vystúpili z prepadnutej tváre a vlasy vypadali, mohli takého človeka považovať za nemŕtveho. Ešte dobre, že nežijem v stredoveku. Najskôr by už pre mňa mali prichystané polená pod hranicu na

ktorej ma upália. Takto skončím iba v Orlandskej nemocnici, kde mi dajú ďalšiu dávku čerstvej krvi. Sestrička, volala sa Jasmine (Jasmína - Mína - heh), dala mame potvrdenie s ktorým mi v Orlande podajú transfúziu. No super. Avšak stále lepšie jedna transfúzia navyše, než ostať na vozíku a nevládny. Teraz bez pomoci obídem dom i záhradu a doklusal by som aj do parku, ale načo sa pred zajtrajškom zbytočne vyčerpávať ?

Inak, celý deň som makal. Pripravujúc itinerár (plán cesty), surfoval som po Internete, ukladajúc do notebooku mapy atrakcií, adresy, telefónne čísla, otváracie hodiny, či majú otvorené keď prší, koľko stojí vstupné, ako skoro treba pred otvorením prísť, aké dlhé zvyknú byť fronty pred vchodom, kde je cez web možné zakúpiť lístky, aké sú zľavy, či tam majú sprievodcu a kopec iných detailov. Najviac ma (prirodzene) zaujímalo Kennedyho vesmírne centrum pre ktoré som stiahol mapku a podrobne ju naštudoval. Teraz presne viem kde sa aký pavilón nachádza, kde vystavujú danú raketu či modul, kedy odchádza autobus na okružnú jazdu - až ma z toho bolí hlava. Ale to je dobrá bolesť hlavy. Taká, čo mi nevadí. ☺

S tatom sme skontrolovali rezerváciu hotela i letenky a s jeho pomocou zarezoval auto v požičovni. Inak hotel má golfové ihrisko, tenisové kurty i bazény. Tie by som bral, no neviem či ma tam s flákmi na hrudi pustia. Akiste si pomyslia či neprenášam lepru...

Kým som študoval okolie Orlanda, mama s Emily zašli do obchodu kúpiť šaty, topánky, sandále, plavky, ďalekohľady a kopec iných vecí. Ten ďalekohľad (ďalekohľady) bol môj nápad. Pozorovať štart rakety bez ďalekohľadu je ako ostať slepým na jedno oko. Jen si tiež požičia jeden od otca. Škoda len, že nemôžem zobrať svoj astronomický. To by bola iná pecka. No nevadí. Na vzdialenosť medzi odpaľovacou dráhou a pozorovacím kopcom stačia aj tie poľovnícke.

Len čo bol plán hotový (okolo šiestej večer), brnkol som Jen, predstaviac jej detaily. So všetkým súhlasila, a keď som sa jej opýtal či pôjdeme radšej do Sea World, alebo do Universal Studio, so smiechom odvetila, že pôjdeme tam kam ja budem chcieť. Rada sa mi prispôsobí. Hlavne, že bude so mnou...

Čo na to mám povedať ? Jen, veľmi ťa ľúbim, ale ty to vieš. Rozochvený a úsmevom na perách, je zo mňa najšťastnejší chlapec v celom vesmíre. Jediné čo ma trochu trápi je počasie. Na celý budúci týždeň hlásia zamračené. V Orlande budeme len 7 dní, lebo Jen a Emily musia do školy. Snáď štart znova nepreložia. No aj keby, najviac sa teším na týždeň s mojím milovaným dievčaťom. Ten je pre mňa viac než 1000 štartov rakety.

Orlando, Florida

Sobota 23.11. 19:41, na hoteli v Orlande:

Dlhý deň sa pomaly chýli ku koncu. Mať tak moc supermana, zastavím čas, aby dnešok nikdy neskončil. Sme v Orlande a už sme videli Cape Canaveral, hoci iba z diaľky.

Vstanúc pred šiestou, nervózne som kontroloval všetky položky zoznamu, aby sme na nič nezabudli. Mobily, ďalekohľady, vytlačené letenky, objednávku auta, rezervácia hotela, mapy, poznámky. Ani najmenší detail mi nesmie uniknúť.

Cestovnú horúčku a raňajší zhon okolo siedmej vystriedala dlhá cesta na farmu. Míňajúc pasienky a polia, Emily zaujímalo aké zvieratá Jenina rodina na farme má. Jasné, že ich hneď chcela mať u nás v záhrade. Síce by to znamenalo zbúrať pol ulice, ale také veci 10 ročné deti neriešia.

Jen nás s rodičmi, Amber a Samom čakali na bráne. S dvoma malými kuframi (to bola moja rada, aby si Jen rozdelila veci do 2 kufrov, ak by na letisku jeden stratili), v ničom nepripomínala mamu s tatom, ktorí 'tých pár vecí čo berieme' spratali do 4 obrovitých kufrísk veľkých ako truhly. Ešte dobre, že im dizajnéri primontovali kolieska.

Vybehnúc za kámoškou, ako sa na gentlemana patrí, pomohol som jej s kuframi (kufríkmi). Keďže nás čas tlačil, rozlúčiac sa s rodičmi, vyrazili sme smer letisko. Jenny nikdy neletela a na letisku jakživ nebola. Trasúc sa nedočkavosťou až jej všetko ukážem - check-in, osobná kontrola s vyzúvaním topánok, boarding passy, informačné tabule, prejdeme sa po obchodoch a možno jej aj niečo kúpim. A tak aj bolo, hoci s malým prekvapením. Vlastne dvoma malými prekvapeniami. Tato vybavil, aby sme ako 'rodina s ťažko chorým dieťaťom' - to akože mnou, dostali na letisku prednosť. Niečo ako staré tetky na vozíku, ktoré odvezú až k lietadlu. Vozík som hrdo odmietol, no check-in i osobnú kontrolu nám robili pri osobitnom priečinku/röntgene. Na gate už bolo pristavené lietadlo, čo mi umožnilo kamarátke vysvetliť princíp na základe, ktorého lietadlá dokážu lietať. Jen rozprávanie o nižšom tlaku nad krídlom ako pod krídlom i rýchlosti, ktoré motory stláčajúce vzduch musia dosiahnuť, aby sa mohutný stroj odlepil od dráhy zaujalo natoľko, že sa vypytovala na detaily, ako načo slúži smerové krídlo a klapky, kde je uložené palivo, neverila mi, keď som jej prezradil v akej výške poletíme ani to, že za oknami bude 70 stupňov Fahrenheita pod nulou. Vysvetľovanie zabralo toľko času, až sme na obchody celkom zabudli.

Druhé prekvápkó nás čakalo v samotnom lietadle. Mňa, Jen i Emily posadili do 1. triedy. Pozornosť leteckej spoločnosti. Ostali im voľné miesta a rozhodli sa prideliť ich nám trom. WOW. V 1. triede som jakživ neletel. Žiadne tlačenie, ani nedostatok miesta pre nohy. Navyše hracia konzola a väčšia obrazovka, plus kreslo, ktoré možno vystrieť ako posteľ.

Skôr než motory zaburácali a lietadlo sa vznieslo k oblohe, vysvetlil som Jen prečo hneď po štarte treba prehítať a zívvať. Pokles tlaku v kabíne lietadla letiacom vo veľkých výškach spôsobuje zaľahnutie v ušiach, preto to prehíťanie a zívvanie. Pre Jen to bola novinka, rovnako ako hukot motorov. Keď ich pilot spustil naplno, trochu sa aj vystrašila, ale ozaj iba trochu. Veď som bol predsa s ňou. ☺ Lietadlo rýchlo nabralo potrebnú výšku a zamierilo na juh. Jen chvíľu sledovala letovú dráhu s výškou a rýchlosťou na display, až kým mi nezaspala na pleci. Musela skoro vstávať,

aby nakrmila zvieratá. Pošepnúc Emily nech zavolá tata, spravil nám spoločné foto. Keď som ho Jen po pristáti ukázal, obom sa nám páčilo. Je fakt rozkošné. Schúlená do kľbka, Jen má hlavu položenú na mojom pleci, lícom sa jej dotýkajúc vlasov. Nádhera. Aj teraz keď na fotku pozerám, mám pocit, akoby sme opäť leteli. Až sa budeme vracieť späť, musíme si to zopakovať.

Inak, v Orlande prebehlo všetko hladko. Moje prípravy zafungovali perfektne. Auto sme mali pripravené, poisťka vyplatená a na hoteli už nás čakali naše izby. Máme dve. Ja som s tatom a Jen s Emily a mamou. Lepšie by bolo mať Jen na izbe, avšak ja dohody dodržiavam.

Kým sme niečo zjedli a trochu si oddýchli, Emily prišla s nápadom vyraziť si k moru. Zbytočne ju mama s tatom presviedčali, že more je chladné a kúpať sa v ňom nedá. Emily trvala na svojom a ja tiež. Nie kvôli moru samotnému, ale Orlando sa nachádza 30 míľ od pobrežia a to najbližšie je pri Cape Canaveral. Prvý deň a už uvidím riadiace centrum vesmírnych letov a možno i raketu. Z rakety napokon nič nebolo, no z cesty obchádzajúcej Kennedy Space Center sme uvideli VAB. VAB, alebo aj Vehicle Assembly Building je obrovitá 180 yardov vysoká budova, ktorá bola v minulosti najpriestrannejšou budovou sveta a skladali v nej Saturn 5 i raketoplány. Jen a Emily som povysvetľoval ako obrovitý pásový dopravník s kolesami väčšími než naše auto dopravoval raketoplány na odpaľovaciu dráhu. Škoda len, že raketoplány už nelietajú. Vidieť ho na niečom takom, to by bola paráda.

More. Bolo studené a fúkal silný vietor. Držiac sa za ruky, s Jen sme sa poprechádzali bosí po pláži, ako vo filmoch. Slnko pomaly klesalo za horizont a zabalení vo vetrovkách, ktoré mama nezabudla pribaliť, sledovali sme ako postupne zapadá. Teraz už rozumiem prečo sa o západe slnka hovorí, že je symbolom romantiky. Položiac si hlavu na moje plece, Jen sa na mňa usmiala. Tato nás bral kamerou a všetci sme sa mali úžasne. Byť zaľúbeným je najfantastickejšia vec na svete. Keby som tak dokázal zastaviť čas, alebo aspoň ostal zacyklený v jednom dni ako v Groundhog Day, vybral by som práve dnešok. Každý deň sa vracieť na pláž a byť tam s Jen, to by som chcel opakovať, až do konca života.

Nedeľa 24.11. 13:30:

Mám chvíľu čas. Čoskoro pôjdeme s Jen do kostola. Mama o tom nevie, a snáď to ani nezistí. Tato s Emily šli do Disney parku, a tak som na izbe sám, čo je super. Blbé je, že počasie je vážne na h****. Zamračená obloha, kropí a na ďalšie dni hlásia dážď i silný vietor. Ten dážď by až tak nevadil, no vietor áno. Rakety nemôžu pri silnom vetre štartovať, keďže by ich mohol vychýliť z kurzu či poškodiť plášť pred štartom. Prečo vždy musím mať takú smolu ?

Inak, doobedie bolo super. Po Disney parku sme ja ani Jen netúžili. Nie v tomto počasí. A vlastne, Disney park je pre malé deti, nie pre nás (takmer) dospelých. Jenny objavila, že v hoteli dolu na prízemí majú niečo ako zimnú záhradu. Musím priznať, že o zimnej záhrade som jakživ nepočul. Predstavoval som si niečo ako kúsok pôdy so smrekmi a borovicami, obsypaný umelým snehom, aby to tam vyzeralo ako v zimnej rozprávke. Zimná záhrada je však čosi celkom iné. Miestnosť s

presklenou strieškou a obrovskými oknami namiesto stien, odkiaľ môžete (z tepla ak je vonku chladno ako dnes) pozorovať okolitú - skutočnú záhradu. Je to niečo ako skleník naopak, až nato, že tam majú lehátka a gauč. No najlepšie na všetkom bolo, že sme v zimnej záhrade ostali celkom sami.

S Jen sme obsadili najprednejšie lehátka na ktoré dopadali trblietavé lúče slnka lenivo vykúkajúceho spoza mrakov. Hotelovú záhradu, kde i v tomto čase kvitlo množstvo kvetov sme mali ako na dlani. Neďaleký potôčik (samozrejme umelý) sa stáčil ako dlhá húsenica až ku golfovému ihrisku, na ktorom hrali akýsi ľudia. Jen ma chytila za dlaň. "Páči sa ti tu?" "Je to super. Nevedel som, že niečo také existuje." "A ja som zasa nevedela čo je to check-in a že v lietadle treba prehĺtať." Obaja sme sa zasmiali. "Mám ťa rád." "Aj ja teba, Josh." Zovrúc Jeninu dlaň, slnečné lúče mi štekli líca. "Videla si film Groundhog Day?" "To je to kde sa Bill Murray každé ráno zobudí do toho istého dňa?" Prikývol som. "Hej, ten mám veľmi rada. Je super, ako sa mu každé ráno stane to isté." "To hej. Škoda, že je to len film. Prečo sa to nemôže stať aj mne?" Jen zvažovala. "Ty by si chcel, aby bol každý deň rovnaký?" "Ak by sme v ňom boli spolu..." Preglgnúc, hlas mi preskočil. "Chcel by som byť navždy s tebou." "Aj ja." Cítiac ako mi vlnnú viečka, sklopil som zrak. "Prečo..." Jen mi priložila prst k perám. "Nehovor to. Nechcem, aby si bol smutný. Nie teraz." "Ale to nejde. Raz som sa Júlie opýtal prečo Boh dovolí, aby zomierali deti ako ja. Podľa nej je to preto, aby sa tí čo nás poznajú, stali lepšími ľuďmi. Vraj sme sa narodili, aby sme spravili svet krajším. Ale ja nechcem robiť svet krajším, ak v ňom aj tak nebudem. Chcem byť s tebou, mať ťa rád, chcem ťa držať za dlaň, pobožkať ťa na pery, myslieť na teba keď zaspávam. Tak rád by som zastavil čas, zobúdzajúc sa do toho istého dňa a vediac, že si s mamou a Emily vo vedľajšej izbe a čoskoro ťa uvidím." Utrúc si slzy, Jen sa ku mne nachýlila, pobožkajúc ma na pery. "Ostanem stále s tebou Josh. Si to najúžasnejšie čo mám, a nikdy ťa neopustím. A hoci nerozumiem prečo to Boh musel spraviť práve tebe, budem ťa stále nosiť tu..." Jen dlaňou ukázala na srdce. "...a nikdy ťa nestratím." Zaslzenú tvár mi sčeril plachý úsmev. Jen to vyjadrila nádherne. S opäť nadobudnutou odvahou, prikývol som. "Máš pravdu. Už žiadne smutné veci. Je tu krásne, a ak nebude blbé počasie, za pár dní uvidíme štart rakety. A až budeme v Kennedyho centre, všetko ti poukazujem a vysvetlím." Za toto vyhlásenie sa mi od Jen dostalo ďalšieho bozku. No a potom ma napadlo, že je nedeľa čo znamená návštevu kostola. S Jen sme našli jeden katolícky, len pár ulíc od hotela. A hoci sa to nemá, mame som zaklamal, že ideme na prechádzku do neďalekého parku. Nechcem, aby šla s nami, alebo mi nanútila vozík. Bude to len naša 'sólo jazda'. A ako Jen poznamenala, klamstvo myslené v dobrom sa za hriech neráta.

Aha, už mi klope !!!

Nedeľa 24.11. 19:17:

Som ťahaný ako pes, no šťastný. S Jen sme boli v kostole na krásnej omši. Mali tam aj organ, na ktorom na konci omše zahráli úchvatnú skladbu Toccata a Fuga, ktorú si práve púšťam z Youtube.

Cestou tam a vlastne i späť mi Jen musela trochu pomáhať. Asi preto, že obed mi veľmi nechutil a veľa som toho nezjedol. No spoločne sme to zvládli. V kostole nás

bolo iba pár. Jen mi ukázala prekvápko. Chór. Chór v chrámoch to nie sú speváci (aj keď môžu byť), ale poschodie na ktoré sa dá dostať schodami. Na chóre je organ. Je to obrovský (najväčší) hudobný nástroj so stovkami píšťal. Organista hrá na klávesnici rukami (organy ich majú niekoľko) i nohami (stláčaním pedálov). S Jen sme zasadli pred organ, majú celý kostol ako na dlani. Kostol bol o dosť modernejší než náš Chrám Márie Panny, hoci nie tak pekný. Bez mozaikových okien, s hranatým oltárom a novučičkými lavicami, pôsobil dosť stroho. Keď však organ spustil ohlušujúcu kanonádu tónov, myslel som, že odpadnem. Všetko okolo nás sa chvelo, no najviac zo všetkého moje srdce. Počuť ozajstný organ na ozajstnom chóre je čosi celkom iné ako video. Doslova cítiac každú jednu vibráciu, tón i akord, prečo mi mama nikdy neprezradila, aká krásna organová hudba môže byť ?

Schádzajúc z chóru, trochu sa mi podlamovali kolená a na chvíľu sme zastali. Pozorný organista si ma všimol a pomohol zísť dolu, kde ma zbadala staršia pani. Vidiac moju plešinu, ponúkla nám odvoz domov. Poďakujúc, odmietli sme. Čím dlhšie budem s Jen, tým lepšie. Okrem toho, vonku už prestalo liať a vietor tiež ustal. Na hoteli nás mama vyhrešila, že sme na prechádzke boli prídlho a nedvíhali jej mobily, no vidiac ma vyčerpaného, na všetok hnev rýchlo zabudla. A ja tiež.

Na večeri nám tato s Emily poukazovali fotky z Disneylandu. Emi sa tam veľmi páčilo. My sme si naše fotky z kostola radšej nechali pre seba. Návšteva chóru ostane našim malým tajomstvom. ☺

Dnes bol opäť krásny deň. Jen, kostol, organ, Emilin Disneyland. Až sa vrátíme do Bostonu, opäť navštívime náš chrám. Jen mi to sľúbila. Chcem zas počuť organ, byť na omši, držať Jen za ruku. Neviem či to správne hovorím, no Ježiško, ďakujem ti za všetko. Jen mi spomínala, že i ja by som mohol byť kresťanom. Stačí iba ak sa nechám pokrstiť, čo podľa Jen nie je nič zložité. No mám trochu strach. Nerád by som našťval tata. Aspoňže počasie sa 'umúdrilo'. NASA nehlásila odklad. Jen som o tom nepovedal, no kým sme boli v kostole, poprosil som Boha i Ježiša, aby štart rakety nezrušili. Ja viem, hlúposť, ale keď ja ho tak veľmi túžim vidieť.

Pondelok 25.11. pred večerou, v hotelovej izbe:

Dnes bol SeaWorldový deň. Navštívili sme Orlando Sea World. Kennedy Space Center v pondelky býva zatvorené, takže hurá obdivovať morské príšery.

Vyrazili sme až po desiatej, pretože som dlho spal. Včerašná návšteva kostola ma riadne vyčerpala. A dnes sme mali behať po vodnom svete. Nečudo, že tato pre istotu zobral invalidný vozík.

Sea World v Orlande je veľký zábavný park plný morských zvierat. Aspoň tak to hlásajú reklamy. Skutočnosť je trochu iná, no o tom až neskôr. Umiestnený na okraji mesta, od hotela je viac než pol hodiny autom. Autá... Neznášam ich. Na raňajky Schrúmajúc 2 mrkvy a kúsok bagety, (polo)prázdny žalúdok po chvíli dal o sebe vedieť, a hoci na grkanie nedošlo, myslím, že môj ksicht vystriedal komplet všetky odtiene dúhy...

V Sea World sme sa rozdelili. Ja s Jen sme vyrazili jedným smerom, kým mama, tato a Emily opačným. Ešte predtým však mama kámoške dôrazne nakázala, aby na mňa dávala pozor. Ak by som sa necítil dobre, pustila sa mi z nosa krv, či sa rovno pogrcaľ, má jej okamžite zavolať. V prípade, že by ma trápila únava či nevládal chodiť, má zavolať najbližšieho sprievodcu, nech mi zabezpečí invalidný vozík. Super, aby každý videl čo za kripel zo mňa je... Našťastie, žiaden blbý vozík sme napokon nepotrebovali. Jen mi vždy keď to bolo nutné pomohla, ako včera v kostole.

Sea World má byť jedným z najväčších 'morských svetov na svete'. Nato, že to má byť morský svet tam žiadne more nemali a na naše sklamanie, i zvierat tu bolo poskromne. Nejaké tulene a mrože, umelé jazierko s rybami, malé morské raje, ktoré možno pohľadiť, akvária s chobotnicami a inou hávedou, tučniaky, delfíny, a najmä kosatky. A potom už len bazény, horské dráhy, obchody, reštaurácie a zasa obchody, reštaurácie, horské dráhy a bazény. Och... Jen sa tešila ako bude obdivovať zvieratká, a takto to dopadlo. Ale zas, dalo sa to vydržať. Skúsili sme aj horskú dráhu, hoci pre istotu, len tú pre deti, v obchode so suvenírmi som Jen kúpil plyšovú veľrybu (vorvaňa), zašli sme k delfináriu, no show začínala až za 2 hodiny, a tak sme skončili u kosatiek - najväčšej atrakcii parku.

Kosatková show je vážne super. Okolo hlbokých bazénov, dosť priestorných, aby sa doň majestátne cicavce pomestili je amfiteáter so sedadlami pre divákov. Jasná vec je, že sme chceli do prvého radu, ignorujúc význam veľkých plexiskiel okolo bazénov. Mama, ktorú sme tam stretli trvala na tom, aby sme si obliekli pršiplášte, ktoré rozdávali pri vstupe, no kto by už mamu počúval ? Keď show začala a z reproduktorov zarachotil príšerný rámus (niektorí tomu hovorili hudba), do bazénov vplávali tri obrovité kosatky. Kosatky, tak ako delfíny či veľryby, nie sú ryby, ale cicavce. Po veľrybách najväčšie na svete. Sú tak veľké, že bez problémov zožerú i bieleho žraloka. Ľuďom však neublížia. Preto s nimi v bazénoch mohli byť ich cvičitelia voziaci sa na chrbtach, kosatky ich vyhadzovali z vody ako handrové bábiky, prikyvovali hlavami keď ich kŕmili čerstvými rybami, a hlavne skákali sťa divé. Už po prvom skoku sme s Jen pochopili prečo tým čo sedia v prvých radoch ponúkali pršiplášte. V našom prípade to už bolo na(ne)šťastie trochu neskoro. Veľká vlna potom čo 5 tonové monštrum dopadlo na vodnú hladinu zamierila rovno na nás. Mokří od hlavy až po paty, teraz nám už pršiplášte boli vážne nanič.

Na obed sme zašli do reštiky, ale nie takej kde dávajú morské potvory. Ja to svinstvo neznášam. Z chobotničiek, mäkkýšov, krabov, kreviet a iného hnusu sa povraciam i bez leukémie. Zemiaky nemali, a tak som si dal kúsok pizze, jablko, pomaranč a koláč. Rodičia ma nútili zjesť viac, no keď mne vážne nechutilo.

Poobede sme zašli pozrieť tučniakov. Teda, chceli sme, lebo pred areálom sa kľukatil dlhočizný rad. Na rozdiel od iných zvierat, zimu milujúce vtáky nemali ani teraz v novembri otvorený výbeh. Ukryté v chladenej hale s bazénmi a kamenistými plážami, zvonku halu pokrývali podivné umelohmotné kopce a zasnežené štíty imitujúce chladnú Antarktídu. Horšie než tento ukážkový gýč bol viac než sto yardový dav posúvajúci sa tempom chromého slimáka. Bez jedinej stoličky, Jen ma statočne podopierala. Neuveriteľné, koľko toto útle dievča vydrží. Dobré, nevážim až tak veľa, no predsa. "Ide to hrozne pomaly. Nevykašleme sa na to ?" Opýtal som sa kamarátky, nech sa so mnou toľko netrápi. "Chcel si vidieť tučniaky." "Ja viem, ale bolia ma nohy a tučniaky máme aj doma v ZOO. Môžeme tam skočiť, až sa vrátíme."

Jen pozrela dopredu. "Keby tu aspoň mali nejaké stoličky. Vieš čo, skočím za rangerom či by nám jednu nedoniesol." "Nie dve ?" "Nie som unavená. Vydržíš tu chvíľu bezo mňa ? Alebo zavoláme mamu ?" "Nie. Ale, keby tu bol Jess..." Pomyslel som si nahlas. "Išiel by hneď dopredu, nech ho pustia." Jen sa zarazila. "To je super nápad." "Ale ja som to myslel ako vtip." Jen ma schmatla za ruku. "Pod', skúsime to." Predbiehajú ostatných, zašli sme až k vstupnej bráničke, pri ktorej stála mladá rangerka. Šiltovka jej zakrývala blond vlasy, stočené na temene do copu. Na sebe mala vestu s emblémom parku, a hoci slnko ostávalo ukryté za mrakmi, oči jej chránili slnečné okuliare. "Dobrý deň, ja som Jennifer." Pozdravila Jen. "Chcela by som sa vás opýtať jednu vec. Môj kamarát Josh je unavený a bolia ho nohy, no veľmi túži vidieť tučniaky. Nemohli by ste nás poukázať dopredu ? Viete, on je chorý a má aj vozík, no nezobrali sme ho, lebo Josh neznáša, keď ho ľudia očumujú. Ale veľa sme toho nachodili a už nevládze." Rangerka sa na mňa usmiala. Plešinu mi zakrývala strategicky umiestnená šiltovka, no poblednutú tvár s vytrčajúcimi lícnymi kosťami si nešlo nevšimnúť." "Samozrejme Jenny, že vás pustím. Nemuseli ste stáť v rade. Náš park má špeciálny program pre deti so zdravotným postihnutím, ktoré majú u nás prednosť." Rangerka nám otvorila bráničku a s Jen sme sa chystali vstúpiť dnu, keď zozadu doľahol hlas akéhosi pána. Zhruba vo veku môjho otca, nespokojne zahundral prečo ich predbiehame, keď on tu s deťmi čaká dobrú hodinu. "Pane, ten chlapec je chorý." Odvetila rangerka diplomaticky. "Náš park uprednostňuje deti so zdravotnými problémami." "Chorý ?" Zavrčal muž neoblomne. "A čo mu je ? Nevyzerá chorý." Manželka stojaca obďaleč ho skúšala zastaviť, avšak príliš neskoro. Vstúpil do mňa hnev, aký už dávno nie. A nie kvôli sebe. Bol to útok na Jen, a to nepripustím ! Obrátiac sa k mužovi, prepálil som ho pohľadom. "Mám leukémiu a umieram ! Máte s tým problém ?" Strhnúc si čiapku z hlavy, v dave nastalo hrobové ticho. Muž na mňa ohromene zažmurkal, precediac akési 'prepáč'. Ako boh pomsty pretínajúc ostatných, nikto ani nepípol. Niektorí sklonili hlavu, iní odvrátili zrak. Nie, nerád hovorím o svojej chorobe a nechcem pre ňu žiadne výhody, no tentoraz som musel zasiahnuť. Ale čo už ? Aspoň nám rangerka, ktorá sa inak volá Joan vybavila vlastnú sprievodkyňu, pani Morrisovú, ktorá nám o tučniakoch porozprávala úplne všetko. Dokonca sme niektoré aj mohli pohľadiť. Najviac cool, však bolo keď nám pani Morrisová hovorila o vernosti nelietavých operencov. Tučniaky ostávajú k sebe po celý život pripútané, až kým ich - ako sa to na svadbe hovorí, smrť nerozdelí. Držiac sa s Jen za ruky, ukázala nám starší párik, ktorý žije spolu takmer 10 rokov a sú k sebe stále verní. Práve keď sme si ich obzerali, mama tučnička sa naklonila k tatovi tučniakovi a ich zobáky sa stretli ako pri bozku. Jen sa to zapáčilo natoľko, že napodobniac tučniakov, nosmi sme sa dotkli jeden druhého a s pani Morrisovou sa všetci traja zasmiali. A opäť nám bolo super. Škoda len, že sme si nespravili fotku.

Domov sme dorazili pred piatou. Asi pôjdem skoro spať, lebo zajtra nás čaká návšteva Kennedyho Space Center a musím nabrať síl. Snáď sa na večeri nepogrcám a zjem viac než na obed.

Utorok 26.11. večer na hoteli:

Som vyšťavenejší než vybitá batéria, no môže byť batéria šťastná ? Lebo ja hej. ☺
Ďalší z najúžasnejších dní v mojom živote. Konečne som (sme) videli Kennedy Space Center. To bolo niečo... Ani neviem kde začať. Najskôr pri raňajkách.

Chtiac, nechtiac, ráno som sa riadne napráskal. Dnes ma čakala náročná tour po areáli vesmírneho strediska, a konzumujúc varené vajcia, varenú šunku i varené zemiaky, nech sa behaním k švédskym stolom a späť nevyčerpám, Jen mi prinášala všetko o čo som ju požiadal - a že toho bolo dosť. ☺ Ale dobre sme spravili. Kennedy Space Center leží na východnom pobreží Floridy, zhruba 50 míľ autom od Orlanda, čo znamená tak 50 až 70 príležitostí pogrcať sa. Nie však keď ste najedení. Okrem toho, Florida je placka. Nie zemiaková, ale rovná ako placka. Všade samá rovina a močiare, takže pohodička pre môj vzrušením stiahnutý žalúdok.

Pred centrom sa nachádzalo obrovité parkovisko pripomínajúce nepoužívané letisko. I z neho sme už uvideli oranžovú nádrž raketoplánu s dvojicou SLB (solid rocket boosters), ktorá stojí pri vstupe do pavilónu raketoplánov. No a potom to celé začalo. Navštívili sme všetko, ale úplne všetko. Raketovú záhradu nad ktorou sa týčili skutočné, hoci nepoužité rakety Saturn 1B z programu Apollo, Titan II z programu Gemini, Redstone z Mercury a nechýbala ani modernejšia Delta. Vyššie než najurastenejšie sekvoje, Saturn 1B bol ako jediný uložený naležato, inak by sa týčil do výšky presahujúcej 50 yardov. A to bola iba zmenšenina oveľa robustnejšieho Saturn 5, ktorý mal viac než dvojnásobné rozmery. Po Raketovej záhrade sme sa autobusom okolo VAB, ktorú sme z diaľky videli už v nedeľu, odviezli do Apollo/Saturn 5 Center. Cestou tam nám sprievodca ukázal štartovacie rampy všetkých vypúšťaných rakiet, vrátane Delty, Atlasu, Falcon 9 (na ten ideme !!!!!) i pripravovaného obrieho SLS nosiča čo má dostať ľudí na Mars, či vyhlídkovej plošiny odkiaľ by sme mali štart Falcon 9 pozorovať.

Autobus napokon zastavil pri pavilóne Saturn 5. Najväčšia raketa všetkých čias, ktorá ako jediná dostala ľudí na Mesiac bola rozobratá na 3 časti, zaberajúc hangár väčší než naša ulica. Jen, Emily i mama s tatom som vysvetlil prečo sa volá Saturn 5 (má 5 motorov F1 - najvýkonnejšie aké boli kedy zostrojené), kde je uložený veliteľský modul s posádkou za ktorým nasleduje servisný a lunárny modul. Jen, Emily ani mama nemohli veriť, že tak veľká raketa prakticky celá zhorí v atmosfére a ostane z nej len malý kúsok na vrchole, z ktorého značnú časť zanechajú astronauti na povrchu Mesiaca a servisný modul, ktorý sa pri návrate na Zem v atmosfére zmení na kus popola. Ale tak to bolo. 130 yardová raketa a ostalo z nej 5 yardov. Saturn 5 však bola priveľká, aby mohla pristáť späť na Zemi ako Falcon 9, či padnúť do mora ako SLB, odkiaľ ich námorníctvo dokázalo vyloviť. Okrem Saturn 5 tam mali aj lunárny modul kam sme nahliadli či mesačnú horninu, ktorej sa návštevníci mohli dotknúť. Drobný kúsok kameňa, a zhorí pre ňu tak majestátna raketa. Malý kamienok - veľký skok do výšky. Teda aspoň pre mňa. Mama sa čertila, že sa vyčerpám, no to ma ešte nepozná. Vidieť tak úžasné veci, únava ma celkom opustila a behajúc od jednej atrakcie k druhej, ostatní mali čo robiť, aby za mnou stíhali. Heh, a potom, že kto sa rýchlo unaví. ☺

Poobede sme navštívili 3D IMAX, kde premietali trojrozmerné filmy z vesmírnej stanice ISS - najväčšej a momentálne jedinej stanice na orbite. Trochu ma z 3D kina bolela hlava, ale to z trojrozmerných filmov vždy. No i tak som astronautom ticho závidel. Byť aspoň na hodinku, či len na 5 minút na stanici, na obežnej dráhe. To však to nejde. Deti, navyše smrteľne choré do vesmíru neberú.

Atlantis - štvrtý raketoplán, ktorý kedy letel do vesmíru. Vstupujúc do pavilónu raketoplánov, vedel som, že ho tam niekde 'ukrývajú'. No keď sa po krátkom videu zo štartu vesmírnych kolosov odkryla stena a odhalila hangár s belavým strojom v plnej nádhere, priznávam bez mučenia - slzy mi vŕhli do očí. Majestátne lietadlo naklonené na ľavobok predstavovalo skutočný raketoplán, ktorým astronauti brázdili vesmír. Stojac pod krídlom, tato ma dvihol na ramená, nech sa dotknem jeho plášťa. Na oplátku som tatovi, mame, Emily a Jen porozprával všetko čo ma o Space Shuttle napadlo. Ako štartujú, prečo potrebujú SLB, ako pristávajú bez motora iba plachtením, prečo majú oranžovú nádrž, ktorú sme videli pred vstupom do pavilónu i spôsob akým je pripojená k hlavnému motoru lode. Spomenúc taktiež astronautov čo na obežnej dráhe vykladali a následne opravovali Hubble Telescope, ktorý najprv museli robotickým ramenom vyrobeným v Kanade zachytiť, nezabudol som ani na havárie Challenger a Columbia, prečo k nim došlo a aké opatrenia boli prijaté, aby sa viac neopakovali.

Vykladajúc dopodrobna každý detail, neuvedomil som si, že neďaleko od nás stojí sprievodca. Skončiac, starší chlapík okolo šesťdesiat, s okuliarmi a prešedivenými vlasmi k nám pristúpil, pochváliac ma koľko toho o raketoplánoch viem. Vraj so svojimi vedomosťami môžem robiť sprievodcu i sám. Jeho slová ma potešili, no len do chvíle kým som mu nevysvetlil, že ako ťažko chorý, umierajúci pacient sa sprievodca o svoj job báť nemusí. Myslím, že starého pána moje priznanie poriadne zaskočilo, lebo navrhol aby sme ho pri výstupe z pavilónu počkali. Vraj nám niečo ukáže. Keď ostatní návštevníci odišli, sprievodca, ktorý sa mimochodom volá John nás zaviedol do vedľajšieho, ešte neotvoreného pavilónu. Iba nás piatich. Pavilón príhodne nazvaný 'Become a pilot' obsahoval zmenšenú maketu pilotnej kabíny raketoplánu s desiatkami ovládacích panelov, stovkami kontroliek, páčok, tlačítok, otočných potenciometrov i displayov, a najmä dvojicou pilotných kresiel. Už len pohľad na ne vzbudzoval rešpekt. No John mi umožnil, aby sme sa s Jen a Emily do kresiel posadili. Nesmeli sme nič stláčať, ale WOW to bola paráda !!! Sedieť v pilotnom kresle raketoplánu !!!!!

Lúčiac sa s Johnom i pavilónom Atlantis, sprievodkyne nám ako pozornosť Kennedy Space Center darovali sadu rakiet a raketoplánov, ktorú ešte nezačali predávať a spravili sme si spoločné fotky. John mi dokonca sľúbil, že ma spomenú v mesačníku vydávanom Kennedy Space Center, kde ma uvedú ako 'šikovného chlapca, ktorý toho o raketoplánoch toľko vie', a až bude číslo vytlačené, zašlú mi domov jednu kópiu. Poprosil som o dve, s čím John i sprievodkyne s úsmevom súhlasili. Jeden bude pre nás a druhý pre Jen. Len, aby došli včas.

Super deň a super zážitok. Teraz ešte nech vydrží počasie. Štart Falconu je zatiaľ stále v letovom pláne, a ak sa najbližšie 3 dni nič nepokazí, uvidíme jeho odpal. Ja, mama, tato, Emily i milovaná Jen.

Streda 27.11. 18:45:

Dnes sme mali kratší deň. Kratší preto, lebo celé doobedie sme ja, tato a Jen stvrkli na klinike, kde ma nalievali čerstvou krvou. Nebyť Jen, umriem od nudy. Rozprávajúc o včerajšej návšteve, zajtrajšom Dni vďakyvzdania, blížiacich sa Vianociach, vesmíre

i o Bohu, Jen ma naučila Otčenáš, Zdravas i Sláva Otcu - 3 najzákladnejšie modlitby, ktoré sa modlí každé ráno a večer. Odteraz sa ich môžem modliť aj ja.

Poobede mal pre nás tato pripravené prekvapenie. Nechcel prezradiť aké, no len čo sme sa naobedovali (znova som zjedol dosť), zobral nás autom von z mesta. Tentoraz západným smerom. Z prekvápka sa napokon vykľulo super prekvápko. Zastaviac na parkovisku pred veľkým oploteným areálom, v jeho strede sa vo vetre nakláňalo niekoľko mohutných balónov. Nie balónikov ako na oslavách Dňa nezávislosti, ale skutočných balónov v ktorých sa dá lietať. Ak teda máte dosť odvahy. Ja, Jen i Emily sme začali skákať od radosti. V balóne sme jakživ neleteli. Horšie to bolo s mamou. Do balóna ani za svet, a nepustí ani nás deti. Nech si 'bláznivý tato' riskuje sám. Ona s nami ostane tu dolu, na zemi. Och... Trvalo nám dobrú polhodinu, kým sa nám ju podarilo prekecať na najkratší, hodinový let po najbližšom okolí. Presvedčili ju aj iné rodiny s deťmi mladšími než my, čakajúce kým sa vzduch v balóne zohreje natoľko, aby mohli nastúpiť.

Teplovzdušný balón, ako sa tento typ balóna správne nazýva je teplovzdušným preto, lebo na rozdiel od vzducholodí nie je naplnený špeciálnym plynom ľahším než vzduch (napríklad héliom), ale je v ňom obyčajný vzduch ohrievaný plynovým horákom. V gondole (to je kôš, kde sme stáli) sú plynové bomby. Horiaci plyn ohrieva vzduch, ktorý sa stáva ľahším než okolitý studenší, a keď je ho dosť, balón vzlietne. A to je celé. Žiaden motor, ani krídla. Stačí byť ľahším.

Let bola úplná pohodička, teda aspoň pre mňa. Aj keď balón pri poryvoch vetra dosť nakláňalo a gondola sa natriasala, užíval som si to. Ako balón stúpala do výšky, otrasy pripomínali záchvevy rakety a hukot plynového horáka so šľahajúcim ohňom trysky motora. Spraviac si spoločné fotky, sprievodca a pilot nám ukázali rozličné objekty na zemi, vystúpili sme do výšky 300 stôp, a keď zadul víchor, odfúklo nás viac než 2 míle od štartovacej plochy. Mama dúpnela strachom, neustále nám pripomínajúc, že sa nemáme vykláňať, a potom čo nami začalo nadhadzovať, musel som upokojovať ja ju. No zvládli sme to. Pristanúc na akomsi poli, pozemný tím po nás prišiel autom a odviezol nás späť na parkovisko.

Let balónom je super vec. Takmer ako v rakete. A nemal som vôbec žiaden strach. Jen priznala, že keď to nami začalo kymácať v duchu sa aj pomodlila, no i pre ňu to bol zážitok. Avšak rodičom o ňom radšej porozpráva až sa vrátíme. Nech sa zbytočne nestrachujú.

Kennedy Space Center, let balónom, Sea World, Jen. Ešte štart rakety a bude to najparádnejší výlet v mojom živote.

Štvrtok 28.11. 17:30 + 20:40, Orlando, Thanksgiving day:

Poznámka. Práve keď som zapisoval dnešné poznámky, niekto zaklopal na dvere. A ten niekto... Pozri nižšie.

Ako na potvoru, zajtra má štartovať raketa a dnes ráno mi mama namerala zvýšenú teplotu. Síce iba 99, no i to spustilo paniku. Vraj včerajšia transfúzia musela byť inej

krvnej skupiny, nemali sme chodiť na tú pláž, prečo som si nezobral pršiplášť na kosatkách. Skrátka klasika... Tato mamu napokon upokojil, no 'aby sa môj stav ďalej nezhoršoval', musel som ostať celý deň na hoteli. Škoda. Mama s Emily šli do Universal Studio - bezo mňa. Ale čo už ? Zajtrajší štart Falcon 9, ktorý mimochodom zatiaľ neodložili, má prednosť. Okrem tata so mnou na hoteli ostala i Jen, hoci som ju presviedčal nech ide s mamou a Emi.

Nemajúc čo na práci, doobedie sme s Jen strávili doučovaním matiky. Musím uznať, že Jen je čoraz lepšia. Ráta zlomky (i zložené), rovnice (vrátane kvadratických) a celkom ju to baví. Stačilo jej len pár vecí dovysvetliť. Je fakt šikulka.

Na obed, hoci s nechutťou, podarilo sa mi schrámať toľko čo žalúdok dovoľoval. Na matiku sme už nemali náladu, no na um mi zišiel ďalší z mojich geniálnych nápadov. A čo takto skočiť do bazéna ? Majú tu 2 kryté bazény, pre dospelých a deti a dokonca i vírivky, ktorým sa hovorí jacuzzi. Tato o návrhu sprvu nechcel ani počuť (veď mám teplotu), no keď Jen poznamenala, že pôjdeme len do jacuzzi kde je voda čistejšia a teda menšia šanca nákazy, súhlasil. Samozrejme, ako malým deťom, bude nám robiť doprovod. Och, to je ale radosť...

Až v prezliekarni pri pohľade do zrkadla mi dopálilo, že nápad s kúpaním nemusel patriť k najlepším. Vyzeral som hrozne. Na kosť vychudnutý, s modrinami po hrudi i končatinách, ak ma návštevníci bazéna takto uvidia, určite ich vystraším. Ešte dobre, že plaváreň bola poloprázdna. Len niekoľko starších ľudí a jedna sivovlasá dáma okolo šesťdesiat, ktorá si ma obzerala ako modela na móle. Jen mi pošepla, nech si ju nevšímam a mala pravdu. Čo tam po ľuďoch ? Nech si myslia čo len chcú. Teraz chcem byť iba s Jen. Vírivky umiestnené na konci plavárne mali zaťahovaciu stenu. Tá však nanešťastie ostala odtiahnutá.

Jen vošla do žblnkajúceho bazéna ako prvá. Ja som spočiatku len nohy namočil, no vidiac ako na mňa stará pani neustále zazerá, vhupol som do vody celý. Vo vírivke som sa nikdy predtým nekúpал. Bublajúca voda štekla a umelé vlnky mi siahali až ku krku. Jen na mňa zažmurkala. "Si OK ?" "Nevedel som, že jacuzzi je tak super." "Ty si vo vírivke nikdy nebol ?" "Iba v bazéne a mori. Myslel som, že na dne budú vrtule čo ma stiahnu pod hladinu." "Vrtule ?" "Na vyrábanie vírov. Som somár." "Nie si." Odvetila Jen, šplechnúc po mne vodou. "Len máš bujnú fantáziu." Šplechnutie som Jen oplatil rovnako. A potom sme sa na seba špliechali, ponárali sa, poskakovali, tancovali i skúšali plávať. Tato z neďalekej lavičky nás niekoľkokrát musel zahriaknuť. Rozmýšľajúc či nevyskúšať veľký bazén, náš 'dozorca' môj pokus rýchlo zatrhol. Jen spravila 2 dĺžky. Plávanie jej ozaj ide. Ladné pohyby milovaného dievčaťa mi pripomenuli trapas z kúpania so sestrou Júliou. Našťastie, tentoraz som mal bermudy a krotil sa, hoci Jenny bola vážne sexy. ☺ (V skutočnosti za to môže moja choroba. Ako Jesse spomínal, aj keby som nezomieral, deti nikdy mať nebudem.) Prešťastný, náladu mi kazil iba orlí pohľad starej pani, ktorá ma monitorovala ako dravec svoju korisť. Ak by to bol muž, aj si niečo pomyslím, ale áno, moje doráňané telo s plešinou nešlo prehliadnuť. A stará pani bola iba jednou z viacerých. Keby vedeli čo mi je, pohľady by vystriedala hanba ako v Sea World. Ale nebudem sa chváliť tým čo ma zabíja.

Vracajúc sa na izbu, tato skočil na recepciu niečo vybaviť, a tak sme šli sami. Bývajúc na prvom poschodí, trúfol som si vyšliapnuť to schodami. Na podeste (vôbec

som netušil, že malej plošine medzi dvojicou schodísk sa tak hovorí) stál stolík s kyticou kvetov vo váze. Držiac Jen za ruku, vytiahol som tri kvietky a podal ich zaskočenej kamarátke. "To je pre teba." Jen sa zamračila. "Josh, nemali by sme kradnúť." "Ale, veď ja nekradnem ! Do najbližšieho kvetinárstva dnes už nevládzem." "Ja viem, ale aj tak. Je to hriech." "Nie je." Z nohavíc vytiahnuť peňaženku, zastrčil som päťdólarovku pod vázu. "Tak, a teraz je to akoby sme ich kúpili." Jen sa usmiala, pobozkajúc ma na líce. "Tak dobre teda. Ďakujem." Na izbe sme potom až do piatej, keď sa mama s Emily vrátili, hrali karty a spoločenské hry, ktoré tato z recepcie zapožičal.

Pred večerou Jen zbehla do svojej izby prezliecť sa a ja s tatom sme ostali na izbe sami. Prešlo asi 5 minút, keď nám niekto zaklopal. Vyskočiac na nohy, utekal som Jen otvoriť, keď mi krv stuhla v žilách. Pred dverami stál uniformovaný policajt. Štíhly tridsiatnik so šiltovkou orlundskej polície úctivo pozdravil. "Dobrý deň, pane. Vy ste pán John Hurt ?" Opýtal sa tata stojaceho za mnou. "Áno pane. Stalo sa niečo ?" Mladý muž rozpačito pozrel do chodby. "Môžem ďalej ? Potrebujem s vami niečo prebrať a najlepšie to bude v súkromí." "Samozrejme, poďte ďalej." Tato sa obrátil ku mne. "Josh, skoč do maminej izby, kým to vybavím." Policajt si ma ostro premeral. "To je váš syn, pane ?" "Áno." "Váš jediný syn ?" "Samozrejme. Prečo sa pýtate ?" Zatackajúc sa, na rozdiel od tata som dobre vedel prečo to policajta zaujíma. Určite ma natočila bezpečnostná kamera ako kradnem kvety pre Jen. Tvár mi zbelela ešte väčšmi než obvykle, a nebyť steny za chrbtom, zosuniem sa k zemi. To bude hanba až všetci zistia, že som kradol. Zlodej - tak mi budú hovoriť. Dívajúc sa na prísne oči policajta, najradšej by som sa teleportoval domov do Bostonu a tento výlet vymazal z histórie časopriestoru. No nešlo to. Policajt pozrel na moje ruky i nohy. "Vy ste dnes poobede boli so synom v hotelovom bazéne ?" "Áno, hoci nerozumiem prečo sa ma na to pýtate. Stalo sa niečo ?" Mladý muž sa ostýchavo zamrvil. "Pane, mám tu na vás udanie pre podozrenie z týrania maloletého." "Čo prosím ?" Zvýšil tato hlas. "Aké týranie, prosím vás ? Čo je to za nezmysel ?" "Pane, je to anonymné podanie, ktoré musím prešetriť." "Zdá sa vám, že môj syn je týraný ?" Vybuchol tato, pridajúc na decibeloch. "Pane, upokojte sa. Len si vykonávam svoju prácu. Čo tie modriny na rukách ? Môžete ich nejako vysvetliť ?" Uvedomiac si, že policajt tu nie je kvôli kvetinám, pochytil ma záchvat smiechu. Chichotajúc sa ako zmyslov zbavený, takmer som sa neudržel na nohách. "Josh prestaň !" Zahriakol ma tato. "Ja mu to vysvetlím tati." Vyhrnúc si tričko k prsiam, odhalil som svoje tajomstvo. "Vidíte to ? To nie je od bitky. Mám leukémiu !" Hruď posiatá modrinami mladého policajta ohromila. "Pre... Prepáčte." Zakoktal zmätene. "To som naozaj netušil. Viete, keď dostaneme takéto hlásenie, musíme ho podľa zákona prešetriť." Nevšímajúc si muža zákona, tato ma objal. "Kto nás nahlásil ?" "Touto informáciou nedisponujem pane. Ja som dostal iba hlásenie a číslo vašej izby. Je mi to nesmierne ľúto." Policajt si ako na pohrebe zložil šiltovku, pozhliadnuv na mňa. "Prepáč chlapče. Nechcel som." "Nič sa nestalo." Ešte raz sa ospravedlniac, tato vypravdal policajta z izby a ja som sa neprestával rehoť. Už som sa videl ako ma ten poliš vedie v putách... Stará striga z plavárne, určite to bola ona čo nás bonzla. Kto iný ? Baba bláznivá...

Na večeri, ktorá hoci bol Thanksgiving day sa našťastie zaobišla bez moriaka (neznášam ho) som tatovi i mame priznal prečo ma návšteva policajta tak vydesila. Nehnevali sa, hoci podľa tata, snáď to bude príučka, aby som také veci viac nerobil. Nie, nebudem. Už nikdy !

A predsa letí !

Piatok 29.11. 21:45, na izbe, v hoteli:

Vstanúc skoro ráno, dnešný deň mal byť dňom D. Dňom keď sa z Josha Hurta stane očitý svedok štartu rakety. Počasie bolo super, vietor ustál a prvýkrát od príchodu do Orlanda oblohu nešpatili mraky. Skrátka, ideálny čas na štart. Aj som poďakoval Bohu, že mi takto pomáha. Teraz už len nech nič nezlyhá.

Štart Falcon 9 sa mal podľa plánu uskutočniť o 16:35, a preto sme doobedu ostali na hoteli. Na obed som toho veľa nezjedol. Opäť sa mi pripomenul žalúdok. K vracaniu našťastie nedošlo, no pre istotu ma mama nakrmila dvojitou dávkou liekov proti dáveniu. Posledné po čom túžim je osláviť štart rakety grcaním.

O jednej sme vyrazili na miesto M. Presnejšie do Kennedyho Space Center, no tentoraz priamo na tribúnu odkiaľ diváci pozorujú burácavé štarty rakiet. Tato ešte v Bostone zaobstaral lístky, takže sa nebolo kam ponáhľať. Zoberúc ďalekohľady i tatovu kameru so 100 násobným zoomom, žiaden zoom nebol potrebný, aby sme z diaľky uvideli majestátny kolos vztýčený na opaľovacej rampe. Štíhly trup belavého obra mi pripomenul moje ceruzky a perá, ktoré som si ako malý kládol v škole na stôl rovnakým spôsobom, predstavujúc si ako sa odliepajú od Zeme, mieriac na orbitu. Heh, nie raz ma za to učka napomenula. A dnes som tu a uvidím to o čom som celý život sníval !

Tribúna pre divákov s umelo navrhnutým pahorkom pre tých čo nekúpili lístok včas ponúkala unikátny výhľad na štartovaciu rampu, obriu obrazovku i časomieru odpočívajúcu čas do štartu. Posadiac sa do najvyššieho radu, Falcon 9 týčiaci sa k oblohe ako šíp, ktorý sa drží ľudia rozhodli streliť Bohu do nebies mi navodil zimomriavky. Jen i Emily som začal vysvetľovať čo uvidíme. Tj. ako rakety štartujú, ako fungujú motory, akú rýchlosť musí vesmírna kapsula dosiahnuť, aby sa udržala na obežnej dráhe. Jen i mamu zaskočilo, že rozhodujúcou nie je výška, ale orbitálna rýchlosť. Tá musí dosiahnuť prvú kozmickú, čo je takmer 5 míľ za sekundu. Teda, na nízkej obežnej dráhe, pretože na geostacionárnej sú to iba 2 míle za sekundu. Vysvetliac im aj špeciálku Falcon 9 - samoprístávacie motory, tie bohužiaľ uvidíme iba na veľkoplošnej obrazovke, pretože pristávajú na plošine v oceáne.

Rozprávajúc o rakete, takmer som zabudol na prekvápko prichystané pre Jen, ktoré som až doteraz v denníku nespomenul. Na jeho odhalenie nastal vhodný čas, keď mama zašla s Emily na toaletu a tato kúpiť niečo pod zub. Ostali sme iba sami dvaja. "Jen, môžem ťa poprosiť o jednu vec ? Len sa mi prosím nesmej a nehovor o tom mame ani tatovi. Nechcem, aby to vedeli. Bude to len naše tajomstvo." "Tajomstvá mám rada." Z náprsného vrečka vetrovky som vytiahol škatuľku od náramkových hodín. "To je darček ?" Začudovala sa Jen. "Nie. Vlastne... Áno, aj keď nie celkom." Poodchýliac škatuľku, na jej dne neležali luxusné rolexky ani namakané smart hodinky za 1500 dolárov. Iba páskou previazaný zväzok mojich vlasov. "Odložil som si ich, keď ma v nemocnici ostrihali." Napäto pozrúc na priateľku, snád ma nevysmeje. "Viem, že je to blbosť, no chcel by som ťa poprosiť či by si ich nezobrala

so sebou, ak by si niekedy letela do vesmíru. Vieš..." Zaváhajúc. "Až budeš staršia, do vesmíru budú ľudia lietať rovnako ako dnes v lietadlách. Ak by si tam náhodou šla, prosím zober si tú krabičku, nech aspoň kúsok mňa sa dostane tam hore." Sklopiac zrak, ťarcha hlúpej požiadavky na mňa naplno doľahla. Viem čo by na Jeninom mieste spravil Jess. Vysmejúc ma, vytára to všetkým naokolo. No Jen je iná. Chytiac ma za dlaň, zobrala krabičku, pobozkajúc ma na líce. "Josh, sľubujem." Mama s tatom a Emily sa práve vracali a na ďalšie nežnosti tak neostal čas, no pritúliac sa k sebe, nemusel som slovka vysloviť, aby Jen pocítila moju vďaku.

Zakončený burácaním motorov a stĺpom ohňa smerujúceho do nebies, tak krásny deň to mohol byť. Ostalo len pri chcení. 40 minút pred štartom ohlásili pre technické problémy zrušenie štartu a preloženie na zajtrajšok. Čo vám budem hovoriť? Zajtra sme tu posledný deň. Ak ho znova odložia, mám smolu. Ako vo všetkom...

Sobota 30.11. 23:50, deň D, alebo skôr deň F:

Nedokážem spať, hoci únava ma zmáha. Dnešok bol fakt bláznivý. Vstanúc pred šiestou, pohľad z okna na zamračenú oblohu i nápor vetra dujúceho od východu ma obrali o poslednú nádej, že uvidím štart Falcona. Prudký víchor pri štarte by mohol raketu vychýliť z kurzu a spôsobiť katastrofu. To nebudú v NASA riskovať. A pritom podľa webu, poruchu zo včerajška už odstránili. Je to ako naschvál.

Nečudo aj, že celé doobedie som ostal bez nálady. Jen a Emily ma skúšali rozptýliť hraním pexesa i skladaním puzzle, no bez úspechu. Navyše, o slovo sa prihlásilo vyčerpanie sprevádzané bolesťami hlavy, na ktoré nezaberali ani doktorove pilulky. Najvzrušujúcejší deň v živote a skončí takto...

Do Kennedyho vesmírneho centra sme vyrazili o druhej. Štart posunuli predbežne na štvrtú, no vedel som svoje. Pozorovacia tribúna bola oproti včerajšku redšie obsadená. Pamätajúc si nás z predošlého dňa, organizátori v bundách a šiltovkách NASA nás bez problémov usadili do najvyššieho radu pod striedkou, kde tak nefúkalo. Aj dnes sme dostali brožúrky o podrobnostiach misie, ktorá sa najskôr neuskutoční. Aspoň nie v tento deň. A napokon došlo na moje slová. Časomiera zastavila 32 minút pred štartom a hlásateľ po chvíli oznámil, že štart sa presúva o hodinu neskôr. Formalita. Vietor neustále zosilňoval, no keď už je loď na rampe, je výhodnejšie pokúsiť sa o štart o hodinu neskôr, než ho odložiť o týždeň či dva a opäť robiť všetky prípravy, vrátane drahého tankovania paliva.

Čakajúc zababušení do vetroviek (nikdy by ma nenapadlo, že na Floride môže byť taká kosa), tato nám doniesol jedlo i horúci čaj. Takmer z neho nechutnajú, napätím zovretý žalúdok by jedlo najskôr aj tak odmietol. Smutne hľadiac na rampu, k horizontu klesajúce slnko osvecovalo štíhly trup rakety, týčiaci sa k oblohe ako svieca. Svieca čo dohorieva. Jen sa mi prihovárala, hľadiac ma za ruku, no každý nápor vetra odvieval moju nádej dostratena.

O pol piatej štart opätovne preložili. Tentoraz na šiestu. Na tribúne, kde sme ja, Jen a Emily patrili k najmladším zavládlo sklamanie. Časť divákov sa pobrala preč, iní vášnivo diskutovali o predpovedi počasia na najbližšie minúty, nedávajúcej veľkú

nádej. S tatom sme zašli do neďalekého bistra, trochu sa zohriať. Vidiac moje sklamanie, navrhol či by sme tu neostali o deň dlhšie. Večer zavolá do leteckej spoločnosti, nech posunú rezerváciu o deň neskôr a na hoteli sa už o tom bavil s personálom. Chcel ma potešiť, no musel som mu vysvetliť, že po 2 dňoch na rampe, opätovný štart nepovolía skôr než o týždeň. Raketu je treba skontrolovať, overiť či vieter niečo nepoškodil, nájsť vhodné štartovacie okno, aby sa nezrazila so satelitmi na obežnej dráhe. Jeden deň nič nerieši, hoci vďaka tati za tvoj pokus. Jen len mlčala a na chvíľu pritísila viečka, odriekajúc niečo pre seba. Žeby modlitba ? Jen to nepriznala a ja som sa nespýtal.

Neviem či za to mohla Jen a jej prosba, no 50 minút pred štartom nastal skutočný zázrak. Vieter utíchol a časomiera na obrom display tróniacom pred tribúnou začala s odrátavaním. V bistro nastalo vzrušenie a ľudia čo sem prišli zohriať sa, vybehli von. A my za nimi, tak rýchlo ako mi to len moje nohy dovoľovali. Našťastie, s rezerváciou na tribúne sme mali viac času. Vonku sa začalo pozvoľna stmievať. Falcon ožiarený výkonnými reflektormi pôsobil aj na vzdialenosť 5 míľ impozantne. Lúče svetla trblietajúce sa na jeho povrchu v kontraste s tmavnúcou oblohu dodávali stroju nádych mýtickosti. (To slovo použila Jen.) Pre mňa nastal čas najväčšieho nerváka môjho života. Väčšieho, než keď som čakal na výsledky testov po druhom cheme. Očami tlačiac stopky k nule, pri každom ovanutí vetra sa ma zmocňovala panika. 10 minút pred štartom som to nevydržal a s Jeninou pomocou sa postavil, vysvetľujúc kamarátke, že štart je možné zrušiť aj sekundu pred odpútaním sa od rampy. Držiac ma za ruku, Jen nič nehovorila a tato nás točil na kameru. 30 sekúnd pred štartom odčítavanie času ohlasoval jeden z inžinierov vesmírneho strediska. 10 sekúnd pred štartom okolo rakety začal stúpať dym a mohutné dýzy hnali množstvo vody na rampu, zmierňujúc tak nárast teploty i sonický tresk, ktorý počas zapálenia motorov nastane. "5, 4, 3, 2, 1..." Posledné sekundy sme s Jen odrátavali spoločne. Keď časomiera ukázala nulu, Falcon 9 sa zachvel a burácanie motorov prehlušilo vzrušenú vravu divákov. Raketa sa ako šíp vzniesla k oblakom. Explózia plynov a vodnej pary zahalila celú rampu. Oheň šľahajúci z trysiek ožiariť nočnú oblohu. Pozrúc na Jen, žiarila šťastím. Jej modlitba vyšla. Pobožkali sme sa na pery. "Milujem ťa." Nevedel som či ma v rámuse vzdiaľujúcej rakety začula, no myslím, že áno. Slzy mi vhrkli do očí, a nebolo to iba kvôli zážitku na ktorý som celý život čakal. S milovaným dievčaťom sme sledovali stúpajúcu raketu až kým nám nezmizla z dohľadu. To moja Jen mi z dohľadu nezmizne nikdy.

Nedeľa 01.12. 22:00, doma v starej známej posteli:

A opäť doma. Unavený, ale šťastný. Týždeň v Orlande, hoci sme nenavštívili Universal Studio ani Disney World ma vyčerpal. Na letisku mi museli dať vozík (aspoň, že nám dovolili, aby ho Jen tlačila), a tentoraz sme sedeli v obyčajnej triede. To však nevadí. Hlavné je, že Jen sedela vedľa mňa a ja vedľa nej. ☺ Vidiac ako ma zmáha únava, Jen sa o mňa starala. Prikryjúc ma plachtou, dlaňami mi zohrievala skrehnuté prsty, podala mi vodu, šepkajúc aká je šťastná, že sme spolu. Keď lietadlo vzlietlo a nabralo potrebnú výšku, vyčerpanie zvíťazilo a zadriemal som. Hlava mi sklzla na Jenine rameno a nastala opačná situácia ako cestou tam. Tato nás cvakol, takže na obe fotky teraz pozerám a sú nádherné. Jen spí na mojom ramene a ja na jej. Ako dvaja zaľúbenci, ktorými aj sme. Po prilete do Bostonu nás tato zaviezol

najprv k nám domov, nech si oddýchnem. Rozlúčiac sa s Jen, poďakoval som jej za prenádherných 7 dní a ona mne. A potom sme sa pred mamou a tatom pobožkali na pery. S podlamujúcimi kolenami, krásny bozk mi dodal energie a napadlo mi, či neodprevadím Jen na farmu. Poďakujúc, Jen ma povzbudila, že teraz si zo všetkého najviac potrebujem oddýchnuť, a až bude doma, napíše mi. Zakývajúc si na rozlúčku, len čo som klesol na lôžko, únava ma premohla a spal až doteraz. No Jen svoj sľub dodržala. Poslala mi fotku fikusu, ktorému na vrchole začal vyrastať malilinký lístok so slovami: "Lúbim ťa." Aj ja teba, Jen.

Únava

Pondelok 02.12. 6:20:

Práve som volal Jen, aby dnes nechodila. V noci mi vyskočila teplota a musím do nemocnice. Za chvíľu vyrážame. Zasa ma napchajú sáčkom krvi, dostanem vnútrožilnú stravu a dajú mi lieky na chorobu voči ktorej liekov niet. Jen plakala. Má o mňa strach. Vlastne i ja mám strach. Nechcem zomrieť. Nie som na to pripravený. Mysliac si, že áno, že to zvládnem, budem v pohode, no teraz, keď cítim ako zo mňa život uniká, chápem ako veľmi som sa mýlil. A nič na svete, mamin plač, doktorove tabletky, ani Jenine modlitby na mojom osude nič nezmenia. Napokon ostanem zoči-voči smrti celkom sám. Bojím sa. Veľmi. ☹

Utorok 03.12. o štvrtej poobede:

Zlý deň strieda horší.

Do nemocnice sme dorazili po desiatej. Vyčerpaný, oči mi klipkali únavou, vyprahnuté hrdlo si žiadalo tekutín, no nadúvajúci žalúdok bol proti. Aj keď vonku udreli prvé mrazy, pot zo mňa tiekol ako z Niagary a nohy, ruky, vlastne celé telo vypovedalo poslušnosť.

Tlačiac ma na vozíku, na oddelení ma už čakal doktor Cooper i sestra Batesová. Ako dlho som ich nevidel ? Mesiac, dva ? Nepamätám. Pripadalo mi to ako rok, ale tak dlho chorý nie som. Sestra mi nasadila na ruku katéter - taký odnímací čo mi potom dali preč. Odoberali mi krv a doktor Cooper sa ma pýtal ako mi je. Ani neviem čo som odpovedal, len si pamätám ako ťažko sa mi jednotlivé slová vybavovali. Ako už mnohokrát predtým, aj včera mi doktor nasadil silné antibiotiká a odoberúc sa s rodičmi do svojej kancelárie, zanechal nás s pani Batesovou osamote. Napojac ma na dávkovač infúzie, kým prístroj začal pracovať, sestra si ku mne prisadla. Otočiac sa k nej, ťažko sa mi dýchalo. "Len pokojne lež Josh." Riekla mi, utrúc mi pot z čela. "Pani Batesová." Pošepol som skrehnutými perami. "Ja tu nechcem zomrieť. Všetkým nedovoľte, aby ma tu nechali. Chcem byť doma. Nie tu." Vidiac ako sestru Batesovú i po dlhých rokoch praxe na oddelení ťažko chorých detí premáha dojatie, Júlia sa nemýlila. "Nemaj strach. Ak chceš ísť domov, pôjdeš. No teraz ti skúsime pomôcť, aby ťa netrápili bolesti. Súhlasíš ?" Prikývnuc, sestra sa smutne usmiala,

napraviac mi vankúš. "Pani Batesová ?" Zrak mi padol na nemocničný stolík. "Nemohli by ste mi dať trochu vody ? Som hrozne smädný." "Samozrejme, Josh." Sestra naliala do pohára pramenitú vodu a prisunúc mi slamku k ústam, chladivá tekutina zaplavila moje vnútornosti. Vypil som všetko. "Ďakujem." Pani Batesová so zadostučinením prikývla. "Ak by si niečo potreboval, hneď mi daj vedieť a kľudne si pospi. Potrebuješ si oddýchnuť. Ja tu s tebou ostanem, kým sa vaši nevrátia." Trochu nesvoj, zamrivil som sa na posteli. "Mohli by ste mi podať mobil ? Potrebujem napísať jednu správu." "To ťa vyčerpá Josh." Namietla sestra. "Prosím. Musím napísať Jen. Veľmi sa o mňa bojí. Chceme, aby vedela, že sme tu." Pani Batesová sa pousmiala. "Tak dobre ty náš malý zaľúbenec." Podajúc mi telefón, roztrasenými prstami s množstvom preklepov a chýb som mojej milej oznámil, že mi nasadili antibiotiká a infúzie, a nech sa o mňa nebojí. Ja viem, smiešne, ale nechcem, aby pre mňa trpela. Tak veľmi ma ľúbi a viem akoby bolo mne, ak by tu ležala ona namiesto mňa. Dopíšu odkaz, únava ma zlomila a mdloby pohltili vedomie.

Prebudiac sa, mama sedela pri posteli. Vonku už panovalo šero, akoby sa zvečerievalo. V skutočnosti, hodiny na stolíku ukazovali pol šiestej ráno. V nemocnici som prespal celé poobedie i noc. Keď mama zaregistrovala môj pohyb, okamžite ju prebralo z driemot. Pýtajúc sa ako mi je, napodiv, teplota i neprijemné potenie ustúpilo, akurát smäd ma trápil väčšmi než predtým. Mama mi podala najprv jeden, potom druhý pohár vody i malinovky na zmiernenie odpornej pachuti v ústach. Posilnený dúškami tekutín, spomenul som si na Jen. Napíšu mi množstvo správ, keď som jej neodpovedal, Jen to nevydržala a poobede zavolała mame. Plakala, no mama ju upokojovala, že mám zvýšenú teplotu a spím. Bože... Cítiac sa previnilo, akiste som ju k smrti vydesil. "Mal som jej napísať, že zaspím. Nebála by sa tak." "To predsa nie je tvoja chyba Josh a Jen tomu rozumie. Má ťa veľmi rada." "A ja ju." Mama prikývla. "Ja viem." "Aj teba mám rád." Zadržiac slzy, mama ma pohladila. "A my teba." "Mami..." Pošepol som váhavo. "Všakže nedovoliť, aby som zomrel v nemocnici. Chceme ísť domov a byť s vami a Jen. Nenecháte ma tu, však ?" "Nikdy !" Odvetila mama rázne. "Ako ti také niečo mohlo vôbec napadnúť ?" Neodvetil som. "Čo hovoril doktor Cooper ? Koľko času mi ostáva ?" Mama sklopila zrak, zápasiac s emóciami. Plne som jej rozumel. Aj ja by som váhal s odpoveďou, ak by tu namiesto mňa ležala Jen a položila mi takúto otázku. No mama dobre vedela čo prežívam. "Tri týždne, možno mesiac Josh." Priznanie pravdy ma na rozdiel od mamy nezaskočilo. Utierajúc si slzy, chytil som ju za dľaň. "Tak to možno stihnem Vianoce." Premáhajúc vzlyky, mama sa zasmiala a ja tiež.

Pred obedom mi do žíl napumpovali ďalšie lieky a až sa doktor presvedčil, že vysoká teplota je na ústupe, prepustil nás domov. Usadený na vozíku, pán Cooper mi podal dľaň a zaželajúc všetko najlepšie, neodpustil si slová o mojej statočnosti. Najprv som nechápal prečo to robí, no teraz doma už mu rozumiem. Bola to naša rozlúčka. Myslím, že ho nikdy viac neuvidím, tak ako Boston Children's Hospital.

Utorok 03.12. neskoro večer:

Dnešok bol dňom návštev a spánku. O máličko lepšie než včera, ráno sa mi podarilo zjesť trochu zemiakovej kaše a na obed kompót s pár kúskami kuraciny. Potrebujem energiu. Večer má prísť Jen.

Keď pred deviatou pri dverách niekto zazvonil, napadlo ma či mi Jen neprichystala drobné prekvápko. Ak jej otec musel v meste niečo vybaviť, určite ju zobral so sebou. Nebola to Jen, zato prekvápko áno. Sestra Batesová a Júlia. Spoločne ma prišli navštíviť. A nielen to. Doniesli mi výživu i zásoby liekov na mesiac. (Mesiac. Viac potrebovať nebudem. ☺) Vstúpiac do izby, v prvej chvíli som neveril vlastným očiam. Výživu mi predsa vždy dáva pomocná sestra a Júlia k nám prišla iba raz. A dnes sú tu obe. "Ahoj Josh, ako sa máš ?" Opýtala sa Júlia milo. Únava neúnava, vyskočil som do sedu. "Ahojte, ehm, vlastne dobrý deň." "Dobrý." Usmiala sa pani Batesová. "Dúfam, že sme ťa nezobudili." "Nie. Už som hore od siedmej." "Vážne ?" Začudovala sa staršia zo sestier. "Ako ti je. Mama spomínala, že teploty klesli." "Áno. Trochu ma bolí brucho a som unavený, ale je to lepšie." Pani Batesová ku mne pristúpila podajúc mi dlaň. "Odteraz mi hovor Sarah. Poznáme sa dosť dlho na to, aby sme si potykali." "Ja... Som Josh." Nevediac či to robím správne, žiaden z dospelých mi nikdy neponúkol potykanie. Hľadiac na sestru, došlo mi ako veľmi si ma za ten 'dosť dlhý' čas obľúbila a ja ju. Aj preto ma pri spomienke na minulosť prepadol pocit hanby. "Pani Bate... vlastne Sarah, prepáčte že sme vám vtedy dali lak na stoličku. Ja..." "Josh." Skočila mi Sarah do reči. "Už si sa mi predsa za to raz ospravedlňoval a ja som na to dávno zabudla." "Takže ste mi odpustili ?" "Samozrejme, že áno. Vôbec sa tým netráp. Si úžasný chlapec a je mi cťou ťa poznať. Nikdy na teba nezabudnem." Pokúsiac sa o úsmev, poďakoval som. Sarah mi potom podala pohár vody a spolu s Júliou pripravili dávkovač na ďalšiu dávku výživy. Sáček bezfarebnej tekutiny plnej živín a minerálov začal odkvapkávať priamo do žily. Zájduc za mamou dať jej ďalšie inštrukcie, sestra Batesová, teda vlastne Sarah nás nechala s Júliou osamote. "Som rada, že ťa vidím Josh. Jen mi písala o výlete na Floride. Vraj ste sa tam mali úžasne a videli štart rakety." "To hej. Falcon 9. Bol nádherný." "Teším sa za vás oboch." Ako to Júlia povedala, tvár jej zvažnela. "Prišla som za tebou, lebo o pár dní s dcérami odlietam na Vianoce za rodičmi do Poľska. Chodíme tam každý rok. Chcela som ťa vidieť." Preglgnúc, prikývol som. "Rozumiem. Prišli ste sa rozlúčiť." Júlia ma pohladila po plešine. "Mám ťa veľmi rada. Prepáč mi to. Budem na teba myslieť." "To nevadí. Mám predsa Jen !" Obaja sme sa zasmiali. "Jen ťa veľmi ľúbi. Sľúbila som jej, že ti to neprezradím, no veľakrát mi spomínala ako sa o teba bojí a chce, aby si sa vyliečil. Ďakujem Bohu, že máš tak úžasnú kamarátku." "Ja tiež." Júlia ma perinou prikryla až ku krku okrem pravice, cez ktorú mi tiekla výživa. Hľadiac na drobné kvapôčky slaného roztoku, únava mi sadala na viečka. "Chcel by som ešte raz zažiť Vianoce, byť s Jen, mať stromček, ísť do kostola." Júlia ma pobožkala na čelo. "Budem sa za teba modliť, aby ti Ježiš tvoje želania splnil." Posunkom hlavy som Júlii poďakoval a čoskoro ma únava nadobro premočila.

Keď som sa po niekoľkých hodinách prebral z driemot, na stoličke pri posteli sedela Jen. Uvidiac ju, radosť mi rozžiarila tvár. "Josh." Nakloniac sa, Jen ma opatrne objala. "Tak veľmi som sa o teba bála." Bozk na pery zo mňa sňal únavu i všetko vyčerpanie. "Už mi je lepšie. Niečo by som zjedol." Vyskočiac na nohy, Jen mi v sprievode oboch rodičov i Emily doniesla misu plnú jedla. Mama s tatom mi pomohli do sedu a Jen ma krmila zeleninou polievkou, uvareným hráškom, mrkvou a kukuricou, dávala mi napiť, a vôbec som sa za to nehanbil. Príliš vyčerpaný na hranie, prezerali sme fotky z Orlanda, veselo ich komentujúc, kým ma opäť nepremohol spánok.

Streda 04.12. 18:49:

Dnes som spravil veľkú vec, a vôbec netuším či to bol najlepší nápad. Dlho som nad ním premýšľal, vlastne už od vyliečenia Jen, hoci v denníku som to doteraz nespomínal. Jen potešil, no až to zistí tato, nastanú problémy ! (Inak, písanie mi ide hrozne pomaly. Neustále robím preklepy. Prekliata únava.)

Vstanúc neskôr než obvykle, na toaletu mi musela pomôcť mama, s kúpaním zas tato. Ešte pred pár dňami sme s Jen behali po tribúne v Kennedy Space Center a dnes neprejdem do vedľajšej miestnosti. Je zo mňa vyšťavená batéria. Sily ma rýchlo opúšťajú a neviem ako dlho takto vydržím. Ak nedôjdem na záchod, dostanem plienky, ako malé batôľa. Mysliac na to, je mi do plaču. To už radšej mŕtvy ako skončiť takto bezvládnym.

Napijúc sa vody, skôr než mi mama stihla priniesť raňajky, zadriemal som. Prebudiac sa pred obedom, mama ma pripojila na dávkovač infúzie, ktorú jej doniesla pomocná sestra z nemocnice. Okrem ovocných štiav odporúčaných doktorom Cooperom som odvčera takmer nič nezjedol, a preto odteraz budem infúzie dostávať každý deň. Žily mám celé dopichané, ale čo tam potom ? Stále lepšie než katéter.

Keď som práve nespal, mama, tato i Emily za mnou neustále chodili, skúšajúc ma rozveseliť. Ďakujem im za snahu, no únava napokon zvíťazila. Prebudiac sa o štvrtej, Jen sedela pri mojej posteli. Nekrátiac si čas surfovaním v mobile, ani čítaním knihy, ledva som otvoril oči, obdarovala ma tým najkrajším darom - milým úsmevom. "Ako ti je ?" Opýtala sa ustarostene. "Prepáč, že som zaspal. Chcel som na teba počkať, ale..." "Josh, nehovor tak. Viem aké to je keď si unavený. Nemáš sa za čo ospravedlňovať. Okrem toho..." Jen ma pohladila po líci. "Keď spíš, si tak zlatý, že keby som sa nebála, že ťa zobudím, dám ti pusku." "Mohla si. Ja spím tvrdo. Aspoň by som mal krajší sen." Jen sa zachichotala. "Nie si smädný ?" "Ráno som dostal výživu a včera krv. Ako upír. Aj tak vyzerám." Vyceriac zuby, Jen po mne žmurkla. "Ale mne sa taký upír páči. Mal si vidieť mňa, keď mi druhýkrát dávali chemo. Boli by sme ako dvaja upíry." "Nie, ty nie si upír. Si nádherná." Jen ma pobožkala na čelo. "Aj ty Josh." Bozk mi pripomenul návštevu z predošlého dňa. "Vieš, že včera k nám prišla pani Batesová a Júlia ?" Jen prikývla. "Mama mi hovorila." "To oni mi doniesli krv a výživu." Sklopiac zrak, chytil som Jen za dlaň. To čo som sa chystal vykonať by som bez jej dotyku nezvládol. "Júlia sa prišla so mnou rozlúčiť. Na Vianoce ide za rodičmi do Poľska." "Ja nikam neodídem, Josh. Ostanem tu s tebou." "Ja viem, ale... Jen, chcel by som ťa o niečo poprosiť. Spomínala si, že ak by som chcel, i ja by som sa mohol stať kresťanom. Myslela si to naozaj ?" Jen otázka viditeľne zaskočila. Cítiac ako mi búši srdce, pri pohľade na prekvapenú tvár dievčaťa, napadlo ma či to neriekla len tak, aby ma upokojila, keď mi bolo najhoršie. Zvlniac pery do širokého úsmevu, Jen ma objala. "Áno myslela. Poznám starého kňaza pátra Petra, ktorý je veľmi milý, a ak chceš, ešte dnes mu zavolám." "A myslíš, že bude súhlasiť ? Ja o kresťanstve nič neviem. Spolužiaci chodili na náboženstvo, no ja nie." "To vôbec nevádi." Jen mi priložila dlaň k srdcu. "Dôležité je to čo máš tu. A ty si tým najlepším chlapcom akého poznám." "Dík." Usmejúc sa, Jen mi podala trochu mixovaného ovocia a mama čoskoro pripravila zemiakovú kašu. S Jeninou pomocou (sám by som to nezmákol), nezjedol som veľa, no niečo predsa len skončilo na dne žalúdka.

Krímiac ma ako škôlkara, Jen mi porozprávala ako sa spolužiačkam pochválila výletom v Orlande i 'svojím chlapcom'. Do školy ešte nemôže, takže rozprávali cez chat, no i tak jej všetky závideli. Vraj viac toho chlapca než Orlando. ☺ Škoda len, že v zime sa tak skoro stmieva a tato ju musel zaviesť domov. No zajtra za mnou príde a pozajtra tiež. Snáď zas nezaspím. Dnes ma čaká ešte veľa premýšľania a modlenia. Neviem či to robím správne, no ak ma tam hore Ježiško počuješ, chcem sa ti za všetko poďakovať. Najmä za Jen. Veľmi ju ľúbim. Nedopušť, aby sa jej stalo niečo zlé a veľa za mnou plakala až zomriem. Tvoj Josh.

Štvrtok 05.12. 8:50:

Je mi zle, mám zvýšenú teplotu a ledva dovidím na monitor. V noci sa mi opäť priťažilo, mama s tatom sa pri mne až do rána striedali, dávajúc mi obklady a studené zábaly. Žalúdok stále truci. Naposledy som jedol keď tu bola Jen. Moja milovaná Jen. Aj dnes príde. Už mi písala. Keby ešte prestala tá bolesť. Hlad mi zožiera vnútornosti, a nemôžem nič zjesť. Ani doktorove lieky nezaberajú. Ešte dobre, že denník nepíšem rukou. Teraz neudržím ani pero. Myslím, že Vianoce napokon nestihnem.

Štvrtok 05.12. večer po rozhovore s mamou:

Jen prišla o druhej a priniesla samé dobré správy. Ráno telefonovala s tým kňazom a súhlasil, žeby zajtra o desiatej za mnou prišiel. Ak teda budem súhlasiť. Musím priznať, že Jen ma zaskočila. Nečakal som, že stretnutie vybaví tak rýchlo. No samozrejme, súhlasil som. Poznajúc ma lepšie než seba samú, Jen ma upokojovala, nech nemám strach. Páter Peter je milý pán, ktorý sa mi určite bude páčiť. S obavou v hlase som sa Jen opýtal či ma pokrstí, keď neviem nič o kresťanstve. Jen to pátrovi spomínala, a on jej na to pripomenul príbeh o zločincovi na kríži odsúdenom spolu s Ježišom. Ani on o Ježišovi a jeho učení nič nevedel, a predsa, poprosiac ho o milosť, dostalo sa mu jej. Všetko je na mne. Stačí sa len rozhodnúť. A ja už som rozhodnutie prijal. Až ma zajtra páter pokrstí, Jen tu bude so mnou, lebo ja vlastne vôbec neviem ako taký krst prebieha. Aj keď mám trochu strach, s Jen pôjde všetko ľahšie.

Skôr než kamarátka odišla, vyšli sme si na chvíľu z domu (samozrejme na vozíku), Jen mi dávala jedlo i pomohla na toaletu a späť. Než sme sa rozlúčili, pobozkala ma s povzbudením nech sa nebojím. Všetko dobre dopadne.

Tato šiel zaviesť Jen domov a Emily sa hrala vo svojej izbe. S mamou som ostal sám. Merajúc mi teplotu, napadlo mi čosi strašné. Až zajtra páter Peter príde a tato ostane doma... Oblial ma pot. Mama spozorovala strnulosť v mojej tvári. "Je ti zle ?" Zavrtel som hlavou. "Mami, musím ti niečo povedať. Zajtra o desiatej za mnou niekto príde a nechcem, aby ste boli doma. Hlavne tato nie." "Prečo ? Kto má prísť ?" "Príde Jen, ale ešte s niekým. Chcem s ním byť sám. Tato tu nesmie byť a nesmie sa o tom dozvedieť. Nemohli by ste ráno niekam ísť ? Napríklad do obchodu ?" "Josh, nemôžeme ťa tu predsa nechať samého. Okrem toho, ráno príde sestra s výživou." "A tato ? Nemohol by odísť aspoň on ? Iba na hodinu." Mama si ma prísne premerala.

"Josh, kto má prísť ?" Sklopiac zrak, nervozita mnou lomcovala väčšmi než pri zimnici. No vedel som, že inej cesty niet. "Jeden kňaz. Starý pán. Jen ho pozná a privedie ho za mnou. Chcem, aby ma pokrstil." Mama zmeravela. Prekvapenie, snáď šok nedokázala ani pri najlepšej vôli utajiť. Civejúc na ňu, mal som pocit, že mi srdce prestáva biť a môj život sa o chvíľu vyparí ako ranná rosa z lístia. Mama ma objala. "Prečo si mi to nepovedal ?" "Bál som sa, že budete proti. Najmä tato. Viem aký je. Nechcem, aby mi to zajtra pokazil." Mama ma pobožkala. "Nemaj strach. Ja to zariadim. Ak chceš byť pokrstený, nikto ti v tom nezabráni. To ti sľubujem." "Ďakujem." Pošepol som premáhajúc dojatie. "A mami ? A ako sa robí ten krst ? Ja o tom nič neviem." Mama sa pousmiala. "Vlastne ani ja. Keď ma krstili, bola som ešte bábätko. To však nevádi. Večer si o tom niečo prečítam a s Jen to zvládneme." Tentoraz som sa usmial ja. Už mám dvoch spojencov. To nemôže nevyjsť. No a hneď nato som zadriemal. Snívalo sa mi o nemocnici, o Jessem, Mikeovi i Jen, ako sa spolu hráme, vtipkujeme, ako je nám spolu fajn. Krásny sen. Ak existuje nebo a teraz už verím, že áno, znova sa v ňom všetci stretneme. Som rád, že tam hore nebudem sám. ☺

Piatok 06.12. 9:22:

Ťažkú noc strieda ťažší deň. O jednej som vstal prvýkrát a potom ešte zhruba 5-6 krát. Teplota, únava, zábaly a zasa teplota. Mama pri mne prebdela mnoho hodín. Neviem ako sa jej to podarilo, ale svoj sľub splnila a tato pred pár minútami odišiel do práce niečo vybaviť. Nevráti sa skôr než na obed. Čoskoro príde kňaz, a ja som čoraz nervóznejší. Určite sa niečo pokazí, páter Peter nebude môcť prísť, alebo ak aj áno, a zistí, že o kresťanstve nič neviem, odmietne ma pokrstiť. Pomodliac sa Júliinu modlitbu za priateľa i Otčenáš, stále trpím neistotou, strachom.

Nový Josh

Piatok 06.12. 15:18:

Práve som vstal, a opäť ma berie do spánku. No musím si všetko poznamenať, skôr než mi to vyšumí z hlavy.

Jen s pátrom Petrom prišla presne o desiatej ako sľúbila. (Jen vždy dodrží sľub.) Mamu som poprosil, aby nám pripravila kreslá. Nechcel som ležať, až ma bude krstiť. No napokon sa veci vyvinuli ináč.

Páter Peter je starý, zošúverený pán, ktorému je minimálne 80. S dlhým kabátom a staromódnym klobúkom na hlave, pripomínal elegánov z čiernobielych filmov. Až keď kabát odložil, uvidel som kňazský habit s bielym golierom.

Mama pátra privítala v predsieni. Chcel som i ja, no sily ma opustili. Jen mi priskočila na pomoc, ale páter Peter ma poprosil, nech ostanem ležať. Odložiac aktovku i palicu o ktorú sa podopieral, láskavým hlasom sa ma opýtal. "Josh, môžem si k tebe

prisadnúť ?" Trochu nesvoj, prikývol som. "Dáte si čaj, kávu, alebo džús ?" Ponúkla ho mama. "Nie, ďakujem. Ale ak by to bolo možné, chcel by som sa s Joshom na chvíľu porozprávať osamote. No prirodzene, iba ak to vám ani Joshovi neprekáža." Mama na mňa spýtavo pozrela. "Viete, Josh má z krstu trochu obavy. Slúbila som mu, že s ním ostanem." Prevrátiac zrak, obišli ma mdloby. "Mami, prestaň ! Nie som malé decko." "Nebude to nadtľho." Upokojoval ju kňaz. "Tak, dobre teda." Mama položila na nočný stôl pohár s džúsom, ak by ma smädilo a s Jen odišli do obývačky, zatvoriac za sebou dvere. Osirejúc, musím priznať, že v prvej chvíli mi nebolo všetko jedno. Už tak dosť nervózny, prepadol ma hrozný strach, aby mi páter Peter neoznámil, že na krst mám zabudnúť. Hryzúc si spodnú peru, dlane mi oblieval pot, cítiac stúpajúcu teplotu i tlak. Starý kňaz prisunul stoličku k posteli a poizrúc na mňa, uvidel som početné vrásky jazviace stareckú tvár. "Dúfam, že zo mňa nemáš strach." Dodal položartom. "Nie, pane." Páter sa zasmial. "Pane mi hovoriť nemusíš. To slovo máme vyhradené pre skutočného Pána. Ja som Peter." Podajúc mi dlaň, gesto som zopakoval. "Som rád, že ťa spoznávam Josh. Jennifer mi o tebe veľa rozprávala. Má ťa veľmi rada a nesmierne jej na tebe záleží. Ráno i večer sa za teba modlí." "Aj ja za ňu !" Vyhŕkol som, hoci to nebola celkom pravda. Posledné dni, ma únava premohla skôr, než som modlitbu stihol vykonať. "To som rád. Jennifer poznám od jej narodenia. Vlastne som ju krstil. Je to dievča s dobrým srdcom a podľa toho čo mi o tebe rozprávala, ty tiež. Je krásne, ak sa dvaja mladí ľudia, vlastne ešte deti, ktoré si v živote toľko vytrpeli majú takto radi. I náš Pán, nebeský otec nás má nesmierne rád a to až tak, že k nám poslal svojho jednorodeného syna, aby za naše hriechy zomrel na kríži. A napriek tomu na nás nezanevrel a neprestal nás milovať." Preglgnúc, zimomriavky mi vyrašili po tele. Nechápal som prečo to kňaz hovorí. Aký to má súvis so mnou ? Páter Peter z aktovky vytiahol modlitebnú knihu. "Jennifer mi spomínala, že by si chcel prijať krst." "Áno, ale ja o kresťanstve veľa neviem a už nemám čas sa to naučiť." "To nevadí Josh. O Ježišovi nemusíš veľa vedieť. Stačí ak v neho úprimne veríš. Aj teraz je prítomný tu medzi nami a počuje každé naše slovo. Nedel'né omše, modlenie, spoveď, prijímanie i ďalšie sviatosti sú dôležité, no najdôležitejšie zo všetkého je veriť. Bez viery sú to iba obrady, nemajúce veľký význam." Zamrazilo ma, no klamať som si netrúfol. Skrúšene sklopiac zrak, hlas mi preskakoval napätím. "Viete, keď ja neviem či tomu naozaj verím. Veľmi by som chcel, no stalo sa veľa zlých vecí. Zomreli mi kámoši, a nikto im nepomohol, hoci Jen sa za nich modlila. Doktori mi hovorili, že budem OK, a teraz umieram. Neviem čomu mám veriť. Prečo je to tak ? Prečo sme museli ochorieť ? Prečo to Ježiš dovolil, keď sme sa k nemu modlili ?" Vzlykajúc, nedokázal som zadržať slzy. Páter Peter mi podal svoju vreckovku. Úhladne zabalený kus belavej látky zvláštne voňal. "Josh, viera, ktorá by bola bez pochybností by bola slepou vierou. Ježiš po takej viere netúži. Viera je darom ku ktorému sa každý z nás musí prepracovať, a ty si iba na začiatku cesty." "Ale, keď mne už neostáva veľa času. Ako ju mám nájsť, keď doktor Cooper hovorí, že mi ostáva len mesiac ?" "Na čase nezáleží. Pre niekoho je nachádzanie viery celoživotná púť, a pre iného okamih. A ty si na tú cestu vykročil a srdce mi hovorí, že dôjdeš na jej koniec." Utrúc si slzy, vreckovku som vrátil kňazovi. "Ale prečo sa to muselo stať práve mne ? Nechcem zomrieť. Chcem byť s mamou, tatom, Jen. Veľmi sa bojím." "Ja viem." Prikývol kňaz. "Aj napriek tomu, že v kňazskej službe pôsobím už dlhé desaťročia a mal by som poznať odpovede na tvoje otázky, mnohokrát i sám ostávam na pochybách, prečo skvelí ľudia z mojej farnosti musia toľko trpieť. Keď dávam posledné pomazania, keď som videl ako Jennifer trpela, keď sa teraz dívam na teba, sám seba sa pýtam ako niečo také môže Ježiš dopustiť. A nebudem ti klamať, že poznám správnu odpoveď. No verím v život po smrti, kde sa všetko zlé čo

sa ti tu na Zemi prihodilo v dobré obráti. Veľa si trpel, viac než ktokoľvek z nás, a teraz si tu so mnou, aby som ťa pokrstil. To je ten najúžasnejší dôkaz viery aký poznám a ďakujem Bohu Josh, že to budem práve ja, kto ťa pokrstí." Zápasíac s dojatím, ak by som mal dosť síl, starého pána objímam. Jedna vec mi však stále vrtala hlavou. "Včera sa mi snívало o mojich kamarátoch Jesse a Mikeovi, ako sa hráme a je nám spolu fajn. Veríte, že ich znova uvidím, že budeme spolu, hoci neboli veriaci ?" "Áno, verím." Odvetil kňaz pevným hlasom. "Ježiš má dosť lásky pre každého, aj pre tých čo v neho neveria, či už preto, lebo majú zatvrdnuté srdcia, alebo im o ňom rodičia nepovedali. On nám vidí priamo do duše a vie akí sme." "Ale čo ak som nebol dosť dobrý ?" Páter Peter ma chytil za plece. "Josh, ak je len polovica pravdy z toho čo mi o tebe Jennifer porozprávala, nemusíš mať žiaden strach. Navyše, krstom z teba Ježiš sníme všetky tvoje doterajšie hriechy, ktoré si v živote napáchal. Budeš pri nebeskom otcovi, dávať pozor na nás tu dolu a my sa budeme za teba i tvojich kamarátov modliť, až kým sa opäť všetci nestretneme." "Ďakujem." "Nie, neďakuj mi Josh. To ja ďakujem tebe. Až budeš tam hore, spomeň si aj na mňa." Potiahnuc nosom, prikývol som. Páter Peter sa na mňa usmial. "Si pripravený prijať sviatok pokrstenia ?" "Áno. Ja len neviem ako sa taký krst robí." "Nie je to nič zložité. Hovoriť budem iba ja, tvoja mama a Jennifer." Zavolajúc mamu a Jen, Jen priniesla dlhú sviecu s obrazom kríža. Je to krstná svieca, ktorá horí iba pri krste. Mama sviecu zapálila a Jen ju držala namiesto mňa. S maminou pomocou som sa na posteli posadil a kňaz mohol začať. Prehodiac si štólu (to je šálu podobná šatka, ktorú kňazi nosia), všetci sme sa prežehnali a páter sa mamy opýtal či ma chce dať pokrstiť, či ma bude vychovávať vo viere a či mi bude pomáhať pri zachovávaní Božích prikázaní. Potom mi dal krížik na čelo a to isté spravila i mama. Páter Peter prečítal kúsok z evanjelia podľa Marka o tom ako Ján Krstiteľ pokrstil v rieke Jordán Ježiša a dodal, že teraz pokrstí dieťa, ktoré napriek veľkému súženiu sa rozhodlo vydať po rovnakej ceste ako náš Pán. Musím priznať, že v tej chvíli mi slzy vyhrkli do očí, a aj teraz keď to zapisujem, stekajú mi po lícach. Asi to nedokážem vyjadriť slovami, no keď starý kňaz spomínal ako veľmi trpím, pocítil som úžasnú úľavu. Akoby mi z chrbta sňali batoh plný balvanov. Pochopil som, že na to čo ma čaká, neostanem sám. Tam kam idem ma mama, tato, Jen, ani starý páter sprevádzať nemôžu. No nebude to cesta po ktorej budem kráčať opustený v temnote. Až o pár týždňov pre mňa tento svet pominie, Ježiš, ten ktorý mi dal život, so mnou navždy ostane.

Na chvíľu musím prestať s písaním. Neviem, či to čo som zaznamenal je zrozumiteľné, ale tak som to v tej chvíli cítil a cítim to i teraz. Ak nie, prepáčte.

Po krásnych slovách, páter predniesol dlhú modlitbu i verše na ktoré sme odpovedali: "Oroduj za nás." Po ďalšej modlitbe ma pomazal olejom na prsiach a vykonal posvätenie vody, ktorou ma pokrstil. Mamy ako rodiča i mňa sa opýtal či sa zriekame zlého ducha, jeho pokušení a skutkov, či veríme v Boha otca všemohúceho, Stvoriteľa neba a Zeme, v Ježiša Krista i Ducha svätého. Museli sme odpovedať správne ☺, lebo páter Peter ku mne pristúpil s poslednou otázkou. "Josh, chceš byť pokrstený v tejto viere ?" "Chcem." Zakloniac mi hlavu, páter riekol. "Josh, krstím ťa v mene Otca i Syna i Ducha svätého." A pokropiac mi čelo svätenou vodou 3 krát, dodal. "Josh, vítam ťa medzi Božími deťmi." Nevediac čo na to povedať, len som prikývol. Kňaz mi potom podal krstnú sviecu a povedal. "Prijmi svetlo Kristovo." Držiac sviecu rovno ako stĺp, takmer som nedýchal, nech nezhasnem jej plamienok. Plamienok čo mi bude vo tmách svietiť. Mama i Jen od dojatia vzlykali, no ja som sa

len usmieval. Páter Peter mi dal prvé sväté prijímanie, lebo ako ťažko chorý, nemusím absolvovať celú prípravu. Stačí keď si každý deň (ak budem vládvať) prečítam niečo z Biblie a pomodlím sa Otčenáš či inú z modlitieb, ktoré mi tu páter zanechá. A ak by som nevládal, nech mi ju prečíta mama či Jen. Stačí ak na jej slová budem myslieť. Za všetko som pátrovi poďakoval. Keďže krst ma vyčerpal a čakala ma infúzia výživy, požehnajúc ma, rozlúčili sme sa, sľúbiliac, že za mnou opäť príde. Aj Jen príde. Už zajtra. Až sa trochu vyspím a budem mi lepšie. Hoci, mne už je dobre i dnes. Aj keď telo zmáha únava, dušu nie. A ani nikdy nebude.

Piatok 06.12. večer:

Je to zvláštny pocit byť novým kresťanom. Všetky modlitby čo mi páter zanechal som zvládol a z malilinkej vreckovej Biblie, ktorú mi Jen podarovala si prečítal o Ježišovom ukrižovaní. Nebudem klamať, že odteraz je všetko iné, nebojím sa smrti ani bolesti. Mám strach a veľký. No dnes už verím, že až si prejdem všetkým utrpením, znova stretnem Jesseho, Mikea, babku, dedka i ďalších. A budem dávať pozor na mamu i tata, hoci ten tomu neverí, na Emily, Jen, starého pátra, Júliu i pani Batesovu, na spolužiakov v škole, aj tých, ktorí ma nemali radi. Na všetkých budem myslieť, aby sa im nič zlé nestalo. ☺

Sobota 07.12. neskoro večer:

Jenin otec mal nejakú vybavovačku v meste a urobiac mi radosť, doniesol k nám Jen už o desiatej. Našťastie som nespál. Od rána opravujúc chyby v denníku, mám tu hrozne veľa blbo naformulovaných viet čo je treba prepísať. Niečo asi vyhodím a pár vecí musím spraviť nanovo. Veľa roboty, a tak málo času. Keď však prišla moja láska, zabudnúť na denník, Jen mi pomohla do kresla. Nechcem celé dni len preležať.

Len čo si Jen ku mne prisadla, začala mi rozprávať o pátrovi Petrovi, ako ma cestou späť chválil. Vraj som dobrý a statočný chlapec a veľmi ho teší, že práve on ma mohol pokrstiť. Aj mňa. Včera nebolo kedy, a tak som Jen za vybavenie krstu poďakoval dnes. Musím sa poďakovať aj mame, že pred tatom všetko utajila. Keďže zajtra je nedeľa, navrhol som Jen či by sme nezašli do kostola. Pozerajúc na webe, v Chráme Márie Panny je omša o tretej. Jen súhlasila. Príde hneď poobede, a ak mama s nami nebude môcť, sama ma tam na vozíku odtlačí.

Príliš unavený na hranie, Jen rozhodla, že mi niečo prečíta zo svojej obľúbenej knihy Pollyanna. Kým nám (mne i Emily) čítala, mama okolo nás neustále behala ponúkajúc nám minerálky, ovocné šťavy, kašu i puding. Veľa som však nezjedol. Stále ma napínalo na zvracanie a netúžil som riskovať. Aj na toaletu mi Jen musela pomôcť. Už sa vôbec necítim ako chlap (chlapec). Každý mi so všetkým musí pomáhať. Sám neprejdem ani do kuchyne.

Pollyannu sme preberali kedysi dávno na škole. Nepamätajúc si veľmi o čom je, vždy som bol v tom, že je to kniha najmä pre dievčatá. Pollyanna je 11 ročná sirota žijúca

s prísnou, no bohatou tetou v malom mestečku vo Vermonte. Hoci to má v živote ťažké, ostáva veselá, pomáhajúc mrzutým obyvateľom mestečka i svojej tete, aby sa stali šťastnými. Pollyanna berie všetko optimisticky, aj vtedy, keď ju teta zavrie na pôjde, lebo sa oneskorila na večeru. Pollyannu napokon zrazí auto a ochrnie. Spočiatku je smutná, no keď za ňou začnú chodiť obyvatelia mestečka ďakujúc jej za všetko čo pre nich urobila, poteší sa, že ak už nebude môcť chodiť, aspoňže neprišla o nohy. Na konci knihy ju zoberú do nemocnice, kde jej lekári ochrnutie vyliečia a jej teta sa konečne vydá za doktora Chiltona, ktorého tajne ľúbila.

Bol to skutočne zaujímavý príbeh, hoci trochu rozprávka. A rozprávky vždy končia dobre, nie ? Skutočný život je nanešťastie iný. To mi došlo neskôr, keď sme s Jen pozerali E.T.. Neviem prečo som vybral práve tento film. Dlho ho nepozrúc, na poličke ležalo DVDčko s rozšírenou verziou, ktorú Jen nevidela. Tak asi preto. Nebol to však rozumný výber. Ale to mi vo chvíli keď Jen zasúvala DVD do prehrávača nedošlo.

E.T. má dve hodiny a predĺžená verzia o pár minút viac. Na konci filmu mi už viečka klipkali a opretý o Jenine rameno, zápasil som s únavou. Záverečnú naháňačku takmer nevnímajúc, najskôr by som zaspal, ak by z hĺbín nastupujúceho spánku ku mne nedoľahol takmer nebadaný šelest. Tiché vzlyky. Jen plakala, hoci sa to snažila predomnou utajiť. Vyskočiac na gauči, slzy jej stekali po tvári. Jen si ich bleskurýchle utrela. "Čo je Josh ? Prebudila som ťa ?" Spýtala sa s rozpakmi. "Nie, ja... Ty si plakala ?" Hladiac ma za ruku, Jen sklopila zrak. "To nič. Nevšímaj si ma." "Ako si ťa mám nevšimáť ? Čo sa stalo ?" "To ten film. Je tak smutný." Schmatnúc ovládač, zastavil som prehrávanie. "Ty plačeš kvôli filmu ?" Spomenúc si na prvé sledovanie Nekonečného príbehu, ktorý mama musela prerušiť potom čo sa hlavnému hrdinovi Atreyu utopil jeho verný kôň Artex, to mi však bolo 6, možno 7. Pobozkajúc Jen na líce, situáciu som skúsil obrátiť v srandu. "Je to iba film. I ja som plakal keď som prvýkrát videl E.T.ho zomierať. No je iba bábka ovládaná bábkami. Videl som ako ho točili." "Ty však nie." Odvetila Jen mrazivo. Stuhnúc, úsmev mi z tváre razom vyprchal, nevediac čo robiť. "Nechcem, aby si zomrel." Celá rozochvená, Jen znova vhrkli slzy do očí. "Celú noc som prosila Boha, aby mi ťa nebral, aby ťa vyliečil, no viem, že sa to nestane. Nechcem tu ostať sama bez teba. Veľmi ťa milujem Josh." Jen mi padla do náručia a hladiac ju po vlasoch, na chvíľu som onemel. Kamarátkine slová predstavovali to najkrajšie vyznanie lásky akého sa mi kedy dostalo. Ani zaľúbené knihy by nedokázali opísať obavy zroneného dievčaťa krajšie, než to dokázala moja milovaná Jen. Zapisujúc to, srdce mi búši dojatím a smútkom zároveň. Mám obrovský strach zo smrti, bolesti z umierania, tmavej diery do ktorej ma zahrabú, no až umriem, moje útrapy pohltnú čas a z Josha Hurta ostane len prchavá spomienka. Nie moja spomienka, ale spomienka na mňa u tých čo ostanú na tomto svete - bezo mňa. Spomienka čo bude trýzniť, nedá spánku, ani pokoja. (Zasa píšem ako básnik, no smajla sem nedám.) Dojatý nádherným vyznaním, došlo mi, že musím niečo povedať. "Tak to má byť, láska moja. Aj ja ťa veľmi ľúbim a chcem byť s tebou, a aj budem. Včera mi to páter Peter povedal. Budem tam hore, dávať na vás pozor, aby sa vám nič zlé nestalo." "Ale ja chcem, aby si bol tu so mnou !" Zastonala Jen. "Chcem počuť tvoj hlas, držať ťa za ruku, dať ti bozk na pery, objať ťa. Chcem si s tebou písať, myslieť na teba keď zaspávam, tešiť sa až ťa znova uvidím. Prečo sa to muselo stať tebe Josh ? To nie je spravodlivé, a v kostole nám hovorili aký je Boh spravodlivý. Tak prečo to spravil práve tebe, keď ťa tak ľúbim ?" Utierajúc prstami Jenine slzy, mal som čo robiť, aby ma nepremohlo dojatie. "To

neviem. No viem, že ťa nikdy neopustím. Budem stále pri tebe, hoci sa ma nedotkneš, ani spolu nepokecáme. Ale vždy keď si na mňa spomenieš, prídem k tebe a budem ťa počúvať." Jen sa cez slzy usmiala a ja tiež. "Nikdy ťa neopustím. Budem stále pri tebe. To ti sľubujem." "A ja pri tebe Josh." Jen sa chytila za srdce. "Budem ťa nosiť tu, až kým sa opäť nestretneme." "Budem na teba čakať." Spoločne sme sa pobožkali. Nakloniac sa k notebooku, otvoril som denník na úvodnej strane. "Toto som napísal ráno. Je to moje venovanie." Jen nahlas prečítala nasledujúce slová. "Tento denník venujem mamičke, tatíkovi, sestričke Emily a mojej najmilovanejšej láske, najúžasnejšiemu dievčaťu na svete - Jen. Nemajte strach. Aj keď tu nebudem, ostanem navždy s vami. Váš ľubiaci Josh." "To je nádherné." Pošepla Jen. "Pomôžeš mi ho dokončiť, až nebudem vládvať písať? Mama sľúbila, že ho vydá. Chcem aby tam bolo všetko." Jen ma namiesto zbytočných rečí objala.

Samota je zúfalstvo. Možno horšie než smrť samotná. Nevieť presne, keďže som zatiaľ neumrel, no rozumiem prečo Jen plakala. Ani ja by som bez nej nedokázal žiť, a ona predsa musí. Jen musíš! Až raz budeš toto čítať, chcem, aby si vedela, ako veľmi ťa ľúbim a chcem, aby si bola šťastná, lebo vtedy i ja budem šťastný. Nebuď za mnou dlho smutná. Ja už som na lepšom mieste, a ty máš ešte veľa pred sebou. A ak by sa ti za mnou predsa len cnelo, až sa raz vydáš a budeš mať syna, môžeš mu dať moje meno. ☺ (Ja viem, blbosť. Neber to vážne. To ma len tak napadlo.) No chcem, aby si vedela, že bez teba by môj život nestál za nič a za každú chvíľku čo sme spolu ti ďakujem. Josh.

Ťažký život, ešte ťažšie umieranie

Nedeľa 08.12. večer:

Vstal som pred siedmou. Asi preto, že celé dni prespím. Žalúdok až tak neštrajkoval, a okrem umelej výživy do žily (pekný rým) ma mama nakrмила ryžou, kompótom i varenou zeleninou. Divné raňajky, no so žalúdkom ako ten môj, treba využiť každú príležitosť najesť sa. Ďalšia príde najskôr o 2-3 dni, a možno nikdy.

Hoci som spal 10 hodín (nerátajúc spánok cez deň), únava mi stále nedala pokoj. Klesajúci počet erytrocytov (odborný názov pre červené krvinky) ma nielen vyčerpáva, ale ťažšie sa mi dýcha. To preto, lebo červené krvinky roznášajú kyslík do celého tela, a ak ich je menej, menej je i kyslíka. A menej kyslíka znamená väčšiu únavu. Ale tá ma až tak netrápila. Horšie to bolo s tatom. O pol tretej sme mali vyraziť do kostola, a ak ostane doma, bude vyzvedať kam ideme. Mama ma ubezpečovala, nech sa nebojím. Odvezie nás tam autom a tato nič nezistí. Jej uistenia mi však veľmi nepomohli. Až sa tato dozvie o krste, desím sa čo Jen povie. Možno ju i vyhodí. Strašné na to čo i len pomyslieť. Ešte dobre, že Jen to tak nebrala.

Prišla na obed ako sľúbila a doniesla mi darček. Ruženec, ktorý dostala na prvé sväté prijímanie. Ruženec je dlhá retiazka čo sa nosí na krku, no môže aj vo vrecku. Má 5 desiatkov, kde každý má 10 korálikov oddelených jedenástym. Má i krížik a spojovací medailónik v tvare srdiečka. Podľa ruženca sa modlí rovnako pomenovaná

modlitba a modlia sa ju najmä pred omšou. Keďže vyrážame skôr, Jen usúdila, že ma ju v kostole naučí. No ešte predtým potrebujem nabrať síl. Znova niečo natlačiac do seba, zemiaková kaša s nadrobno nasekanými kúskami mäsa chutila lepšie, keďže sme ju jedli spolu s Jen. ☺ Jen potešilo, že sa mi uľavilo a obavy, aby tato nezistil kam ideme hodila za hlavu. Ak vraj bude treba, sama mu to povie a vyhodíť sa nenechá. ☺

Nastala druhá hodina a spolu s ňou i zázrak. Tatovi zavolali z roboty, že na pondelok treba pripraviť nejakú správu o správe o ktorej vie len on, a keďže podklady nechal v práci, musí po ne skočiť. WOW. Naozajstný zázrak. Tato o 10 minút vskutku ufujazdil preč a nič nám nebránilo vyraziť. Pôjde s nami i Emily, keďže mama ju samú doma nechať nemôže. No Emily to potešilo.

Mama s Jen mi pomohli s prezliekaním. Keďže sako a iné slávnostné oblečenia neznášam, Ježišovi budú musieť stačiť nové, takmer nenosené rifle a tričko čo mi mama nedávno kúpila, keďže tie z pred pár mesiacov sú ako pre slona. Majúc chvíľu čas, Emily si pustila Toma a Jerryho a s Jen sme sa pridali. Zlý nápad. Ale koho by to napadlo ? Len som sa chcel trochu pobaviť. Smejúc sa na vystrájaní malej myšky, z nosa sa mi pustila krv. Celý oceán krvi. Nohavice, tričko, gauč i koberec pokryla moja 'skazená' krv. Mama, Jen i Emily mi priskočili na pomoc. Emily zbehla do kuchyne po servítky, kým mama utekala do kúpeľne po roztok zastavujúci krvácanie i tampóny. Držiac sa za nos, krvi mi pretekala pomedzi prsty a Jen s napriahnutými dlaňami jej bránila, aby tričko ešte viac nezakrvavila. Strašné čosi. Ako z najhoršieho hororu. Bolo jasné, že kostol nestihneme. Mama mi doniesla tampón a pomôcť mi do kúpeľne, hodnú chvíľu trvalo kým krvácanie ustalo. Vždy keď som sa naklonil dopredu, ucítil som odporne slanú pachuť vlastnej krvi. Iba zázrakom som nehodil tyčku. Kým som sa stihol prezliecť (do domáceho), omša začala. Bez nás. Jen sa však vynašla a pustila mi omšu z Internetu. Posadiac sa do kresla (gauč ostal vlhký po maminom utieraní) a oprúc sa Jen o plece, začali sme pozeráť. Ani neviem ako, zaspal som, prebudiac sa na konci. Driemajúc, Jen sa ani nepohla, hoci rameno jej muselo určite stáť. Ale čo by pre mňa nespravila ? (A ja pre teba moja milá, ak by som mal viac síl.) Mysliac či omšu nebudem musieť pozrieť opätovne, Jen mi vysvetlila, že ak je človek chorý, do kostola nemusí ani v nedeľu. Má výnimku. To hej. Som jedna veľká 12 ročná výnimka. Vo všetkom...

Sklamaný a vyčerpaný zároveň, Jen s mamou mi pomohli na toaletu a uložili do postele, ako malé batola. Ale čo na tom záleží ? Jen je so mnou a ostala až kým ma spánok opäť nepremohol, bdejúc nado mnou, ako môj anjel strážny. Najlepší a najkrajší anjelik zoslaný priamo z neba. Nevieť vy tam hore či to bol nápad, ale dík. ☺

Pondelok 09.12. 10:44:

Ležím na posteli a výživa mi steká do žily. Pomaly po kvapkách, ako zle uzavretý kohútik. Od chvíle čo ma mama pripojila, premýšľam ako a či vôbec napísať o raňajšom 'incidente'. I teraz keď si na to spomeniem, oblieva ma pot. Ale asi to sem patrí, nech tí čo budú denník čítať vedia aké to je umierať.

Skrátka, poštal som sa. Prebudiť sa pred ôsmou, len čo som sa otočil, ucítil som nepríjemnú vlhkosť. Perina i plachta pod ňou boli premočené, či presnejšie pomočené. Večer som toho vypil viac než obvykle a výsledok sa dostavil. A ani ma neprebudilo. Strašný trapas. Pripadajúc si ako bezmocné dieťa odkázané na plienky, chcel som do kúpeľne opláchnuť sa skôr než ma mama s tatom takto uvidia, keď mi pri pokuse vstať vyčerpanie podrazilo kolená, a namiesto v kúpeľni som skončil rozťahnutý na dlážke. Začujúc buchot, mama vpálila do izby, uvidiac tú skazu. Postel' presiaknutá žltkastou tekutinou, ja s pomočeným pyžamom na dlážke a z nosa sa mi rinul potok krvi. Skríknuc na tata, mama hneď pochopila čo je vo veci. Brániac sa, vraj to zvládnem sám (klamúc rodičov i samého seba), tato ma zanesol do kúpeľne. Kým mama odstraňovala následky nočnej 'nehody', tato mi asistoval s kúpeľom. Bolo mi hrozne. Horšie než trapas s Júliou. S očístou mi doteraz vždy pomáhala mama. Nič príjemné, no za tie mesiace som si zvykol. Byť však nahý pred tatom, tvár mi hanbou sčervenela. Toľko poníženia. Prekliata choroba.

Potom čo ma tato zanesol späť do izby, perina, plachta i matrac už boli vymenené. Namiesto bežnej plachty mama na posteli rozprestrela plastovú, vraj preto, aby až sa mi to stane znova (samozrejme, čistou náhodou), išla ľahšie vymeniť. Ne protestujúc, bolo mi jasné, že mama hygienickú plachtu musela kúpiť dávnejšie. Snáď na odporúčanie niektorej zo sestier. Aj v nemocniciach sme také mali. Nie všetci, iba Mike. A teraz ja.

Opätovne v čistom, čoskoro došla pomocná sestra, zanesúc mi čerstvú krv a výživu. Ďalšie 3 hodiny v ťahu. A tak si píšem. O chvíľu bude obed a príde Jen. O tomto jej však nepoviem. Jen by ma chápala, no predsa. Sú veci, ktorými sa 'chváliť' netúžim ani pred ňou.

Pondelok 09.12. 18:16:

Pokašľané ráno, pokašľaný večer, pokašľaný deň, pokašľaný...

Neviem koľko bolo hodín, keď ma vyčerpanie opäť premohlo. Tak veľmi som túžil vydržať, no nešlo to. Na obed mi znova stúpila teplota, boleli ma nohy, ruky i kolená, na stehne mám od raňajšieho pádu obrovitánsku modrinu, no najhoršie zo všetkého je, že sa mi podarilo prespať kámoškinu návštevu. Podľa mamy tu Jen ostala vyše dvoch hodín, a ja si len tak zachrápam. Hneď jej zavolajúc, nebola nehnevaná (kedy aj bola?). Potešila ma novinkou, že tento a asi ani budúci týždeň do školy nepôjde, a tak jej ostane viac času na mňa. Odteraz ma bude navštevovať každý deň. Aspoň jedna skvelá správa nadnes. Sľúbil jej, že viac nezaspím, Jen ma upokojovala. Keď spím, vyzerám vraj zlato. Držiac ma za ruku, pri odchode mi dala pusku. Joj, prečo som len musel toľko spať?

Je večer a môj život je kratší o ďalší deň. Musím sa pomodliť, nech zajtra opäť nevstanem mokrý. To radšej nech nevstanem vôbec. Asi by som ako kresťan nemal také veci písať, no umieranie je ťažké. Nesmierne ťažké. Nie je to ako vo filmoch, kde vás postrelia a hneď padnete k zemi, alebo na posteli zaspíte a je po vás. Žiadna bolesť, ani trápenie. Skutočnosť je omnoho krutejšia. Je mi neustále zle, mám teploty, sám nedôjdem na záchod, v žalúdku mi škŕka, najesť sa však nedokážem,

chcem byť s kamarátkou, ale stretnutie prespím. Smrdím od potu, nemôžem sa zohnúť ani poškrabať, ťukajúc do notebooku, bolia ma prsty i kĺby, mám sucho v ústach, hoci veľa pijem. A čo bude zajtra ? Vstanem pomočený, alebo sa pritrafí aj to druhé ? Chcem byť s tebou moja drahá, ale bolí to. Každý deň viac a viac. Umieranie je fakt zlé.

Utorok 10.12. 13:15:

Jen mi poslala fotku fikusu. Vyrašil mu ďalší lístok. Malý, svetlozelený, skrútený do rolky. Kým narastie, prejdú týždne, mesiace. Fikus má svoj čas. Ja nie. Štve ma, že som včera zachrápal. Prešiel deň a Jen mi chýba. Chýbaš mi !!! Naozaj. Keby mi aspoň nebolo tak zle. Večer pred spaním som pri modlitbe poprosil Boha, aby mi pomohol, nech sa cítim lepšie, netrápi ma žalúdok, nie som večne unavený, nebolia ma nohy ani hlava, nepotím sa, netrasiem zimou. Nenávidená choroba mi odsáva síl, a ak schytám horúčku, do Vianoc to nezvládnem. Je to ako čakanie na kata. Rozsudok už vyneseny, termín popravy však chýba. I trestanci to majú jednoduchšie. Oni aspoň netrpia. Bože, Ježišu, Duch Svätý aj Mike a Jesse, prosím pomôžte mi. Tak veľmi túžim naposledy zažiť Vianoce. Moje najkrajšie, lebo budú s Jen. Dajte, aby sa mi uľavilo. Sú to predsa len 2 týždne. Toľko na mňa počkať môžete. (To posledné bol len vtip. ☺)

Umárajúc sa v smútku a strachu z bolesti, na chvíľu som prestal s písaním a obrátiac sa na posteli, zrak mi padol na okno. Zmeravel som. "Sneží !" Radostný výkrik naplnil celú izbu. Chudák mama, cez zatvorené dvere mi neporozumela a vyvaliac ich, vbehla dnu. "Čo je Josh ? Je ti zle ?" Zavrtiac hlavou, kývol som k oknu. "Sneží. Konečne začalo snežiť aj u nás." Mama viditeľne odľahlo. "Nadnes hlásili snehové preháňky. Má vraj veľa nasnežiť. Chceš sa pozrieť ?" "Jasné." Mama mi pomohla do kresla, natočiac ho k oknu. Zababušený do perín, podala mi notebook a rozhrnula záclony ako oponu v kine. Film, ktorý som sa chystal pozerať nenatočil žiaden režisér, nemal dej ani skvelú kameru. A napriek tomu bol famózný. Obrovitánske vločky dopadali na konáriky stromov a kríkov bez lístia, pokrývajúc ich stále hrubšou vrstvou námrazy. Dokonalé kryštáliky zmrznutej vody obsypávali sklo, niektoré dosadli na parapet, kde sa rýchlo menili v kvapky. "Tak krásne a krehké zároveň. Takmer ako ja." Pomyslel som si trpkosť. No dobre, bez vlasov, mihalníc a obočia, s prepadnutou tvárou, bledý ala smrťka by som súťaž krásy najskôr nevyhral, no pre Jen som stále ten najkrajší. Ako tá vločka čo práve pristála na skle, aby sa k nej pridali tisíce ďalších. Prosto, nádhera.

Na obed ma mama nakrmila trochou zemiakov a ryže a zjedol som i kúsok koláča. (Snáď z toho nepriberiem...) A potom nám poštárka doniesla listy. Hľbu listov od spolužiakov v škole. Blížila sa Vianoce, a tak 'sa rozhodli' mi napísať. Stále na mňa nezabudli... Avšak nemal by som byť na nich zbytočne prísny. Napísali spolužiaci, prišli pozdravy z iných tried, spoločné fotky, vtipy i želania zdravia od detí čo netrpia. Tak trochu im závidím. Vlastne viac než trochu. Závist' je vraj hriech, dokonca smrteľný, no snáď mi to Boh pre tentoraz odpustí. Nemôžem si pomôcť. Chcel by som byť s nimi, zasa chodiť do školy, no viem, že sa to nikdy nestane. Kiežby už prišla milovaná Jen a ja prestal myslieť na hlúposti.

Utorok 10.12. 19:35:

Jen dnes dorazila neskôr než obvykle. Vstúpiac do izby, privítala ma milým úsmevom. "Ako sa dnes máme ?" "Dobre." Odvetil som stroho. "Dobre ako dobre, dobre ako menej dobre, alebo dobre ako zle ?" "No... Teraz už lepšie." Zhodiac tašku s vecami, Jen si ku mne prisadla. "Prepáč, že som neprišla skôr, no oco dnes nešiel do mesta a autobusy meškali." "Aj u vás tak sneží ?" "Hej, celá farma je biela a stajňa vyzerá ako domček z rozprávky. Je nádherná. Joj, škoda, že som nespravila foto. Páčila by sa ti." "Pozeral som z okna. Mám rád, keď sneží." "Aj ty ?" Žmurkla Jen veselo, uvidiac listy naskladané na stole. "Čo je to ?" "Ale... Zo školy. Doniesla ich poštárka. To vieš, idú Vianoce a pani Irwingová donútila spolužiakov, aby mi napísali." Jen zažiarili zrenice. "Môžem si ich pozrieť ?" "Jasné, ale mne to nečítaj. S tým ma už otravovala mama, a mňa to nebaví." Pochopiac, že náladu mám na úrovni 'pod psa a nižšie', Jen sa ku mne pritúlila. Pocítiac jej nežné dotyky, jej liečba zaúčinkovala rýchlejšie, než doktorove medicíny. "Som tak rád, že si tu. Veľmi si mi chýbala. Včera som nechcel zaspať, ale..." Jen mi priložila prst k perám. "Josh, nehovor tak. Aj ja som prespala celé dni, keď mi bolo najťažšie. Ty predsa za nič nemôžeš. A mne tu s tebou bolo fajn. Vieš, že si sa usmieval ?" "To vážne ?" "Cvakla som si ťa." Jen mi ukázala fotku na ktorej ležím ponorený do vankúša a pery mi štekli úsmev, akoby mi 6. zmysel nahováral, že tu nie som sám. "Bol si tak milý." "To hej. Ale prišiel som o deň s tebou. A už mi ich veľa neostáva." "Ale teraz sme tu a spolu." Objímuc ma, spoločne sme sa pobožkali. Srdce mi zaplesalo radosťou. "Tak veľmi ťa ľúbim." Jen ma odmenila širokým úsmevom. "Pozri Josh, zasa sneží !" Jen mala pravdu. Veľké vločky začali okno i záhradu opätovne pokrývať belavým kobercom. "Nepôjdeme von ? Len tu do záhrady ?" "To by bolo super. Ale mama bude proti." "Nebude." Uistila ma kámoška, utekajúc do kuchyne zvestovať novinu. Nuž, mama nebola nápadom dvakrát nadšená, no tato zasiahol, a dostali sme celú polhodinku. Nádhernú polhodinku.

Jen s mamou ma poriadne naobliekali. Dostal som aj šál, ktorý normálne neznášam, no dávala mi ho Jen, a tak ho nešlo odmietnuť. ☺ Jen z nás spravila milé video, kde natočila ako sneží, mňa na gauči i invalidnom vozíku, mierila mi do oka, pokrútiac ksicht, vyplazil som jazyk - skrátka, tak trochu sme blbli. A potom hor sa do záhrady. Tato ponúkol Jen, že jej pomôže, no tá s vďakou odmietla. Ani po dnešnom obede, až tak ťažký zasa nie som...

Vonku sme sa mali ako v rajskej záhrade. Jen mi spravila Tour de Záhrada, tlačila ma pomaly i rýchlejšie, spravila aj otočku. Ohadzovali sme sa snehom z konárov a s Jeninou pomocou sa mi podarilo vyrobiť pár gúľ, ktoré mi potom dovolila po nej hodiť. Fúkali sme paru z úst, vločky nám dosadali na tváre, Jen spravila mikro snehuliaka, a keď sa Emily vrátila zo školy, pridala sa k nám. Z polhodiny sa napokon stala trištvrt' hodinka, hoci mne to pripadalo o dosť viac. Zabudnúc na všetko zlé, Jen, to nádherné stvorenie ma dokázalo opäť rozveseliť. Ďakujem ti moja milá.

Skôr než Jen odišla, spoločne sme sa pomodlili a Jen mi prečítala z Biblie jej obľúbený príbeh o vzkriesení Lazara, ktorý si čítavala keď jej bolo najťažšie. Začul ho i tato, no komentár si našťastie nechal pre seba. Jen súhlasila, že ak mi v nedeľu

bude lepšie, skočíme do kostola. Budúca nedeľa je 3. adventná. Ešte jedna a po nej príde Vianoce.

Ako nad tým teraz premýšľam, Vianoce sú za rohom, a ja pre Jen nemám žiaden darček. Och, to je treba urýchlene napraviť. Najlepšie, hneď zajtra.

Darček pre Jen

Streda 11.12. 18:03:

Uf, to bol ale deň. Len čo som otvoril oči, začal som si lámať hlavou čo kúpiť Jen na Vianoce. Prechádzajúc internetové obchody, v poradniach som hľadal ideálny darček pre kamarátku, skúsil chat s predavačkou, no nič rozumné ma nenapadlo. Kvet odo mňa už má, psa či iné zviera na farme rozhodne nepotrebuje, tričko sme jej s mamou kúpili a v inej móde sa veľmi (presnejšie vôbec) nevyznám. Na retiazky či náramky si Jen nepotrpí, rovnako ako na kozmetiku. Rozmýšľajúc nad knihou či filmom, prišlo mi to také... neosobné. Ešte tá kniha, s ručným venovaním by snáď aj šla, ale na to mám predsa svoj denník. Nie, hlúpy nápad. Ani knihy, ani film. A čo takto obrázok ? Heh, to by som najprv musel vedieť niečo pekné nakresliť. Maľovanie mi nikdy veľmi (presnejšie vôbec) nešlo, a aj keby, som naň príliš unavený. V obchodoch teraz pred Vianocami ponúkali milióny hračiek. Bábiky už nie sú ani pre Emily a nejaké Lego či iné skladačky by Jen veľmi nebavili. Teda aspoň myslím, že nie. To je skôr pre chlapcov. Pani v obchode mi poradila mobil. Nepoznám hlúpejší darček než mobil. Ten sa dáva vtedy, ak máte dosť prachov, a nič lepšie vám nenapadne. Zastrčený vo vrecku, až sa pokazí, skončí v koši. Nie, toto nie je darček aký túžim kamarátke dať. Musí to byť niečo krajšie, niečo na čo nezabudne. Čo ma bude pripomínať, až tu nebudem. Avšak čo ?

Unavený z dlhého hľadania, zaklapol som notebook. Nastal čas raňajok a kúpeľa, či presnejšie, kúpeľa a raňajok. Raňajkovať predtým než tabletky proti bolesti žalúdka začnú účinkovať nie je najlepší nápad. Ani dnes toho veľa nezjediac, dobrou správou bolo, že mi klesla teplota a dávenie ustalo. Mamina veštba ako vonku nachladnem ostala nenaplnená. Uvidíme ako dlho. Super vec na ktorú som fakt hrdý bolo tých pár krokov, ktoré sa mi podarilo zmáknúť od postele k oknu a späť - celkom sám. Mama pri mne síce stála, no jej pomoc sa ukázala zbytočnou. A to som mal strach, že už nikdy nevstanem. Škoda len, že včerajší sneh cez noc zišiel a zo záhrady sa stalo jedno veľké bahnisko, plné stôp po kolesách invalidného vozíka. Ale, tato aspoň nebude musieť na jar rýľovať. ☺

Jediná blbá vec je hlad. Aj dnes ma sestrička s mamou nakrmili tekutou 'stravou', ktorá dodá telu potrebné živiny, no večný hlad nezaženie. Doktor Cooper mi dal tabletky, no tie fungujú len chvíľu, keď sa cítim najhoršie, a potom sa hlad ako verný spoločník vždy vráti. Posledné dni, keď mi stúpila teplota a morila ma únava ma hlad až tak neprenasledoval, no dnes keď mi je lepšie, opäť o sebe dáva vedieť. Nemôže byť predsa všetko super, však ? Na obed som zjedol viac. Zemiakovú kašu, ryžu, mixované ovocie i malý kúsok bagety. Mama sa bála, aby jedlo neskončilo na obruse

či koberci, no žalúdok našťastie poslúchal. Unavený, išiel som si trochu pospať, zaprisahávajúc mamu a tata nech ma zobudia až Jen príde.

A teraz tá pekná vec. Sníval sa mi krásny sen. O svadbe s Jen. Spoločne sme boli v Chráme Márie Panny. Mal som na sebe sako (ktoré inak neznášam) a Jen svadobné šaty s vlečkou a dlhočizným závojom. A nechýbali mi ani moje vlasy !!! Poblednutá tvár i prepadnuté líca s kruhmi pod očami vymizli, a opäť zo mňa bol normálny 12 ročný chalan. S Jen sme stáli pred oltárom a za nami kopec hostí. Moji i Jenini rodičia, Emily, Jess, Mike, Amber, Sam, Júlia, pani Batesová, sestra McCarthyová i doktor Cooper. Bola tu aj celá moja trieda, spolužiaci a kamaráti, a nikto sa mi nesmiel. A potom prišiel páter Peter a my sme si pred ním pokľakli. Opýtajúc sa ma či si beriem Jen za svoju ženu, odvetil som áno. Jen sa opýtal či si ma berie za muža a Jen odvetila rovnako. Potom mi nasadila prstienok a ja jej, spoločne sa pobožkajúc. Všetci nám tleskali a z Josha Hurta sa stal najšťastnejší chlapec na celej zemeguli. Prenádherný sen.

Precitnúc zo spánku, ako na pozdrav ma privítala nepríjemná zimnica. Ležiac na posteli, teplota mi opäťovne stúpila a drkotajúc zubami, Jenina prítomnosť mi docvakla až keď ku mne prehovorila. "Ako sa máš ?" "Je mi zima. Asi mám teplotu." "100.5. Merala som ti ju." Nakloniac sa k stolíku po pohár vody, Jen to urobila za mňa. "Dofrasa. A to mi ráno bolo celkom fajn. Sám som prešiel k oknu." "Mama mi hovorila." Pohladiac ju za ruku, chladná malinovka mi vrátila časť vyprchanej energie. "Nemohla by si pustiť to CDčko čo si priniesla ? Veľmi sa mi páčil Abide With Me." Jen prosbu splnila a obývačku naplnili rajské hlasy chlapčenského zboru Libera, dojímajúce ma k slzám. "Hovoril som ti, že keď som bol malý, chceli ma zobrať do školského zboru ?" Jen zavrtela hlavou. "Bol som prvák a učiteľka umenia ma chválila za môj melodický hlas. Ale hodiny sme mali mať až večer a mne sa nechcelo chodiť tak neskoro. Takže som sa na to vykašľal. Som somár. Aj ja som mohol takto krásne spievať." "Pre mňa je krásne všetko čo povieš." Pousmejúc sa, váhal som či sa kamarátke zdôveriť. "Vieš, že sa mi snívало o tebe ?" "Niečo pekné ?" "Nádherné. Ale hanbím sa ti to povedať. Radšej to napíšem do denníka a zajtra, alebo niekedy až budem spať si to prečítaj, dobre ?" "Dohodnuté. Ale nepíš dlho, aby si sa neunavil." "Rozkaz kapitán !" Jen ma objala, obdarujúc ma dlhočizným bozkom. Potom mi rozprávala čo je nové na farme, ako ma páter Peter nechal pozdravovať a teší sa až ma opäť navštívi. Trkotali sme veľa o Vianociach a aké sú pre kresťanov dôležité a mnoho iných vecí. Škoda len, že sa tak skoro stmieva a tato musel Jen zaviesť domov už o šiestej. No zajtra príde znova a ja ju budem čakať. ☺

Ležiac na posteli, neustále sa mi vracal zvláštny sen i sľub, ktorý som Jen dal. Nevysmeje ma až to bude čítať ? Nie, Jen ma príliš miluje a ja ju tiež. Byť o pár rokov staršími viem, že sen neostane iba snom. Predstavujúc si kostol, Jen i všetkých hostí, v tej chvíli mi skrsol nápad na dar pre milované dievča. Možno hlúpy a nevhodný, no aj tak jej ho kúpim. Vlastne, už som ho kúpil. Malý, takmer drobnosť, no viem, že sa Jen zapáči. Ale do denníka o ňom ani slovka. Chcem, aby to bolo prekvápko. Poďakujúc Ježiškovi za nápad, dnes už môžem pokojne spať. Darček mám. Teda ešte nie, lebo doručiť ho majú na budúci týždeň, no do Vianoc tu určite bude. A ak Boh dá, tak aj ja. A bude nám krásne. Ako v mojom sne.

Štvrtok 12.12. 11:37:

Doobedu som vykonával zmeny v denníku. Je v ňom kopec chýb a neviem či ich stihnem opraviť. Ráno mi mama opäť namerala zvýšenú teplotu a únava si stále nedá pokoj. Pomodliac sa raňajšiu modlitbu, kým do mňa rodičia liali výživu, rozmýšľal som čo robiť. Jen má prísť až po tretej, a chopiac sa ovládača, skúsil som telku. Prepínajúc kanálmi, nehladal som nič konkrétne, a predsa ako naschvál, narazil som na film pre deti. Škola, trieda, telocvičňa. Miesta, ktoré nikdy nenavštívim, spolužiakov, ktorých nikdy nestretnem. Nevydržiac dlhšie než 5 minút, na vedľajšom kanáli dávali rodinný film. Príbeh 10 ročného chlapca čo si pri páde zo skaly zlomí nohu. Hlboko v hustom lese, bez signálu, otec musí vziať syna do náručia a niesť ho po nebezpečných rebríkoch a stúpačkách. Chlapec od bolesti omdlie a chvíľu to vyzerá, že s otcom zabľúdia, keď im pomôže skúsený horal, ktorý býva na samote v lese. Napokon všetko dobre dopadne. Chlapca dopravlia do nemocnice, kde mu nohu napravia a dajú do sadry, takže až kosť zrastie, znova bude hrať obľúbený futbal. Pekný príbeh, nie však pre mňa. Ja na šťastný koniec nemám nárok.

Prepínajúc hore dolu, už som myslel, že to vypnem, keď mi hodilo kanál s akousi akčnou blbosťou. Naozaj hrozný nezmysel, kde jedna prestrelka striedala druhú, ľudia, teda herci po desiatkach 'umierali', všade samá krv a diery po guľkách, výkriky, výbuchy, mŕtve telá. Pred rokom by ma také somariny bavili. Vypnúť telku, akčná hlúposť mi nedala pokoja. Filmy sú naozaj len filmami, ktoré s realitou nemajú nič spoločné. Buď sú dojímavé ako ten o tom chlapcovi, takže pripomínajú viac rozprávky, alebo je v nich množstvo krvi, násilia a umierania. Nerozumiem tomu. Prečo toľkých ľudí fascinuje smrť ? Je to preto, lebo filmy nikdy neukážu aké umieranie v skutočnosti je ? Aké je to trpieť, zviňať sa v kĺboch, keď vám guľka prejde telom ? Vo filmoch (i hrách) je všetko veľmi jednoduché. Prásk, strelia vás, padnete k zemi a je po vás. No ozajstné umieranie je o ďaleko ťažšie. Ak schytáte guľku do pľúc či brucha, umieranie trvá dlhé minúty až kým z vás nevytečie toľko krvi, že stratíte vedomie a srdce sa vám zastaví. Žiadna pohodička, kde v momente omdliete a nič viac necítite. Takto ľudský život nekončí. Aspoň nie u väčšiny z nás. Umieranie je nepoľavujúca bolesť, hrozná zúfalosť i strach z blízkeho konca. Pozerajú ľudia tieto veci, lebo nevedia aká krutá smrť v skutočnosti je ? Najskôr áno. Veď aj ja som hrával strelačky a pozeral hlúpe filmy, až kým si po mňa neprišla tá choroba. Teraz už viem, že ľudský život je príliš vzácny na to, aby sa v ňom ľudia, hoc len na filmovom plátne, len tak zabíjali. Ach... Už zasa píšem sťaby filozof, ako mi hovoríeva pani Irwingová. No nemôžem si pomôcť.

Ako kresťan by som nemal písať také veci, ale bojím sa. Čo ak po smrti nič nie je a moje telo zhnije, a či horšie, zhorí v peci, a neostane zo mňa viac než kúsok popola ? Nechcem skončiť v krematóriu ako Jess. Musím to mame spomenúť. Nesmú ma spáliť. Chcem svoj hrob. Malý hrobček, zarastený trávou a peknými kvietkami, ktoré mi tam Jenny vysadí. Asi mi už zo všetkého šibe, keď si také veci píšem do denníka, no mám hrozný strach.

Je len dvanásť. Idem spať a dám si budík na tretiu, nech stretko s Jen opäť neprespím.

Štvrtok 12.12. 11:37:

Preberúc sa z driemot, Jen už pri mne sedela. Prišla skôr než sľúbila a budík zaklapla. "Ako sa dnes máš ?" "Teraz už dobre." Jen mi podala pohár džúsu. "Mama spomínala, že si doobedu písal." "Hej, ale mám tam hrozne veľa chýb, a neviem či ich stihnem opraviť." "Pomôžem ti, ak chceš." "Dík, ale teraz ešte nie. Až potom. Až keď..." Pochopiac kam mierim, Jen posunkom naznačila, nech nepokračujem. "Urobím to za teba Josh. A s mamou to potom vydáme. Sľubujem." "Dík. Lúbim ťa." Pousmejúc sa, Jen mi vreckovou zotrela pot z čela. "Netreba ti na záchod ?" "Nie. Aj tak som už všetko vypotil. Som celý mokrý a smrdím. Fuj." Jen sa zamračila. "Mne nie." S maminou asistenciou mi pomohla s prezliekaním. Prepotená bunda i pyžamo skončili v práčke a posteľná obliečka tiež. Od chvíle čo som sa vrátil z nemocnice, mama perie takmer každý deň. Vrchné oblečenie, trenírky, ponožky, obliečky vankúšov a perín, plachty a občas aj obrus, ak ho práve pogrciam. Všetko iba kvôli mne.

Opäť v čistom a s vyvetranou izbou, mama nás zanechala osamote. "Čo budeme robiť ? Pozrieme film, alebo ti niečo prečítam ?" "Radšej to druhé. Ráno som pozeral telku, a vôbec ma nebavila. Samé akčné strieľačky." "Mne oco také veci nedovolí pozerat'. Hovorí, že sú proti viere." Jen naznačila úškrn. "Ale nesmieš ho brať vážne. On rád preháňa. Strieľačky aj horory pozerat' môžeš, ak ich neberieš naozaj." "Teraz už nie. Nerozumiem prečo ľudí bavia filmy kde niekto umiera." "Lebo nevedia aké to je, keď človek trpí. Sú hlúpi." Preglgnúc, hrdlo mi zovrel krč. "Kúpil som ti darček na Vianoce. Iba takú drobnosť. Príde na budúci týždeň." "Ďakujem. Aj ja mám niečo pre teba, ale nebudeme si to prezrádzať. Mám rada prekvápka." Súhlasiac, keď prekvápko, tak poriadne. Vyčerpaný na hranie, Jen mi čítala z Pána prsteňov i Biblie, rozprávali sme sa o škole i o Jessem a Mikeovi. Spomínala ako vystrájali predtým, než som do nemocnice nastúpil, ako ju keď bola menšia kopol kôň, o predošlom farárovi, ktorý bol na veriacich veľmi prísny a vždy sa k nemu bála chodiť na spoveď, o kŕmení zvierat v zime, o Amber i Samovi, ktorý takmer zomrel pri pôrode. Jen sa celé dni modlila, aby sa narodil zdravý a Boh ju vyslyšal. Večer sme si zapli krb a Jen mi na jukebox zaspievala koledu Mistletoe And Wine a ja som skúsil Away In A Manager. No hlavne sme ostali spolu a bolo nám fajn. Krásny večer. Ďakujem ti Bože zaň. Ďakujem ti za všetko.

Posledná vôľa Josha Hurta

Piatok 13.12. 18:52:

Neveselý deň. A opäť kvôli mne. Ale teší ma, že to mám za sebou. Že to máme za sebou, lebo aj pre Jen služba o ktorú som ju požiadal musela byť nesmierne náročná. No zvládla ju. Jen by pre mňa urobila čokoľvek. A ja pre ňu. Aj keď vlastne, ja už toho až tak veľa robiť nevládzem.

Je piatok a ráno ma čakala ďalšia výživa a transfúzia. Doniesol ich mladý nemocničný praktikant, ktorého som nikdy predtým nevidel. Zato, keď on uvidel mňa,

do reči mu veľmi nebolo a prebodnúc dlhou ihlou bledú pokožku ukrývajúcu dopichanú žilu, myslím, že aj jemu odľahlo, keď mal návštevu u nás za sebou.

Krvička pomaličky odkvapkávala do žily, a opäť ma prepadli temné myšlienky zo včerajška. Bolest', smrť, truhla, kremáčna pec, peklo. Moje šaty, vlasy, kožu, mäso i kosti pohlcoval spaľujúci oheň, meniaci Josha Hurta v hľbu popola. Hrozná predstava. Zatiaľ som nenašiel odvahu opýtať sa mamy ako ma chcú pochovať, no ten čas, keď potlačiac ostych, budem musieť túto tému otvoriť je čoraz bližšie. Potrebujem vedieť či dodrží svoj sľub a moje telo, to jediné čo tu na Zemi po mojej smrti ostane, nezhorí v plameňoch.

Celé doobedie ma sužovala ponurá nálada, takmer zabudnúc na Jeninu návštevu. Na obed som zjedol iba málo. (Aspoň, že doktorove tabletky na hlad zaberajú, lebo okrem únavy nič iné necítim.) A potom som si trochu zdriemol. Presnejšie, chcel si zľahka pospať, no únava bola proti, uvrhnúc ma do hlbokého spánku. Keď ma strašný sen, desivá nočná mora napokon prebudila, tak ako včera, bolo niečo pred treťou a Jen už pri mne sedela. "Čo je Josh ? Stalo sa niečo ?" Sklonená nado mnou, strhnúc sa na posteli, takmer som jej vrazil do čela. Vydesene žmurkajúc na všetky strany, chvíľu mi trvalo kým mi došlo, že som stále nažive. "Josh, je ti niečo ?" Zopakovala Jen otázku. Hľadiac do ustarostenej tváre strážneho anjela bdejúceho kým ja spím, neodvetil som. Vystrašená kamarátka sa rozbehla do prednej obývačky a o pár sekúnd sa pri mojej posteli zhromaždilo rodinné 'konzílium' v komplet zložení. Mama s tatom vyzvedali čo mi je a Emily sa na to isté pýtala ich. Utrúc mi spotenú tvár, mama ma chytila za plecia. "Josh je ti zle ?" "Nie. Mal som iba zlý sen." "Zlý sen ? A o čom ?" "Teraz o tom nechcem hovoriť. Mohli by ste nás nechať s Jenny osamote. Prosím." Mama súhlasila a donesúc nám džús, ovocný kompót i oblátky, rodičia ma zanechali v nežnej opatere mojej lásky. "Chceš o tom hovoriť ?" Začala Jen nenútene. Zavrtel som hlavou. "Tak dobre. Nebudeme o tom hovoriť." Jen vybalila z aktovky akési knihy. "Doniesla som pár knížiek, ktoré sa mi páčia. Ak chceš, môžem ti z nich niečo prečítať. Sú síce pre dievčatá, ale sú pekné." "Potom. Ja..." Žmoliac prstami, cítil som ako mi pot vyráža z každého póru na koži. "Jen, chcel by som ťa o niečo poprosiť. Mohla by si pre mňa urobiť jednu vec ?" "Samozrejme." Zahlásila kamarátka pohotovo. "Čo potrebuješ ?" "Najprv mi ale sľúb, že to urobíš. Potom ti poviem o čo ide. Ja už nemám síl písať rukou a do notebooku sa také veci nehodia. Okrem toho, nikdy som nevedel pekne písať, a ty píšeš tak krásne." Jen sa usmiala. "Sľubujem, že spravím čo len budeš chceš." "Dík." Pritisnúc viečka, nechcel som pri vyslovovaní mrazivej prosby hľadiť Jen do tváre. "Vieš... Chcel by som napísať závet." Na sekundu, dve nastalo ticho. "Dobre Josh. Urobím to." Plachý úsmev ako výraz vďaky musel stačiť. "Tam v poličke sú papiere do tlačiarne a zober si aj nejakú knihu, aby sa ti ľahšie písalo. Alebo chceš písať za stolom ?" "Ostanem tu, pri tebe." Jen urobila to o čo som ju požiadal, no ešte predtým mi zotrela pot z tváre i plešiny. "Ešte jedna vec. Natoč ma prosím na mobil. Chcem, aby mama s tatom vedeli, že je to moja vôľa." Vyberúc mobilný telefón, s Jeninou pomocou sa mi podarilo natočiť krátky odkaz. "Mami, tati, Emily. Mám vás všetkých rád. Poprosil som Jen, aby za mňa napísala moju poslednú vôľu a dala ju vám... až potom. Prosím, ak môžete, splňte ju. Hlavne to posledné. Lúbim vás a až budem tam hore, nikdy na vás nezabudnem. Váš Josh." Aj keď odkaz netrval ani minútu, Jen mala čo robiť, aby udržala viečka suché a ja vlastne tiež. Nechajúc kameru zapnutú, začali sme s písaním. Presnejšie ja s diktovaním a Jen s písaním. Tu je náš výtvor. Posledná vôľa Joshua Hurta.

Môj závet.

Mami a tati, prosím nevyhadzujte moje obľúbené hračky, Legá, a najmä rakety. Ak vám budú zavadzať, dajte ich na povalu, alebo do pivnice, no prosím nevyhadzujte ich. Dlho som ich zbieral a raz môžu byť cenné. Ostatné hračky a veci, ktoré mi patrili nech si zoberie Emi a Jen, ak sa im budú páčiť. Myslím tým najmä knihy, skladačky, atlasy hviezd, ďalekohľad a Nintendo. To nechajte Emi, lebo ona už má staršie a môže sa jej pokaziť. Na ostatných veciach ako šaty a veci do školy mi nezáleží, ale ak chcete, môžete ich niekomu darovať. Notebook dajte Jen, aby až nebudem vládlať, mohla za mňa denník dokončiť. Je tam hrozne veľa chýb, no až ich Jen opraví, skúste ho prosím vydať. Neviem či to niekto bude čítať, no stačí aj pár kusov pre našu a Jeninu rodinu.

Keď budem v truhle, nedávajte mi sako, ani obleky. Ja obleky neznášam. Chcem len tričko, rifle a tenisky - tie so zelenými prúžkami. Sú špinavé a trochu roztrhané, ale mne sa páčia. A až budete na pohrebe, prosím neplačte. Ja by som určite plakal, ak by som bol na vašom mieste, ale nechcem, aby ste boli dlho smutní. A pustite mi moju obľúbenú pesničku Abide with Me od The St. Philips Boys Choir. Tú mám veľmi rád. Jen vie na ktorom CDčku je.

A teraz to najdôležitejšie zo všetkého. Prosím, veľmi vás prosím, nenechajte ma spáliť ako Jesseho. Nechcem skončiť v strašnej peci, aby zo mňa ostala len hĺba popola. Chcem mať svoj hrob ako babka s dedkom, kde ak budete chcieť, môžete ma občas navštíviť. Nechcem skončiť v blbej urne. Prosím, nedopustte to.

Josh Hurt, 13.12.2019..

Závet som, ako sa patrí, podpísal. Jen vzlykala a ja tiež. Poďakujúc jej za pomoc, Jen ma objala a zabaliac závet do poštovej obálky, vložila ho do tašky. Tatovi a mame ho odovzdá hneď ako tu nebudem - ešte pred pohrebom, nech neskončím ako môj kámoš.

Ja viem, Jen som rozosmutnil, ale musel som ju o napísanie poslednej vôle požiadať. Nikto iný okrem nej by nedokázal dať tie slová na papier.

Až do večera mi Jen čítala z kníh čo doniesla, pustili sme si Abide With Me, pozerali romantický film o láske a celý čas sa držali za ruku. Ďakujem ti moja láska. Veľmi ťa ľúbim. A prepáč, ak som ti dnes ublížil. Tvoj Josh.

Sobota 14.12. 7:45:

Zmietajúc sa v krčoch, plamene ma pohlcujú kúsok po kúsku. Už mi horia šaty, koža zlieza z rúk i tváre, zápach spáleného mäsa naplňa to strašné miesto. Kopem, búcham, nariekam, no uzavretý v strašnej peci, niet tu nikoho kto by môj plač mohol vyslyšať. Oheň mi spaľuje oči, nos i uši, aby som už nikdy neuvidel jej nádheru, nevyslyšal melodický hlas, neucítil vôňu šiat nasiaknutú arómou z ich farmy. Rozpadajú sa mi šlachy, kosti, z rúk a nôh ostali len ohorené pahýle. Chcem kričať,

no ústa, jazyk, hlasivky premenila spaľujúca žiara v čiastočky prachu na ktorý sa celé moje telo o maličkú chvíľu obráti. Bože prečo ? Prečo ma trýzniš tak hroznými snami ?

Dnes to musím spraviť. Získať istotu, že nedopadnem ako Jess. Závet nestačí. Ako to však povedať, aby tato znova nehundral ? Nesmie zistiť, že som pokrstený, že sme s mamou boli v kostole. Strašná pec o ktorej sa mi sníva ma desí viac než peklo. Veď aj páter Peter povedal, že v ňom neskončím. Niečo musím urobiť, no netuším čo.

Sobota 14.12. 22:53:

Je noc a všetci spia. Nechcel som písať dovtedy kým rodičia nezaspia, ale teraz už mám istotu, že v peci nezhorím.

Ani neviem či to bola náhoda, no hoci presniac hroznú noc, telo ma nebolelo ako včera a i únava si dala načas pauzu. Vlastne, ani teraz, aj keď som poobede nespál, vyčerpanie necítim.

Dopíšu ranný záznam, skúsil som otestovať svoje sily a bez pomoci, pridŕžavajúc sa postele a steny, podarilo sa mi dokráčať do susednej obývačky. Keď ma mama zbadala, zalamujúc rukami, priskočila mi na pomoc, no myslím, že by som to do kúpeľne dal i sám. Aspoň, že ten kúpeľ sa zaobišiel bez jej pomoci. Aj raňajky som zhltol takmer celé (nezhltol, ale pomaly odjedal), lámuc si hlavu ako uskutočniť svoj plán. No najprv počkám na Jen.

Keďže bola sobota, Jen prišla skôr než pominulé dni. Doniesol ju otec, ktorý po ňu mal prísť o piatej. Celý deň sme tak mali iba pre seba. Sviežejší než cez týždeň, Jen navrhla či by sme sa niečo nezahrali. Skončili sme pri Scrabble, ale veľmi mi to nešlo. Jen si po chvíli všimla, že mi nie je do reči. "Si unavený ?" "Nie." "Nebaví ťa to ? Skúsime niečo iné, alebo ti niečo prečítam ?" Odfúknuť si, zavrteť som hlavou. "Pustíme si hudbu, alebo film ?" Hľadiac na Jenny, otázka ostala bez odpovede. "Josh, čo sa stalo ? Si smutný ? Povedz, čo pre teba môžem urobiť ? Nechcem ťa vidieť takéhoto." "Nie som smutný. To ten sen. Znova sa mi snívalo o peci. Nechcem skončiť ako Jess." Rozochvený ako myška v drápoch kocúra, strach ma celkom opantal. "Josh, ale veď sme včera napísali ten list. Dám ho mame aj teraz, ak chceš. Nedovolím, aby ti urobili to čo Jessemu." V duchu sa pousmejúc, tým istým som sa zastrájal i ja pri Jessem, a ako to dopadlo ? "A čo ak nie ? Čo ak ma tam predsa len dajú ?" "To by tvoja mama nikdy nedopustila. Viem to." "Musím to počuť od nich. Prosím, zavolaj ich." Bolo mi jasné, že mamu a tata šokujem, no inak to nešlo. Musím získať istotu. Jen priviedla oboch rodičov. Mama myslela, že mi niečo je, a tak vbehla do izby spolu s Emily. Tato prišiel o pár sekúnd neskôr. "Josh vám chce niečo povedať." Upokojila ich Jen. Prisadnúc si ku mne, mama ma chytila za ruku. "Emi ?" Pozrúc na sestru. "Musím sa mamy niečo opýtať, a nechcem, aby si to počula." Emily bez odvrávania poslúchla a zatvoriac dvere, v obývačke sme ostali len my štyria. Hustá atmosféra sa dala krájať. Napäté pohľady upreté k mojej posteli ma neodradili, skôr naopak. "Chcem vedieť, kde budem pochovaný. Sľúbili ste, že ma nenecháte spáliť, a preto mi povedzte, kde budem mať hrob." Dotaz rodičov (podľa

očakávaní) ohromil. Mama si dlaňou prekryla ústa, akoby chcela zastaviť to čo mala na perách a tato neveriacky civil striedavo na mamu, mňa i Jen. "Josh... To predsa nejde." Zahabkala mama po chvíli trvajúcej celé vky. "Ale ja musím !" Skríkol som, rozhodnutý nenechať sa odradiť. "Dali ste mi sľub, že ma nehodíte do pece, ako Jesseho. Vy ste mi klamali ?" "Preboha, to nie." Zastonala mama, skúšajúc ma objat' - neúspešne. "Josh, my by sme ti nikdy neklamali." Pošepol tato. "O takých veciach sa len nepatrí hovoriť." "A prečo nie ? Ved' všetci vieme, že zomieram. Mám právo to vedieť." Tatova zronená tvár by ma za iných okolností prinútila stíchnuť, no tentoraz to nešlo. "Josh, my sme o tom s mamou veľmi nehovorili, no nikdy by sme ti nespravili tú vec, z ktorej nás obviňuješ. Prečo sa nás na to vlastne pýtaš ?" "Joshovi sa v noci snívalo o..." Jenny vetu nedokončila. Ani nemusela. Zbytok si každý domyslel. "Bože Josh." Zavzlykala mama. "Mal si nám to povedať." "Ved' vám to hovorím teraz ! Neviete, aké hrozné sny mávam. Jessemu som sľúbil, že nedopustím, aby tam skončil, a celé som to pokašlal. Nechcem dopadnúť ako on." Zadrživajúc slzy, tato chytil mamu za plece. Aj keď rozprával so mnou, hľadel do zeme. "Josh, my sme ťa tým nechceli znepokojovať. Vieš..." Tatovi preskočil hlas, a len adrenalín v krvi mu umožnil pokračovať. "...objednali sme parcelu na cintoríne, na veľmi peknom mieste. Ja... My..." Tata definitívne premohlo dojatie a objímajúc plačúcu mamu, slzy mu stekali po tvári. Jen vedľa nich len ticho stála. I ona mama zarosené viečka. "Chcem to miesto vidieť !" Plač a náreky vystriedalo mŕtvolo ticho. Morbídna prosba nešokovala len mamu. "Josh, to predsa nejde. To od nás nemôžeš žiadať. Ved' si tu s nami." "Nie, mami !" Odsekol som bez štipky súcitu. "Ty nevieš aké to je každú noc sa prebúdzat', lebo sa ti sníva ako na tebe horia šaty a koža ti zlieza z tváre. Musím to miesto vidieť. Prosím. Nechcem ďalšie hrozné sny." "Dobre Josh." Prikývol tato, vymaniac sa z maminho zovretia. "Ja ťa tam zoberiem, aby si nám veril, že ti neklameme." Stále plačúc, mama ma objala, tentoraz sa nebrániac. Napokon sme išli všetci. I Emily, ktorá nás za dverami tajne počúvala a rovnako ako mama a tato, i ona plakala.

Cestou na cintorín v aute panovalo absolútne ticho. Nikto ani slovka nepreriekol. Tato riadil, mama sedela vedľa neho a my s Emily a Jen vzadu. Zastaviac na nevelkom parkovisku pred cintorínom, ponurý výzor pustého miesta posledného odpočinku dopĺňalo sychravé počasie s drobným mrholením, ktoré trávnik pred vstupom zmenilo v kaluž blata. Vysoká brána s tvarovaným plotom z kovu oddeľovala cintorín od okolitého parku. Na rozdiel od novších pohrebísk na vidieku aké zvyknú ukazovať vo filmoch, toto križovali kamienkami vykladané cestičky, z oboch strán lemované stromoradiím. Nechýbali ani záhony kvetov, ktoré začínajúca zima zmenila v oranisko a pri vstupe malá zvonica oznamujúca začiatky pohrebov či veľikánsky kríž ovešaný kahancami s horiacimi sviecami. Množstvo náhrobných kameňov, starších i tých novších nešlo spočítat'. Nebyť pochmúrneho počasia, na jar či v lete tu môže byť celkom príjemne. (Ja viem, stále je to cintorín, no toľko stromov, tráv, kvetov - toľko života - kontrastovalo s účelom tohto miesta. Akoby ten čo cintorín navrhol chcel naznačiť, že pozemským koncom nič nekončí.)

Na prechádzku mi neostalo dosť síl, no tato našťastie zobral vozík a tlačil ma. Kráčajúc vedľa mňa, mama si len utierala slzy a Emily s Jen mlčali. Takmer ako na mojom pohrebe. Bolo mi jasné čo prežívajú. Netrvajúc dlho, kľukatými cestičkami sme dorazili na drobnú vyvýšeninu plnú čerstvo vysadených ihličnanov. Musela to byť nová časť cintorína, pretože mnohé parcely ostali bez náhrobných kameňov. Zastaviac uprostred chodníka, naľavo medzi stromami som uvidel vykolíkované

miesto. Štyri drevené koly zabité do pôdy ohraničovali obdĺžnikový pás zeme, o dosť menší než okolité hroby. V ústach mi vyschlo. "Tu je to Josh." Šepol tato pohnutým hlasom. Hľadiac na rozbahnenú hlinu plnú drobných mláčok, očakávaná úľava nenastala. Chránený z troch strán jedličkami, budúci hrob pôsobil tak banálne. Tam vpredu bude náhrobný kameň s mojím menom, možno zopár kvietkov z Jenineho záhonu, napadané listy na jeseň, kahanček so sviečkou, a ak tato dovoľí, aj malý krížik, nech tí čo sa pri mne zastavia, vedia kým som bol. A ja, moje telo, bude spočívať tam dolu. V studenej a vlhkej zemi. "Ďakujem tati. Môžeme ísť domov." Odvetiac zachrípnutým hlasom, tato moju prosbu vyslyšal. Pomaly ma tlačiac k bráne cintorína, dlho potláčaná bolesť ma premohla a začal som nariekať. "Prepáčte mi. Nechcel som. Je mi to tak ľúto." Zoberúc ma do náručia, tato ma pritúlil k sebe. "To nič Josh. Nič sa nestalo. My ti rozumieme." Pobožkajúc ma na čelo, všetci sme plakali. Aj tato.

Doma sme návštevu cintorína nespomenuli, akoby sa vôbec neudiala. S Jen i Emily sme sa hrali pexeso, skladali Lego, pozerali rozprávky. Jen sa ma v jednej chvíli opýtala či mi je lepšie. Odvetil som úsmevom. Áno, je mi lepšie. Teraz keď viem, že moje telo nezhorí v peci, jedna starosť odpadla. Chápem ako som nápadom navštíviť môj hrob všetkým ublížil, no nemajte mi to za zlé. Nie som bezohľadným sebecom. Iba som sa veľmi bál, že skončím ako Jess. Ešte raz, prepáčte...

Pondelok 16.12. 11:30:

Je pondelok doobedu a posledné kvapky krvi mi ihlou stekajú do žily. Včera som nič nenapísal, no nie preto, žeby sa mi nechcelo. Väčšinu dňa som prespal. Ráno mi teplota stúpila na 101 stupňov a celý deň bol v ťahu. Prespiac Jeninu návštevu, ktorá pri mne 4 hodiny bdela i kostol, kam sme chceli ísť, mama mi ráno nasadila lieky proti teplote, a teraz mi je o niečo lepšie. No ďalší deň je nenávratne stratený. Neznášam spanie, nenávidím teploty !

Inak, izbu mám zapratanú hračkami. Mama s tatou mi ich naznášali kým som spal. Také predčasné Vianoce. Došli aj listy od príbuzných a zo školy, no najmä kopec hračiek. Autíčka, s ktorými sa najskôr nezahrám, videohry na ktoré mi neostáva síl, knihy, ktoré prečítať nestihnem, filmy čo si nikdy nepozriem, skladačky čo ostanú navždy nezložené. Dostal som i nový tablet, veľký plagát s hviezdou oblohou, ktorý mi tato nalepil na stenu nad mojou posteľou a dron helikoptéry. Ten vyskúšam až ma odpoja od dávkovača.

Uvidiac všetky tie veci, napadlo ma či som neupadol do bezvedomia a neprespal Vianoce. No podľa tata ma len chceli potešiť. Heh, vraj potešiť... Myslia si, že sa Vianoc nedožijem, preto mi ich doniesli. Doktor mi dával mesiac, a ten stále neuplynul. Nechcem zomrieť. Ešte nie. Ježiško, nechaj ma nažive tých pár dní. Veď Vianoce sú o týždeň a Jen sľúbila, že budeme spolu. Daj, aby som ešte neumrel.

Jen, až raz budeš toto čítať, chcem, aby si vedela ako ťa z celého srdiečka úprimne ľúbim. Si môj najmilovanejší anjelik a ďakujem Bohu za každú chvíľku čo si pri mne. Aj vtedy, keď spím. ☺ Nesmej sa mi. Nevieť to lepšie vyjadriť, no si moje svetielko nádeje, kahanček čo mi bude v tmách svietiť aj potom čo vás opustím. Tak veľmi ťa

milujem a dúfam, že skôr než prídeš, nezaspím. Máme kopec nových hračiek a môžeme sa hrať, kým budem(e) vladať. ☺

Pondelok 16.12. 18:22:

Tak napokon som nezaspal a dobre spravil. S Jen sme prežili nádherné poobedie. Prišla o jednej a až do večera sme si čas krátili hraním. Rozbaliac všetky darčeky, vyskúšali sme helikoptéru, zložili Biely dom z Lega, Jen som naučil hrať karty - kanastu, žolíka i sedmu. (Jen karty hrať nevedela, lebo jej otec o kartách vraví, že sú 'čertovými obrázkami'. No skrátka otec...) Jen pravidlá rýchlo pochopila a k večeru ma zopárkrát aj porazila. Šikulka. Vraj má dobrého učiteľa. ☺ Nie, nie je to tým. Je fakt šikovná. Šikovná a obetavá. Pomohla mi s jedlom aj na toaletu - bez hlúpeho vozíka. A zajtra príde zas a potom každý deň až do Vianoc. Odteraz budeme stále spolu.

Ešte 7 dní a máme Vianoce. S Jen, už teraz viem, že budú moje najkrajšie. Bože daj, aby mi prešli teploty a mohol byť s ňou.

Moja láska

Utorok 17.12. 21:46:

Dnešok bol (je) jedným z najkrajších dní v mojom živote. A pritom to bol vlastne celkom obyčajný deň, no keď ste chorý, potešia aj maličkosti. A tie odštartovali hneď ráno zazvonením mobilu.

Podriemkavajúc, z ľahkého polospánku ma prebralo cvrlikanie mobilu. Napadlo ma či to nebude Jen. Neznáme číslo túto možnosť vylúčilo. V telefóne sa ozval doručovateľ. Vraj má pre mňa balík. Srdce mi podskočilo vzrušením. To musí byť darček pre Jen. Doručovateľ mal prísť za pár minút, a tak zbuntošiac mamu, dal som jej peniaze uložené v nočnom stolíku, vysvetliac o čo ide. Najprv mi však musela sľúbiť, že darček nerozbalí. Trochu sa obávajúc či Jen nepríde skôr a z prekvapenia nič nebude, všetko dobre dopadlo. Mama zaplatila mojimi úsporami a zabalený dar mi doniesla. Nazrúc dnu, len čo som sa uistil, že v obchode nič nezbabrali a je to vec, ktorú som si objednal, mama odložila drobnú krabičku do stolíka pod telkou. Tam spočinie až do Vianoc.

Jen prišla ešte pred obedom. Cestovala autobusmi, lebo otec ju nemohol zobrať do mesta. Unavený z neustáleho vylihovania, chcel som prejsť do kresla. Ostalo len pri chcení. Mama a Jen boli priveľmi iniciatívne, a hoc by som tých pár krokov zvládol i sám, nedali mi príležitosť. Trochu ma to i našťvalo (veď nie som invalid), ale ozaj iba trochu. Jen potom navrhla či by sme nezahrali karty. 'Čertove obrázky' ☺ sa jej zapáčili, a tak sme si dali pár hier, kým ma nenapadlo čosi lepšie. Šachy. Ako u kariet, Jen pravidlá nepoznala. (Neopýtajúc sa či preto, že jej otec má šachy za

'čertove figúrky', ale najskôr áno.) Aj šach Jen rýchlo pochopila, ako ja, keď ma ich učil hrať dedko. Pamätám si na to dosť dobre. Bolo to poslednýkrát čo som ho videl.

Kým sme hrali, mama za nami občas prišla a prisadnúc si, len tak nás pozorovala. Občas sa aj usmiala, no boli to také tie strnulé, až nútené úsmevy. Plne som ju chápal. Po kartách a šachu sme vyskúšali robota - je programovateľný a dá sa ovládať z Nintenda. Postavili sme, či presnejšie Jen (podľa mojich inštrukcií) postavila, dráhu pre autá a železničnú trať s vláčikmi. Ukazujúc jej čo kde pripojiť, Jen šikovnými prstami ako skúsený modelár zapájala jednu časť koľajníc do druhej. Robota nám šla ako po masle. Pozorujúc ju, uvedomil som si ako veľmi ju mám rád. Kto iný (okrem mamy s tatom) by pre mňa spravil toľko čo Jen ? Najúžasnejšia bytosť akú mi anjeli zoslali priamo z neba. Moja usilovná včelička. Teraz, keď má dlhšie vlasy, je nádhernejšia než kedykoľvek predtým. Až budem tam hore Jen, budem na teba hľadiť, kochať sa tvojimi krásnymi vlasmi a dám pozor, aby sa ti nič zlé nestalo.

Veľa premýšľam ako ma tá hnusná choroba zmenila. A namyslím tým plešinu, modriny po celom tele, či vyblednutú tvár. Ako ma zmenila zvnútra. Za tých pár mesiacov, akoby som vyrástol o roky. Nie fyzicky. Nemám 18, nemusím sa holiť, nemám svaly ani chlpy pod pazuchami či tam dolu. ☺ No, dnes už nerozmýšľam ako 12 ročné dieťa. Som starší, oveľa dospeljší, takmer ako mama s tatom. Dobré, oni sa nehrajú s hračkami a najobľúbenejším filmom nie sú Votrelci, no uvažujem podobne, a práve dnes mi napadla jedna nepríjemnosť. Až zomriem, až ma zoberú z tejto izby, z mojej postele, budem všetkým veľmi chýbať. Vždy keď vstúpia do obývačky a ja tu nebudem, spomenú si na mňa. Mňa už bolesť trápiť nebude, no ich áno. Neprestanú na mňa myslieť, smútok, že ma nikdy neuvidia (aspoň nie na tomto svete) sa stane ich spoločníkom na dlhý čas, možno navždy. Želám si, aby na mňa čo najskôr zabudli, hoci viem, že žiadam nemožné. Ani ja by som na mamu, tátu a Emily nikdy nezabudol, ak by sa im nedajbože niečo stalo. A čo potom moja milovaná Jennifer ? Aké ťažké to bude pre ňu ? Prajem si, aby ich smútok čo najskôr pominul. Nech sa pre mňa netrápia. Jen, až raz budeš toto čítať, prečítaj to prosím mame a tatovi. Nech vedia ako veľmi som ich ľúbil a nechcem, aby kvôli mne viac trpeli. Viem, koľko si vytrpia teraz, kým sme spolu. No ja už som na lepšom mieste, aj keď tomu táto neverí. Myslíte na mňa, no neplačte. Lebo ak budete, budem i ja, a ja už nechcem plakať nikdy viac. Váš Josh.

Och, pozerám, že som sa zas rozpísal, no nedalo mi.

Bolo niečo po tretej, keď mama dobehla do izby, že musí skočiť na poštu a či by Jen na mňa nedala pozor. Vraj za pár minút bude späť. Jen súhlasila a ja tiež. ☺ Len čo odišla, Jen navrhla pustiť si hudbu. Chvíľu sa prehrabujúc v našich CDčkách, našla jedno s valčíkom. Aj keď tanečná hudba mi nič nehovorí, túto skladbu z filmu Vesmírna odysea som poznal. Na krásnom modrom Dunaji od Johanna Straussa. Ako začali odtekať tóny uchu lahodiacej melódie, Jen vyskočila na nohy. "Niečo ti ukážem. Zatancujeme si !" Pozrúc na vyziabnuté stehná, zapriahol som dlane, že skúsím vstať, no Jen ma zastavila. "Nie naozaj. Iba akože. Dvihni ruky ako ja." Rozpažiac ramená, Jen naznačila objatie, akoby ma držala za plecia. "A teraz opakuj po mne." Jen sa začala točiť v rytme hudby, s ramenami 'opierajúcimi' sa o fiktívneho Josha Hurta. Napodobňujúc ju, s otáčaním v kresle bol trochu problém, no len do chvíle kým nezapracovala fantázia. A zrazu som i ja tancoval. Nadržajúc sa ako

vánok nad rozkvitnutou záhradou, nemusel som zvierat' dlane mojej lásky, aby mnou prenikali jej nežné dotyky. Zvláštne. Sám to nedokážem vysvetliť, no na tú krátku chvíľu, akoby sme splynuli v jednu a tú istú bytosť, a hoci usadený v kresle, tancovali sme ako dvaja zaľúbenci na plese. A potom som vstal. "Josh, spadneš !" Vyhŕkla Jen, podoprúc ma. Sťažka dýchajúc, s Jen sme si vymenili pohľady. "Iba chvíľku." "Tak dobre." Naše prsty priľnuli, Jen ma nežne objala a pošepnúc, nech opakujem jej kroky, nemotorne no predsa sme spravili pár otočiek. Hudba pomaly dohrávala, a lapajúc po dychu, bolo mi ako v raji do ktorého podľa pátra Petra čoskoro vstúpim. "Sadneme si ?" Prikývnuc, potiahol som Jen za ruku a obaja sme padli do gauča. Ja prvý, Jen na mňa. Zasmejúc sa, potom to prišlo. Nakloniac sa ku kamarátke, pobožkal som ju na pery. Nevediac či dobre robím, Jen tak zvláštne zaiskrili oči. Na moment ma napadlo, či jej neublížujem, keď priblížiac pery k mojím, Jen bozk opätovala. "Josh, veľmi ťa milujem." "Ja viem." Zajachtajúc roztraseným hlasom, ovládlo ma dojatie. "Si to najúžasnejšie čo mám. Si môj anjelik." Hľadiac na seba, čelami sme sa dotýkali jeden druhého a naše pery splynuli v ďalšom bozku. Srdce mi búšilo ako nikdy predtým, a nebyť mamy, ktorá sa predčasne vrátila, pobožkám Jen i 1000 krát. Ostalo pri 4 bozkoch, na ktoré nikdy nezabudnem. Aj teraz, keď to píšem, rozochvený, cítim to krásne šteklenie na perách i po celom tele. Milovať dievča je najúžasnejšia vec na svete a milovať Jen, najúžasnejšou vecou v celom vesmíre. ☺ Som zaľúbený nie po uši, ale po vrchol mojej plešinky. Ponorený v láske od hlavy až po päty.

Držiac sa za dlane, Jen mi až do večera čítala z kníh - darčekom z predčasných Vianoc. Ani neviem o čom boli, a vôbec na tom nezáleží. Jediné na čom záleží je Jen. Moje najlepšie, najkrajšie a najmilovanejšie dievča.

Streda 18.12. 19:05:

Sedím na posteli, notebook mi obťažkáva kolená a časopis spočíva na nočnom stole. Je z NASA a došiel dnes ráno. Keď mi mama oznámila, že má pre mňa ďalší balík, povzdychol som si. Nové listy od spolužiakov, či pozdravy rodiny roztrúsenej po celých Štátoch ? Nadrozmerná obálka však nepripomínala nič z toho. Do očí mi okamžite udrela adresa odosielateľa. Kennedy Space Center Visitor Complex. Tam sme predsa boli ! Opatrne ju rozstrihnúc, dnu sa nachádzalo najnovšie vydanie Spaceport Magazine, mesačníka vydávaného Kennedy Space Center Visitor Complex. Najprv som nerozumel prečo mi ho poslali - a hneď 2 kusy. John, ten sprievodca, síce sľuboval, že ma spomenú v akomsi mesačníku, no považoval som to za vtip. Nebol. Posledná strana mi vyrazila dych. Úplne nadol, v malom rámčeku sa vynímala moja fotka v rubrike Mladý bádateľ mesiaca. Stručný text ma opisoval ako 'nadšenca pre astronautiku, ktorý svojimi vedomosťami zaskočil aj skúsených sprievodcov'. WOW, tak to som vážne nečakal. Naozaj tam dali môj vycivený ksicht ? Je pravda, že máličko vylepšený, kruhy pod očami zmizli a vyblednutá pokožka mala o pár tónin prirodzenejšiu farbu, no bol som to ja - Josh Hurt. Neuveriteľné. Hoci napojený na kvapačku, mama s tatom ma začali stísať, gratulovala mi Emily i Jen, ktorej som poslal správu, spravili sme si spoločné foto. Teraz mi už bolo jasné prečo mi poslali 2 kópie. Veď som o ne sám žiadal. Jedna pre mňa a jedna pre moju Jen. Škoda len, že tam nedali aj ju. Jen to však nevadilo. Šťastná za nás oboch, úspech bolo treba patrične osláviť. Tato spravil ďalšie fotky, mama objednala jablkový koláč z

ktorého som trochu ochutnal a v obklopení rodiny i mojej lásky si mama neodpustila (jej) obľúbené historky z (môjho) detstva. Jen sa tak dozvedela ako som sa stratil v lese, keď mi bolo päť, ako som na hojdačke nechcene (to zdôrazňujem) rozbil hlavu bratancovi, že musel do nemocnice, či ako sa mi podarilo zburcovať políciu, lebo zanedbaného poštára potulujúceho sa po okolí som považoval za zlodeja. Občas bolo nutné mamu zahriaknuť, ako keď vykladala o jednom z mojich povracaní sa v tatovom aute, ale pripomenúc si aké je to pre ňu ťažké, poväčšine som len mlčal. Niečo predsa vydržím. Tato nás nahrával na kameru a všetkým nám bolo fajn.

Niekedy o druhej nás rodičia s Jen zanechali osamote. "Tak a čo budeme robiť dnes ? Zavoláme polišov ?" Podpichla Jen uštipačne. "Mama toho nakecá. Ako som mal vedieť, že je to poštár ? Na uniforme mal ošúchanú bundu a vôbec ju nebolo vidieť. A chodil okolo domu ako zlodej." "Prepáč. Len si z teba trochu uťahujem." "V pohode. Mama rada preháňa." Jen zobrala Spaceport Magazine. "Si slávny !" "Ani nie. Dali ma tam iba preto, lebo som chorý. Nemám päť, aby mi to nedošlo. Keby mi nič nebolo, ani si ma nevšimnú." "To nie je pravda, Josh." Protestovala Jen. "Si veľmi šikovný a o raketách a vesmíre vieš tak veľa. Ty si ten titul zaslúžiš." "Myslíš ?" Moja priateľka ma pobozkala. "Áno. Som hrdá, že mám tak šikovného chlapca." Ako to Jen povedala, zarazila sa. "Dostala som super nápad ! Už viem čo budeme robiť. Poletíme na rakete." "Na rakete ?" Jen priskočila ku gauču, natočiac jedno kreslo sprava, druhé zľava. Na stôl položila notebook, oba tablety, konzolu Nintendo a môj i svoj mobil, premeniac obývačkový stolík v riadiaci pult raketoplánu. "Kapitán, vítam vás na palube vesmírnej lode Discovery." S námahou, podpieraný kamarátkiným ramenom sa mi podarilo dokrivkať ku gauču - pardon, pilotnému kreslu. Usadiac sa v jeho strede, Jen na mňa pozrela. "Kam dnes poletíme kapitán ?" "Na XB-37-15. Doteraz neprebádanú planétu v slnečnej sústave hviezdy Beta Orionis - Rigel." Jen sa usmiala, potešená, že som jej zámer pochopil. "Záverečná kontrola systémov." Zahlásil som akože do mikrofónu, postláčajúc klávesy na vypnutom notebooku. Obrazovka ostala tmavá, nie však pre mňa. Kontrolky riadiaceho pultu naskakovali jedna po druhej, ovládacie panely (oba mobily) oživovali šikovné prsty Jen, riadiaci systém hlavného motora (môj tablet od HP) hlásil plné dotankovanie pohonnými látkami a navigačný systém (starší tablet od mamy) potvrdil stanovený kurz - záhadnú planétu XB-37-15. "Predštartová kontrola úspešne ukončená." "Potvrdzujem, kapitán." Poznamenala Jen. "Vďaka. Začínam záverečné odpočítavanie. Štart hlavného motora za T mínus 10 sekúnd. Škrtiace klapky otvorené na maximum. T mínus 5 sekúnd. Mínus 4, mínus 3, mínus 2, vstrekovanie paliva zahájené, mínus 1, štart !!!" V tej chvíli sa celý stôl začal chvieť, ako sme ním s Jen kolenami divoko natriasali. A potom to už šlo ako po masle. Naša loď zamierila do 860 svetelných rokov vzdialenej slnečnej sústavy gigantickej hviezdy Rigel. Skôr než sme mohli planétu XB-37-15 prebádať, museli sme obletieť ďalšie 3 hviezdy tvoriace zložitý 4 hviezdny systém. Pristátie sa nezaobišlo bez komplikácií, keď sme v horných vrstvách atmosféry narazili na ohromnú víchricu a loď zasiahlo zopár bleskov dlhých stovky míľ. Napokon však všetko dobre dopadlo a pred našimi zrakmi sa zjavila nádherná lesná planéta plná nekonečných pralesov, popretkávaných riekami a jazerami. Južnú časť pokrýval mohutný oceán plný tyrkysovej vody. Pristanúc na jednom z pobreží, privítali nás jej obyvatelia, malé štvornohé príšerky s hustou kožušinou, ktoré sa nás spočiatku trochu báli, nie však dlho. Máčajúc si nohy v blankytnom mori pod krvavočervenou oblohou, modrá tráva sa prehýbala pod našimi telami a do uší nám zaznieval spev miestneho vtáctva pripomínajúceho lietajúce morčatá. Jen odobrala vzorky miestnej flóry a potom sme si spoločne

vychutnávali nádheru vzdialeného sveta. "Je tu krásne." Pošepol som zasnene, hľadiac oknom do nastupujúcou zimou ošumelej záhrady. Jen sa ku mne pritúlila. "Ako v raji." "Raz tam budeme. Spolu." Pobozkajúc Jen na vlasy, dlhé voňavé kadere ma štekli ako modrá tráva mimozemskej planéty. Nemuseli sme byť tam - vo vzdialenom kúte našej galaxie, aby sme ju cítili. Krásu sveta, ktorý sme si práve vymysleli. Nebyť hluku z predsiene, vydržali by sme tam i do večera. No naradované zvýsknutie Emily nás vrátilo to reality. Veľmi peknej reality. Roztvoriac dvere, tato vstúpil do izby. Tvár mu zakrývala košatá jedlička, ktorú bol s Emily kúpiť na trhu. "Josh máme stromček !" Oznamovala sestra natešene. Postaviac strom uprostred izby, tato si od únavy odľúkol. "Páči sa ti ? Je to jedlička až z Kanady." Zabalená v plastikovej sieťovine, tato ju ani nemusel odbaľovať, aby mi do nosa udrala úžasná vôňa, akú ucítite iba v horskom lese a doma na Vianoce. "Je super. Dík tati." "Dám ju na stojan, a ak chceš, môžeme ju ozdobiť." "Ja by som radšej počkal až na Vianoce ako každý rok. Jen nám pomôže, aby sme to stihli, však ?" "Jasnačka. Ty nám budeš hovoriť čo máme kde dávať a my to budeme robiť." "Tak dobre Josh. Dohodnuté." Tato umiestnil jedličku k telke do stojanu s vodou, aby dlhšie vydržala, ako to robievame každý rok. S dlhými vetvami siahajúcimi až k oknu, tak veľký strom sme na Vianoce nikdy predtým nemali.

Ako tato napravoval jedličku v stojane, niečo mi napadlo. "A príde aj ujo Jeff, teta Mary, strýko Ed, pani Andersonová, Tom, Lisa, Kim a ďalší ? Tento rok mali navštíviť oni nás." Tato zaskočene pozrel na mamu. "A ty by si chcel, aby prišli ?" "Jasné. Jen mi pomôže." Obrátiac sa ku kamarátke, vysvetlil som jej ako každý rok pred Vianocami naša 'família' z celých USA organizuje stretnutie u niekoho iného. V sobotu, alebo nedeľu, týždeň či dva pred Štedrým večerom sa vždy zídeme. "No jasné, že prídem. Rada spoznám vašu rodinu." "Tak dobre." Súhlasil tato. "Pozveme ich. Budú radi." "Aj ja." Pomyslel som si. Je to zvláštne, lebo rodinné návštevy nikdy nepatrili k mojím vysnívaným aktivitám. Najmä keď sme museli cestovať za tetou Mary do Wisconsinu či strýkom Edom do Portlandu. Preplnené letiská, všade samý zhon. Hoci, darčeky stáli za to. ☺ Som rád, že ich uvidím. Teda ak prídu. Je streda a neustáva veľa času. Ak by však nestíhali, Jen tu so mnou naisto ostane. Jej otec nám to sľúbil. Celé Vianoce Jen strávi u nás. Už sa neviem dočkať. Iba prosím Boha, aby mi neprišlo zasa zle a neskončil som v nemocnici.

Hľadiac na prekrásny strom, s Jen sme sa držali za ruky, predstavujúc si blížiacu sa Vianoce. Najkrajšie v mojom živote.

Štvrtok 19.12. 11:48:

Ďalšia zlá noc sprevádzaná nedobрым snom mi skazila ráno. A pritom ma nič iné netrápi. Ani teplota, či bolesť hlavy, dosť som toho zjedol, nesužuje ma smäd ani hlad. Len tá prekliata nočná mora. A to už som myslel, že mám tieto veci za sebou.

Kým som spal, mama izbu ozdobila odrezkami konárikov jedličky. S vianočným stromčekom to tu rozvoniava ako v lese. Na skrinkách pribudli pohľadnice s vianočnými motívami i drobné ozdoby vločiek, padajúcej hviezdy (Jen mi rozpovedala príbeh Troch mudrcov z Betlehema) a malého anjelika, ktorého mama vyhrabala odkiaľsi z povaly. V strede stola zažala sviecu, akoby už Štedrý večer nastal. Dojalo

ma to, no ten sen... Stále naň musím myslieť. Vo vani, keď mi mama s tatom pomáhali, v zrkadle vidiac modrinami doráňané telo, počas raňajok, keď ma rodičia skúšali rozveseliť. Nič nepomáhalo, a pravdu im povedať nemôžem. Snád' Jen. Už aby tu bola. Tak veľmi ju potrebujem.

Nový Josh

Štvrtok 19.12. 18:49:

Jen prišla po jednej. Otec ju skôr do mesta zaviesť nemohol. Mysliac si, že spím, mama jej prezradila, že mám zlú náladu a až vstanem, mohli by ma skúsiť rozveseliť. Super... Ďakujem mami, fakt !

Keďže som nespál, s rozveseľovaním sa mohlo hneď začať. Takže, rodinná návšteva sa uskutoční túto sobotu - teda pozajtra. Tato nevedel kto každý príde (zohnať letenky v predvianočnom návale nie je sranda), ale niekto predsa len. Bez slova prikývnuc, ak rodičia očakávali prejavy nadšenia, ostali sklamaní. Mama ma skúšala primäť k slovu rozprávaním príbehov z minulých stretnutí, Jen spomenula ako sa im darí na farme a Emily sa zdôverila, že má spolužiaka, ktorý sa jej páči. Také malé rodinné posedenie. Áno, rodinné, lebo Jen je už dávno súčasťou našej rodiny a navždy ostane.

Aj napriek maminej (i tatovej) snahe otvoriť mi ústa, moje odpovede ostali jednoslovné, sem tam zavrtenie hlavou či prikývnutie. Nepomohli ani koláče, ktoré mama ráno objednala. Napokon nás s Jen zanechali osamote. Emily s nami chcela ostať, no tato to vyriešil návštevou supermarketu, poveriac Emily náročnou úlohou - vybrať darček pre svojho bračeka.

Len čo sme ostali sami, Jen si ku mne prisadla. "Josh, čo sa stalo ? Mal si zlý sen ?" Brnknúc na citlivú strunu, nemohol som zaklamať. "Nie, vlastne áno." Jen sa ku mne pritúlila, zložíac mi hlavu na plece. "Vieš Josh, keď mi doktor Cooper povedal, že to znova mám, mávala som strašné sny. Prebúdajúc sa mokrá ako myš, zdalo sa mi ako umieram, ako ležím v truhle a kladú ma do hrobu. Strašne som sa bála smrti. Nikdy som o tom nikomu nehovorila. Vlastne iba jednému človeku. Ale ak chceš..." "Áno, prosím." Zastonajúc ako žobrák pred kostolnou bránou, veľmi som túžil spoznať kamarátkin príbeh. "Tak dobre. A môžeš to napísať aj do svojho denníka. Nie je to tajomstvo. Vieš..." Jen zaváhala. "Bola som našťavaná na všetkých. Na mamu, na otca aj na Boha. Prečo mi to spravil, keď som sa k nemu každý deň modlila, v nedeľu chodila do kostola, nerobila zlé veci ? Prečo práve ja ? Mala som spolužiakov čo sa neustále bili, boli zlí, nadávali a vysmievali sa iným, a im sa nič nestalo. Iba mne. Ako môže Ježiš také veci dopustiť, ak je spravodlivý ? Nenávidela som celý svet a najradšej by som všetko rozmlátila. S mamou sme sa hádali, oco ma nepočúval, stále opakujúc kecy ako si musíme niesť svoj kríž. Ale jemu sa to ľahko hovorilo, keď bol zdravý." Jen zasmrkala a mne došlo, že vzlyká. "Pozerala som školský Facebook, spolužiakov, kámošky, a tak hrozne im závidela. Vlastne... Nenávidela som ich za to akí sú šťastní, kým ja trčím v hnusnej nemocnici. Ale..." Jen na chvíľu zmĺkla, utrúc si slzy. "Potom mi otec Peter povedal, že sa za svoj hnev

hanbiť nemusím. Sme len ľudia a báť sa smrti je normálne, aj keď sme veriaci. Veľmi mi tým pomohol." Nevediac čo na to povedať, poďakoval som. "Ja..." Hlas mi preskakoval. "Nemali sme chodiť na ten hrob. Znova sa mi o tom snívalo. Bola to veľká hlúposť. Mal som veriť mame." "To nič." Upokojovala ma Jen. "Nič sa nestalo. Mama ti rozumie. A ja tiež." "Nie, nerozumieš. Mne sa snívalo o mojom pohrebe. Bola si tam ty, mama, tato, Emily, tety, ujovia, spolužiaci, učitelia zo školy, Júlia. Všetci. A všetci ste plakali a boli takí smutní, a ja som tam len ležal - v tej strašnej truhle a nemohol vám pomôcť." "Ja viem." Pošepla Jen chápavo. "Aj ja som mala hrozné sny. Ako sú naši v kostole, ako má dávajú do hrobu a zahrabávajú. Strašne som sa bála. Vždy večer, keď som zaspávala, prosila som Ježiša, aby sa mi o tom nesnívalo." "Nie !" Skočil som kamarátke do reči. "Ty tomu nerozumieš. Ja sa nebojím, že zomriem. Teda vlastne bojím a veľmi, ale nechcem, aby ste boli smutní a aby ste za mnou plakali." Vymaniac sa z Jeninho zovretia, sfúkol som sviecu na stole. Tmavý kúdol dymu pomaly stúpala nahor ako duša človeka. "Až zomriem a pôjdem do neba, nič ma nezabolí, neucítim hlad, ani sprostú únavu. Ale čo mama a tato ? A čo ty ? Keby sa to stalo vám, veľmi by som trpel a najskôr aj zošalel, ak by som vedel, že ťa nikdy neuvidím, nepokecáme si, nezačujem tvoj hlas, nebudem s tebou. To by bolo horšie než sám zomrieť. Nechcem, aby ste za mnou plakali a boli smu..." Sily ma opustili a nedokázuc pokračovať, na chvíľu nastalo trápne ticho. "Josh, to bolo nádherné." Jen ma objala a slzy jej vhrkli do očí. "Budem za tebou plakať a budem veľmi smutná, lebo ťa priveľmi milujem. Budem na teba stále myslieť, pozeráť na tvoje fotky, na kvet čo si mi dal a starať sa oň, akoby si to bol ty." Obaja sme sa zachichotali, hoci smiechom cez slzy. "No zároveň viem, že budeš na lepšom mieste a opäť sa raz stretneme. A potom už budeme navždy spolu. Rozumieš ?" Prikývnuc, Jen som odhrnul jej krásne vlasy z ofiny. "Môžem ťa o niečo poprosiť ? Chcem, aby si to povedala mame a tatovi, až tu nebudem. Uvedomil som si to až dnes ráno, keď mi pomáhali vo vani. Aj oni raz budú starí, a kto im pomôže, až ostatnú bezo mňa ? Emily je dievča a nemá dosť síl. A určite bude mať vlastnú rodinu a deti." Zavruc oči, to čo som sa chystal vysloviť mi prišlo dosť hlúpe. "Mali by mať ešte jedného chlapca - bábätko. Rozumieš, namiesto mňa. Veď nie sú tak starí. Prečo by to nemohli skúsiť ? Ale iba ak chcú. Nehovor im, že som na tom trval. Len ma to tak napadlo." Otvoriac viečka, Jen sa na mňa usmiala a naše pery spojilo krátke, no o to intenzívnejšie puto. "Máš dobré srdiečko Josh. Mňa by také niečo nikdy nenapadlo." "Ale napadlo. Iba si bola mladšia než ja, keď si to dostala. Choroba ma zmenila. Ukradla mi detstvo. Mám 12, ale rozmýšľam ako dospelí, a tak aj píšem. Pozeral som na začiatok denníka, a vtedy som písal inak. Zmenil som sa. Už nie som chlapec." "Pre mňa áno." Jen ma objala a dlho sme držali jeden druhého za ruky, ako herci v romantickom filme. My sme však nič nehrali. Lúbime sa. Taká je pravda.

Och, už zasa vzlykám. Dnes viac nenapíšem. Som rád, že ma mama s tatom nevidia. Vystrašili by sa, a to nechcem. Nedopustím, aby trpeli. Aj preto, odteraz už žiaden ďalší smútok, aj keby by ma opäť trápil ten zlý sen ! Čoskoro sú Vianoce, cez víkend má snežiť a darček pre Jen, moje veľké prekvápk, mám v šuplíku. Stačilo nariekania a bolesti. Nech si ma Jen pamätá ako veselého chlapca. Tak to oddnes bude !

Piatok 20.12. 17:55:

Jen práve odišla a pekný deň sa chvíli ku koncu. Zajtra prídu príbuzní a Jen. Alebo skôr, Jen a príbuzní. ☺ Už sa neviem dočkať.

Trochu ma trápí únava, ale nie až tak ako na začiatku týždňa. Ráno som dokonca sám bez sprostého vozíka a pridržiavania zvládol náročnú trasu posteľ - záchod - posteľ. To pozeráte, čo ?!? Je pravda, že dobrá nálada skončila zbadajúc svoj 'upírsky' ksicht v zrkadle. Môžem ísť na Halloween, a ani kostým nepotrebujem... Ale vážne, ten môj ksicht je fakticky hrozný. Bledý ako smrťka, líčne kosti vystupujúce sťa zombíkovi, kruhy pod očami, nechýbajú ani vrásky na čele, plus tá hrozná plešina. (Dobrou správou je, že na niektorých miestach mi narástli ďalšie vlásy. Hodné tak pod mikroskop, no aj tie potešia. Škoda len, že budú posledné.) Horšie to bolo s tým ksichtom. Ak ma zajtra sesternice Lisa a Kim takto uvidia, zoberú nohy na plecia. Rozmýšľajúc čo s tým, otvoril som okno. Silný vietor dujúci od pobrežia mi 'strapatil' 'vlasy', cítiac sa ako 'za mladá'. Nie však nadtľho. Len kým si mama nevšimla vanutie studeného vzduchu spod dverí. Nasledovalo rýchle pribuchnutie okna a o niečo menej rýchla prednáška na tému 'zimou prenosných nákaz' (blbosť čo ?), akoby som mohol ešte viac ochorieť... Ale čo tam potom ? Za chvíľu tu bude Jen.

Večer, kým ma premohol spánok, dosť som nad včerajškom premýšľal, uvedomiac si ako som to celé pohnojil. Nemal som s tým hlúpyim snom začínať. Len som Jenny zbytočne rozrušil. Tak dobre sa o mňa stará a toľko bolesti ju čaká. Nezaslúži si trpieť, kým sme spolu. Veď tak málo času nám ostáva. Musíme ho prežiť najlepšie ako sa len dá. A preto už žiadne kecy o smrti. Našťastie, keď Jen dorazila, zdalo sa, že smutný rozhovor zo včerajška vyliečil čas. Ukázala mi najnovšie fotky z farmy, kde sa im v noci narodila ovečka. Dosť sa o ňu bála, lebo ovce rodia na jeseň, ale tato so susedom z vedľajšej farmy to zvládli. Jen nahrala jej prvé zabečanie. Bolo krásne. "Nový život." Pomyslel som si dojata. Ukázala mi tiež kvietok odo mňa, ktorému vypučal už tretí lístok. Jen mu dala hnojivo špeciálne používané pre fikusy a hľa, toto je výsledok. Profík z branže sa hneď pozná. A Jen je v pestovaní kvetov ozaj profíkom.

Vysvetľujúc ako často fikus polievať a kde ho v izbe najlepšie umiestniť, aby mal dosť svetla, Jen náhle zmenila tému. "Mal si aj dnes zlý sen ?" "Nie, prečo ?" "Si zamyslený. Nebavia ťa moje fotky ? Môžeme niečo zahrať, alebo ti môžem niečo prečítať." "Nie. Tým to nie je. Fotky sú super a Becky (tá novonarodená ovca) je cool. Iba... Ráno som uvidel svoj ksicht v zrkadle. Vyzerám ako strašidlo." "Strašidielko." Poopravila ma Jen. "Moje krásne strašidielko." "Hej, ale keď 'to krásne strašidielko' zajtra uvidia moje sesternice, utečú. Lisa má 5 a Kim 4. Nevideli ma plešatého s ksichtom ako mŕtvola. Nechcem ich vystrašiť. Asi budem musieť celú oslavu trčať v izbe, aby sa im o mne nesnívalo." "Ani nápad !" Zavelila Jen, a hneď aj dostala nápad. "Viem čo spravíme." Skôr než sa mi podarilo zistiť viac, Jen na dve minúty vybehla z izby. Vrátiac sa, poprosila mamu s tatom, aby do obývačky najbližšiu hodinu nevstupovali. So sústredeným pohľadom si ku mne prisadla, položiaca na nočný stolík mamine šminky, tužky na oči, púdre i drobné štetce. "Čo chceš robiť ?" Zajachtal som vystrašene. "Vystri sa a skús sedieť rovno." Jen mi posunula tvár, aby na ňu dopadalo vonkajšie svetlo i to z lampy na nočnom stole a na jeden zo štetcov naniesla šikovnosťou jej vlastnou trochu púdre. "Nie, to nie !" Brániac sa. "Nie som baba." "Aj chlapi sa šminkujú. Čo takí herci ? Tí majú stále makeup na tvári. Maskérky ich upravujú aj niekoľko hodín. Ber to akoby si bol hercom. A neboj, viem

čo robím. Mame som s makeupom pomáhala veľakrát." Cítia sa trápne, nechcel som Jen uraziť, a tak sa zo mňa na najbližšie desiatky minút (nedobrovoľne) stal nádejný 'herec'. Musím priznať, že hoci šminkovanie štekľilo a svrbelo, Jenine prsty len tak kmitali. Nanášajúc vrstvu po vrstve, ako maliar farby na obraz, trvalo takmer hodinu kým Jen skončila. Podajúc mi zrkadlo, sánka mi padla. Svieža tvár s prirodzenou farbou, bez nepekných tieňov pod očami, či perami znetvorenými množstvom prasklín. Takmer sa nespoznajúc, až na tie vlasy, vyzeral som ako pred nástupom do nemocnice. "Môže byť?" Riekla Jen napäto. "To je úžasné." Chcel som kámošku objasť, keď ma zastavila. "Rozmažeš si makeup." Jen potom zavolala mamu s tatom. Najprv trochu zarazení, musel som ich uistiť, že makeup sa mi páči, ešte raz poďakujúc Jen. Aj s Emily, spravili sme si pár spoločných fotiek. Mať tak vlasy, je zo mňa znova rovnaký krásavec ako pred pol roka. ☺

S makeupom na ksichte, do večera sme sa hrali, stavajúc si vláčik, ohadzujúc sa detským slizom, Emily som naučil pilotovať helikoptérový dron a večer keď sa zotmelo nám tato pustil film čo natočil na výlete v horách. Žiadne slzy, bolesť, ani strach, len krásny deň. A tak to má byť. Jen mi sľúbila, že zajtra príde skoro ráno, aby sme to šminkovanie stihli. Teraz si ho umyjem, nech nezašpiním vankúš, ale dnes sa mi bude dobre zaspávať keď viem, že bratancov a sesternice nevystraším. No... Možno trochu. Predsa len, nemám vlasy. Avšak iba trochu. ☺

Sobota 21.12. 21:00:

Návšteva prišla, odišla a s Jen sme to zvládli. Ale pekne po poriadku, nech v tom nenarobím chaos.

Po dlhých dňoch únavy a bolestí žalúdka, konečne nastala vytúžená úľava. Bez pomoci sa mi podarilo prejsť pár krokov, niečo zjesť a kým mama pripravovala dobroty na dnešnú slávnosť, prepisoval som denník. Návšteva dorazí už na obed a na letisko odchádzajú o šiestej, aby stihli lety domov. Po minulé roky sme prespávali na hoteli či priamo u rodiny, ale v našom dome, najmä potom čo som obsadil obývačku by to veľmi nešlo. Okrem toho, Vianoce sú za dverami.

Jen dorazila o deviatej, ako sľúbila a hneď začala s prácou. Púdre, krémy, tampóny, vatičky, očné tiene, kadejaké vodičky a iné veci, v ktorých sa ako chlap(ec) nevyznám. Ruky jej kmitali ako klaviristovi na koncerte. Občas zakašlúc, keď mi púder vošiel do nosa či škeriac sa ako cvok, potom čo má hladké štetinky štetcov zaštekľili, výsledok stál za to. "Páči sa ti to?" Opýtala sa Jen, podajúc mi zrkadlo. "Super. Vyzerám ako dievča." "Nie. Ako krásny chlapec. Môj najkrajší." "Myslíš, že si to nevšimnú? Príde aj Tom, môj bratanec. Minulý rok sme sa pobili." "Kvôli čomu?" "Nevie prehrávať. Snáď ma nevysmeje." Jen ukázala zaťatú päsť. "Nech len skúsi, ak chce jednu do zubov." Obaja sa zasmejúc, jasná vec, že Jen to nemyslela vážne. Je to slušné dievča. Obzerajúc sa v zrkadle, niečo mi napadlo. Vlastne ma to napadlo už večer, akurát som o tom nemal komu povedať. "Určite sa ma budú pýtať čo mi je?" "Kto?" "Mojí bratanci a sesternice. Najmä Kim. Má len 4 a je veľmi zvedavá. Keď ma uvidí bez vlasov..." "Povieme jej, že ťa prešla kosačka." "Ja to myslím vážne." "Prepáč." Jen ma chytila za ruku. "Budem pri tebe a niečo vymyslím. Alebo jej ukážem svoju fotku, keď som bola plešatá ja. A potom sa bude pýtať mňa."

"A čo jej povieš ?" "Pravdu. Nemôžem predsa za to, že som ochorela." Jen sa nemýlila. Prečo by som sa mal hanbiť za niečo za čo nenesiem vinu ?

Okolo obeda zazvonil telefón. Dvihol ho tato. Príbuzní sú na letisku a čoskoro prídu. Napokon z bratancov a sesterníc dorazí len Tom. Ostatní na stretnutie zvolané na poslednú chvíľu nekúpili lístky, alebo už mali iný program. Tato sa ma opýtal ako mi je. Najskôr si myslel či sa ma malý počet príbuzných nedotkne. Práve naopak. Problém so zvedavými otázkami je tým pádom za nami. Tom je dosť veľký, aby vedel čo mi je.

Oblečení v sviatočnom a usadení za stolom, s Jen sme očakávali príchod rodiny. V troch taxíkoch, o pol hodinu dorazili. S Tomom, dohromady 12 ľudí. Teta Mary, ujo Jeff a ich 30 ročný syn Mark, plešatý strýko Ed s tetou Hannou z Portlantu, mamina sesternica pani Andersonová, pán a pani Phillipsovi s dcérou (pre mňa tetou) Nicole z ďalekej Floridy i ujo Nick a teta Joanne Irwingovi s ich synom Tomom - mojim bratancom. V dome nastal patričný hurhaj a podľa očakávania sa zo mňa stala celebrita s ktorou si každý chcel podať ruku, povzbudiť ma aký som vraj statočný, ako radi ma vidia, niektoré tety ma dokonca zatúžili pobožkať čo mama rázne zatrhla (Emily im to dosýta vynahradiť). Môj výzor, hoc po Jeninej úprave, najviac zasiahol tetu Mary, ktorá objímuc ma mocnejšie než had škrtič, začala vzlykať, až ju ujo Jeff musel odviesť do kúpeľne. Prišlo aj na darčeky - kopec podarúňkov vo väčších i menších škatuliach s menovkou i bez, väčšina pre mňa, niečo pre Emily. Posadajúc k stolu, skôr než nás mama ponúkla dobrotami, pripadla mi zodpovedná úloha predstaviť kamarátku po mojej pravici. Nepreziarim, kde sme sa spoznali, len som sucho skonštatoval, že Jen je moja priateľka. Až keď uja Irwinga zaujímalo či sme spolužiaci zo školy, neostalo mi nič iné len priznať pravdu. No a potom prišlo na odbaľovanie darčiekov s čím mi pomáhali Emily i Jen, listy od príbuzných, ktorí prísť nemohli, pani Andersonová doniesla fotoalbum s fotkami z prechádzajúcich stretnutí. Nasledovala hostina. S Jeninou pomocou sa mi podarilo niečo málo zjesť, a hoci snažiac sa ignorovať to, neušlo mi ako z času na čas na mňa niektorý z ušov či tiet nenápadne hodil pohľadom. Tom nič nehovoril. Aj on si ma občas kútikom oka prehliadol, a tým to haslo. Pravdu povediac, Toma som nikdy veľmi nemusel. A nebolo to iba kvôli bitke z minulého roka. Namyslený a drzý, vždy musí mať posledné slovo. A keď s ním niekto nesúhlasí, urazí sa. Rád sa predvádza, máva hlúpe poznámky a provokuje. No dnes sa našťastie krotí.

Ani neviem ako, ale 3 hodiny prešli s ňou. Chvíľu sa hrajúc s darovanými autíčkami a robotmi, počúvali sme rodinné historky z predchádzajúcich stretnutí, ktoré Jen dosť zaujali a s jej pomocou som zbhol (bol dovlečený) na záchod. (Jen ponúkli pomoc všetci ušov i Mark, no Jen to zvládla sama.) Ako čas plynul, únava ma zmáhala čoraz viac. Klipkajúc očami, vyčerpanie neušlo pozornosti môjho anjela strážneho. "Si unavený ? Nechceš si ľahnúť ?" Stačilo drobné prikývnutie, aby sa veci dali do pohybu. Živú vravu nahradilo ticho ako v kostole, keď mi príbuzní uvoľňovali miesto, aby ma tato v náručí zanesol do postele. Nemôžem povedať, že by mi tento spôsob transportu nejako extra vyhovoval, no nikto, ani Tom môj osobitý spôsob odchodu neokomentoval. Na moje potešenie, Jen ostala v obývačke spolu so mnou. "Ak si chceš pospať, ostanem tu pri tebe." "Ostaň, prosím. Spať už nebudem. Chcel som byť len chvíľu s tebou." Jen sa usmiala a naše dlane splynuli. "Díkes za všetko. Bez teba by som to nezmákol." Jen sa zháčila. "Bezo mňa ? Ved' som tam len sedela." "Ved' práve. Som rád, že prišli, aj keď tie hračky už potrebovať nebudem.

Ak by si niečo chcela ty, alebo pre Amber a Sama, kľudne si zober čo sa ti páči. Aj Emily to poviem." "Nehovor také veci Josh. Prosím." Jen mi napravila vankúš a dala napiť. Chvíľu sme na seba len tak hľadeli. Jen mi hladila studené zápästie bez života, bez krvi a servítkou utrela kropaje z čela, rozmažúc kúsok makeupu. Teraz ho už potrebovať nebudem. Ujovia a tety za mnou prídu sa len rozlúčiť. Ako naschvál, práve v tej chvíli vstúpila dnu mama s Tomom. "Ako ti je ?" Opýtala sa ma. "Chceš spať ?" "Ani nie. Už ma to prešlo. Len som si potreboval ľahnúť. Jen mi dala napiť a je mi lepšie." "To som rada." Mama pozrela na Toma. "Mohol by tu s vami Tom chvíľu ostať ?" "Jasné. Prečo nie ?" Viditeľne nesvoj, bratanec sa usadil do kresla pri stole. Keď nás mama zanechala osamote, Tom nič nepovedal a pozerúc naň, cudne sklopil zrak. Ani jemu neprišlo najpríjemnejšie byť tu s nami. Najskôr nápad niektorého z dospelých, nech sa spolu zahráme, alebo niečo také. "Aké máte počasie ? Aj u vás sneží ?" (Ja viem, strašná blbosť, ale niekde treba začať.) Tom zavrtel hlavou. "Nechceš si sadnúť k nám ?" Naznačiac Jen, prisunula jednu z voľných stoličiek k mojej posteli. Tom poslúchol. Teraz keď bol takmer pri mne, do očí mu udrela rozmazaná farba na mojom čele. Požiadajúc Jen o čistú utierku, s jej pomocou sme zotreli zbytok makeupu. Mŕtvolne bledá pokožka bratanca ohromila. "Jen mi spravila makeup. Nechcel som aby si Kim a Lisa mysleli, že je zo mňa upír." Tom najprv nevedel ako zareagovať, no keď sa Jen začala chichotať, pridala sa i on. A ľady boli razom rozlomené.

"Bolí to ?" Opýtal sa Tom. "Hm... Kedy ako. Keď mi dávajú výživu či transfúziu, musia mi ju pichať do žily. Predtým som mal katéter, ale keď sa mi zapálila koža, museli mi ho dať preč." Vyhrnúc si tričko, ukázal som jazvu, neradostnú spomienku na hrudný katéter. "Tu bola taká trubička, cez ktorú mi dávali transfúziu a lieky. Teraz ho už nepotrebujem a všetko mi dávajú do žily. No blbšia než bolesť je únava a hlad. Nemôžem veľa jesť, lebo to hneď vygraciam a som stále unavený." Tom fascinovaný pohľadom na môj hrudný kôš zhyzdený modrinami všetkých rozmerov a farieb neodvetil. "Nikto ma nezbil. To je z choroby." "Prečo ich máš toľko ?" "To kvôli liekom a chorobe." Vysvetlila za mňa Jen. "Žilky a vlásoknice nie sú tak pevné ako u zdravých a niekedy z nich vytečie krv a vytvorí modriny." "Aj ty si ich mala ?" Jen prikývla. "Keď sme brali chemo, mali sme ich všetci. Ale nebolia ako keď spadneš." "Nebolia vôbec, aspoň mňa nie." Na dôkaz svojho tvrdenia som zatlačil na jednu z modrín. "Fakticky to bolelo len vtedy, keď nám dávali katéter a odoberali kostnú dreň. To bolo zo všetkého najhoršie." Tomovi som šľavnato opísal samotnú operáciu, detaily ako vám vrtajú do kosti dlhou ihlou, ako musíte na operačke ležať nahý i anestéziu a bolesti na druhý deň. Jen na všetko prikyvovala, pridajúc osobné skúsenosti. Štvrtá hodina rozprávania a Tomova tvár pripomínala tú moju. Poblednutý, naľakalo ma či sme to s úprimnosťou predsa len neprehnali. "Josh, môžem sa ťa niečo opýtať ?" Šepol Tom váhavo. "Len nepovedz naším, že som sa ťa na to pýtal." "V pohode. Ostane to iba medzi nami." Tom sa nepokojne zamrivil, sklopiac zrak. "Ty zomieraš ?" Otázka ma trochu zaskočila, hoci iba trochu. "Áno." "A nemáš strach ?" Skôr než som odvetil, Jen mi zovrela dlaň. "Vlastne, áno. Ale už nie ako predtým. Moji dvaja kámoši z nemocnice Mike a Jesse tiež zomreli a mali sme tam chlapcov a dievčatá čo boli mladší než ja." Pozerúc na Jen, jej meravá tvár mi paradoxne pomohla. "Viem, že nebudem sám. Preto sa tak nebojím." "Aj ty zomrieš ?" Úprimná otázka akú dokáže položiť len dieťa Jen nerozhodila. "Ja som vyliečená. Ale môže sa mi to hocikedy vrátiť." "Nevráti !" Odsekol som rázne. "Jen je vyliečená a choroba sa jej nikdy nevráti. O to sa už postarám." Jen sa placho usmiala. Len ona chápala ako to myslím. Tom ostal v pomykove. "Keď vyliečili Jen, prečo nemôžu aj teba ? Ja..."

Tom zaváhal. "Nechcem, aby si zomrel." "Dík Tommy. Ale niekedy to proste nejde. Leukémiu som dostal starší než Jen a čím si starší, tým horšie sa lieči. A tiež som schytal zápal pľúc, ktorý Jen nemala. Museli mi prerušiť liečbu a tá už potom neúčinkovala ako mala." Tom ostýchavo prikývol. "Prepáč, že sme sa minulé Vianoce pobili. Bola to moja chyba. Sorry." "Díkes. A mne zas prepáč, keď som ti robil zlé veci a nemal ťa rád." Hľadiac si do očí, zrazu sa stalo niečo čo som nečakal. Tom ma z ničoho nič objal. Stačilo tak málo a naše spory ostali odpustené a navždy zabudnuté. Na znak zmierenia sme si všetci traja spravili spoločnú fotku. Bol to Tomov nápad, nech má na mňa pamiatku. Až do večera sme potom len kecali. O všeličom možnom, iba o smrti a utrpení nie. A keď rodina odchádzala, Tom mi naposledy zakýval. Vedel som, že ho nikdy viac neuvidím, aj preto ma potešilo, že sa na mňa nehnevá, a ja naňho. Ako sa na správneho kresťana patrí.

Je už neskoro a mal by som ísť spať, no stále mi behá po rozume Tomova otázka či sa nebojím smrti. Nuž, bojím. Ale prečo by som mal mať strach, keď každý deň umierajú po celom svete tisíce detí mladších než ja ? Ako sa tie musia báť, keď majú 5, či 8 rokov ? Akoby sa bála Emily, ak by sa jej stalo to čo mne ? Nie, musím zostať statočný. Som dosť veľký a s Jen všetko prekonám. Aj svoj strach.

Nedeľa 22.12. poobede v posteli:

Jen dnes nepríde. Ráno cestou do kostola sa im pokazilo auto a sused z vedľajšej farmy ich musel odtiahnuť. Nuž čo ? Smola. Tato sa ponúkol, že po ňu skočí na farmu, no s vďakou som to odmietol. Posledné dni za mnou moja láska chodila každý deň a i ona si potrebuje oddýchnuť. A ja vlastne tiež. Včerajšia návšteva ma vyčerpala a až toto dopíšem, pôjdem si ľahnúť, nech mi na Vianoce ostane dosť síl. Už len 40 hodín a nastane Štedrý deň. Neviem sa dočkať. Ak neschytám zápal pľúc či vysokú teplotu, určite to zvládnem. A potom celé 3 dni budem spolu s milovanou Jen, mamkou, tatíkom a Emily. A budeme šťastní a všetko zlé sa pominie. Och, ako sa teším.

Inak, na Internete sa mi podarilo nájsť pekný výrok neznáameho autora, ktorý som poslal Jen. *"Umieranie je ťažké, no naučiť sa žiť, ďaleko ťažšie. Kto žil len pre seba, nežil vôbec."* Jen mi zaň poslala srdiečko, no to srdiečko čo mi stále bije v hrudi patrí iba tebe moja Jen. Žiješ pre mňa a ja pre teba. Josh tu bol, a nebol tu zbytočne. To ty si dala zmysel môjmu životu. Ďakujem ti za všetko. ☺

Zásnuby

Utorok 24.12. neskoro večer:

Nádherný deň. Asi preto, že sú Vianoce. Teda, až za pár hodín, ale to je jedno. Sú a budú moje najkrajšie.

Vstanúc pred deviatou, únava i hlad ma opustili. Možno za to mohla včerajšia hostina (napráskajúc sa koláčmi ako za starých čias), no myslím, že Ježiško tam hore moje prosby vypočul a toto je jeho vianočný darček mne. ☺

Po minulé roky sme s ozdobovaním stromčeka začínali skoro ráno, hneď ako sme s Emi vstali. Tentoraz mama s tatom dodržali sľub a s ozdobovaním nezačali bezo mňa, a najmä bez Jen. Tú otec priviezol pred obedom, a ani neviem ako to mám napísať, no skrátka Jen u nás najbližšie 2 dni prespí !!!!! U mňa v obývačke !!!!! Celé Vianoce ostaneme spolu !!!!!!!!!!! Darček z neba - číslo 2. Kým som spal, mama s tatom vo vedľajšej izbe pripravili rozťahovací gauč, ktorý keď Jen prišla, preniesli do obývačky. Skrátka, paráda !!!

Hneď ako sa Jenny vybalila, začali sme so zdobením. Jedličku rozvoniavajúcu v obývačke pokryli desiatky gulí, snehových vločiek, anjelikov, dlhé cáry lamiet i čokoládové figúrky. Tie sú mojím nápadom. V niektorých európskych krajinách na vianočné stromčeky dávajú kolekcie čokoládových figúrok zabalených vo farebných obaloch. Duté či s náplňou, poprosil som mamu, aby nejaké skúsila pozháňať. Tu v Amerike ich veľmi nepredávajú, no na Internete našla obchod, odkiaľ ich objednala. Veľmi pekné, farebné, jediným problémom bolo, že nemali nitky ako ich priviazať. Jen sa však rýchlo vynašla a zoberúc niť na šitie, s Emilinou pomocou figúrky pribúdali na stromčeku jedna radosť. Dve hodiny namáhavej práce (ja som zavesil len pár guliek a s tatovou pomocou hviezdu na vrchol stromčeka), výsledok stál za to. Najkrajší stromček, aký sme kedy mali. Aj sme sa pri ňom vyfotili, tato zapálil krb, Jen pustila koledy od Libery a bolo nám ako v raji. Moje najúžasnejšie Vianoce sa práve začali.

Usadení okolo jedličky, snáď nádherná atmosféra rozsvieteného stromčeka a anjelských hlasov mi rozviazala jazyk, vykonajúc niečo doteraz celkom nemysliteľné. "Tati, zajtra by sme s mamou, Jen a Emily chceli ísť do kostola. Želám si to." Obrátiac sa ku mne, tato mal v tvári neurčitý výraz, akoby ho návrh zaskočil. Na sekundu, dve mi stuhla krv v žilách, kým sa tato neusmial. "Dobre. Pôjdem s vami." Odpoveď mi vyrazila dych. Tato čo celý život neznáša náboženstvá a cirkvi pôjde s nami do kostola ????? Neuveriteľné. Túžiac mu poďakovať, nenachádzajúc správne slová, len som ho objal. Vianoce sú vážne časom zázakov.

Po úžasnom posedení pri stromčeku nastal čas na slávnostnú večeru. Mama pripravila kopec dobrôt, od moriaka, cez zemiakovú kašu, šunku, šaláty, kuraciu polievku, koláče. Hromadu koláčov. Bolo toho toľko, že majú žalúdok v poriadku, nevládzem zo všetkého ochutnať. No po troške, predsa len som to skúšal. Obávaná havária (grcanie) našťastie nenastala.

K večeru ma premohla únava a do denníka už veľa nepribudlo. Aj preto zápisky robím až teraz v noci, keď Jen spí. Áno tu, hneď vedľa mňa. Teda nie v mojej posteli, ale na rozkladacom gauči. Dlho sme sa rozprávali o Vianociach na ich farme, Jen mi prečítala z Biblie príbeh narodenia Ježiška (veľmi pekný), a keď Emily zaspala, mama s tatom k stromčeku naznášali darčeky. Trochu sme im s Jen pomáhali, hoci ja ozaj iba trochu. Zabalené v darčkových krabičkách, keď už boli na mieste, prišiel čas aj na ten môj. Nemajúc stuhu, ani krásny obal, iba obyčajný papier a na ňom roztraseným písmom dopísané meno priateľky. Jen sa na mňa usmiala. "To je pre mňa ?" "Áno. Sám som ho kúpil. Ale neotváraj ho kým nevstanem. Dobré ?" Jen si

priložila ruku k hrudi ako pri skautskej prisáhe. "Sľubujem." "A nesmej sa mi až ho uvidíš. Nič lepšie mi nenapadlo." "Nebudem." Odvetila Jen, spečiatiac sľub bozkom na pery.

Streda 25.12. 6:06:

Musím písať potichu. Jen ešte spinká a je ozaj nádherná. Otočená ku mne, dlhé kadere jej padajú do čela. Tváričku má rozkošnú, ako maľovaný obrázok, dokonca sa zdá, akoby sa na mňa v spánku usmievala. Najradšej by som ju objal, no nechcem ju zobudiť. Určite vstávala skoro ráno, aby nakrмила zvieratá. Radšej dopíšem zážitky zo včerajška a dňa predtým. Stále trochu unavený, najskôr si ešte pospím. Na večer musím byť fit. Na omšu ideme o šiestej, keď už bude vonku tma. Takto je to podľa Jen na Vianoce najkrajšie. Už sa neviem dočkať. Tato pôjde s nami. Ďalší zázrak.

Dívajúc sa na stromček naplňajúci izbu vôňou lesa, jedna vec ma trápi. Čo ak sa môj darček Jen nejako dotkne ? S nikým som sa o ňom nebavil. Ani s mamou. Čo ak to bude považovať za hlúpe, že jej dávam takú vec ? Snáď ju neurazím.

Streda 25.12. 22:28, prvý sviatok vianočný:

Opäť musím písať potichu. Jen už spí a znova je tak nádherná, ako celý dnešný deň.
☺

Na druhý pokus som vstal až pred desiatou. Jenina posteľ zívava prázdnotou, no jej i Emilin hlas doliehali z jedálne. Nazbierajúc sily, podarilo sa mi prejsť k dverám. Jen a Emily hrali s tatom pexeso. Keď ma Emily uvidela, skríknuc od radosti, rozbehla sa k stromčeku a začala odbaľovať darčeky so svojím menom. Vidiac ma pridržovať sa zárubne, Jen mi pribehla na pomoc. Vlastne som ju ani nepotreboval, ale prečo prísť o Jenino objatie ? ☺ O malú chvíľu sa okolo stromčeka zhromaždila celá rodina a rozbaľovanie darov mohlo začať.

Emily dostala elektrickú kolobežku po ktorej tak veľmi túžila, špeciálnu edíciu Harry Pottera, nový tablet, perleťovú čelenku a kopec iných vecí. Tato s mamou si vymenili najmä ošatenie, tato dostal holiaci strojček a turistický atlas východného pobrežia, mama zas kozmetiku, robotický vysávač, náhrdelník i sušič na vlasy, ktorý jej pár dní pred Vianocami zhorel. Aj mne sa ušli krásne darčeky. Okrem tých čo sme odbalili minulý týždeň mi Jen kúpila Lego s modelom raketoplánu (ten musel stáť more peňazí), špeciálne vydanie The Neverending Story, zimnú čiapku, ktorú si zoberiem do kostola, vreckovú Bibliu i ruženec s rukou písaným venovaním. Z vďačnosti som Jen objal, za všetko jej poďakujúc. No ani ona neobišla naprázdno. Mama jej kúpila atlas kvetov, fotoalbum prírodných krás i zimnú čiapku. Tu som sa musel zasmiať, lebo čistou náhodou mama i Jen kúpili navlas rovnaké čiapky. Hneď sme sa aj dohodli, že ich zoberieme do kostola. Jen potom chcela otvoriť malú krabičku s mojím darom, no poprosil som ju, aby to urobila až večer, keď sa vrátíme z kostola. Jen súhlasila. Aspoň sa na prekvapenie bude tešiť ešte viac.

Celé poobedie sme sa hrali. Skladali si Lego, púšťali vrtuľník, spravili spoločné fotky s čiapkami na hlave, pustili The Neverending Story aj so všetkými bonusmi, Jen mne a Emily ukázala ako sa modliť ruženec bez toho, aby tato namietal. A k večeru nastal ďalší zázrak. Hoci v správach nič také nehlásili, začalo husto snežiť. Miliardy snehových vločiek pokryli mesto hrubou perinou, premeniac našu záhradu v zimnú rozprávku. Vianoce ako sa patrí !

Ako sa blížila šiesta hodina, mama s Jen mi pomohli s obliekaním. Tato chcel zobrať vozík, no odmietol som. Tých pár krokov prejdem, a keď nie, Jen mi pomôže. Tato súhlasil. Do kostola sme prišli skôr než sa zaplnil veriacimi. Tato s mamou si sadli do zadného radu, kým my traja s Emily sme zmierili dopredu. Potácajúc sa z nohy na nohu, jeden starší pán mi pomohol a podoprúc ma mocným ramenom, zaviedol nás do prvého radu, kde zvyknú sedávať deti. Poďakujúc, len sa usmial. Zložiť si čiapku (v kostole by muži čiapky nosiť nemali), na rozdiel od supermarketu či školy, nikto po mne nehádzal zvedavými pohľadmi. Ani kňaz. Bol som medzi svojimi. Jeden z veriacich. Taký istý ako ostatní.

Omša bola čarokrásna. Teraz už presne vediac kedy vstať, kedy klaknúť, kedy sa mám prežehnať a podať si ruky s ostatnými veriacimi, pomodliť sa Otčenáš i Verím v Boha otca. (Ja viem, chválenkárstvo nie je pekné, ale som na seba pyšný ako sa mi podarilo všetko zvládnuť. Aj tato určite musel pozeráť, ako sa tu vyznám.) Pred koncom omše nastal čas prijímania. Jen ma chytila za dlaň a podpierajúc ma, dokráčali sme ku kňazovi. Jen mi o prijímaní predtým povedala, a tak som vedel, že hostiu mám zobrať do dlane a povedať Amen. Vracajúc sa do lavice (sediac v prvej, mali sme to blízko) uvidel som rodičov. Mama si vreckovkou utierala slzy. Dojatie ju premohlo. A čo tato, ktorý vždy neznášal kresťanstvo ? S hrdým výrazom v tvári, kývnutím naznačil súhlas. Srdce mi naplnila úľava. Teraz mi už moju vieru vyčítať nebude.

Až do konca omše sme sa s mojou milou držali za ruky. Jen sa na mňa usmievala a ja na ňu. Boli, sme a stále budeme najšťastnejšími zaľúbencami na svete. Šťastie ma celkom opantalo. Nielen za seba a za Jen, ale i Emily, mamu a tata. Je z nás jedna veľká rodina. Jen nie je iba mojou kamarátkou, ale je i Emilinou sestričkou a dcérou mojej mamy a tata. A tak to navždy ostane, aj keď tu raz nebudem.

Na konci omše sme si všetci zaspievali Tichú noc, ktorá sa spieva iba cez Vianoce. Presný text som nepoznal, hoci nám ju Jen z CDčiek niekoľkokrát púšťala, no v každej lavici bolo niekoľko spevníkov s jej textom. Nádherná pieseň o práve narodenom dieťatku - Ježiškovi ma dojala k slzám. Najúžasnejšia koleda zo všetkých.

Po omši mi pomohol ten istý pán, ako predtým. Spolu s manželkou nás odprevadili k nášmu autu, zaželajúc nám požehnané Vianoce. Tato mu na moje prekvapenie zaželel to isté. Rozumiete !?! Tato neznámemu pánovi zaželel požehnané Vianoce !!! Och, tieto Vianoce sú ozaj čarovné. A to najväčšie čaro malo ešte iba prísť.

Vrátiac sa domov, len čo sme sa zbliekli, zavrel som na obývačke dvere, poprosiac, aby do izby nikto pár minút nevstupoval. Teda okrem Jen, samozrejme. Nastal čas odbaliť posledný darček. "Nebudeš sa mi smiať, však ?" Zajachtajúc s obavou v hlase. "Nenapadlo ma nič lepšie a myslel som, že sa ti bude páčiť." Jen rozbalila

malú krabičku. Hľadiac jej do tváre, keď jej pery sčeril úsmev, padol mi kameň zo srdca. "Josh, to je najkrajší darček, aký som kedy dostala." Vytiahnuť jeden z drobných prstienkov, pozlátená obrúčka (samozrejme z umelého zlata) sa zatrblietala v šere izby, ktorú okrem sviece na stole ožaroval už len rozsvietený stromček. "Nechceš mi ho nasadiť ?" Preglgnúc, s chvejúcim prstami (a Jeninou pomocou) sa mi podarilo zasunúť prstienok na prsteník. Jen potom spravila s druhým prstienkom to isté mne. "Sú nádherné." "Stáli iba 10 dolárov." Priznal som hlúpo. Jen to nevadilo. "To sú zásnubné ?" Prikývol som. Objímuc ma, pobožkali sme sa na pery, priložiac dlane k sebe. Naše prstienky žiarili v tme ako dve hviezdičky. Odteraz je Jenny navždy moja a ja navždy jej.

Štvrtok 26.12. 22:58, druhý sviatok vianočný:

Som unavený a asi mám aj teplotu, ale na tom vôbec nezáleží. Ďalší krásny deň je za mnou. Jen už spí. Dlaň má na vankúši a prstienok trblietajúci sa ako minca na dne fontány pripomína naše 'zásnuby'. Nie ozajstné, iba akože. Mne však stačia. Jen si nikdy nezoberiem za ženu, nikdy nebudeme mať skutočné zásnuby ani sobáš, no ten drobný prstienok za pár dolárov ma bude mojej milej neustále pripomínať. Aj keď ten môj bude odpočívať so mnou v hrobe, takto budem navždy s ňou. Ale... Nie o hrobe som chcel.

Keď Jen vstala, hneď sa zaujímala ako mi je. Priniesla mi malinovku, zohriala trochu mäska so zemiakmi zo včerajšej večere i pomohla na toaletu. Inak záchod. Veľmi to sem nepatrí, no posledné týždne na veľkú potrebu chodím tak raz za 3-4 dni, a aj to zo mňa vyjdú iba ovčie bobky (ako dnes). Také po ktorých som stúpал u Jen na farme. ☺ To preto, lebo veľa nezjem a z výživy do žily mi treba maximálne tak na malú. Všetko ostatné sa vstrebe. Ak by som bol mesiac v bezvedomí napojený na výživu, mesiac by som nemusel na záchod. Stačil by len penisový katéter. Brrf...

Púšťajúc si s Jen helikoptéru pri jedličke, dobehla k nám Emily, ukazujúc programovateľného robota, ktorého apkou v tablete naučila tancovať. S Jen sme sa museli zachichotať, keď Emily robota spustila, spievajúc mu do taktu. Menší, aj ja som mával kopec robotov, hoci nie tak zložitých ako tento, ktorý zvláda kroky dopredu i dozadu, ba dokonca magnetickou rukou dokáže dvíhať kovové predmety ako drobné klinčeky, sponky, špendlíky či menšie perá. Emily mi ukázala ako ho ovládať a chvíľu sme sa s ním zabávali. No Emily by nebola Emily, ak by nezbadala prstienok na mojom a Jeninom prste. "Ty nosíš prsteň ?" Zvolala na celé kolo. "Jenny ma taký istý ako ty !" "Áno. Je to môj darček." Priznal som nesmelé. "Aj ja mám prstienky." Emily sa pochválila detskými prsteňmi na oboch dlaniach. "Sú krásne." Pochválila ju Jen. Pozrúc do jedálne kde mama práve upratovala stôl, uvidel som, že sa usmieva. Pochopila čo som v malej krabičke tak úpenlivo ukrýval. Naše tajomstvo bolo prezradené. Ale vadí to ? Mne nie. Veď mama dobre vie ako Jen ľúbim.

Keďže v noci poriadne nasnežilo, dostal som nápad postaviť si snehuliaka. Mame sa to samozrejme nepáčilo, no trvajúc na svojom, napokon súhlasila, pridajúc sa k nám. Aj keď na vozíku, trochu som sa snažil pomáhať výberom mrkv, kameňov namiesto očí i otrhaním vetvičiek na ruky. S tlačeníím gúľ Jen pomohol tato i Emily a čoskoro bol snehuliak hotový. Mrkvu som mu zastokol ako poslednú ja. Emily navrhla či

snehuliaka nebudeme volať Josh, lebo je rovnako biely ako ja. Súhlasiac, Josh je pekné meno. ☺ Škoda len, že začalo silno fúkať a z (ne)plánovanej guľovačky napokon zišlo. Popravde, nemohol za to len ten vietor. Skúšajúc spraviť pár snehových gúľ (na tú guľovačku), podlomili sa mi kolená a kydnúť tvárou do snehu, hrubá pokrývka zmrznutej vody zmiernila pád, no tato neoblomne trval na návrate do domu, nech si odpočiniem.

Späť v teple obývačky, celá rodina sa zhromaždila okolo mojej postele. Bledší než obvykle, mama mi zmerala teplotu. Mal som ju len mierne zvýšenú, no ani to ma neochránilo pred výčitkami. A to ešte mama ani tato netušili, že aj dnes plánujem ísť do kostola - veď je predsa 2. sviatok vianočný. No... Čo vám budem hovoriť ? Musel som využiť všetok vyjednávací talent (odkedy som chorý, v tejto disciplíne sa mi podarilo výrazne sa zlepšiť), aby sa mi rodičov podarilo presvedčiť. Nebolo to zadarmo. Daňou za návštevu kostola bude vozík. Všetci ma na ňom uvidia. Ale čo s tým narobím ?

Omša bola opäť nádherná. Na vozíku, Jen ma odtlačila k prednej lavici a Emily jej pomáhala. Presadnúc do lavice, s námahou som vstával i kľakal, no Jen mi bola vždy naporúdzi. Na prijímanie sme šli radšej vozíkom, nech nespadnem ako v záhrade. Veriaci mi ustupovali, a keď sa vozík na koberci zasekol, mladý muž stojaci hneď za nami nám ho pomohol nadvihnúť.

Na konci omše, držiac sa za ruky, keď svetlo zhaslo, aby sme si zaspievali Tichú noc, sa naše prstienky ligotali v šere. V chráme mohla byť tak stovka ľudí, no predstavujúc si, že sme tu sami s Emily a mamou, tatom, Jen a jej rodičmi, neviem ako sa zásnubný sľub skladá, a tak zapracovala moja fantázia. Ponorený v prenádherných úvahách, Jen ma pobožkala na pery. Pred kňazom i veriacimi. "To sa pri zasnúbení robí." Pošepla. Srdiečko mi búšilo silnejšie než zvon na kostolnej veži. Nápad s prstienkami vyšiel na jedničku. A ja somár som mal strach či ho Jen pochopí.

Je takmer polnoc a nemôžem sa vynadívať na prstienok spečatený večným putom, nevysloveným sľubom, ktorý som dal Jen a ona mne. Ťažko sa mi dýcha a najskôr mám aj teplotu. Ráno ma čakajú mamine výčitky, bolesti, hlad i únava. Ale keď ste zaľúbení ako ja do Jen a ona do mňa, všetko zlé prekonáme, a nič našu lásku nezničí. Tak to je a navždy bude. Ďakujem ti Ježiško za požehnané Vianoce i každú chvíľku čo mi ostáva.

Piatok 27.12. 19:45:

(Tento záznam zapísala Jennifer Flanaganová ako mi ho nadiktoval môj milovaný kamarát a priateľ Josh Hurt.)

Vstal som neskoro. Otvoriac oči, Jen sedela pri mojej posteli a ustarostený výraz neveštil nič dobré. Kým som spal, zmerala mi bezdotykovým teplomerom teplotu. 101.6. Horím ! Zavolajte hasičov ! Ale vážne. Je mi nanič. Unavený, bolí ma hlava, smäd mi spaľuje vnútornosti. Mama, Jen i Emily okolo mňa lietajú. Dávajú mi piť, na čele mám vlhkú vreckovku namiesto obkladu, aby teplota aspoň o máličko klesla. Nič

však nepomáha. Všetko vidím zakalene, ako v hmle, ťažko sa mi dýcha. Jen mi odhrnula závesy. V noci znova nasnežilo a konáre stromčekov i kríkov stonajú pod belavou ťažobou. Vonku je tak krásne. Škoda, že tam nemôžem byť. Ale tato zakúril v krbe a Jen pustila piesne od St. Philip's Boy Choir i Libery, takže aj tu dnu je nám ako v rajskej záhrade.

Pred obedom (nie mojím, ja ješť nevládzem) došla sestra s transfúziou a výživou. Mama jej hneď vyrapotala ako mi je. Sestrička mi odmerala teplotu, pozrela do oka, skontrolovala modriny na hrudi špatiace belavú pokožku spod ktorej vyčnievali rebrá. (Už je zo mňa vážne iba kosť a koža.) Napojac ma na výživu, zaviedla mamu s tatom do jedálne, zatvoriac za sebou dvre. "Nemusia to skrývať. Viem, že umieram." "Josh..." Pošepla Jen, a zvierajúc mi dlaň, nedokázala pokračovať. "Jen, viem, že je koniec. Cítim to. Poprosil som Ježiška, aby som tu s vami na Vianoce mohol byť, a tie už skončili." Pozrúc na roztomilú tváričku, Jen plakala. Slzy stekajúce po lícach dopadali na paplón. Vediac, že jej pomôcť nedokážem, zato ona môže pomôcť mne. "Mohla by si zavolať Petrovi - tomu kňazovi ? Chcel by som sa vyspovedať." "Ešte dnes mu brnknem." "Dík." Sťažka dýchajúc, chvíľu mi trvalo kým som našiel odhodlanie vysloviť ďalšiu prosbu. "Myslím, že dnes už denník písať nebudem. Až si trochu pospím, mohla by si mi s ním pomôcť ? Budem ti diktovať čo máš napísať. Len by si to naťukala. A prosím, nečítaj staršie veci. Až potom, keď... Ved' vieš. Ja by som sa strašne hanbil za blbosti, ktoré som tam o nás popísal." Jen sa cez slzy usmiala. "Urobím to Josh. Sľubujem. Ale teraz si pospi. Budem tu s tebou až kým nevstaneš." Poďakujúc, driemoty ma rýchlo premohli.

Vstal som večer. Nevieť koľko bolo hodín (Jen vraví, že šesť). Ihlu s infúziou som už nemal zapichnutú v žile (tak tuho spiac, že som ani neucítil, keď mi ju vytiahli) a pri posteli sedeli všetci. Mama s tatom, Emily a Jen i jej otec - pán Flanagan. Ach, až teraz mi docvaklo, že je po Vianociach a Jen musí domov. Úplne mi to vyfučalo z hlavy. Dnes z písania nič nebude. Smutne pozrúc na priateľku, naše dlane sa spojili. Môj prstienok priľnul k Jeninmu ako pri bozku. "Prídeš za mnou zajtra ?" Pošepol som vyčerpane. "Hneď ráno." "Potom ti nadiktujem do denníka, dobre ?" Jen prikývla. "Nemusiš nikam chodiť." Riekol Jenin otec a postaviac sa, pristúpil k mojej posteli. "Jen ak chceš ostať s Joshom, môžeš." "Áno oci, chcem. Josh ma potrebuje." "Ja viem." Odvetil pán Flanagan vážnym hlasom, potľapkajúc ma po pleci. "Si úžasný chlapec Josh. Najlepší akého poznám. Ďakujem Bohu, že Jen stretla práve teba. Nikdy na teba nezabudnem." Skúsiac úsmev, neviem či sa podaril, ale najskôr áno, lebo rovnaký sa zjavil aj na tvárach dospelých.

Skôr než som opätovne zaspal, nediktoval som Jen dnešný záznam. Nevidím poriadne na tablet, ale Jen mi ho prečítala. Je taký akoby som ho sám písal. Ďakujem.

(Poznámka Jennifer Flanaganovej.) Joshovi som dala napiť a po spoločnej modlitbe opäť zaspal. Ani pusu som mu nestihla dať. Budem sa zaň modliť, nech ho nič nebolí.

Sobota 28.12. 17:14:

(Tento záznam som zapísala ja Jennifer Flanaganová ako mi ho nadiktoval môj milovaný kamarát a priateľ Josh Hurt.)

Aj dnes ma morí teplota. Telo mám akoby som pol dňa vysedával v saune, ústa vyprahnuté horšie než uprostred rozpálenej Sahary. Jen mi neustále dáva piť, hoci hneď všetko vypotím. Písať nevládzem, no Jen to robí za mňa, povzbudzujúc ma, nech sa s diktovaním neponáhľam. Sme spolu a máme čas. ☺

V noci sa mi snívало o Jessem a Mikeovi. Opäť sme boli spolu, hrali hry, tlačili neslušné veci na tlačiarňu, šmýkali sa po dlážke, vkradli do nemocničného sálu - stvárajúc všetky tie blbosti, ktoré sme v nemocnici vyparatili. Pchali do nás ihly a chemo, brali kostnú dreň, a predsa sme sa mali tak krásne, pretože sme boli spolu. Chorí a šťastní. (Poznámka Jennifer Flanaganovej. Josh má pravdu. S Jessem a Mikeom sme sa mali úžasne. Nikdy na tie krásne časy nezabudnem.)

Dnes opäť trochu nasnežilo. Jen s tatom mi pomohli do kresla, nech sa pokochám padajúcimi vločkami. S Emily mi doniesli z dvora snehovú guľu. Keď už von nemôžem, aspoň si sneh poťazkám. Mrazí. Ale iba trochu. Dúfam, že takto krásne vydrží až do konca roka. Mám rád sneh. Jedna z mála vecí čo je studenšia než moje dlane. ☺

Mama, tato, Emily a Jen ostali v izbe so mnou celý deň. Hovorili vtipy, spomínali príbehy keď sme s Emily boli menší, ako som sa narodil, ako prvýkrát šiel do školy. Aj Jen rozprávala veľa o sebe, o farme, o zvieratkách a ako sa o ne treba správne starať. Všetci sme sa smiali, keď spomínala ako ju raz Sugar opísala či ako na ňu zaútočil kohút, keď chcela zobrať vajcia sliepkam. Púšťali sme si hudbu, zažali stromček, zapálili voňavé sviečky, Emily sa prezliekla za princeznú a Jen si zobrala Halloweensky klobúk. Mama s tatom sa smiali a boli šťastní. Aspoň predo mnou. Viem, že trpia, že v noci, keď ich nevidím, sužuje ich smútok, pretvarujúc sa len pre mňa, Emily a moju milovanú Jen. Ale ďakujem im za všetku tú snahu. Nechcem ubolené Vianoce.

Pomaly sa stmieva a je mi o máličko lepšie než ráno. Za to vďačím mojej milovanej Jen. Stará sa o mňa, pomohla mi s prezliekaním, dáva piť a jesť (aj keď môžem iba kaše), vymieňa mi obklady, pomohla mi na záchod i do kresla, čítala mi z Biblie, pomodlili sme sa. Diktujúc jej tieto slova, Jen má slzy v očiach. "Neplač moja drahá." Hovorím jej, stískajúc jej hebkú dlaň najsilnejšie ako vládzem. "Nechcem, aby si plakala. Ty si nezaslúžiš byť smutná."

Keď Jen dopísala moje táraniny, poprosil som ju, aby mi podala notebook. Roztraseným prstom sa mi podarilo dopísať 3 krátke slová. "Milujem ťa Jenny." A Jen pod to dopísala. "Aj ja teba Josh."

(Poznámka Jennifer Flanaganovej.) Tieto nádherné slová boli poslednými, ktoré môj milovaný Josh vlastnoručne do denníka zapísal.

Nedeľa 29.12. 19:22:

(Tento záznam zapísala Jennifer Flanaganová ako mi ho nadiktoval môj milovaný priateľ a večná láska Josh Hurt.)

Vstal som neskoro poobede. Ani neviem koľko bolo hodín, ale najskôr veľa, lebo slnečné lúče dopadali do izby pod nízkym uhlom, tvoriac dlhočizné tieň. Okolo mojej postele sa zhromaždila celá rodina, vrátane drahej sestričky Emily. Tváriac sa ako na pohrebe, trochu ma to vydesilo. Stále snívam, alebo je po mne ? Mama mi vysvetlila, že som celú noc ťažko dýchal. Áno, je to tak. Aj teraz ledva lapám po dychu a v hrudi ma pichá akoby mi do nej nasypali ostré pripínačky. Mám zápal pľúc. Viem to. Je mi rovnako ako vtedy v nemocnici. No dnes už do nej nepôjdem. Mama s tatom mi sľúbili, že ostanú stále pri mne. Tu doma, v našom domčeku kde bývam. Kde to mám rád.

Jen mi podala vodu. Trápi ma hrozný smäd, hoci na záchod mi netreba. To preto, že všetko vypotím. Ráno ma napojili na infúziu, a vôbec som to necítil. Najskôr pre ten zvláštny sen. Videl som svetlo. Žiarivé, no nie oslepujúce, ako keď sa na vás v noci na prechode rúti vlak. A zo svetla som začul jasný hlas, ktorý mi prezradil, že uvidím novoročné svetlice a ohňostroje. Tak rád by som naposledy zažil Nový rok. Sú to už len dva dni. Poprosiac o to Ježiška, on mi to teraz potvrdil. Mama bola snom dojatá a Emily ma objala. Jen som nemusel nič vysvetľovať. Ona mi rozumie. Pozrúc na tata, iba na mňa zamyslene hľadel. "Stále veríš, že po smrti nič nie je ?" Zmeravejúc, myslím, že otázka ho zaskočila. Aspoň tak súdim zo studenej ruky, ktorou mi zovrel dlaň a so slzami v očiach, zavrtel hlavou. Ale možno mám len bujnú fantáziu. Mám vysokú teplotu a každý dotyk mojich milovaných chladí. No potešilo ma, že i tato začal pochybovať. Ďalší zázrak vianočný.

Keď nás rodičia zanechali osamote, Jen mi pošepala, že za chvíľu príde páter Peter, upokojac ma, že tato s návštevou súhlasil. A tak aj bolo. Starý kňaz ma vyspovedal, aj keď som vlastne ani netušil ako sa taká spoveď robí. No Peter mi všetko vysvetlil a modlitbu pokánia sme odriekali spoločne. A potom mi dal prijímanie i posledné pomazanie. To aby ma vychystal na cestu čo ma čaká. Moju poslednú, hoci podľa pátra je to cesta prvá. Nový začiatok. Jen vzlyká, keď jej tieto slová hovorím, ale to od dojatia. Som tak rád, že je so mnou. Niektoré veci jej musím diktovať opakovane, lebo pre chrčanie v pľúcach je mi zle rozumieť, veľa kašlem, stále potrebujem piť a všetko robím ako v spomalenom filme. No, to je v poriadku, lebo Ježiško mi sľúbil, že uvidím Nový rok a viem, že svoj sľub dodrží.

(Poznámka Jennifer Flanaganovej. Nasledujúce slová Josh chcel, aby som ich zapísala tak ako ich cítim, akoby som písala svoj vlastný denník.)

Vidiac ma so slzami v očiach, Josh sa ku mne obrátil, poprosiac ma, nech za ním neplačem. Ako hovorí, jeho bolesť už čoskoro pominie, no tá naša iba začína. Josh nechce, aby sme kvôli nemu trpeli. Videl nás v sne ako plačeme, sme smutní, ako mi pri pohľade na jeho fotku trhá srdce. Josh vraví, že jeho muky pohltí večný spánok, kým my tu ostaneme bez neho. Tak rád by nám pomohol, hoci nevie ako. Skúšala som ho presvedčiť, aby sa tým netrápil, no Josh si vzal do hlavy, že skôr než nás opustí, musí túto starosť vyriešiť. Nástojať na tom, aby som jeho rodičom povedala, že si želá, aby nás s Emily zobrali na ďalší výlet ako v Orlande, kde nám bolo tak fajn. Musela som mu sľúbiť, že to spravím. A chce, aby sme sa naďalej stretávali. Podľa Josha si ma mama s tatom obľúbili a i Emily by potešilo, ak by sme sa navštevovali.

Podakujúc za sľub, Josh ma poprosil o trochu vody a čoskoro zaspal. No ešte predtým mi pošepol, že v spánku bude premýšľať, ako zmierniť naše utrpenie. Plačem, keď to píšem, no nemôžem si pomôcť. Páter Peter mal vo všetkom pravdu. Josh si to najúžasnejšie stvorenie, najkrajšia dušička akú sa mi pošťastilo stretnúť. A hoci viem, že pôjdeš tam hore do neba a raz sa opäť stretneme, budeš mi nesmierne chýbať. Tvoja milujúca Jennifer.

Nedeľa 29.12. 22:45:

(Tento záznam som zapísala ja, Jennifer Flanaganová.)

Je neskoro večer a Josh spí. Dýcha ťažko, akoby mu oceľové závažie ťažilo hrud'. Modlím sa zaň, aby veľmi netrpel. Má úžasné srdiečko. Myslí na nás, aj keď umiera. Keď mne bolo najhoršie, myslela som iba na seba. Hanbím sa, že nie som ako ty Josh. Keby šlo zobrať tvoju bolesť na seba, urobím to hneď. No viem, že nikdy nebudem tak dobrá ako ty. Moja láska, tak veľmi ťa milujem a prisahám na všetko čo mi je sväté, že nikdy na teba nezabudnem. Budem ťa navždy nosiť v kútiku môjho srdiečka, na tajnom mieste, ktoré poznám iba ja, a ktoré bude navždy patriť iba tebe, Josh môj.

Pondelok 30.12. 14:32:

(Tento záznam som zapísala ja Jennifer Flanaganová ako mi ho pošepol môj milovaný kamarát a priateľ Josh Hurt.)

Je 30. decembra. Zajtra nastane koniec roka.

Vstal som skoro, pretože ma trýznil smäd. Mama, tato i Jen sa pri mne striedali celú noc. Viem to. Niekoľkokrát ma prebudil vlastný kašeľ a vždy pri mne niekto spočíval. Zažatá lampa na nočnom stolíku, utrápený pohľad, nekončiaca únava. Nie som jediný koho sužuje vyčerpanie. Ťažko dýchajúc, Jen mi každú nadiktovanú vetu musí opakovať, nech viem, že mojej kašľom a chrčaním prerušovanej reči porozumela. No Jen je šikulka. Ani slovko jej neuniklo. ☺

Poprosiac Jen, aby ku mne zavolala všetkých, len čo sa zhromaždili okolo mojej postele, vyjavil som im čo ma ťaží na srdci. "Chcem vám niečo povedať." Chytiac Jen za ruku, ktorá ako jediná vedela čo ma trápi, potreboval som cítiť dotyk jej nežnej dlane. "V noci som premýšľal nad jednou vecou. Až umriem, nechcem, aby ste za mnou dlho plakali a boli smutní. Viem, že to budete mať ťažké, no mám jeden nápad. Ale prosím nemajte ho za hlúposť. Je to iba nápad. Ak sa vám nepáči, môžete naň zabudnúť." Na chvíľu zastaviac, hoci rozprávajúc pomaly, musel som popadnúť dych. "Aj keď tu nebudem, neopustím vás. Budem stále s vami. Aj s tebou Jen. So všetkými. Ak vám bude za mnou smutno, stačí aby ste si na mňa spomenuli a ja vždy prídem. Neuvidíte ma ani nezačujete môj hlas, no budem pri vás. V tomto mi musíte veriť. V noci keď som spal mi to prezradil hlas v tom svetle o ktorom som vám včera rozprával. Budeme spolu, až kým sa nestretneme v raji." Vyčerpaný krátkym

monológom, nevládal som ďalej pokračovať, a vlastne ani nebolo čo viac dodávať. Všetci vzlykali. Aj Emily. Pristúpia ku mne, dala mi pusu na líce. "Josh, nechcem, aby si umrel." Usmejúc sa na sestričku, tak veľa by som jej túžil povedať, no sily ma rýchlo opúšťali. "Emi, ani ja to nechcem, ale vieš... Všetko ma bolí, ako vtedy teba, keď si bola v nemocnici. Až odídem, moja bolesť skončí. No budem stále s tebou. Rozumieš ?" Emily prikývla. Vyčerpane pozrúc na rodičov, mal som pre nich už len jednu otázku. "Veríte mi ?" "Áno Josh. Veríme." Odvetil tato aj za mamu.

(Poznámka Jennifer Flanaganovej.) Spokojný, s úsmevom na perách, Josh po chvíli zadriemal.

Utorok 31.12. 21:46, v Joshovej izbe:

(Tento záznam som zapísala ja Jennifer Flanaganová ako mi ho šepotom nadiktoval môj milovaný kamarát a priateľ Josh Hurt. Niektoré veci som doplnila sama.)

A je koniec. Vlastne dva konce. Tohto roka i môjho života. Dnešok je posledným dňom na tejto Zemi. Viem to. Mama, tato, Emily i milovaná Jen sedia pri lôžku a vzlykajú. Aj oni tušia to čo cítim. Je neskoro poobede a za chvíľu nastane tma. To bude poslednýkrát čo mi tvár pohladia lúče slnka. Nikdy neuvidím príchod nového dňa, šaty čo na sebe mám už nevymením za iné, nevstanem a nevykonám ani jeden ďalší krok, neopustím domček so záhradkou, kde som s mamou, tatom, Emily a Jen prežil celý svoj život a kde nám všetkým bolo tak fajn.

Musím priznať, že mám z umierania stále trochu strach. Je to cesta do neznáma. No ak si ňou prešiel Mike, Jess a milióny ďalších detí, nejako ju zvládnem. Veď aj tak nemám na výber. ☺ Ja viem, trochu srandujem, ale keď ostatní sú tak smutní. Nechcem, aby trpeli. Hlavne Jen. Plače, hoci si myslí, že ju nevidím. Viem aké ťažké to máš a som ti vďačný za každú chvíľu s tebou. "Veľmi ťa ľúbim." Pošepla Jen. "A budem ťa ľúbiť až do konca života." "Aj ja." Odvetil som veselo. Jen sa pousmiala, hoci jej slzy zmáčali tvár.

Poprosiac mamu s tatom, aby pri mne ostali, srdce mi odbíja čoraz pomalšie. Už to dlho nepotrvá. "Tak veľmi vás všetkých ľúbim." Vyčerpaný, silný kašeľ ma umlčal. Jen sa ku mne naklonila a dajúc mi pusu na pery, naše prstienky sme spojili v nežnom, nikdy sa nekončiacom dotyku. "Moja Jen..."

(Poznámka Jennifer Flanaganovej.) Po týchto slovách Josh upadol do bezvedomia.

Deň keď nič nekončí

Streda 01.01. polnoc:

(Tento záznam napísala Jennifer Flanaganová snád tak, akoby ho napísal sám Josh.)

Sediac pri lôžku, Josh sťažka dýchal, a hoci som mu neustále vymieňala obklady, čelo mu horelo. Josh nič z toho nevnímal. Jeho mama mi poradila, aby som si šla ľahnúť, no nemôžem. Budem tu s ním, kým ma sily neopustia.

Pred polnocou zaburácali mocné delobuchy a nočnú oblohu ožiaril velikánsky ohňostroj. Ohlušujúce údery petárd prebrali Josha z bezvedomia. Pozrúc na tata, musela som sa k Joshovi nakloniť, aby som zachytila jeho slová. "Zoberte ma von. Chcem vidieť ohňostroj." Zababušeného do páperovej vetrovky, tato odniesol Josha na verandu. Mama i ja sme ich nasledovali. Emily už spala.

Novoročný ohňostroj premenil nočnú oblohu nad Bostonom v deň. Milióny iskier všemožných farieb sa pozvoľna rozpadali, zanikajúc v tme, aby ich vystriedali ďalšie a ďalšie salvy nekončiaceho dažďa osláv príchodu nového roku. Svetlice pretínajúce oblohu pripomínali padajúce hviezdy, ktoré sme s Joshom, Mikeom a Jessem sledovali na balkóne nemocnice. Kiežby sa dal vrátiť čas a mohli tam byť znova, všetci štyria.

Ležiac v tatovom náručí, Josh na mňa zakaleným zrakom pozrel. Pristúpiac bližšie, vycítila som, že chce niečo povedať. "Je to ako slnko." Pošepol s námahou, šťastný, že Boh mu splnil posledné želanie - vidieť úsvit nového roka.

Tato potom zanesol Josha späť do postele. Vyčerpaný, ťažko dýchajúc, chytil ma za dlaň, vyčarujúc úsmev na ktorý nezabudnem kým budem žiť. Pobožkajúc ho na čelo, môj najmilovanejší Josh s úsmevom na perách zadriemal.

Epilóg

Josh Hurt nás opustil 1.1.2020. o 5tej hodine ráno, pár minút pred východom slnka. Zomrel v spánku a pokoji. Najlepší priateľ a kamarát, môj anjelik, ktorého do konca svojich dní neprestanem ľúbiť odišiel na lepšie miesto, kde už nieto strachu ani bolesti. Nikdy na teba nezabudnem Josh. To ti sľubujem. ☺

Teraz keď si tam hore, pozdrav za mňa Jesseho a Mikea a dávaj pozor na nás tu na Zemi, až kým sa opäť všetci nestretneme. Ja na teba budem myslieť každú chvíľu deň, a až príde jar, nezabudni pozrieť našu záhradu. Uvidíš tam záhon, ktorý som ti sľúbila. ☺

Tvoja Jennifer.